

PETER *virtual-project.eu*
ROBINSON
PRIETENA DIAVOLULUI

DO NOT CROSS CRIME SCENE: DO NOT CROSS

PETER ROBINSON

**PRIETENA
DIAVOLULUI**

Original: *Friend of the Devil* (2007)

Traducere din limba engleză și note
de:
RUXANDRA ANA

virtual-project.eu

2011

1.

Ar fi putut părea că se uită la mare, înspre linia încețoșată unde apa cenușie întâlnește cerul plumburiu. Vântul sărat care izbea valurile de țărm îi flutura o șuviță din părul uscat, făcând-o să-i cadă pe obraz. Dar ea nu simțea nimic; stătea nemișcată, fără expresie pe fața palidă și umflată, cu ochii negri larg deschiși. Aproape de țărm, un stol de pescăruși se ciorovăia pentru un banc de pești. Una dintre păsări s-a apropiat, planând deasupra siluetei împietrite de pe marginea stâncii, apoi s-a întors la încăierarea zgomotoasă. Departe în larg, un cargobot cu destinația Norvegia mânjea cu roșu linia orizontului. Un alt pescăruș a zburat aproape de femeie, atras de unduirea părului ei în vânt. Câteva momente mai târziu, întreg stolul, obosit de încăierare, a început să-i dea târcoale. În cele din urmă, unul dintre pescăruși i s-a așezat pe umăr, parodiind în mod grotesc papagalul lui Long John Silver¹. Și totuși, nicio mișcare. Înălțându-și capul, pescărușul s-a uitat de jur împrejur ca un

școlar vinovat, temându-se să nu fie văzut, apoi și-a înfipt hotărât ciocul în urechea femeii.

•

Cu greu se putea spune că diminețile de duminică ar fi avut ceva sfânt pentru detectivul inspector-șef Alan Banks. La biserică nu mergea, iar uneori se trezea cu o mahmureală atât de groaznică, încât nu se putea nici mișca, nici vorbi fără durere. Cu o seară înainte se uitase la *Dalia Neagră* pe DVD și își udase *pizza funghi* reîncălzită cu două pahare din cel mai bun cabernet chilian pe care-l găsisese la Tesco. Aprecia însă, ca toată lumea, o oră sau două de liniște, în care să stea tolănit cu ziarele alături. Plănuia ca după-amiază să-și sune mama ca s-o felicite de Ziua Mamei, apoi s-asculte Șostakovici în interpretarea unui cvartet de coarde, achiziție recentă de pe iTunes, și să citească mai departe din *Epoca postbelică* a lui Tony Judt. Își dăduse seama că, de la o vreme, citea tot mai puțină ficțiune; simțea o nevoie presantă să înțeleagă, dintr-o perspectivă diferită, lumea în care crescuse. Romanele erau bune să reconstituie aerul

epocii, dar el avea nevoie de fapte și de interpretări, de un tablou general.

În acea duminică, a treia din martie, n-avea să aibă parte de un asemenea lux. Totul începuse destul de inocent, cum se întâmplă de cele mai multe ori cu astfel de înșiruri de evenimente, pe la opt și jumătate, cu un telefon de la comisarul Kevin Templeton, care era de serviciu în week-end pe Secția Infracțiuni Majore din Regiunea de Vest.

— Șefu', sunt eu, comisarul Templeton.

Banks a simțit că-l apucă greața. Nu-l plăcea pe Templeton, și se gândea că va fi foarte fericit să-l vadă odată transferat. Erau momente în care punea totul pe seama faptului că Templeton îi semăna prea tare, dar parcă mai era ceva. Templeton nu avea doar un stil direct, pur și simplu călca în picioare sentimentele prea multor oameni și, mai rău, asta părea să-i facă plăcere.

— Ce e? a mormăit Banks. Ar fi bine să fie important.

— Da, domnule, este. O să vă placă.

Banks depistase niște urme de entuziasm lingușitor în tonul lui Templeton. După ultima lor

dispută, tânărul comisar încercase să se facă plăcut în multe feluri, dar respectul ăsta fals și răsuflat aducea prea mult cu Uriah Heep² ca să-i poată plăcea lui Banks.

— De ce nu-mi spui direct? a întrebat Banks. E cazul să mă îmbrac?

Și-a îndepărtat telefonul de ureche în timp ce Templeton a izbucnit în râs.

— Cred c-ar trebui să vă îmbrăcați, domnule, și să veniți la Taylor's Yard cât de repede puteți.

Banks știa că Taylor's Yard era unul dintre pasajele înguste care duceau spre Labirint, o zonă întortocheată prin partea de sud a centrului orașului, în spatele pieței Eastvale. I se spunea *yard* nu pentru că ar fi semănat măcar vreun pic cu o piață sau grădină, ci pentru că vreun deștept remarcase odată că nu era mai lat de un yard.

— Și ce-o să gădesc acolo? a întrebat.

— Cadavrul unei tinere, a spus Templeton. L-am cercetat eu însumi. De fapt, sunt aici chiar acum.

— Sper că n-ai...

— N-am atins nimic, domnule. Iar noi doi, sergentul Forsythe și cu mine, am izolat zona și am

trimis după doctor.

— Foarte bine, a spus Banks, lăsând jos rebusul din *Sunday Times* pe care abia îl începuse și privind cu jind la cana de cafea neagră încă aburindă. Pe șefa ai sunat-o?

— Nu încă, domnule. M-am gândit c-ar fi mai bine s-aștept până aruncați dumneavoastră o privire. N-avea sens să ard etapele.

— În regulă, a spus Banks.

Cel mai probabil, inspectorul-șef Catherine Gervaise lenevea după o noapte târzie petrecută la Opera de Nord din Leeds, urmărind *Orfeo*. Banks văzuse spectacolul joi, împreună cu fiica sa, Tracy, și-i plăcuse foarte mult. Nu era sigur că același lucru era valabil și pentru Tracy. Părea să se fi închis în ea în ultima vreme.

— Ajung într-o jumătate de oră, a spus. Maximum trei sferturi. Sună-i și pe inspectorul Cabbot și pe comisarul Hatchley. Și cheamă-l și pe sergentul Jackman.

— Inspectorul Cabbot e încă detașat în Regiunea de Est, domnule.

— Evident. La naiba.

Dacă într-adevăr era vorba de crimă, Banks ar fi apreciat ajutorul lui Annie. Poate că pe plan personal mai aveau probleme, dar asta nu însemna că nu lucrau bine ca echipă.

Banks a urcat la etaj, a făcut un duș și s-a îmbrăcat rapid, apoi s-a întors în bucătărie și și-a umplut termosul cu cafea pentru drum, având grijă să-i pună bine capacul. Nu o dată avusese parte de incidente neplăcute cu termosurile de cafea. A închis toate aparatele din casă, a încuiat și a pornit spre mașină.

Conducea Porsche-ul fratelui său. Deși încă nu se simțea tocmai în largul lui într-o mașină atât de luxoasă, de la o zi la alta îi plăcea mai tare. Nu cu mult timp în urmă se gândise să i-o ofere fiului său, Brian, sau lui Tracy, și încă nu renunțase complet la idee. Problema era că nu voia ca vreunul din ei să se simtă lăsat deoparte sau iubit mai puțin, așa că alegerea era dificilă. Formația în care cânta Brian își schimbase de curând componența și repetau cu muzicieni noi. Tracy fusese dezamăgită de rezultatele obținute la examene, ceea ce nu se putea spune și despre Banks, așa că-și petrecea

timpul lucrând într-o librărie din Leeds și împărțind o casă în Headingley cu niște foste colege de facultate. Deci cine merita un Porsche? În două nu putea să-l taie.

Când Banks a ieșit afară, și-a dat seama că se făcuse răcoare și bătea vântul, așa că s-a întors și și-a schimbat jacheta sport cu geaca de piele. Dacă avea să bântuie pe aleile lăturalnice din Eastvale în timp ce ofițerii care investigau locul crimei, fotograful și legistul își vedeau de-ale lor, măcar să-i fie cald. S-a urcat în mașină, a pornit motorul și s-a îndreptat spre Gratly, pe deal în jos în Helmthorpe și apoi spre Eastvale. Și-a lăsat iPod-ul pe *shuffle*, conectat la adaptorul din mașină, și din boxe s-a auzit „All She Wrote” al lui Ray Davies, un cântec care-i plăcea în mod special, mai ales partea despre barmanița din Australia. Numai bun pentru un drum spre locul unei crime duminica dimineată, s-a gândit; numai bun.

•

Gilbert Downie nu se prea dădea în vânt să plimbe câinele. O făcea, dar era o corvoadă. Toată povestea asta cu câinele fusese genul de decizie de

familie care luase o turnură proastă. Fiica lui, Kylie, își dorise un cățeluș, și de când împlinise opt ani numai despre asta vorbea. În cele din urmă, Gilbert și Brenda cedaseră și-i cumpăraseră unul de ziua ei, deși Brenda nu avea o simpatie deosebită pentru câini, ba chiar o făceau să strănute din când în când. Câțiva ani mai târziu, Kylie își pierduse interesul și trecuse la băieți și muzică pop, așa că acum era treaba lui Gilbert să aibă grijă de Hagrid.

În acea duminică dimineață vremea părea extrem de neplăcută, dar Gilbert știa că nu e cazul să se plângă. Cel puțin Hagrid îi oferea o scuză numai bună să iasă din casă în timp ce Brenda și Kylie, acum în vârstă de paisprezece ani, își vedeau de obișnuita conversație duminicală, unde fusese și de ce stătuse atât de mult sâmbătă seara. În apropiere de sat nu erau zone bune pentru plimbare, sau cel puțin nu unele de care să nu se fi săturat de moarte, și pentru că-i plăcea marea a condus pe distanța relativ mică până la țărm. O porțiune mohorâtă și pustie, dar îi plăcea. Și avea să fie toată numai a lui. Din ce în ce mai des în

ultima vreme prefera să fie singur, în compania propriilor gânduri. Se întreba dacă are vreo legătură cu îmbătrânirea, dar avea numai patruzeci și șase de ani. Cu greu ar fi putut fi considerat bătrân de altcineva în afară de Kylie și de prietenii ei pierde-vară.

Gilbert și-a ridicat gulerul jachetei, tremurând în bătaia vântului umed. Iarba era încă alunecoasă după rafala de mai devreme. Pe Hagrid nu părea să-l deranjeze. Numai decît a început să amușine peticele de iarbă și arbuștii, în timp ce Gilbert venea în spatele lui cu mâinile în buzunare, privind în larg spre marea agitată și întrebându-se cum trebuie să fi fost viața pe vapoarele vânătorilor de balene care plecau din Whitby. Echipajele erau pe mare câteva luni pe an, timp în care femeile așteptau acasă, plimbându-se în fiecare zi pe West Cliff și căutând în zare semnele ambarcațiunilor, sperând să vadă osul de balenă prins de catarg, semn că toată lumea era în siguranță.

Apoi Gilbert a observat o siluetă care stătea pe marginea unei stânci. Hagrid, mereu sociabil, a luat-o la goană spre ea. Chestia ciudată, cel puțin

după părerea lui Gilbert, era că silueta avea un pescăruș pe fiecare umăr. Scena îi amintea de o bătrână pe care o văzuse odată pe o bancă în parc, acoperită de porumbeii pe care-i hrănea. Când Hagrid s-a apropiat suficient de mult și a lătrat, pescărușii și-au luat zborul spre mare, lăsând să se înțeleagă din rotații și din privirile aruncate înapoi că făceau asta numai temporar. Gilbert și-a imaginat că țipau batjocoritor, pentru că animalele terestre, ca el și Hagrid, nu-i puteau urma acolo unde zburaseră.

Hagrid își pierduse interesul și se îndreptase spre niște tufișuri departe de potecă, unde probabil mirosise un iepure, iar Gilbert s-a apropiat de figura imobilă să vadă dacă-i poate fi de ajutor în vreun fel. Și-a dat seama că era o femeie. Cel puțin, felul în care era așezată și părul care i se încâlcise peste guler dădeau de înțeles că ar fi o femeie. A strigat, dar nu i-a răspuns nimeni. Apoi și-a dat seama că era așezată într-un scaun cu rotile, înfășurată într-o pătură, cu capul sprijinit de ceva. Poate că nu se putea mișca? Nu era nimic neobișnuit la vederea unei femei într-un scaun cu

rotile în zona Larborough Head – azilul nu era departe, iar rudele care veneau ocazional în vizită își duceau părinții la plimbare pe coastă – dar ce Dumnezeu făcea acolo de una singură, mai ales de Ziua Mamei, abandonată într-o poziție atât de riscantă? Scaunul n-avea nevoie de prea mult ca să se răstoarne în prăpastie, era suficientă o schimbare a vântului. Unde naiba era asistenta ei sau ruda care o adusese aici?

Când a ajuns în dreptul ei, pe Gilbert l-au șocat, aproape simultan, două lucruri la fel de ciudate. Primul, zgârieturile din jurul urechilor, fără urme de sânge, pe care le-a observat pentru că s-a apropiat de ea din spate. Apoi, când a trecut în față, a observat al doilea lucru: jumătatea de sus a corpului, inclusiv pătura, de la gât și până la șolduri, erau scăldate în sânge. Înainte să o privească în ochi, a știut că era moartă.

Încercând să-și controleze gustul amar, de fiere, care-i urcase cu viteză în gât, Gilbert l-a fluierat pe Hagrid și a început să alerge înapoi spre mașină. Știa, din experiență, că mobilul n-avea semnal în zonă și că trebuia să conducă vreo

câțiva kilometri înainte să sune la poliție. Nu voia s-o lase acolo s-o ciugulească pescărușii, dar ce altceva putea face? Parcă citindu-i gândurile, doi dintre pescărușii mai curajoși s-au și aruncat asupra siluetei de îndată ce Gilbert s-a întors cu spatele și a luat-o la fugă.

•

Banks și-a oprit iPod-ul și l-a băgat în buzunar chiar când Tom Waits cânta „Low Down”. A ieșit din Porsche-ul încălzit în vântul rece care acum părea să bată tocmai în direcția lui. Piața centrală a orașului era plină de localnici în haine de duminică îndreptându-se spre biserica în stil normand construită în mijlocul pieței. Femeile își țineau cu mâna pălăriile, înaintând vitejește prin vânt, iar clopotele băteau ca și cum pe lume totul ar fi fost în regulă. Unul sau doi curioși se apropiaseră de intrarea în Taylor's Yard, acum sigilată cu bandă. Pe colț era un pub numit The Fountain, iar vizavi un magazin de marochinărie. Între ele, o stradă îngustă și prăfuită ducea spre Labirint, un loc format din alei pe care localnicii le socoteau mai degrabă pasaje, piețe minuscule,

grădini, cotloane, ziduri crăpate și depozite neschimbate din secolul al optsprezecelea.

Nimeni nu prea avea ce să facă din acele spații înghesuite și ciudate, poate doar să le dărâme și să o ia de la capăt ori, dacă nu, să le folosească pentru depozitare sau să le lase pur și simplu goale. Aleile nu erau vreo scurtătură care să ducă undeva, deși, dacă le cunoșteai suficient de bine, puteai să ajungi în parcarea de deasupra teraselor de lângă râu, mai jos de Castelul Eastvale. Cu excepția unui șir de patru case mici cu un nivel, din capătul parcării, clădirile erau, în marea lor majoritate, de nelocuit. Le ocoleau chiar și cei fără adăpost, dar pentru că nimeni nu le dărâma, Labirintul rămânea la locul lui, o ascunzătoare numai bună pentru un joint rulat în viteză sau un cristal de amfetamină înainte de o noapte în oraș.

Cei care curățau străzile se plânseseră nu o dată poliției că trebuie să culeagă de pe jos ace, mucuri de țigară, prezervative folosite și pungi de plastic cu resturi de solvenți, mai ales din spatele Clubului Bar None sau de lângă The Fountain din Taylor's Yard, dar chiar dacă Labirintul era peste

drum de secția de poliție, nu aveau cum să patruleze în jurul lui douăzeci și patru de ore pe zi. Sergentul Rickerd și ofițerii lui, „polițiștii de plastic”, cum le spuneau oamenii din oraș, își dădeau toată silința, dar se pare că nu era suficient. Oamenii ocoleau Labirintul după căderea întinericului. Majoritatea cetățenilor care respectau legea nici nu aveau vreun motiv să treacă pe-acolo. Circulau și zvonuri cum că ar fi fost bântuit, că fuseseră cazuri în care oamenii intraseră acolo și nu-și mai găsiseră drumul înapoi.

Banks și-a luat echipamentul de protecție din portbagajul mașinii, a semnat formularul ofițerului de serviciu și s-a strecurat pe sub banda alb-albastră cu care polițiștii încercuiseră locul crimei. Până și lapovița ajungea cu greu în Labirint. Clădirile erau atât de înalte și de apropiate una de alta, întocmai ca pe Shambles³ în York, încât păreau să blocheze cerul, lăsând loc numai pentru o dâră cenușie. Dacă la etajele superioare ar fi locuit cineva, ar fi putut fără probleme să-și dea mâna peste stradă. Blocurile

de calcar din care era construit Labirintul erau închise la culoare de la ploaia de mai devreme și dinspre colibe din depărtare venea un fum de turbă. Asta l-a făcut pe Banks să se gândească la Laphroaig⁴ și s-a întrebat dacă o fi posibil să-și redobândească plăcerea de a bea whisky Islay în curând. Vântul șuiera și gema, schimbându-și volumul, timbrul și tonalitatea ca și cum ar fi trecut printr-un instrument de suflat. În felul lui, Labirintul era un instrument de suflat din piatră, s-a gândit Banks.

Așa cum îi promisese, comisarul Templeton supraveghea clădirea unde fusese găsit cadavrul, la intersecția dintre Taylor's Yard și Cutpurse Wynde. Nu era altceva decât o anexă, un depozit din piatră, folosit pentru păstrarea mostrelor de către Joseph Randall, proprietarul marochinăriei. Fațada era din calcar și nu avea ferestre. În general, dacă o clădire din Labirint avea ferestre la nivelul solului, acestea erau acoperite cu scânduri.

Templeton era dichisit ca de obicei, cu părul pieptănat peste cap și dat cu gel, în pantaloni

scumpi de doc, uzi în jurul genunchilor, și cu o haină de piele care lucea în ploaie. Avea ochii injectați ca urmare a exceselor din noaptea trecută. Banks și l-a imaginat la o petrecere rave, bâțându-se pe ritmuri tehno-pop sau pe muzica vreunui DJ care mixa Elvis cu Eminem. Banks nu putea spune cu certitudine dacă Templeton lua droguri sau nu. Nu remarcase vreun indiciu în acest sens, dar stătea cu ochii pe el de când comisarul peste măsură de ambițios începuse să se gudure pe lângă noul inspector-șef. Cu puțin ajutor din partea lui Banks și a lui Annie, eșuase, dar asta nu părea să-l descurajeze pe Templeton, care ardea de nerăbdare să fie avansat, și nici nu-i răpise din plăcerea linsului în fund. În mod evident, tipul nu era un jucător de echipă. Cel puțin își depusese actele pentru transfer. Acum nu le mai rămânea decât să-i țină pumnii și să spere că va fi trimis în Cornwall sau Hampshire, să dirijeze circulația.

— Ce avem până acum? a întrebat Banks.

— Doctorul Burns e cu ea acum, a răspuns Templeton.

— Și ofițerii care investighează locul crimei?

— Sunt pe drum.

— Ar fi bine să aruncăm o privire înainte să-și bage nasul micuții Hitleri.

Templeton a rânjit.

— Nu e foarte simpatic înăuntru.

Banks s-a holbat la el. În topul comentariilor fără sens pe care le auzise de-a lungul timpului, ăsta nu era chiar foarte sus, dar avea un loc asigurat. Templeton a ridicat din umeri, nici măcar nu era suficient de pe fază ca să se simtă jenat. Banks s-a întrebat dacă nu cumva ăsta era un indiciu că tipul e vreun psihopat, pe lângă lipsa de conștiință, simțul umorului zero și nici urmă de empatie.

Înfolit în costum de protecție și cu mănuși, Banks a împins ușa verde de lemn, care a scârțâit din balamalele ruginite, lăsând să se vadă, în lumina unui bec, imaginea doctorului Burns așezat în genunchi lângă un cadavru. Preț de o secundă, Banks și-a amintit de un film pe care-l văzuse, ceva cu Jack Spintecătorul care stătea aplecat peste victimele lui. E adevărat că Labirintul semăna într-o oarecare măsură cu cartierul

Whitechapel în care acționase Spintecătorul, dar Banks spera că similitudinile se opreau acolo.

S-a întors spre Templeton.

— Știi cumva dacă ușa fusese încuiată înainte ca fata să fie adusă aici?

— Greu de spus, șefu'. Lemnul e vechi și putrezit, o lovitură puternică i-ar fi fost de-ajuns. E posibil să fi fost distrus de multă vreme.

Banks s-a întors din nou către depozit. Primul lucru pe care l-a remarcat, în afară de praf, pereți văruiți și pânze de păianjen, a fost mirosul amestecat de piele, vomă și sânge, acesta din urmă mai slab, cu o notă dulce-metalică, dar perceptibil. Victima era întinsă pe un morman de bucăți de piele. Din ceea ce putea observa Banks în lumina slabă, peticele erau de culori diferite – verzi, albastre, roșii, maro – și majoritatea triunghiulare sau dreptunghiulare. Banks a luat unul dintre ele. Era o piele moale care ar fi putut să fie folosită pentru niște cotiere sau la confecționarea unui obiect mic, de exemplu un portofel pentru mărunțiș.

Dr. Burns s-a uitat peste umăr și apoi a făcut un

pas în spate, alăturându-i-se lui Banks. Camera era suficient de înaltă cât să le permită să stea în picioare.

— Ah, Alan. Am mișcat lucrurile cât de puțin am putut. Știu cum e cu investigațiile la locul crimei.

Banks știa și el prea bine. Ofițerii care se ocupau de astfel de investigații erau foarte autoritari în spațiul lor de lucru și nu suportau să le stea cineva în cale, detectiv inspector-șef sau nu.

— Ai reușit să depistezi cauza decesului? a întrebat.

— Îmi pare a fi strangulare, dacă nu sunt și cauze ascunse, a spus Burns, aplecându-se și ridicând cu grijă o șuviță de păr blond și indicând o vânătaie neagră sub bărbie și în dreptul urechii.

Din ceea ce putea observa Banks, fata era tânără, probabil nu mai mare decât Tracy a lui. Purta un top verde și o fustă mini albă cu o curea roz de plastic acoperită cu sclipici argintiu. Fusta fusese ridicată și mai sus, lăsându-i la vedere coapsele. Cadavrul părea să fi fost așezat în

poziția în care îl găsiseră. Era întinsă pe partea stângă cu picioarele încrucișate, de parcă ar fi alergat în somn. Ceva strălucea pe pielea albă chiar deasupra genunchiului, și Banks s-a gândit că ar putea fi spermă. Dacă așa era, atunci aveau șanse destul de mari să aibă material pentru o analiză ADN. Bikinii ei roșii, subțirei ca o sfoară, îi alunecaseră pe glezna stângă. Purta pantofi negri de lac cu tocuri înalte și o brățară de argint la glezna dreaptă. Imediat deasupra ei avea tatuat un fluturaș mic. Topul îi fusese ridicat cât să-i lase la vedere sânii mici și palizi și sfârcurile rotunde, iar ochii îi erau deschiși, privind în gol spre peretele îndepărtat. Două sau trei bucăți de piele îi ieșeau din gură.

— Tinerică și drăguță, a spus dr. Burns. Mare păcat.

— Numai cu asta era îmbrăcată? E ca dracu' de frig.

— Copiii din ziua de azi. Sigur ai mai văzut cazuri.

Văzuse. Grupuri întregi, mai ales fetele, deși și mulți băieți purtau numai tricouri și blugi, alergau

de colo-colo prin oraș, din pub în pub, în mijlocul iernii, numai în topuri fără mâneci și fuste scurte. Fără colanți. Presupusese mereu că era din cauză că vor să-și arate trupurile, dar poate că era numai o chestie practică. Simplifica mult lucrurile atunci când erai pe picior de plecare: fără complicații, nimic de ținut minte sau de uitat, poate cu excepția poșetei. Astfel, deplasările dintr-un loc în altul erau mai ușoare, și poate era și un semn de tinerețe, indiferența la frig, înfruntarea directă a elementelor naturii.

— N-avea cum să ajungă în poziția aia natural, nu? a întrebat Banks.

— Nu dacă a fost violată și strangulată, a spus Burns. Ar fi trebuit să fie pe spate și cu picioarele desfăcute, dar nu prezintă semne de violență fizică.

— Probabil a mutat-o când a terminat, a întors-o pe-o parte, a făcut-o să arate cât de cât decent, poate a și curățat-o.

— Dacă așa o fi fost, a ratat ceva, nu? a spus dr. Burns, arătând spre pata care lucea pe piciorul ei.

Dr. Burns s-a mișcat și, din greșeală, a dat cu capul de bec, care a început să se clatine. Banks s-

a gândit numaidecât la scena din subsol din filmul *Psycho*. În colț, lângă ușă, Banks a ochit ceva care strălucea în lumină. Pe podeaua de piatră prăfuită era o geantă aurie din lamé, cu o baretă subțire. Banks a ridicat-o cu grijă și a deschis-o. Ruj, pudrieră cu oglindă, trei prezervative, patru Benson and Hedges, brichetă Bic violetă și o cutie de chibrituri de la The Duck and Drake, șervețele faciale, Paracetamol, pilă de unghii, un tampon, un pix ieftin cu gel, turcoaz, iPod Shuffle roz, permis de conducere, un flacon nemarcat cu patru pastile albe înăuntru, Ecstasy, fiecare cu un model în formă de coroană, un portofel cu douăzeci de lire în bancnote și șaiszeci și cinci de penny în monede. A mai găsit și un carnețel mic cu copertă William Morris și cu numele Hayley Daniels trecut pe prima pagină, același nume care apărea în dreptul fotografiei pe permisul de conducere, și o adresă din Swainshead, un sat la vreo cincizeci de kilometri vest de Eastvale.

Banks și-a notat totul în carnețel și apoi a pus obiectele la loc, pentru ofițerii care urmau să investigheze crima. L-a chemat pe Kevin

Templeton în pragul ușii și i-a spus să sune la secția de poliție din Swainshead, pentru ca polițiștii de acolo să-i anunțe pe părinții fetei. Trebuia aranjată deplasarea lor la Eastvale pentru identificarea cadavrului. Nu era cazul să dea mai multe detalii.

Apoi Banks a privit înapoi spre corpul contorsionat al fetei.

— Alte semne de abuz sexual? l-a întrebat pe dr. Burns. În afară de ceea ce e evident.

— Nimic sigur deocamdată, dar pare să fi fost violată cu brutalitate, a spus Burns. Vaginal și anal. Dr. Wallace va putea să spună mai multe după ce ajunge la ea pe masă. Un lucru e ciudat, însă.

— Da.

— Acolo jos... e complet rasă.

— Ucigașul?

— E posibil, cred... dar unele fete fac asta... adică, așa am auzit. Și are un tatuaj, acolo unde ar fi fost părul. Nu se vede bine din poziția asta, și nu vreau să mișc cadavrul mai mult decât e necesar, cel puțin până nu-și fac treaba ofițerii. Dar e posibil să și-l fi făcut ea, cu ceva timp în urmă. Ai

văzut că are unul și pe gleznă.

— Da.

Dr. Burns era medicul secției de poliție și treaba lui era să se deplaseze la locul crimei, să declare decesul și să facă loc legiștilor. După aceea intervenea dr. Wallace, noul patolog care se ocupa cu necropsia. Burns îi fusese de folos lui Banks în repetate rânduri în trecut. Ca toți medicii, nu se implica nici el prea mult, dar putea veni cu o presupunere sau două despre cauza și ora morții, care se dovedeau destul de precise de cele mai multe ori, economisindu-i timpul lui Banks. Așa că asta a fost următoarea întrebare.

Burns s-a uitat la ceas.

— E nouă jumate acum, a spus. Cel mai probabil, frigul a încetinit procesul, și pare tânără și destul de sănătoasă. Adică... știi ce vreau să spun.

Banks știa. De-a lungul timpului, se obișnuise să i se spună despre morți că aveau „o stare de sănătate bună”.

— Desigur, e doar o presupunere, a continuat Burns, dar așa spune că după miezul nopții, cel

târziu pe la două, cu siguranță nu mai târziu decât.

— A fost omorâtă aici?

— Așa pare, a spus Burns.

Banks a privit de jur împrejur prin cameră.

— E un loc izolat, a spus. Pereți groși. Mă îndoiesc că a auzit cineva ceva, dacă a fost ceva de auzit. S-a uitat la bucățile de piele din gura fetei. Chiar dacă o fi țipat la început, a fost rapid redusă la tăcere.

Dr. Burns nu a spus nimic. Și-a scos carnețelul și a făcut câteva însemnări, Banks a presupus că și-a notat ora, temperatura, poziția corpului și altele asemenea. Aveau nevoie de fotograf cât de repede. Ofițerii care investigau crima n-aveau de ales și trebuiau să aștepte, dar nu le-ar fi plăcut deloc. S-ar fi agitat ca o haită de dobermani care n-au mai primit un os de o lună.

Balamalele au scârțâit și și-a făcut apariția Peter Darby, fotograful poliției, cu vechiul lui Pentax și cu noua cameră digitală. Încăperea era mică, așa că Banks și Burns s-au retras, ca să-i facă loc. Banks a simțit nevoia să-și aprindă o

țigară. Nu știa de ce, pentru că nimeni nu fuma în jurul lui. Poate din cauza celor patru Benson and Hedges pe care le văzuse în poșeta victimei. Sau a ploii care acum înlocuise lapovița. Păstra amintirea unei țigări cu un gust minunat, pe care o fumase în ploaie, pe când era foarte tânăr, și, dintr-un motiv sau altul, n-o uitase. A încetat să se mai gândească la asta și dorința s-a mai domolit. I s-a părut că-i aude pe credincioșii din biserica din centrul pieței cântând „There Is a Green Hill Far Away”, ceea ce i-a amintit că peste câteva săptămâni era Paștele.

— I s-a făcut rău la un moment dat, a adăugat dr. Burns. Nu știu dacă e un detaliu important, dar am observat urme de vomă pe pereți, înăuntru și afară.

— Da, a spus Banks, am mirosit și eu. Dar sunt șanse să fie a ucigașului. Slavă Domnului, nu toată lumea rezistă la așa ceva. O să mă asigur că ofițerii sunt atenți la asta. Mersi, doctore.

Dr. Burns a dat din cap și s-a îndepărtat. Templeton s-a apropiat și a început să se fâțâie, frecându-și palmele:

— Tare, nu-i așa, șefu'? Exact cum am spus.

Banks a închis ochii, și-a ridicat capul spre fâșia de cer gri și a simțit câteva picături de ploaie pe pleoape.

— E o fată moartă, Kev, a spus cu un oftat. Violată și sugrumată. Apreciez umorul la locul crimei la fel de mult ca oricare alt polițist, dar crezi că ai putea să-ți ții entuziasmul în frâu încă un pic?

— Scuze, șefu', a spus Templeton, dar din tonul lui reieșea că habar n-are pentru ce-și cere scuze.

— Va trebui să-i interogăm pe toți cei care au comis abuzuri sexuale, fie că sunt înregistrați, fie că numai bănuim că ar trebui să fie înregistrați.

— Da, șefu'.

— Și sună la inspectorul-șef. O să vrea să știe.

Templeton și-a căutat mobilul.

Banks s-a bucurat de liniște pentru o clipă, de muzica vântului, de apa care se scurgea undeva pe o streășină, și de corul care cânta un imn la distanță. Trecuse atâta vreme de când fusese la biserică. Apoi a auzit niște sunete noi și i-a observat pe detectivii Winsome Jackman și Stefan Nowak, coordonatorul investigațiilor la locul

crimei, năvălind în Taylor's Yard cu un cârd de ofițeri care semănau mai degrabă cu niște cosmonauți. În scurt timp, ultimul loc de odihnă al victimei avea să fie luminat ca un platou de filmare, iar aparatele lor aveau să studieze și să ilumineze cele mai ciudate și practic invizibile substanțe. Totul va fi împachetat cu grijă, etichetat și păstrat pentru a fi prezentat ca probă în eventualitatea unui proces, iar unele indicii ar putea duce la identificarea ucigașului. Dacă aveau noroc, puteau găsi urme de ADN care să corespundă cu înregistrările pe care le aveau deja în baza de date. *Dacă...*

Banks l-a întâmpinat pe Stefan Nowak și i-a explicat ce știa până în acel moment. Nowak a schimbat câteva vorbe cu echipa lui și, când a ieșit Peter Darby, au intrat ei. Le va lua ceva timp să se instaleze și să înceapă, a spus Nowak, așa că ar vrea să nu le stea nimeni în cale. Banks s-a uitat la ceas. Păcat că, în ciuda noilor tendințe, niciunul din puburile locale nu deschidea mai devreme de zece într-o duminică dimineața.

Banks a trimis-o pe Winsome în Swainshead să

discute cu părinții fetei înainte de a-i aduce la Spitalul General din Eastvale pentru identificarea cadavrului. Trebuia să afle cât mai multe detalii despre locul unde fusese fata cu o seară în urmă și despre compania în care se aflase. Erau multe lucruri de pus în mișcare și cu cât mai iute, cu atât mai bine. Indiciile au obiceiul de a se evapora foarte repede.

După vreo trei sferturi de oră, Banks a mai avut parte de un scurt moment de liniște, în care să analizeze situația. Judecând după felul în care arăta, fata ieșise în oraș, cel mai probabil cu prietenul ei sau cu un grup de prieteni. Trebuiau să fie identificați și interogați. De asemenea, era foarte posibil ca cineva să-i poată pune la dispoziție înregistrările de pe camerele de luat vederi. Acestea acopereau mare parte din piață, deși existau și puncte oarbe. Cum de ajunsese să fie singură? Plecase cu cineva, sau ucigașul stătuse la pândă în Labirint, așteptând o victimă? De ce se aventurase acolo de una singură? Din nefericire, Labirintul nu era monitorizat.

Apoi o voce l-a scos din visare.

— Sper să fie al naibii de important, inspectore. A trebuit să-mi întrerup galopul de dimineață și fiu-meu și nevastă-sa mă așteaptă la masă.

Pe alee înainta silueta micuță, dar zveltă și puternică a detectivului inspector-șef Catherine Gervaise, arătând splendid în pantaloni de călărie, cizme și cască, lovindu-se ușor cu cravașa peste coapsă în timp ce venea spre el.

Banks a zâmbit.

— Trebuie să vă spun că arătați senzațional. Ce-ați zice de-o cafea? Putem să stăm de vorbă și să-l lăsăm pe detectivul Nowak să se ocupe de treburile de-aici.

Oare i se părea lui Banks, sau inspectorul Gervaise roșise la auzul complimentului?

•

Undeva în depărtare, dincolo de înnebunitoarea durere de cap, de țipetele pescărușilor și de clopotele bisericii, detectivul Annie Cabbot și-a auzit mobilul sunând. De fapt, în ultima vreme, mobilele nu prea mai sunau, s-a gândit ea în timp ce redevenea conștientă. Au tot felul de tonuri de apel, piuie, cântă. Al ei cânta „Bohemian

Rhapsody” și o scotea din mînți. O glumiță a tipului care-i vînduse telefonul. Trebuia să aflu cum să o schimb. Când a reușit să întredeschidă ochii și să întindă mîna spre noptieră, telefonul a încetat să sune. La naiba, s-a gîndit, în timp ce bâjbâia prin aer. Noptiera *nu exista*. Unde naiba dispăruse? A avut un moment de panică, în care n-a mai știut nici unde, nici cine era. Cu siguranță nu era la pensiunea doamnei Barnaby, acolo unde ar fi trebuit să fie. Apoi a devenit conștientă de prezența unui obiect cald și greu care se odihnea pe șoldul ei.

Când a deschis ochii și s-a uitat de jur împrejur, a înțeles de îndată trei lucruri: nu era în patul ei, în consecință nu exista noptieră; avea o durere de cap înfiorătoare; și chestia grea de pe șoldul ei era brațul unui bărbat. Din fericire – sau nu, depinde – era încă atașat de un bărbat.

Bucată cu bucată, ca atunci când recompui un film din imagini statice, și-a amintit unele fragmente ale serii anterioare, deși altele lipseau. Totul era vag și încețoșat și cu multe spații goale, dar și-a adus aminte berea, muzica tare, dansul,

cocktailurile albastre, exotice, cu umbreluțe, reflectoarele, muzica live, râsetele oamenilor, mersul împleticit pe străduțe întortocheate și slab luminate în sus pe un deal, niște scări înguste... apoi lucrurile deveneau încețoșate. Încă o băutură, poate două, mișcări stângace și amețite de alcool, prăbușirea pe pat. Pe acest pat. Annie s-a extras cu delicatețe de sub mână. Proprietarul ei s-a foit și a mormăit ceva în somn, dar din fericire nu s-a trezit. Apoi Annie s-a ridicat și a avut un șoc.

Era goală. Hainele îi erau aruncate pe podea într-o nepăsare care nu sugera decât abandon disperat și destrăbălat, iar bikinii de mătase neagră îi erau atârnați de tăblia patului ca un trofeu obscen. I-a smuls de acolo și s-a îmbrăcat cu ei, apoi și-a trecut mâinile prin părul răvășit. Se simțea ca dracu'. Idioată, și-a spus. *Idioată*.

S-a uitat spre corpul lui, lăsat parțial la vedere de cearșaful dat deoparte. Păr scurt, negru și ciufulit, o şuviță atârând peste ochiul drept, bărbie puternică, umeri lați, piept frumos, nu foarte păros, dar suficient de masculin. Slavă Domnului că nu era vreun coleg de la muncă, cineva de la

secție. Nu vedea ce culoare aveau ochii lui pentru că erau închiși, și-i era rușine că nu-și putea aminti nici atâta. Nu i-ar fi stricat un bărbierit, dar până nu demult nici n-ar fi avut nevoie. Câți ani o fi avut? Douăzeci și doi, maximum douăzeci și trei, a presupus. Și ea câți avea? Tocmai împlinise patruzeci. Măcar nu era căsătorit, cel puțin nu din câte lăsa apartamentul de înțeles. De obicei îi cădeau în plasă tipi mai bătrâni și însurați.

A oftat și a început să-și adune restul hainelor și să se îmbrace. Camera era destul de drăguță, cu pereții de un albastru deschis, un poster cu un nud de Modigliani și jaluzele care nu blocau foarte mult din lumina de afară. Pe peretele din față era un poster cu o formație rock pe care n-o recunoștea. Mai rău de-atât, lângă niște boxe era o chitară electrică. Și-a amintit că-i spusese că era într-o formație. Iisuse, chiar plecase acasă cu un muzician? Privește partea bună a lucrurilor, și-a spus; cel puțin plecase cu chitaristul, nu cu saxofonistul.

„Să nu te duci niciodată cu un saxofonist”, îi spusese Jackie. „Singurul lucru la care se gândește

e următorul solo.”

Chiar și așa, rămânea un clișeu.

În lumina rece a zilei, părea chiar mai tânăr decât ar fi crezut. L-a studiat încă o dată. Nu. Cel mult douăzeci și doi. Mai tânăr decât Brian, fiul lui Banks, și el vedetă rock. Poate că ar fi trebuit să se simtă bine, s-a gândit, cineva tânăr și atrăgător se uita la ea, avea încă putere de seducție. Și totuși nu funcționa. Se simțea ca o curvă bătrână. E foarte O.K. ca bărbații mai în vârstă să ajungă cu femei tinere – un bărbat s-ar fi simțit mândru – dar pentru ea nu era O.K. Și-a încheiat blugii. O strângeau al naibii de tare. În ultima vreme pusese câteva kilograme și nu era deloc fericită să vadă niște colăcei în locul abdomenului ei plat. Era timpul să facă mai mult sport și s-o lase mai moale cu berea.

Și-a găsit mobilul în geantă și s-a uitat cine sunase. Era un apel de la secție. Rahat. Nu știa dacă era în stare să muncească în halul în care era. Înainte de orice altceva, și-a luat geanta cu ea în baie și a închis ușa. După ce a folosit toaleta, a găsit niște aspirină în dulapul de deasupra chiuvetei, s-a spălat cât de bine a putut – oare ăsta

era „dușul curvei”? – și s-a machiat. Nu exista cabină de duș, și nu avea chef să se dezbrace încă o dată și să intre în cadă. Cel mai bine ar fi să plece. Să-și găsească mașina, să răspundă mesajului, să meargă acasă, sau spre locul care-i servea drept casă zilele astea, să se îmbăieze și să se autoflegeleze. Să scrie de o mie de ori „Nu voi mai pleca acasă cu chitariști tineri pe care îi cunosc prin cluburi.” Cel puțin își amintea că lăsase mașina pe undeva pe lângă club. Nu fusese într-atât de proastă încât să conducă. O urmă de discernământ tot mai avusese. Și aproape că era în stare să-și amintească în ce club fuseseră.

În cameră mirosea a fum stătut, iar pe masa de lângă ușă Annie a văzut o scrumieră cu chiștocuri de țigară și mucurile de la două jointuri. Lângă scrumieră erau o punguță cu marijuana și cerceii ei. Doamne, avusese prezența de spirit să-și scoată cerceii, și cu toate astea fumase două jointuri... oare ce altceva mai făcuse? Nici măcar nu voia să se gândească la asta. După câteva încercări, a reușit să-și pună cerceii.

Bărbatul s-a mișcat când a deschis ușa, dar apoi

și-a tras cearșaful mai sus și s-a încolăcit ca un copil. Annie a închis ușa în spatele ei și a coborât scările pregătită pentru o zi neobișnuită într-un loc neobișnuit. De cum a ajuns afară, a simțit aerul proaspăt și sărat, vântul rece și a auzit țipetele pescărușilor. Cel puțin haina pe care o purta era suficient de călduroasă.

În timp ce cobora dealul spre club ca să-și recupereze mașina, și-a scos mobilul și a ascultat mesageria vocală. A auzit vocea inspectorului-șef transferat de la secția din Regiunea de Est spunându-i să se prezinte cât mai repede la Larborough Head. Avusese loc o crimă și prezența ei era necesară. A fi detașată pe lângă secția de poliție o făcea să se simtă uneori ca o curvă. Apoi și-a dat seama că avusese acest gând de două ori într-o jumătate de oră și că poate era cazul să schimbe metaforele. Nu era deloc o curvă, ci un înger al compasiunii. Asta era: Annie Cabbot, *Îngerul compasiunii*, la dispoziția dumneavoastră. Și-a găsit Astra purpurie în parcarea de lângă club și pentru a mia oară s-a gândit că poate era timpul să-și ia o mașină nouă, a studiat harta rutieră și, cu

un scârțâit, a demarat spre Larborough Head, în cel mai nordic punct al Regiunii de Est.

Măcar cafenelele din piață erau deschise. Banks a ales una la trei uși depărtare de Taylor's Yard, la etaj, deasupra magazinului Age Concern, unde știa că aveau cafea bună și tare, și s-a așezat la masă cu inspectorul-șef Gervaise. A observat că era destul de atrăgătoare, cu nasul ei obraznic, ochii albaștri, buzele arcuite și cu strălucirea pe care mișcarea de dimineață o dăduse tenului ei palid. Cicatricea abia vizibilă din dreptul ochiului stâng era aproape o imagine în oglindă a cicatricii lui. Era, probabil, cu vreo zece ani mai tânără decât el, deci abia trecută de patruzeci de ani. După ce au comandat cafea pentru el, ceai Earl Grey pentru ea și fursecuri cu stafide pentru amândoi, au trecut la discuții serioase.

— S-ar părea că ne-am ales cu o crimă deosebit de nasoală, a spus Banks.

— Și a fost atât de liniște în ultima vreme, a replicat Gervaise. Și-a lăsat cravașa pe masă, și-a scos casca și a dat din cap, trecându-și mâna prin

părul scurt și deschis la culoare. De când cu povestea aia cu gașca de rockeri.

I-a aruncat lui Banks o privire.

Banks știa că, deși îi dăduse toată libertatea în privința cazului precedent, era în continuare nemulțumită de concluzie. Și el era la fel. Dar nu mai aveau ce face. Uneori, lucrurile nu mergeau așa cum sperai că vor merge. Banks a trecut repede mai departe, spunându-i ce aflase de la comisarul Templeton și doctorul Burns.

— Corpul a fost descoperit la opt și un sfert azi-dimineață de un anume domn Joseph Randall, în vârstă de cincizeci și cinci de ani, din Hyacinth Walk.

— Și ce făcea el în Labirint duminica dimineață?

— E proprietarul marochinăriei de pe colț, a explicat Banks. Acolo are depozitul. A spus că s-a dus să caute câteva mostre, a observat că încuietoarea era spartă și apoi a văzut-o întinsă pe jos. Jură că n-a atins nimic. Zice că a făcut cale întoarsă și a dat fuga la secția de poliție de pe partea cealaltă a pieței.

— Îl credem?

— Spune că a deschis depozitul la opt și un sfert, dar un martor care se afla în piață i-a spus lui Templeton că l-a văzut pe Randall intrând în Labirint la opt și zece după ceasul bisericii, care e destul de exact. Își amintește asta pentru că întârziase la biserică și s-a uitat în sus să vadă cât e ceasul. Sergentul de serviciu a înregistrat mărturia lui Randall la opt și douăzeci și unu.

— Asta înseamnă unsprezece minute, a spus Gervaise, ținându-și buzele. Cam slăbuț. Unde e acum?

— Templeton l-a trimis acasă cu unul din polițiști. Se pare că domnul Randall e foarte supărat.

— Hmm. Interoghează-l tu data viitoare. Și ia-l tare.

— Da, doamnă, a spus Banks, mâzgălind ceva în agendă.

Gervaise era genul care spunea chestii evidente. Chiar și așa, era bine să o lase să creadă că ea deține controlul. Între timp, le-a venit comanda. Cafeaua era pe cât de bună și-o amintea, iar

fursecurile aveau suficient de mult unt.

— Ce făcea în Labirint de una singură? a întrebat Gervaise.

— Asta rămâne să aflăm, a spus Banks. Dar, pentru început, nu știm sigur c-a fost acolo singură. E posibil să fi fost cu cineva.

— Poate ca să ia droguri?

— Poate. Am găsit niște pastile în poșeta ei. Ecstasy. Sau poate se despărțise de prietenii ei și cineva a ademenit-o acolo, promițându-i droguri? Totuși, nu e cazul să te ascunzi în Labirint ca să iei E. Poți s-o faci în orice club din oraș. E posibil să fi vrut s-o ia pe scurtătură spre parcare.

— Avea mașină?

— Nu știm încă. Permis avea.

— Vezi ce mai afli despre asta.

— Așa vom face. Cel mai probabil, era beată, a mai spus Banks. Sau cel puțin amețită. În depozit era un miros de vomă, așa că e posibil să i se fi făcut rău, asta dacă voma nu e a criminalului. În tot cazul, criminaliștii vor rezolva asta. E foarte posibil să nu-și fi făcut griji în privința siguranței, și nu cred că e vreun mister în felul în care a ajuns

de una singură în Labirint. Sunt mai multe posibilități. Poate s-a certat cu prietenul ei, de exemplu, și a luat-o la fugă.

— Și cineva stătea acolo și o aștepta?

— Pe ea, sau pe cineva ca ea. Ceea ce ne dă de înțeles că asasinul cunoaște obiceiurile de sâmbătă seară ale locuitorilor din Eastvale.

— Ar fi cazul să-i aducem la secție pe suspecții obișnuiți, cei care au comis abuzuri sexuale sau sunt clienții fideli ai prostituatelor.

— Se face.

— Avem idee pe unde a fost?

— Judecând după felul în care era îmbrăcată, a spus Banks, am impresia că făcuse turul puburilor din piață. O sâmbătă seară tipică. Le luăm pe toate la rând de îndată ce deschid. Și-a privit ceasul. Adică nu peste mult timp.

Gervaise l-a privit cu ochii mișiți.

— Sper că nu personal.

— Pentru mine e prea mult, mi-e teamă. M-am gândit să-l pun pe sergentul Hatchley să se ocupe de asta. A stat cam legat de birou în ultima vreme. O să-i prindă bine să mai iasă în lume.

— Să-l ții din scurt, a spus Gervaise. N-aș vrea să insulte fiecare minoritate pe care-o avem în oraș.

— S-a înmuiat mult.

Gervaise l-a privit neîncrezătoare.

— Mai e ceva?

S-a șters la gură cu un șervețel de hârtie după ce mușcase de câteva ori dintr-un fursec.

— O să pun câțiva ofițeri să urmărească toate înregistrările din noaptea trecută. Știu că multe puburi au camere și cu siguranță și Bar None. Ar trebui să fie material suficient, dar la ce calitate au înregistrările o să dureze destul de mult. S-ar putea să găsim însă ceva. O să cercetăm și Labirintul, clădirile adiacente, o să mergem din casă în casă în vecinătatea imediată a locului crimei. Problema e că multe ganguri și scurtături nu apar pe înregistrările camerelor. De exemplu, ieșirea spre parcare, deasupra grădinilor.

— Cu siguranță trebuie să fie camere în parcare, nu?

— Da, dar nu și din unghiul ăla. Sunt îndreptate *către* parcare *dinspre* alee. E ușor să te strecuri pe

sub ele. E un pasaj foarte îngust și nu prea îl folosește nimeni. Majoritatea localnicilor folosesc ieșirea dinspre Castle Road, care e acoperită. O să ne încercăm norocul, oricum.

— Verificați totul cât de bine puteți.

Banks i-a spus ce spusese dr. Burns despre cauza și ora aproximativă a decesului.

— Când face dr. Wallace autopsia? a întrebat Gervaise.

— Sper că mâine-dimineață, a spus Banks.

Dr. Glendenning se retrăsese cu o lună în urmă, ca să joace golf, după cum el însuși declarase, iar Banks n-o văzuse pe înlocuitoarea lui la muncă, pentru că în ultima vreme nimeni nu murise în mod suspect. Din ceea ce-și putuse da seama din scurtele întâlniri cu ea, părea o profesionistă dedicată și un patalog eficient.

— Poza de pe permisul de conducere, pe care am găsit-o în poșetă, se potrivește, a mai spus Banks. Și avem și adresa, din carnețelul pe care îl avea ea. Hayley Daniels. Din Swainshead.

— A fost dată dispărută?

— Încă nu.

— Poate nu o așteptau acasă, a spus Gervaise. Ai idee câți ani avea?

— Nouăsprezece, dacă ne luăm după permisul de conducere.

— Cine se ocupă de asta?

— Jackman a plecat deja spre Swainshead, o să vorbească ea cu părinții. Cred că deja a și ajuns.

— Mai bine ea decât eu, a spus Gervaise.

Banks s-a întrebat dacă fusese vreodată însărcinată cu o astfel de misiune, să le dea părinților victimei vestea cea proastă.

— Știu la ce te gândești, a spus Gervaise zâmbind. Te gândești că eu, cu educația mea, primită într-o familie înstărită, cu diplomele de la universitate și promovarea venită atât de repede, nu prea am ce să știu despre asta, nu?

— Chiar deloc, a spus Banks, fără să lase ceva să se citească pe chipul lui.

— Mincinosule. Gervaise a sorbit din ceai și a fixat cu privirea un punct de deasupra capului lui Banks. În prima mea săptămână, cea de probă, a spus, lucram în Poole, Dorset. În cea mai mare parte făceam ceai și cafea. Într-o vineri dimineață

au găsit cadavrul unui băiat de unsprezece ani la marginea orașului. Fusesse violat și bătut până murise. Familie de muncitori. Ghici pe cine au trimis?

Banks n-a spus nimic.

— Doamne, mi-a fost atât de rău, a spus Gervaise. Înainte să mă duc acolo. La modul cel mai real, fizic mi-a fost rău. Eram convinsă că n-o s-o pot face.

— Dar ați făcut-o?

L-a privit pe Banks în ochi.

— Bineînțeles că am făcut-o. Și știi ce s-a întâmplat? Mama a luat-o razna. A aruncat în mine cu o farfurie cu ouă, fasole și cartofi. Mi-a spart capul. A trebuit să-i pun cătușe ca s-o potolesc. Normal, numai pentru scurt timp. În cele din urmă s-a calmat. Și eu m-am ales cu zece copci. Gervaise a dat din cap. Ce zi! Și-a privit ceasul. Cred c-ar trebui să-l sun pe fiu-meu să nu mă aștepte la masă.

Banks s-a uitat pe fereastră. Vântul se întetise, iar oamenii care ieșeau de la biserică își țineau cu greu pălăriile pe cap, în timp ce umbrelele li se

întorceau în afară. S-a gândit la cadavrul de pe mormanul de bucăți de piele.

— Așa se pare, a spus. Până acum, lucrurile nu arată deloc bine.

Apoi s-a dus la bar să plătească.

•

Swainshead, sau „Capul”, cum îi spuneau localnicii, începea cu un izlaz triunghiular care împărțea în două șoseaua principală, la intersecția în formă de T cu drumul spre Swainsdale. În jurul acestei zone verzi erau biserica, primăria și câteva magazine. Winsome știa că aceasta era partea preferată de turiști. Familia Daniels locuia în capătul celălalt, acolo unde cele două benzi se uneau din nou și separau două rânduri de case de piatră, aflate față în față. În spatele caselor, de-o parte și de alta, se întindeau pășuni delimitate din loc în loc de garduri de piatră, care lăsau loc, în depărtare, întinderilor pustii și mlăștinoase.

Zona își primise numele de la izvorul râului Swain, aflat pe unul din dealurile din apropiere. Începea ca o băltoacă, transformată apoi într-un firicel de apă care prindea viteză și putere pe

măsură ce înainta, trecând printr-o vale și tăindu-și cursul principal de-a lungul ei. Banks îi spusese odată lui Winsome despre un caz la care lucrase acolo, cu mult înainte ca ea să ajungă în Eastvale. Cercetările pe urmele unui imigrant dispărut îl duseseră până în Toronto. Din câte știa Winsome, niciunul dintre oamenii implicați nu mai locuia în Swainshead, dar locuitorii de acum își aminteau incidentul. Intrase în folclor. Cu ani în urmă, oamenii ar fi scris cântece despre asta, genul de balade folk pe care Banks le aprecia atât de mult. În prezent, când ziarele și televiziunile își revendicaseră drepturile asupra tuturor noutăților, nu mai rămăsese nimic pentru cântece.

Liniștea a fost întreruptă de zgomotul ușii trântite a mașinii lui Winsome. Trei ciori grase și-au luat zborul dintr-un copac noduros. S-au învârtit sub norii gri ca niște umbrele mici și negre întoarse pe dos.

Winsome a verificat adresa în timp ce trecea pe lângă un pub și câteva case care ofereau cazare, cu afișe lipite pe geamuri pe care scria LOCURI LIBERE. Trei bărbați bătrâni, sprijiniți în

bastoane, care, în ciuda vremii, stăteau de vorbă lângă podul de piatră, au tăcut și au urmărit-o cu privirea în timp ce trecea pe lângă ei. Winsome a presupus că nu vedeau prea des în Swainshead o femeie de culoare înaltă de unu optzeci.

Vântul părea să bată din toate direcțiile și odată cu el, ca parte din el, venea și lapovița, înțepându-i ochii, trecând prin blugii negri strâmți în jurul coapselor, acolo unde i se termina haina. Nici faptul că haina era din velur nu-i era de mare ajutor, s-a gândit, ar fi trebuit să aleagă ceva mult mai practic. Dar se grăbea și fusese primul lucru pe care pusese mâna. De unde era să știe că așa o să fie vremea?

Winsome a găsit casa și a sunat. I-a deschis un ofițer plictisit care a încercat fără prea mare succes să-și ascundă surprinderea când a văzut-o, apoi a condus-o în camera din față. Acolo stătea, privind în gol, o femeie care părea mult prea tânără ca să aibă o fiică de vârsta victimei.

— Doamna Daniels? a întrebat Winsome.

— McCarthy, a spus femeia, privind-o cu ochii ei albaștri înlăcrimați. Donna McCarthy. Dar

Geoff Daniels e soțul meu. Mi-am păstrat numele din motive profesionale. Tocmai îi explicam ofițerului că Geoff e plecat într-o călătorie de afaceri.

Winsome s-a prezentat. A observat încântată că Donna McCarthy nu a fost nici surprinsă, nici amuzată de apariția ei.

Ochii doamnei McCarthy s-au umplut de lacrimi.

— E adevărat ce mi-au spus? Despre Hayley?

— Credem că da, i-a răspuns, căutând punguța de plastic în care se afla agenda pe care i-o dăduse Banks. Îmi puteți spune dacă îi aparține fetei dumneavoastră?

Donna McCarthy a examinat coperta cu model William Morris și a izbucnit în plâns.

— Știți, ea nu e fiica mea, le-a spus cu vocea înăbușită în batistă. Eu sunt a doua soție a lui Geoff. Mama lui Hayley i-a părăsit acum doisprezece ani. Noi suntem căsătoriți de opt.

— Înțeleg, a spus Winsome, luându-și notițe. Dar recunoașteți această agendă ca fiind a lui Hayley Daniels?

Donna a dat din cap.

— Pot să mă uit înăuntru?

— N-o puteți atinge. Lăsați-mă pe mine.

Și-a scos mănușile pe care le avea la ea tocmai pentru o astfel de eventualitate, a scos agenda din pungă și a deschis-o.

— Recunoașteți scrisul lui Hayley?

Donna McCarthy și-a apropiat batista de față și a dat din cap. Winsome a dat câteva pagini, în timp ce femeia continua să dea din cap. În cele din urmă, Winsome a pus agenda înapoi în pungă, și-a scos mănușile și s-a așezat picior peste picior.

— Sunt ceva șanse să primesc niște ceai? l-a întrebat pe ofițer.

Acesta i-a aruncat o privire care spunea multe despre ceea ce credea un om ca el când e obligat să facă ceva atât de neînsemnat la cererea unei femei de culoare, de același rang cu el, chiar dacă detectiv, și s-a îndreptat spre bucătărie. Ce mizerabil. Winsome i-a atins mâna femeii.

— Îmi pare atât de rău, i-a spus. Dar trebuie să vă pun câteva întrebări.

Donna McCarthy și-a suflat nasul.

— Desigur, a spus. Înțeleg.

Părea micuță și pierdută stând singură pe canapea, dar Winsome a observat că era în formă, cu musculatura umerilor și a brațelor bine dezvoltată.

Avea ochii verde-deschis și părul scurt, șaten. Hainele ei n-aveau nimic special, purta o pereche de blugi și un tricou alb care-i lăsa la vedere sutienul și conturul sânilor mici și fermi. Era suficient de scurt cât să i se vadă câțiva centimetri din abdomenul plat.

— Aveți vreo fotografie recentă cu Hayley? a întrebat Winsome.

Donna McCarthy s-a ridicat și a căutat printr-un sertar, după care s-a întors cu o fotografie a tinerei în dreptul crucii din piață.

— A fost făcută cam acum o lună, a spus.

— Pot s-o împrumut?

— Da, dar o vreau înapoi.

— Sigur. Când ați văzut-o ultima dată pe Hayley? a întrebat Winsome.

— Ieri-seară. Cred că era cam șase. Voia să prindă autobuzul spre Eastvale, să se întâlnească

cu niște prieteni.

— Făcea asta des?

— Aproape în fiecare sâmbătă. După cum probabil ați observat, pe aici nu prea e mare lucru de făcut.

Winsome și-a amintit de satul în care crescuse, în Jamaica, sus în munții Cockpit, mai sus de Montego Bay. Puțin spus că nu era mare lucru de făcut. Școala avea o singură încăpere și ar fi putut spera la un viitor în fabrica de chipsuri din banane, așa ca mama și bunica ei, dacă nu alegea să coboare în golf, ceea ce Winsome a și făcut la început, pentru a lucra într-un centru pentru turiști.

— Îmi puteți da numele câtorva dintre prietenii ei? a întrebat.

— Poate vreo doi. Prenumele. Dar nu vorbea cu mine despre ei, și nici nu i-a adus aici să îi cunoaștem.

— Erau prieteni de la muncă? De la școală? De la facultate? Cu ce se ocupa Hayley?

— Era studentă la Colegiul Eastvale.

— Mergea zilnic cu autobuzul? Drumul e lung.

— Nu. Cu mașina. Are un Fiat vechi. I l-a luat

Geoff la mâna a doua. Cu asta se ocupă.

Winsome și-a amintit de permisul pe care Banks îl găsisese în poșeta fetei.

— Dar aseară nu a condus, nu?

— Nu, cum să conducă? Plecase să bea ceva cu prietenii. Era mereu foarte atentă. Nu se urca la volan după ce bea.

— Cum avea de gând să se întoarcă acasă?

— N-avea. De-asta... adică, dacă așteptam să se întoarcă acasă, aș fi anunțat că a dispărut, nu? Poate că nu sunt mama ei naturală, dar m-am străduit cât am putut să o iubesc de parcă ar fi fost a mea, să o fac să se simtă...

— Desigur, a spus Winsome. Aveți idee unde plănuia să rămână peste noapte?

— La o prietenă, ca de obicei.

— Ce studia?

— Turism. Asta era tot ce-și dorea, să călătorească prin lume. Donna McCarthy a început să plângă din nou. Ce s-a întâmplat cu ea? A fost...?

— Nu știm, a mințit Winsome. Doctorii o vor examina în curând.

— Era o fată atât de drăguță.

— Avea prieten?

Ofițerul s-a întors cu o tavă, pe care a lăsat-o pe masă, în fața celor două femei. Winsome i-a mulțumit.

— Altceva? a întrebat el, cu o voce încărcată de sarcasm.

— Nu, a spus Winsome. Poți pleca, dacă vrei. Mersi.

Ofițerul a mormăit ceva, a ignorat-o pe Winsome, s-a înclinat în fața Donnei McCarthy și a plecat.

Donna a așteptat o clipă, până a auzit ușa de la intrare închizându-se, și a continuat.

— Nu avea pe cineva în mod special. Nu din câte știu eu. Mulți tineri în ziua de azi preferă să fie într-un grup mai mare, nu să se lege de o singură persoană, nu? Și nu pot spune că-i învinovățesc. Se distrează prea bine ca să vrea să se implice în ceva prea serios, nu?

— N-aș vrea să insist, a spus Winsome, dar a fost cu cineva? Adică, Hayley își începuse viața sexuală?

Donna McCarthy s-a gândit o clipă, apoi a răspuns:

— Aș fi surprinsă să nu, dar nu cred că era promiscuă. Sunt convinsă că încercase. O femeie își dă seama de lucrurile astea.

Centrala era pornită și camera se încălzise peste măsură. Deasupra sprâncenelor Donnei strălucea o broboană de sudoare.

— Dar nu știți numele băiatului?

— Nu, îmi pare rău.

— Nu e nicio problemă.

Winsome s-a gândit că avea destule detalii pentru început. Trebuia să le dea de urmă colegilor lui Hayley de la secția de turism și să continue de-acolo.

— Ați spus mai devreme, a continuat, că v-ați păstrat numele din motive profesionale. Pot să știu care au fost acestea?

— Poftim? Femeia și-a șters ochii cu dosul palmei, întinzându-și rimelul. Ah, am fost antrenoare de fitness. Nimic special. Dar oamenii mă cunoșteau după acest nume, îmi făcusem cărți de vizită, logo, toate astea. Mi s-a părut mai ușor

să păstrez lucrurile așa. Iar pe Geoff nu l-a deranjat. De fapt, așa ne-am și cunoscut. Mi-a fost client.

— Ce s-a întâmplat cu afacerea?

— Am închis-o acum șase luni. Geoff câștigă mai mult decât suficient ca să ne descurcăm cu toții, iar eu mai am și altele pe cap. În plus, sunt cam bătrână pentru antrenamentele alea grele.

Winsome nu era atât de sigură de asta.

— Ce-ați făcut aseară, de una singură? a întrebat degajată.

Donna a ridicat din umeri. N-a dat de înțeles că ar fi avut impresia că Winsome voia să smulgă de la ea un alibi.

— Am stat acasă. A fost pe-aici Caroline, vecina de peste drum, cu un DVD. *Casino Royale*. Cel nou, știți, cu Daniel Craig. Am băut câteva pahare de vin, am comandat pizza, ne-am distrat un pic... știți cum e.

— O seară între fete?

— Putem să-i spunem așa.

— Aveți cum să luați legătura cu soțul dumneavoastră? E important.

— Da. Stă la hotelul Faversham, lângă Skipton. E la o conferință. Ar trebui să se întoarcă mâine.

— L-ați sunat?

— Încă nu. Eu... poliția era aici și... nu știu ce să-i spun. Geoff e topit după Hayley. O să fie distrus.

— Trebuie să afle, a spus Winsome cu blândețe. E tatăl ei. Vreți să o fac eu?

— Ați putea?

— Aveți numărul?

— Eu îl sun numai pe mobil, a spus Donna și i-a dat lui Winsome numărul. Telefonul e în bucătărie, pe perete.

Winsome s-a ridicat și Donna a mers în urma ei. Pe geamul din bucătărie se vedea dealul din spatele casei. Aveau o grădină mare, cu un depozit de unelte chiar lângă gard. Pe ferestre, în spatele draperiilor, picura ploaia. Winsome a ridicat receptorul și a format numărul pe care i-l dăduse Donna. În timp ce aștepta, se gândea ce să spună. După ce a sunat de câteva ori, a auzit căsuța vocală.

— Aveți numărul de la hotel? a întrebat

Winsome.

Donna a clătinat din cap.

— E O.K.

Winsome a sunat la informații și a obținut numărul. Când i-a răspuns cineva de la recepție, a cerut să i se facă legătura cu Geoffrey Daniels. Recepționera i-a cerut să rămână pe fir și, după o pauză destul de lungă, a revenit.

— Îmi pare rău, i-a spus femeia, dar domnul Daniels nu răspunde la telefon.

— Poate e la vreun seminar? a întrebat Winsome. E la conferință. A vânzătorilor de mașini. Puteți verifica?

— Ce conferință? a întrebat recepționera. Aici nu e nicio conferință, nu organizăm astfel de evenimente.

— Mulțumesc, a spus Winsome și a închis.

A privit-o pe Donna McCarthy, care se uita la ea plină de speranță. Ce naiba să spună acum? Ei, orice ar fi fost, avea timp să se gândească până o conducea pe Donna în Eastvale, să identifice cadavrul fiicei sale vitrege.

2.

Lui Annie nu i-a luat foarte mult să conducă până în Larborough Head din Whitby, unde era detașată temporar pe lângă secția de poliție din Spring Hill, Districtul Scarborough, Divizia de Est, pentru că detectivii lor fuseseră decimați de boală și de concedii. De obicei, înopta la pensiunea doamnei Barnaby din West Cliff, pentru că avea tarife speciale pentru polițiști, o cameră drăguță, deși cam mică, la etajul al treilea, al cărei lux consta din baie privată, vedere la mare, telefon și ceai, dar aseară... ei bine, aseară fusese altceva.

Era sâmbătă, muncise până târziu, nu mai ieșise în oraș de nici nu mai ținea minte când. Cel puțin asta își spusese atunci când fetele de la secție o invitaseră să bea ceva și pe urmă să meargă cu ele într-un club sau două. Se pierduse de ele la un moment dat în timpul serii și nu putea decât să spera că nu văzuseră în ce hal ajunsese. Pe drumul de lângă marginea prăpastiei, vina și rușinea îi

rodeau stomacul la fel de tare ca arsurile pe care le simțea după atâta alcool. I-a stat inima când l-a văzut pe inspectorul-șef Brough îndreptându-se spre ea.

— Bună ziua, detectiv Cabbot, a spus acesta, deși era încă dimineată. Mă bucur că te-ai putut alătura echipei noastre.

Având în vedere viteza cu care Annie ajunsese acolo, s-a gândit că remarca era una stupidă și insensibilă, dar a lăsat-o să treacă. Era obișnuită cu astfel de replici din partea lui Brough, cunoscut de toată lumea drept un nătărău leneș care ardea de nerăbdare să iasă la pensie peste șase luni și să aibă parte de nesfârșite partide de golf și vacanțe lungi în Torremolinos. Ca angajat al poliției, nu avusese nici energia și nici spiritul practic al altor colegi care-și asiguraseră buzunarele, astfel încât nu avea vreo vilă, ci doar un apartament închiriat unde trăia cu o prostituată bătrână din Spania, cu o predilecție pentru bijuterii sclipitoare, parfumuri ieftine și băutură și mai ieftină. Sau cel puțin astea erau zvonurile.

— Sunt surprinsă să vă găsesc aici într-o

duminică dimineață, domnule, a spus Annie, cât de vioaie a putut. Credeam că sunteți la biserică.

— Da, ei bine, prioritățile. Datoria, Cabbot, datoria, a spus. Cuvântul magic. Un lucru de care ar fi bine să ne achităm cu toții. A făcut un semn spre marginea stâncii, unde Annie a văzut o siluetă așezată, încercuită de polițiști. E acolo, i-a spus, ca și cum s-ar fi spălat pe mâini de întreaga scenă. Comisarii Naylor și Baker or să-ți dea toate detaliile. Eu trebuie să mă întorc la secție și să încep să coordonez activitățile. A trebuit să trimitem la plimbare vreo doi reporteri deja și ne așteptăm ca interesul media să crească. O să știi ce vreau să spun după ce vezi cadavrul. Deocamdată, la revedere, detectiv Cabbot. Aștept să dai 120% în cazul ăsta. 120%. Ține minte.

— Da, domnule. La revedere, domnule, a spus Annie în timp ce el se întorsese deja cu spatele și se îndepărta.

A murmurat în barbă câteva blesteme și a început să înainteze cu dificultate, înfruntând vântul, printre peticele de iarbă alunecoasă de pe stâncă. Simțea sarea pe buze și ochii o întepeau.

Din ceea ce și-a putut da seama, silueta era așezată într-un scaun cu rotile, privind spre mare. Când s-a apropiat și a văzut-o din față, a descoperit că femeia avea capul susținut de un guler cervical. Sub bărbie avea o pată mare de sânge închis la culoare care se întindea în jos, până în poală. Annie a trebuit să-și stăpânească reflexul de vomă. În mod normal, cadavrele nu o deranjau, dar câteva halbe de Sam Smith cu o seară înainte, urmate de cocktailurile spumoase și albastre cu umbreluțe, n-o ajutau acum prea tare.

Naylor și Baker erau lângă cadavru, în timp ce medicul îl examina și fotograful se învârtea de colo-colo, făcând poze din toate unghiurile. Annie i-a salutat.

— Ce-avem aici? l-a întrebat pe Naylor.

— Moarte suspectă, doamnă, a spus Naylor în stilul lui laconic obișnuit.

Baker a zâmbit.

— Asta văd și eu, Tommy, a spus Annie, studiind tăietura dintre urechi, cartilagiul expus și sângele vărsat. Semn că s-a folosit vreo armă?

— Nu, doamnă.

Annie a făcut un semn spre stâncă.

— A căutat cineva acolo jos?

— Avem doi polițiști care cu asta se ocupă chiar acum, a spus Naylor. Trebuie să se grăbească, oricum, fluxul nu așteaptă după noi.

— În absența unei arme, cred că putem presupune că nu s-a hărtănit ea, nu? a spus Annie. Crezi că pescărușii au făcut-o?

— E posibil, a spus Naylor, privind spre stolul zgomotos. Se fac tot mai curajoși, și în mod sigur au dat târcoale cadavrului. I-a arătat. Vedeți urmele alea din jurul urechilor? Bănuiala mea e că nu sunt urme de sânge, pentru că sângerase deja când au atacat-o pescărușii. Cadavrele nu sângerează.

Doctorul și-a ridicat privirea.

— Doctor facem din tine, Tommy, i-a spus.

Stomacul lui Annie s-a mai contorsionat o dată și a simțit cum îi urcă voma în gât. Nu, n-avea s-o facă. N-avea să vomite în fața lui Tommy Naylor. Dar pescărușii? Îi detestase dintotdeauna, ba chiar se temuse de ei, de când era copilă în St. Ives. Nu era nevoie să se uite la *Păsările* ca să știe ce

pericol reprezenta un stol de pescăruși. Odată îi dăduseră târcoale când era încă în cărucior, cu tatăl ei la câțiva metri mai încolo, schițând un grup deosebit de artistic de stejari bătrâni. Era una dintre primele ei amintirii. S-a înfiorat și a încercat să-și revină.

— Aveți ceva pentru noi, doctore?

— Mi-e teamă că nu prea multe. E moartă de o oră sau două și cauza, cel mai probabil, e pierderea masivă de sânge. Oricine a făcut asta e, fără îndoială, un dement. Dar femeia era neputincioasă, după cum arată. Probabil că n-a putut mișca niciun deget ca să se apere.

— Vreo armă?

— Ceva foarte subțire, cu o lamă foarte ascuțită, poate chiar un instrument chirurgical. Legiștii vor putea să vă spună mai multe, cu siguranță. Oricum, a fost o tăietură sigură, curată, o lamă fără zimți.

— Dreptaci sau stângaci?

— De cele mai mult ori, în cazul unor astfel de arme, e foarte greu de spus, mai ales dacă nu există ezitări, dar aș spune că a tăiat din spate, de la stânga la dreapta.

— Ceea ce l-ar face dreptaci?

— În afara cazului în care se prefăcuse. Dar totul este *probabil*, țineți minte. Nu luați totul de bun.

Annie a zâmbit.

— De parcă aş face-o. S-a întors spre Naylor. Cine a găsit cadavrul?

Naylor a făcut un semn spre o bancă aflată la vreo două sute de metri mai încolo.

— Tipul de-acolo. Îl cheamă Gilbert Downie. În timp ce-și plimba câinele.

— Bietul om, a spus Annie. Probabil i-a pierit tot cheful de friptură și budincă Yorkshire. Știe cineva cine e femeia?

— Încă nu, doamnă, a intervenit Baker. N-avea la ea poșetă, nimic.

Helen Baker era o femeie solidă care aducea destul de mult cu un butoi, dar despre care se spunea că era remarcabil de agilă și de sprintenă pentru cineva cu constituția ei. Și avea părul scurt și roșu. Printre prieteni și colegi i se spunea cu afecțiune „Ginger”⁵ Baker. A privit împrejur.

— Nici măcar o brătară de identificare, cum ar

fi fost de așteptat. Zona asta e una foarte izolată, mai ales în această perioadă a anului. Cel mai apropiat sat e la vreo șase kilometri sud. Singurul loc relativ aproape e azilul din sud, cam la un kilometru și jumătate de aici. Mapston Hall.

— Ce fel de azil?

— Nu știu, a răspuns Ginger, privind spre scaunul cu roțile. Pentru persoane cu probleme ca ale ei, aș îndrăzni să ghicesc.

— Dar n-avea cum să ajungă aici de una singură, nu?

— Mă îndoiesc, s-a băgat Naylor în discuție. În afara cazului în care se juca de-a Andy⁶.

Annie n-a putut să-și stăpânească zâmbetul. Era fană *Little Britain*. La fel și Banks. Se uitaseră împreună de câteva ori, după o zi lungă de muncă, cu o sticlă de vin roșu în față și cu mâncare indiană la pachet. Dar nu voia să se gândească la Banks acum. Cu colțul ochiului a observat mașina criminaliștilor oprind pe iarbă.

— Bravo, Tommy și Ginger, a spus. Acum ar fi bine să ne retragem și să lăsăm criminaliștii să-și facă treaba. Haideți să stăm în mașină, să scăpăm

de vântul ăsta nenorocit.

S-au îndreptat spre mașina lui Annie, oprindu-se pentru o conversație scurtă cu șeful criminaliștilor, Liam McCullough, apoi s-au urcat în mașină și au lăsat geamul deschis ca să intre niște aer. Ginger stătea în spate. Annie simțea că-i plesnește capul și trebuia să se forțeze să fie atentă.

— Cine ar vrea să omoare o femeie bătrână într-un scaun cu rotile? a întrebat cu voce tare.

— Nu e chiar atât de bătrână, a spus Naylor. Bănuiesc că o astfel de rană îmbătrânește o persoană prematur, dar dacă ne uităm dincolo de tenul palid, descoperim că nu avea mai mult de vreo patruzeci de ani. Și cred că arăta destul de bine. Obraji frumoși, buzele bine conturate.

Patruzeci, s-a gândit Annie. De vârsta mea. Dumnezeuule. Nu era bătrână deloc.

— Oricum, a adăugat Naylor, sunt oameni și oameni.

— Hai, Tommy, nu face pe cinicul cu mine. Poate că ți se potrivește, dar nu ne ajută cu nimic. Ai văzut-o, scaunul cu rotile, gulerul, toate alea, ai auzit ce-a spus doctorul. Probabil că nu se putea

mișca deloc. Poate nici nu putea să vorbească. Ce fel de amenințare putea să prezinte?

— Pun pariu că n-a fost mereu în scaunul cu roțile, a spus Ginger din spate.

— Bună observație, a remarcat Annie, întorcându-și capul. Foarte bună. Și de îndată ce aflăm cine e, o să începem să-i studiem trecutul. Ce crezi despre tipul care a găsit-o, Tommy?

— Dacă el a făcut-o, e un actor al dracului de bun. Eu cred că spune adevărul.

Tommy Naylor era un tip solid la vreo cincizeci de ani, care n-avea ambiții și vise de promovare. În timpul scurt de când lucrau împreună, Annie ajunsese să-i respecte opiniile. Nu știa prea multe despre el, despre viața lui privată, în afara zvonului că nevastă-sa avea cancer și era pe moarte. Era taciturn și nu părea să aibă nimic de demonstrat, un bărbat care nu făcea risipă de cuvinte, și nu știa dacă el era de acord cu părerile ei sau nu, dar își făcea treaba fără să pună întrebări și avea inițiativă atunci când era nevoie. Avea încredere în judecata lui. Mai mult de-atât nu putea să-i ceară.

— Deci cineva o aduce la plimbare aici, îi taie gâtul și o lasă să moară? a întrebat.

— Așa se pare, a răspuns Naylor.

Annie a rumegat informația o clipă, apoi a spus:

— Ginger, vezi să fie pregătită camera pentru anchetă. O s-avem nevoie de o unitate mobilă la fața locului. Tommy, noi doi mergem la Mapston Hall să vedem ce putem afla, dacă femeia era de acolo sau nu. Poate, dacă avem noroc, ne oferă și niște ceai.

În timp ce inspectorul Gervaise se întorsese la secție ca să pună în mișcare investigarea crimei și să se ocupe de reporterii, experții de tot felul își vedeau de treburile lor și sergentul Hatchley luase la rând puburile din centru, Banks s-a hotărât să-i facă o vizită lui Joseph Randall, proprietarul marochinăriei, cel care găsisese cadavrul lui Hayley Daniels.

Hyacinth Walk era o stradă care nu se remarcă prin absolut nimic, cu acoperișuri din cărămidă roșie, foarte aproape de King Street, cam la jumătatea drumului dintre piață și mai noul cartier

Leaview, la un sfert de oră, douăzeci de minute distanță de Labirint. Interiorul casei lui Joseph Randall era mobilat sărăcăcios, dar bine organizat, cu tapet roșu pe pereți. Centrul livingului era ocupat de un televizor mare, momentan închis.

Randall părea în continuare șocat de experiența de dimineață, ceea ce nu era surprinzător, s-a gândit Banks. Nu se întâmplă să dai peste cadavrul unei tinere în fiecare zi. În timp ce toată lumea se pregătea pentru masa de prânz, Randall nu părea să gătească nimic. Pe fundal se auzea Radio 2: Parkinson interviewa vreo celebritate cu capul găunos în emisiunea sa „Suplimentul de duminică”. Banks nu și-a dat seama nici cine era și nici ce se spunea.

— Luați loc, vă rog, a spus Randall, împingându-și ochelarii în sus pe nasul lung și subțire.

În spatele lentilelor, ochii lui cenușii păreau injectați. Părul grizonant și rărit era ciufulit, turtit de cap pe alocuri, răvășit în alte părți. Cardiganul bej ponosit pe care îl purta peste umerii rotunzi îl făcea să pară mai bătrân de cei cincizeci și cinci

de ani pe care-i avea. Și poate că trauma din acea dimineață contribuise și ea la această îmbătrânire.

Banks s-a așezat într-un fotoliu maro de piele care s-a dovedit a fi mai confortabil decât părea. Deasupra căminului era atârnată o oglindă cu ramă strălucitoare și, din cauza înclinației, Banks își vedea imaginea reflectată în ea. Lucrul acesta îi distrăgea atenția. A încercat să-l ignore în timp ce vorbea cu Randall.

— Aș vrea să lămurim câteva lucruri, a început. Spuneți că ați descoperit cadavrul când ați trecut pe la depozit ca să luați niște mostre. Corect?

— Da.

— Dar e duminică dimineață. Pentru ce Dumnezeu vă trebuiau mostre de piele duminică?

— Atunci când ai propria afacere, domnule Banks, te trezești că muncești în cele mai neașteptate momente. Sunt sigur că ați trecut și dumneavoastră prin asta.

— Într-un fel, a spus Banks, gândindu-se că de multe ori nu prea avea de ales, mai ales când era vorba de crime. Pentru cine erau mostrele?

— Pentru mine.

— De ce?

— Un client m-a rugat să fac o poșetă pentru soția lui, a cărei zi de naștere se apropia, și voia să știe ce opțiuni are.

— Nu aveți mostrele la magazin?

— Numai unele, nu și cele pe care le voiam.

— De ce vă grăbeați atât de tare?

— Aniversarea e marți. Era o treabă de făcut în viteză. M-am gândit să mă apuc din timp... A făcut o pauză și și-a aranjat ochelarii. Uitați ce e, domnule Banks, înțeleg că vi se pare ciudat, dar nu e. La biserică nu merg. Însurat nu sunt. Nu am niciun hobby. În afară de muncă, nu prea am cu ce să-mi umplu timpul, poate doar cu televizorul și cu ziarele. Mă tot gândeam la această lucrare, magazinul nu e departe, așa că mi-am propus să încep devreme, în loc să lenevesc cu știrile externe.

Nu i-ar fi luat foarte mult, s-a gândit Banks, dar înțelegea punctul de vedere al lui Randall.

— Foarte bine. Îmi puteți da numele și adresa femeii care-și sărbătorește ziua de naștere marți?

Randall s-a încruntat, dar i-a dat informațiile pe

care le ceruse.

— Există o intrare prin spatele magazinului?

— Nu, doar cea din față.

— Există vreo cale de acces din magazin spre depozit, prin interior?

— Nu. Nu se poate intra decât din Taylor's Yard. E un inconvenient minor, ținând cont de faptul că-l închiriez la un preț foarte mic.

— O.K. Acum spuneți-mi exact cum s-a întâmplat, a continuat Banks. Cum v-ați apropiat de clădire? Ce-ați văzut?

Randall a făcut o pauză și a privit spre fereastra pe care șiroiau picurii de ploaie.

— M-am apropiat așa cum fac de obicei, a spus. Îmi amintesc că eram enervat de vreme, a început brusc să plouă. Umbrela mi se rupsese în apropiere de King Street, vântul o întorsese pe dos, începeam să mă ud.

— Ați remarcat ceva în piață, ați văzut pe cineva cu un comportament ciudat?

— Nu. Totul era normal. Doar nu credeți că...?

Banks știa destul de sigur de la dr. Burns că Hayley Daniels fusese ucisă noaptea târziu, dar

asta nu excludea posibilitatea ca ucigașul să se fi întors la locul faptei și să-l părăsească tocmai atunci.

— Ați văzut pe cineva ieșind din Labirint?

— Nu. Numai oameni care se îndreptau spre biserică pentru slujba de dimineață. Și o coadă mică în așteptarea autobuzului pentru Darlington.

— Asta e tot?

— Da.

— În regulă. Continuați.

— Păi, după cum am spus, eram iritat de vreme, dar n-aveam ce face în privința asta. Oricum, ploaia s-a oprit când am ajuns la depozit.

— Care a fost primul lucru pe care l-ați remarcat?

— Nimic.

— Nu v-ați dat seama că cineva spărsese ușa?

— Nu. Părea închisă, ca de obicei. Se deschide spre interior. N-are decât o yală și o clanță.

— Și era închisă?

— Din câte am văzut, da, dar nu i-am dat prea mare atenție. Era o chestie pe care o făcusem de sute de ori înainte. Eram pe pilot automat,

presupun. Posibil să fi fost o despicătură acolo unde spărseseră yala, dar nu am remarcat nimic de felul ăsta.

— Înțeleg, a spus Banks. Continuați.

— Când am vrut să descui ușa, a început să se bălăngăne și să se întredeschidă. În mod evident, nu fusese închisă, pentru că yala era spartă, ca și cum cineva o forțase din afară.

— După părerea dumneavoastră, trebuie să fi avut foarte multă forță pentru asta?

— Nu. Lemnul era vechi, șuruburile nu mai țineau. Nu mi-am făcut niciodată griji în privința asta... oricum, țineam acolo numai resturi și vechituri. N-aveau cine știe ce valoare. Cine să vrea să le fure? După cum cred că v-am mai spus, am în cea mai mare parte rămășițe din diverse proiecte, dar de multe ori îmi folosesc ca mostre sau pentru petice, așa că le arunc acolo când se umple coșul în magazin. În spatele magazinului am un atelier unde fac majoritatea tăieturilor și reparațiilor.

— Aveți angajați?

Randall a tușit.

— Cred că glumiți. De cele mai multe ori abia dacă am destul de lucru ca să-mi plătesc chiria, ce să mai vorbim de angajați.

— Aveți totuși destul de lucru ca să mergeți în depozit duminica dimineată.

— V-am spus. Era un caz special. În mare grabă. Uitați ce e, încep să obosesc. Am trecut printr-un șoc al dracului de mare acum câteva ore, și acum practic mă acuzați că am atacat-o și am omorât-o pe biata fată. În mod normal, ar trebui să fiu deja sedat. Stau foarte prost cu nervii.

— Îmi pare rău dacă v-am lăsat o impresie greșită, a spus Banks. Vă rog să vă calmați. Luați-o ușor. Încerc doar să aflu cât de multe pot despre ceea ce s-a întâmplat de dimineată.

— Nu s-a întâmplat nimic de dimineată! M-am dus în depozit și am văzut... am văzut... Și-a dus palmele la tâmples și i s-a umflat pieptul, ca și cum ar fi avut probleme cu respirația. Oh, Doamne, am văzut...

— Pot să vă aduc ceva? a întrebat Banks, temându-se că Randall ar putea să facă un atac de cord.

— Pastilele, a găfâit Randall. Sunt în buzunarul de la haină.

I-a arătat unde, iar Banks a văzut o jachetă sport, bleumarin, care atârna pe dosul uşii. A scos din ea o cutie de pastile, observând că pe ea scria „Activan sublingual”, prescrise de un oarecare dr. Llewelyn, și i-a întins-o lui Randall, care a deschis-o cu mâinile tremurânde și și-a băgat o pastilă micuță sub limbă.

— Apă? a întrebat Banks.

Randall a clătinat din cap.

— Vedeți ce vreau să spun? i-a zis câteva clipe mai târziu. Nervii. Făcuți țandări. Niciodată n-au fost puternici. Am atacuri de panică.

— Îmi pare rău, domnule Randall, a spus Banks, simțind cum îl lasă răbdarea.

Nu că n-ar fi avut compasiune pentru cineva care a găsit un cadavru, dar Randall părea să exagereze.

— Poate ne putem întoarce la mărturia dumneavoastră, dacă nu e un subiect prea dureros.

Randall i-a aruncat o privire din care reieșea că nu aprecia sarcasmul în mod deosebit.

— *Este dureros, domnule Banks. Asta am tot încercat să vă spun. Nu-mi pot scoate imaginea ei din minte. Biata fată... Arăta de parcă... dormea.*

— Dar ați știut că era moartă?

— Da. Îți dai seama de astfel de lucruri. Adică... e ceva... ceva care lipsește, nu? Nu-i nimeni acasă. E doar o carapace.

Banks cunoștea senzația și așa pusese și el problema de multe ori.

— Imaginea se va estompa în timp, a spus, deși nu credea că se va întâmpla așa; lui nu i se întâmplase până acum. Spuneți-mi exact ce s-a întâmplat. Încercați să vizualizați scena. Concentrați-vă asupra detaliilor. E posibil să vă fi scăpat din vedere ceva important.

Randall părea să se fi calmat.

— În regulă, a spus. În regulă, o să încerc.

— Cât era de întunecată încăperea?

— Destul de întunecată. Adică, nu am văzut nimic până nu am aprins lumina. E un simplu bec, după cum probabil ați observat, dar e de ajuns.

— Și ați văzut-o imediat?

— Da. Pe mormanul de resturi.

— O cunoșteți?

— Bineînțeles că nu.

— Ați văzut-o vreodată până atunci?

— Nu.

— Ați atins-o?

— De ce aș fi atins-o?

— Ca să verificați dacă mai trăiește, poate?

— Nu, n-am atins-o. Nu mi-a trecut prin cap.

— Deci ce-ați făcut pe urmă?

Randall s-a foit pe scaun și s-a tras de guler.

— Doar... doar am stat acolo câteva secunde, șocat, și am privit-o. Trebuie să înțelegeți că la început părea totul foarte ireal. Mă tot gândeam că o să se ridice și o s-o ia la fugă râzând, că poate era o farsă.

— V-au făcut tinerii din oraș farse de genul ăsta în trecut?

— Nu. De ce?

— Nu contează. Ați spus mai devreme că știți că e moartă.

— Asta a fost mai târziu. Lucrurile astea îți pot trece prin minte în același timp. Presupun că din cauza șocului.

— Ați atins ceva în încăpere?

— Numai ușa. Și întreprătorul. N-am trecut mai departe de pragul ușii. De cum am văzut-o, m-am oprit unde eram.

— Și când v-ați revenit din șoc?

— M-am gândit să merg la magazin și să sun la 999, apoi mi-am dat seama că secția de poliție e chiar în piață și că probabil ar fi mai indicat să merg direct acolo. Ceea ce am și făcut.

— Îmi puteți spune, orientativ, cât timp a trecut de când ați găsit cadavrul și până când v-ați prezentat la secție?

— Nu chiar. Nu aveam noțiunea timpului. Pur și simplu am reacționat. Am luat-o la fugă prin piață.

— Ați spus că ați găsit cadavrul la opt și un sfert.

— Așa e. M-am uitat la ceas când am ajuns acolo. Din obișnuință.

— Și ați anunțat poliția la opt și douăzeci și unu. Corect?

— Dacă așa spuneți.

— Sunt șase minute. Cât de exact vă e ceasul?

— Din câte știu eu, merge bine.

— Vedeți, a spus Banks, foindu-se pe scaun, avem un martor care spune că v-a văzut intrând în Labirint la *și zece*, și știm că drumul de la intrarea din Taylor's Yard până la depozitul dumneavoastră nu durează mai mult de treizeci de secunde. Ce spuneți despre asta?

— Ar însemna... unsprezece minute. Cu siguranță nu a durat atât.

— E posibil să vă meargă ceasul înainte?

— Presupun că da.

— Pot să-l văd?

— Poftim?

Banks a făcut un semn spre încheietura mâinii.

— Ceasul. Pot să arunc o privire?

— Sigur, cum să nu.

L-a întors cu fața spre Banks. Douăsprezece și douăzeci și șapte, la fel cu al lui și, știa sigur, cu ceasul bisericii.

— Pare să fie în regulă.

Randall a ridicat din umeri.

— Păi...

— Aveți vreo explicație pentru cele unsprezece minute?

— Nici măcar nu am știut că *au fost* unsprezece minute, a spus Randall. După cum v-am mai spus, nu am nici cea mai vagă idee cât a durat totul.

— În regulă, a spus Banks ridicându-se. Asta ați spus. Și la urma urmei, e vorba de o diferență de cinci minute, nu? Adică, ce se poate întâmpla în cinci minute? Banks l-a privit în ochi pe Randall și a fost primul care a vorbit din nou. Rămâneți pe aici, domnule Randall. O să trimit pe cineva mai târziu după-amiază să vă ia o declarație oficială.

•

Mapston Hall era o clădire mare și veche din cărămizi închise la culoare, întinsă pe promontoriu ca o iguană. Dincolo de porțile înalte, de zidul construit de jur împrejur, drumul pietruit șerpua printr-o zonă împădurită până în fața clădirii, unde era o parcare pentru vreo zece mașini. Majoritatea locurilor erau deja ocupate de mașinile angajaților sau, a presupus Annie, ale vizitatorilor, dar a găsit cu ușurință un loc și s-a apropiat de ușile impunătoare din lemn, cu Tommy Naylor lângă ea, la fel de nepăsător ca întotdeauna, admirând priveliștea. În ciuda aspirinelor, durerea de cap

persista și Annie simțea o nevoie disperată să se întindă într-o cadă plină cu apă.

— Aș zice că intră ceva bănuți în locul ăsta, a speculat Naylor. Mă întreb cine plătește facturile.

— Pun pariu că nu Serviciul Național de Sănătate, a spus Annie, deși pe plăcuța de la intrare scria că Serviciul Național de Sănătate era implicat în conducerea acestui loc și că Mapston Hall era o instituție specializată în îngrijirea persoanelor cu afecțiuni ale măduvei spinării.

— Oameni bogați în scaune cu roțile, a spus Naylor. Acolo unde există un testament... Zic și eu. Vreo rudă care era nerăbdătoare să-și primească moștenirea? O ucidere din milă?

Annie l-a privit.

— Într-un mod foarte ciudat, tăindu-i gâtul, a spus. Dar o să ținem minte și aceste posibilități.

Oare cât de conștientă fusese victima de faptul că se stingea încetul cu încetul? s-a întrebat Annie. Poate corpul ei era incapabil să simtă, dar ce emoții trebuie să o fi încercat în acele momente? Ușurare? Groază? Teamă?

Chiar dacă interiorul era la fel de întunecat ca

exteriorul, aducând cu un castel vechi cu parchetul și lambriurile sale, cu scările late, tavanele înalte cu candelabre de cristal și tablourile înfățișând demnitari de secol optsprezece – clanul Mapston, fără îndoială –, computerul de pe biroul de la recepție era modern și la fel era și liftul. Locul era surprinzător de agitat, oamenii intrau și ieșeau, asistentele se foiau, infirmierele împingeau cărucioarele pe coridoare. Haos controlat.

Annie și Naylor și-au prezentat legitimațiile recepționerei, care părea să fie o elevă la un job de week-end, și i-au spus că făceau cercetări în legătură cu o pacientă. Annie s-a gândit că poate fata voia să lucreze în viitor cu persoane cu dizabilități și acum aduna experiență. Părea să fie sinceră și avea ceva din aerul ușor autoritar, pasiv-agresiv al asistenților sociali. Pe ecusonul ei scria Fiona.

— Nu pot să vă spun nimic, le-a spus. Eu lucrez numai cu jumătate de normă.

— Și atunci cu cine trebuie să vorbim?

Fiona și-a mușcat buzele.

— Suntem în criză de personal. Și e duminică.

Ziua Mamei, pe deasupra.

— Adică? a întrebat Annie.

— Păi, e o zi foarte agitată. Vizitatori. Majoritatea vin în week-end-uri și duminicile sunt cele mai pline, mai ales acum că e...

— Ziua Mamei, am înțeles, a spus Armie. E *cineva* care ne poate ajuta?

— Ce anume vă interesează?

— Ți-am spus. E vorba de o pacientă.

— Numele?

— Asta încercăm și noi să aflăm.

— Păi, eu nu...

— Fiona, a întrerupt-o Annie. E foarte important. Poți să iei legătura cu cineva care știe ce face?

— Nu e cazul să...

— Te rog!

Preț de o secundă, Fiona a țintuit-o pe Annie cu privirea. Annie simțea cum îi zvâcnește capul. Fiona a pufnit și a ridicat telefonul. În câteva momente, o femeie cam de vârsta lui Annie, frumoasă și elegantă în uniforma albă apretată, a înaintat hotărâtă spre ei, cu un dosar sub braț. S-a

apropiat de Fiona și a întrebat care era problema. Fiona a privit-o agitată pe Annie, care și-a fluturat legitimația.

— Putem vorbi undeva, doamnă Chaplin?

— Grace, vă rog, a spus femeia. Eu sunt Directorul Serviciului de Îngrijire a Pacienților.

— Un fel de matroană? a întrebat Annie.

Grace Chaplin i-a zâmbit scurt.

— Ceva de genul, a spus. Sala de conferințe e chiar aici, veniți după mine. Ar trebui să fie liberă.

Annie l-a privit pe Tommy Naylor și a ridicat din sprâncene în timp ce Grace Chaplin s-a întors și i-a condus spre niște uși duble.

— Trage și tu cu ochiul pe-aici, Tommy, a spus. Mă ocup eu de asta. Bagă-te în seamă cu asistentele. Dacă poți, și cu pacienții. Folosește-ți farmecul. Vezi dacă poți afla ceva.

— Caut ceva anume?

— Nu. Dă o tură și încearcă să simți atmosfera locului. Vezi cum reacționează oamenii în prezența ta. Ia notițe dacă întâlnești pe cineva care ne-ar putea fi util – sau ne-ar putea sta în cale. Știi tu șmecheria.

— Da, doamnă, a spus Naylor, înaintând pe coridor.

În sala de conferințe era o masă mare, rotundă, pe care se aflau o carafă cu apă și niște pahare așezate pe o tavă. Grace Chaplin nu i-a oferit apă, dar de cum s-a așezat, Annie s-a întins după un pahar și l-a umplut. Cu cât își turna mai multă apă în organism, cu atât mai bine.

— Păreți cam abătută, a spus Grace. E totul în regulă?

— Sunt bine, a răspuns Annie. Cred că mă încercă o gripă.

— Înțeleg. Cu ce pot să vă ajut?

Annie i-a povestit pe scurt despre cadavrul găsit în scaunul cu roțile și, pe măsură ce vorbea, Grace devenea tot mai serioasă.

— La urma urmei, mi s-a părut cel mai firesc să începem cercetările aici. Ai vreo idee cine ar putea fi?

— Mi-e teamă că nu, a spus Grace. Dar dacă nu vă deranjează să așteptați o clipă, pot să aflu.

— Mulțumesc.

Annie și-a umplut iar paharul. A văzut-o pe

Grace prin peretele de sticlă al sălii de conferință îndreptându-se spre biroul de la recepție și vorbind ceva cu Fiona, care părea tulburată. În cele din urmă, Fiona a luat un registru gros de pe birou și i l-a întins lui Grace, care s-a uitat la pagina la care era deschis, apoi s-a întors în sala de conferințe cu caietul sub braț.

— S-ar putea să ne fie de ajutor, a spus, punându-l pe masă. E înregistrarea intrărilor și ieșirilor pacienților. Toți cei care părăsesc clădirea cu o rudă sau un prieten trebuie să fie notați aici.

— Și e cineva? a întrebat Annie.

— O singură persoană. De obicei, duminicile sunt mult mai agitate, dar astăzi vremea n-a fost tocmai stabilă, ba grindină, ba ploaie și vânt puternic, așa că majoritatea vizitatorilor fie au stat puțin pe-afară, fie nu au ieșit deloc, au rămas aici cu cei dragi. Am organizat un prânz special de Ziua Mamei și majoritatea vor rămâne la masă.

— Și cea care a plecat?

Grace a întors registrul în așa fel încât Annie să poată citi singurul nume înscris: KAREN DREW,

ieșise la 9:30. Nu figura ora întoarcerii. Lângă numele ei era o semnătură ilizibilă, a cărei primă parte ar fi putut să fie Mary, dar asta numai cu un efort considerabil al imaginației.

— Sigur nu s-a întors? a întrebat Annie.

— Nu știu. Se mai fac și greșeli. Trebuie să rog pe cineva să verifice în camera ei, ca să fim sigure.

— Poți face asta, te rog?

— O clipă. O s-o rog pe Fiona să ia legătura cu Mel, îngrijitoarea ei. Oricum, presupun că o să vrei să vorbești cu ea, nu?

— Da, te rog, a spus Annie, întinzându-se după carafa cu apă, în timp ce Grace se ducea înapoi la Fiona.

•

Când Banks a ajuns la Queen's Arms pentru un prânz de lucru, comisarul Hatchley și noul sergent Doug Wilson, aflat în perioada de probă, erau deja acolo și avuseseră norocul să prindă o masă cu blat de cupru, lângă fereastra care dădea spre biserică și spre piață. Pubul era deja aglomerat, iar oamenii care treceau prin piață duceau buchete

de flori sau plante în ghivece. Banks și-a amintit că încă nu-și sunase mama.

Detectivii erau încă în timpul programului și la începutul unei anchete foarte serioase, așa că, în regimul totalitar al inspectorului-șef Gervaise, nici nu se punea problema să consume alcool. Mâncarea era altă poveste. Chiar și un polițist în misiune are nevoie de mâncare. Hatchley își sorbea cola dietetică atunci când a ajuns Banks, apoi a comandat friptură și budincă Yorkshire pentru toată lumea și au trecut la treabă.

Banks s-a gândit că Hatchley începea să dea semne de bătrânețe, deși avea numai vreo patruzeci de ani. Grijile paternității îi desenaseră riduri în jurul ochilor și pungi dedesubtul lor. Lipsa exercițiilor se vedea în kilogramele adunate în jurul taliei. Până și claiă de păr începuse să i se rărească și faptul că și-l purta pieptănat peste cap nu-l ajuta în mod deosebit. Totuși, Hatchley nu fusese niciodată genul de bărbat care să pună mare preț pe înfățișare, dar cel mai trist lucru era că acum ar fi putut cu greu să sperie chiar și un infractor fricos ca un șoarece. Cu toate astea,

rămânea un polițist încâpățânat și perseverent, chiar dacă reacționa cam încet, și Banks aprecia prezența lui în echipă, atunci când reușeau să-l smulgă dintre hârtoagele care i se învălmășeau pe birou în Departamentul pentru Investigații Criminale. Sergentul Wilson abia ieșise de pe băncile școlii și avea aerul c-ar fi fost mult mai fericit jucând fotbal cu băieții.

Se părea că Hayley Daniels fusese pe-acolo. Câțiva dintre clienții și angajații pubului o recunoșteau din poza pe care Winsome o obținuse de la Donna McCarthy, deși nimeni nu recunoștea că ar ști cine e. Fusese acolo sâmbătă seara, într-un grup mai mare de clienți obișnuiți, majoritatea studenți. În unele momente erau opt sau nouă, în altele cinci sau șase. Hayley băuse Bacardi Breezer și, spre sfârșitul serii, unul dintre barmani refuzase să o mai servească. Nimeni nu-și amintea să o fi văzut intrând în Labirint.

— Barmanița de la The Duck and Drake a recunoscut-o, a spus Wilson. De fapt, și ea e studentă la aceeași facultate, lucrează cu jumătate de normă, ca mulți dintre ei, de altfel, și zice că a

văzut-o pe Hayley prin campus. Dar nu o știe foarte bine.

— Altceva? a întrebat Banks.

— Mi-a dat numele câtorva persoane care au fost cu Hayley sâmbătă seara. Crede că erau opt, poate nouă în total când i-a văzut ea. S-au întâlnit la The Duck and Drake pe la șapte, au băut ceva și au plecat mai departe. Atunci nu erau foarte gălăgioși, dar era încă devreme.

— Ai întrebat dacă a remarcat pe cineva acordându-le atenție?

— Da. A spus că era destul de liniște, dar într-un colț era un tip care le cântărea pe fete din priviri. Și barmanița spune că nu-l învinovățește, pentru că erau foarte sumar îmbrăcate.

— Numele?

— Nu știa, a spus Wilson. Spune că avea o figură familiară, crede că l-a mai văzut, dar nu știe unde. E posibil să fi fost unul dintre vânzătorii de la magazinele din zonă, care venise să bea ceva după muncă. Oricum, i-am lăsat mobilul meu, în caz că-și amintește ceva.

— Bună treabă, Doug, a spus Banks.

Pubul începea să se umple și în jurul lor era tot mai multă gălăgie. Nu era o zi tocmai potrivită pentru turiști și totuși un autocar a oprit în piață și toți cei care au coborât din el au dat buzna spre Queen's Arms, acoperiți cu pelerine de plastic. În cea mai mare parte, erau mame nu foarte tinere, conduse de fiii și fiicele lor.

— Așadar, sergentul Wilson a găsit unul dintre locurile unde au fost să bea, eu am găsit trei, a spus Hatchley. Am ratat ceva, tinere?

Hatchley l-a privit pe Wilson, căruia nu trebuia să i se spună de două ori. A țâșnit de pe scaun și s-a grăbit spre bar, înaintea turiștilor.

— O să fie în regulă, a spus Hatchley, făcându-i cu ochiul lui Banks.

— Ai mai aflat ceva despre Hayley? a întrebat Banks.

— Păi, a zis Hatchley, se pare că era pusă pe scandal, cel puțin așa reiese din spusele lui Jack Bagley de la The Trumpeters, mai ales atunci când a refuzat s-o servească. Nu i-a venit să creadă ce avalanșă de înjurături a putut să iasă dintr-o ființă așa de mică și de drăguță, și nu-s multe lucrurile

pe care Jack să nu le fi auzit.

— Alcoolul e de vină, a spus Banks. Dumnezeu mi-e martor că și mie-mi place să beau un pahar-două, dar copiii din ziua de azi parcă n-au frână.

— Nu numai în ziua de azi, a spus Hatchley, scărpinându-se la nas. Pot să-ți spun o poveste sau două de la un club de rugby, de ți se face părul măciucă. Și, de fapt, ce-i o beție? Cinci sau mai multe băuturi una după alta, de trei ori pe săptămână. Cel puțin asta spun experții. Spune-mi tu care dintre noi n-a făcut asta niciodată. Totuși, ai dreptate. Băutura e o problemă socială în zilele noastre, și Eastvale stă cel mai prost la capitolul ăsta, pentru un oraș de mărimea lui. Iar ieri a fost și Ziua Sf. Patrick. Știi cum sunt irlandezii. Câteva băuturi, o bătaie, niște cântece și încă ceva de băut.

— Haide, Jim, a spus Banks. I-am promis inspectorului Gervaise că n-o să jignești pe nimeni.

Hatchley a părut atins de remarcă.

— Eu? Să jignesc?

Când s-a întors, Wilson părea foarte mulțumit de

el însuși.

— Se pare că au fost aici ceva mai târziu, a spus.

— Și i-a servit Cyril?

— Cyril nu era aici aseară. Dar tipul ăla tânăr din capătul barului era. A spus că au fost destul de liniștiți. Se comportau cam ciudat, dar nimeni nu părea atât de beat încât să-i dea motive să nu-i servească. Au băut fiecare câte un rând și au plecat cu o jumătate de oră înainte de închidere.

— Adică pe la unșpe jumate, a spus Banks.

— A văzut unde s-au dus? a întrebat Hatchley.

— Spre The Fountain.

The Fountain era unul din puburile de la marginea pieței, pe colț cu Taylor's Yard, și era deschis până în jur de miezul nopții.

— Probabil că ceilalți au reușit s-o mai potolească pe Hayley după cirul de la The Trumpeters, asta ca să mai primească de băut, a spus Hatchley. Sunt curios dacă s-au dus la Bar None când s-a închis The Fountain. Acolo își selectează clientela cu destul de multă strictețe de când au dat de belea ultima dată, dar e singurul loc

din oraș unde mai poți să bei ceva după miezul nopții, asta în cazul în care nu-ți surâde ideea să mănânci ceva picant și să bei o bere la Taj.

Lui Wilson i-a sunat mobilul și l-a dus la ureche. A pus câteva întrebări, apoi pentru o vreme a tăcut și-a ascultat, încruntându-se tot mai mult.

— Ce e? a întrebat Banks când Wilson a închis telefonul.

— Era barmanița de la The Duck and Drake, a spus. Și-a amintit unde-l mai văzuse pe tipul care stătea singur în bar. Acum vreo două luni fetei i s-a rupt haina de piele și cineva i-a recomandat magazinul din Taylor's Yard, cel de pe colț, unde se pare că pot repara orice fără să lase urme. Zice că nu știe cum îl cheamă pe tip, dar era el, cel de la marochinărie.

•

Mel Danvers, îngrijitoarea lui Karen Drew, era o tânără subțirică, la vreo douăzeci și cinci de ani, cu ochi de căprioară și păr șaten, bogat. Grace Chaplin părea stăpână pe sine, dar Mel dădea semne de nervozitate, jucându-se cu o șuviță de păr pe care și-o răsucea pe deget, poate din cauză

că se afla în preajma șefei ei. Annie nu știa dacă nervozitatea înseamnă ceva, dar spera să afle în curând. Cineva reușise să le facă rost de niște sandvișuri asortate, de niște prăjiturele și de ceai. Lucrurile începeau să arate bine în sala de conferințe.

Mel s-a întors dinspre Annie spre Grace.

— Nu-mi vine să cred, a spus. Karen? Ucisă?

Verificase camera lui Karen, colegii ei o căutaseră în restul clădirii, în cazul în care s-ar fi întors fără să anunțe pe cineva, dar nu era de găsit nicăieri. Iar Karen se potrivea cu descrierea făcută de Annie. Tommy Naylor era ocupat să-i cerceteze camera.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, a spus Annie. Erai acolo când a plecat?

— Da. Ba chiar am sfătuit-o să nu facă asta. Vremea... Dar prietena ei era de neclintit. A spus că un pic de vânt și ploaie n-au deranjat-o niciodată, și că avea să treacă mult timp până să poată veni s-o vadă încă o dată. N-am putut s-o opresc. Adică, nu era prizonieră aici...

— E în regulă, a spus Annie. Nu te învinovățește

nimeni.

— Știi cum o cheamă pe prietena ei?

— Mary.

— Și numele?

— Nu mi l-a spus. Dar ar trebui să fie în registru, a spus Mel, privind spre Grace. Sunt obligați să semneze.

Annie i-a arătat semnătura. Mel a mijit ochii și a scuturat din cap.

— Nu pot s-o citesc, a spus.

— Nimeni nu poate, i-a răspuns Annie. Cred că asta a fost intenția.

— Doar nu vreți să spuneți... Oh, Doamne!

Și-a dus mâna la gură. Grace a atins-o cu delicatețe pe umăr.

— Liniștește-te, Mel, i-a spus. Fii puternică. Răspunde la întrebări.

— Da, doamnă, s-a smiorcăit Mel și și-a netezit uniforma.

— Ora e corectă? 9:30? a întrebat Annie.

— Da, a răspuns Mei.

Măcar aveau ceva, s-a gândit Annie.

— Le cereți vreun document de identitate celor

care-i scot pe pacienți din incintă? a întrebat.

— Nu, a spus Grace, de ce am face-o? Cine ar vrea să...

Și-a înghițit cuvintele când și-a dat seama în ce direcție se îndrepta.

— Am înțeles, a spus Annie. Practic, oricine poate să intre aici și să plece cu unul dintre pacienți?

— Da, a spus Grace, dar sunt în general prieteni sau rude și dacă nu, sunt asistenți sociali sau voluntari pe care pacienții îi solicită. A făcut o pauză. Nu toți pacienții noștri au rude cărora să le pese de existența lor.

— Trebuie să fie dificil, a spus Annie, fără să știe foarte bine ce voia să spună. S-a întors apoi spre Mel. Ai mai văzut-o pe Mary asta până acum? a întrebat.

— Nu.

— Ești sigură că era o femeie?

— Cred că da, a spus Mel. Mai ales din cauza vocii, știți. Fața nu i-am văzut-o prea bine pentru că purta pălărie și ochelari și avea o haină lungă cu gulerul ridicat. Îi ascundea silueta și gâtul.

Oricum, sunt aproape sigură.

— Cum avea vocea?

— Obişnuită.

— Vreun accent anume?

— Nu. Dar nu Yorkshire sau Geordie⁷. Aşa, neutru. Nici n-a spus foarte multe, numai că era o prietenă şi că venise să o scoată pe Karen la o plimbare.

— Ce-ai remarcat la ea?

— Era destul de subţirică şi vânoasă. Nu foarte înaltă.

— Ai reuşit să-i observi culoarea părului?

— Nu chiar. Cred că era tot sub pălărie.

— Ce fel de pălărie?

— Nu ştiu. O pălărie. Cu boruri.

— Ce culoare?

— Neagră.

— Ai idee cam ce vârstă avea?

— Greu de spus. Nu i-am văzut bine faţa. Oricum, bătrână. Din felul în care se mişca, şi în general după felul în care arăta, aş spune că în jur de patruzeci.

Annie n-a comentat remarca în niciun fel.

— Vreun semn distinctiv?

— Era comună, nimic deosebit.

— O.K. I-ai văzut mașina? Nu avea cum să fi venit pe jos până aici.

— Nu, a spus Mel. Am fost tot timpul înăuntru. E posibil s-o fi văzut cineva în parcare.

— Parcarea e supravegheată video?

— Nu. N-avem deloc camere. Vreau să spun că pacienții nu sunt aici prizonieri, nu e ca și cum ar vrea să evadeze sau ceva...

— Cum a reacționat Karen la ideea unei plimbări cu Mary?

Mel se juca cu inelul și s-a înroșit.

— N-a reacționat. Adică... n-avea cum, nu? Karen era paralizată de la gât în jos. Nu putea comunica.

— Avea prieteni aici? a întrebat Annie. Vreo persoană cu care să petreacă mai mult timp?

— E greu pentru o persoană care nu poate comunica, a spus Mel. Ajunge să ducă o existență destul de izolată. Desigur, personalul de aici se îngrijea de toate nevoile ei. Vorbeau cu ea, îi spuneau ce se întâmplă. Sunt cu toții niște oameni

minunați. Avea televizorul ei, bineînțeles. Dar... ei bine, totul intra, nimic nu ieșea, a spus Mel, ridicând din umeri.

— Deci nu ți-ai putut da seama dacă o recunoștea pe Mary sau nu? Și dacă într-adevăr voia să meargă cu ea?

— Nu. Dar de ce ar fi vrut Mary asta... vreau să spun...

Mel a început să plângă. Grace i-a întins o batistă din buzunar și a atins-o pe umăr.

— Dar de ce ar vrea cineva să o scoată pe Karen de aici fără s-o cunoască? a continuat Mel. Care ar fi rostul?

— Păi, cred că la asta știm răspunsul, a spus Annie. Cineva voia să o ducă într-un loc izolat și s-o omoare, întrebarea care rămâne e de ce. Karen era bogată?

— Cred că avea ceva bani din vânzarea casei, a spus Grace, dar erau oricum destinați îngrijirii ei. N-aș spune că era bogată, nu.

— Dar cum a ajuns aici? a întrebat Annie.

— Un șofer beat, a răspuns Grace. Un accident la spate, coloana vertebrală distrusă. Se întâmplă

mult mai des decât ne-am imagina. Un caz tragic.

— Și atunci apare problema asigurării, nu?

— Oricum, banii ar fi mers tot pentru îngrijiri medicale.

— De când era aici?

— De vreo trei luni.

— De unde a venit?

— De la un spital care se numește Grey Oaks, de lângă Nottingham. Specializat în probleme ale coloanei vertebrale.

— Și cum a ajuns aici? Care e procedura?

— Depinde, a spus Grace. În unele cazuri, familiile au auzit de noi. În altele, prin asistenții sociali. Karen nu mai putea sta în spital – nu mai aveau ce să facă pentru ea acolo, și aveau nevoie să elibereze patul – așa că serviciile sociale i-au făcut legătura cu noi. Aveam o cameră liberă și am pus la punct detaliile.

— Aveți numele asistenților sociali?

— Ar trebui să fie în dosar.

— Karen avea rude?

— Nu, din câte știu eu, a spus Grace. Dar va trebui să verific dosarul pentru informațiile astea.

— Aș vrea să iau dosarele acelea.

Grace a făcut o pauză, apoi a spus:

— Desigur. Dar chiar credeți că banii au fost motivul?

— Nu știu dacă așa e, a spus Annie, dar iau în considerare toate posibilitățile. Trebuie să știm cât de mult se poate despre Karen Drew și despre viața pe care a dus-o înainte să ajungă aici, asta dacă vrem să facem progrese. Și cum nimeni nu pare să ne ajute, cred că trebuie să ne concentrăm eforturile în altă parte.

— Noi v-am spus tot ce știam, a spus Grace. Ar trebui să găsiți mai multe informații în dosarul ei.

— Poate. Annie a privit-o pe Mel, care părea să-și fi revenit și ronțăia un biscuit. Avem nevoie de o descriere a acestei Mary cât de repede se poate. E posibil s-o mai fi văzut cineva pe-aici. Mel, crezi că poți lucra cu unul dintre artiștii noștri? Nu știu cât de repede ar putea ajunge, dar ne vom strădui să fie cât mai curând.

— Cred că da, a spus Mel. Adică, n-am făcut asta niciodată până acum, dar o să încerc. Deși, după cum v-am mai spus, nu i-am văzut bine fața.

Annie i-a zâmbit încurajator.

— Artistul e foarte bun, a spus. Fă tot ce poți. O să te ajute el, te va îndrepta în direcția cea bună. Annie s-a ridicat și s-a întors spre Grace. O să trimitem câțiva ofițeri de poliție să ia declarații de la cât mai mulți angajați și pacienți. Comisarul Naylor o să ia dosarele înainte să plecăm. Sper că veți colabora.

— Desigur, a spus Grace.

Annie a rămas în sala de conferințe și a mai ras un sandwich cu carne și un pahar cu apă înainte să apară Tommy Naylor cu dosarele, apoi au plecat împreună.

— Ce crezi? l-a întrebat pe Naylor când au ieșit.

— Cred că ne-am cam împotmolit, i-a răspuns el, fluturând dosarul un pic mai gros de un centimetru. Am aruncat o privire și nu e nimic aici, numai jargon medical care nu ne dă niciun fir de urmat.

Annie a oftat.

— Lucrurile astea ne sunt date ca să ne pună la încercare. Vezi dacă poți să găsești un artist să vină aici, nu că ne-ar ajuta prea mult, după cum

stau lucrurile, iar eu o să încerc să aflu dacă McCullough și criminaliștii au ceva pentru noi.

3.

În timp ce parca mașina în dreptul hotelului Faversham, Winsome se întreba dacă făcea ceea ce trebuie. Îi spusese Donnei McCarthy că Geoff era la o întâlnire și nu putea fi contactat telefonic. Spusese că se va duce să-l caute și să-i dea vestea personal, ca să nu mai piardă timpul încercând să dea de el la telefon, să-i lase un mesaj sau așteptând să se întoarcă la Swainshead. Donna fusese foarte recunoscătoare și ușurată să afle că altcineva avea să-i dea lui Geoff vestea despre fiica lui. Winsome a mai încercat să-l sune pe mobil și la hotel de câteva ori în drum spre Skipton, dar fără noroc.

Hotelul era chiar la ieșirea din oraș, nu departe de locul unde gresia fină din regiunea mlăștinoasă care era ținutul natal al surorilor Brontë se metamorfoza în dealurile calcaroase ale Parcului Național Dales. Winsome cunoștea zona destul de bine, mai ales datorită clubului din zona Malham, dar hotelul Faversham nu-i era familiar. Semăna cu

un conac mare și vechi cu câteva anexe. În spate era un pârâu pe care Winsome l-a auzit curgând printre pietre când s-a apropiat de ușa de la intrare. Foarte rustic și romantic, s-a gândit, nicidecum un loc adecvat pentru conferințe ale vânzătorilor de mașini.

Și-a prezentat legitimația la recepție și a spus că trebuie să vorbească cu domnul Daniels.

Recepționera l-a sunat în cameră, dar n-a răspuns nimeni.

— Probabil a ieșit, a spus.

— Ce număr are camera?

— Nu pot...

— E o chestiune a poliției, a spus Winsome. A uitat să-și aducă medicamentele, și fără ele ar putea muri. Are inima slabă.

Improvizase rapid ceva, dar cuvântul „muri” și-a făcut efectul. Nu trebuia să fi văzut *Fawlty Towers* ca să știi ce probleme poate cauza un cadavru într-o cameră de hotel.

— Dumnezeule, a spus recepționera. N-a răspuns la telefon toată dimineața.

A sunat pe cineva să vină să-i țină locul și i-a

spus lui Winsome să o urmeze. Au intrat în lift într-o liniște deplină și au urcat la etajul doi, unde au traversat coridorul printre tăvile cu farfurii goale așezate în fața ușilor.

În dreptul camerei cu numărul 212 era o tavă cu o sticlă goală de șampanie într-o frapieră în care gheața se topise și două farfurii cu resturi rozalii de creveți. Pe clanță era atârnat semnul „Nu deranjați”.

Winsome și-a adus instantaneu aminte de vremea când lucrase la Holiday Inn, la ieșirea din Montego Bay, făcând curat după turiști americani și europeni. Starea unora dintre camere era de neimaginat, era incredibil ce lucruri puteau lăsa unii oameni în urma lor, să fie adunate de o fată tânără și impresionabilă, care mergea în fiecare duminică la biserică purtând cea mai bună rochie și o pălărie. Winsome și-a adus aminte cum Beryl se amuzase prima dată când o văzuse ținând un prezervativ și întrebând ce era. Winsome avea numai doisprezece ani. De unde ar fi putut să știe? Câteodată, oamenii erau în camerele lor văzându-și de treabă, dar fără să fi pus vreun semn pe ușă.

Doi bărbați, odată, unul negru și unul alb. Pe Winsome a trecut-o un fior când și-a adus aminte. Nu avea nimic împotriva homosexualilor, dar pe atunci era tânără și neștiutoare și nici măcar nu bănuia că astfel de lucruri se întâmplă.

Winsome a privit-o pe recepționeră, care ținea în mână cardul de acces, și i-a făcut un semn cu capul. Femeia a apropiat cardul de cititor cu destul de multă reticență și, când ledul s-a făcut verde, a deschis ușa.

La început, lui Winsome i-a fost greu să-și dea seama ce se întâmpla. Draperiile erau trase, deși era deja trecut de miezul zilei; aerul era stătut și încărcat de mirosurile care rezultă numai după o noapte lungă și intimă. Recepționera a făcut un pas în spate și Winsome a aprins lumina.

Pe pat era întins un bărbat, cu mâinile și picioarele desfăcute și legate cu eșarfe negre de mătase, purtând un lanț gros de aur în jurul gâtului și nimic altceva. O femeie aflată pe culmile extazului era așezată deasupra lui. Purta un portjartier și ciorapi negri și, când s-a aprins lumina, a scos un țipăt și s-a înfășurat într-o

pătură.

— Ce dracu' se-ntâmplă? a zbierat bărbatul.
Cine dracu' ești?

Recepționera s-a îndepărtat de ușă și a făcut cale-ntoarsă pe coridor, murmurând:

— Vă las pe dumneavoastră să vă ocupați mai departe.

— Poliția.

Winsome i-a arătat legitimația. Nu se considera o puritană, dar scena o șocase atât de mult încât nici măcar nu voia să se uite spre Daniels întins pe pat, cu bărbăția la vedere. Situația o enerva. Poate că Geoff Daniels nu avea de unde să știe că fiica lui urma să moară de o moarte cumplită în timp ce el se hârjonea cu amanta, dar cu siguranță avea ea de gând să-l facă să se simtă vinovat. A întrebat-o pe femeie cum o cheamă.

— Martina, a spus. Martina Redfern.

Era o roșcată slabă, cu buze cărnoase, care părea să aibă cam aceeași vârstă cu Hayley Daniels, dar era probabil mai apropiată de vârsta Donnei McCarthy.

— O.K., Martina, a spus Winsome. Stai jos. Hai

să vorbim puțin.

— Cu mine cum rămâne? a întrebat Daniels din pat. Are cineva de gând să mă dezlege?

Martina l-a privit agitată, dar Winsome l-a ignorat și a luat-o pe femeie deoparte. Știa că ar trebui să-i dea vestea lui Daniels, dar cum îi spui unui bărbat gol, pe care amanta l-a legat de pat, că fiica lui a fost ucisă? Avea nevoie de timp ca să proceseze totul, și n-avea ce să strice dacă între timp îi atinge puțin demnitatea.

— Ai vrea să-mi povestești despre seara voastră? a întrebat-o pe Martina.

— De ce? a răspuns Martina. Ce s-a-ntâmplat?

— Mai întâi spune-mi despre seara voastră.

Martina s-a așezat într-un fotoliu lângă fereastră.

— Am cinat la The Swan, lângă Settle, apoi am fost la un club în Keighley. Pe urmă ne-am întors la hotel și de atunci suntem aici.

— Ce club?

— Governor.

— Își vor aduce aminte de voi? Putem verifica asta, să știi.

— Presupun că barmanul își va aduce aminte.

Apoi ar mai fi taximetristul care ne-a adus înapoi. Și cred că și-ar aminti de noi și cei de la The Swan. Nu aveau prea mulți clienți. Dar de ce anume suntem suspectați?

Pe Winsome o interesa mai degrabă perioada de după miezul nopții, dar orice fel de alibi le-ar fi fost de ajutor Martinei și lui Daniels. Între Skipton și Eastvale e cel puțin o oră de condus.

— La ce oră ați ajuns înapoi aici? a întrebat.

— Pe la vreo trei.

— Nu-i de mirare că ați stat toată dimineața în pat, a spus Winsome. V-ați întors mult după ora de culcare. Ați fost împreună în tot acest timp?

Daniels înjura și se foia în pat.

— Asta a fost toată ideea, a spus. Iar ceea ce faci acum e-un abuz. Dezleagă-mă-n momentul ăsta, cioara dracului!

Winsome a simțit cum îi urcă sângele în obraji de nervi, așa cum i se întâmpla când cineva o insulta în acest fel. Apoi a încercat să se calmeze, așa cum o învățase mama ei.

— Pot să mă îmbrac acum? a întrebat Martina, făcând un semn spre baie.

Winsome a dat din cap și s-a uitat spre bărbatul de pe pat, bărbatul care tocmai o făcuse cioară. Fiica lui fusese violată și ucisă cu o seară în urmă, iar ea trebuia să-i spună. Nu putea să amâne momentul la nesfârșit și să-l lase să stea acolo întins, oricât de mult și-ar fi dorit.

Cursurile te învățau destul de puține lucruri despre cum să faci față situațiilor neobișnuite, iar simulările chiar mai puțin. Când venea vorba de practică, s-a gândit Winsome, nu exista niciun manual, doar instinctul. Voia să-l rănească, dar nu așa cum știa că urmează s-o facă. Imaginea lui Hayley Daniels întinsă pe mormanul de bucăți de piele i-a tăiat respirația. A tras adânc aer în piept.

— Îmi pare foarte rău să vă spun asta, domnule Daniels, dar e vorba de fiica dumneavoastră.

Daniels a încetat să se zbată.

— Hayley? Ce-i cu ea? Ce-a pățit? A avut vreun accident?

— Oarecum, a spus Winsome. Mi-e teamă că e moartă. Pare să fie vorba de crimă.

Gata, îl spusese, cuvântul de care se temea și care avea să schimbe totul, acum umplea camera și

părea să le ia tot oxigenul.

— Crimă? Daniels a clătinat din cap. Dar... nu se poate. Trebuie să fie o greșeală.

— Îmi pare rău, domnule, nu e nicio greșeală. Avea la ea permisul de conducere și un carnetel cu numele ei.

— A fost...? Adică...?

— Aș prefera să nu spun nimic până nu ajungem înapoi la Eastvale, a spus Winsome. Vă așteaptă soția dumneavoastră.

Martina a ieșit din baie la timp ca să audă ultima replică. S-a uitat spre Winsome.

— Acum pot să-l dezleg? a întrebat.

Winsome a încuviințat din cap. De când îi dăduse lui Daniels vestea despre Hayley, uitase că era încă gol și legat de pat. Și el părea să fi uitat. Într-un fel, umilirea lui Daniels nu mai avea acum niciun rost. Nu era o persoană crudă; nu voise decât să-i mai potolească aroganța și să audă un alibi de la Martina înainte ca oricare din ei să aibă timpul necesar, sau motivul, ca să inventeze ceva. Reușise în ambele privințe, dar acum îi era puțin rușine de ea însăși.

Martina și-a făcut de lucru cu eșarfele în timp ce Daniels se uita fix în tavan. Când a fost în cele din urmă eliberat, s-a ridicat, s-a înfășurat într-un cearșaf și a început să plângă. Martina s-a așezat lângă el, mohorâtă și îmbujorată. A încercat să-l atingă, dar a respins-o. Bărbatul avea părul negru și creț, o gropiță în bărbie a la Kirk Douglas și perciuni care-i atingeau marginea maxilarului. Poate că era pe gustul unora dintre femeile albe, s-a gândit Winsome, dar asupra ei nu avea absolut niciun efect.

A privit-o printre lacrimi ca un școlar cuprins de remușcări și a spus:

— Îmi pare rău... Remarca pe care am făcut-o mai devreme... a fost complet nepotrivită. Eu...

— Și mie îmi pare rău, a spus Winsome, dar prioritatea mea nu era să vă dezleg. Trebuia să știu de ce sunteți aici, de ce v-ați mințit soția și unde ați fost aseară. Și-a tras un scaun și s-a așezat. Am încercat să dau de dumneavoastră toată dimineața.

Daniels s-a ridicat și și-a tras pe el chiloții și pantalonii. Apoi a îmbrăcat o cămașă și a început să-și arunce lucrurile din sertare într-o geantă.

— Trebuie să plec, a spus. Trebuie să mă întorc la Donna.

— Donna? a spus Martina. Cu mine cum rămâne? Mi-ai zis că te desparti de ea, că o să divorțezi. Că o să ne căsătorim.

— Nu fi proastă. N-ai auzit? Trebuie să mă întorc la ea.

— Dar, Geoff... și noi?

— O să te sun, a spus Daniels. Du-te acasă. Te sun.

— Când?

— Când? La dracu', după ce mi-am îngropat fata. Acum cară-te, vacă proastă ce ești. Nu cred că pot să mă mai uit la tine.

Înlăcrimată, Martina și-a luat geanta fără să se mai obosească să-și strângă cosmeticele din baie sau alte lucruri pe care le-ar fi putut avea prin dulap și s-a îndreptat spre ușă. Winsome a oprit-o.

— Am nevoie de numele tău, adresa și numărul de telefon, i-a spus.

Martina a privit spre Daniels.

— Cereți-i-le *lui* mai bine.

A făcut un pas în față, dar Winsome n-a lăsat-o

să treacă.

— Vreau să-mi spui tu.

Martina a făcut o pauză și i-a dat lui Winsome informațiile. Apoi a deschis dulapul și a scos o haină trei sferturi din piele.

— Să nu-mi uit cadoul, i-a spus lui Daniels, apoi a ieșit pe ușă și a pornit-o pe coridor.

Daniels era în picioare, cu bagajul în mână.

— În regulă, a spus. Ce mai așteptăm? Să mergem.

Winsome l-a privit, a dat din cap și a ieșit.

•

Corpul lui Karen Drew fusese luat din scaunul cu roțile după indicațiile legistului, dar criminaliștii erau în continuare adunați în jurul scaunului pe marginea stâncii când Annie și Tommy Naylor s-au întors din vizita la Mapston Hall.

Vântul se mai potolise și începuse o ploaie mărunță. Criminaliștii înconjuraseră zona și erau ocupați să adune indicii și să le așeze în pungi etichetate. Cercetaseră totul în cel mai mic detaliu, dar nu găsiseră nimic care să prezinte interes, cel

puțin deocamdată, nici urmă de armă la baza stâncii sau în altă parte. Era posibil să se fi scufundat deja în mare sau s-o fi luat Mary cu ea, dacă într-adevăr ea era ucigașa.

Annie s-a gândit că Mary cea misterioasă reușise să se evaporeze. Ar putea fi oriunde: anonimă în mulțimile din Londra, într-un tren spre Edinburgh sau Bristol. Oare crima fusese premeditată? Dacă așa era, sunt șanse foarte mari să-și fi planificat și o cale de scăpare. Dacă nu, atunci își punea mintea la lucru. Dar un străin nu-și face apariția într-un azil, cerând să vadă un anume pacient căruia apoi să-i taie gâtul. Spusese că erau prietene și, chiar dacă nu era adevărat, tot trebuie să fi avut vreo legătură cu Karen Drew. Dacă sperau s-o găsească pe Mary, atunci în primul rând trebuia să afle cât mai multe lucruri despre Karen și despre oamenii pe care-i cunoscuse înainte de accident. Cel mai bun lucru era să nu facă prea multe supoziții în acest moment. Deși nu găsiseră urme ale vreunei lupte, era posibil ca Mary să nu fi fost ucigașa, ci doar cea de-a doua victimă. Dacă fusese răpită după uciderea lui Karen, sau omorâtă

și ea și aruncată undeva în mare, sau în altă parte?

Annie a bombănit paza proastă de la azil, dar la urma urmei Grace Chaplin avea dreptate. De ce anume, sau de cine, trebuia să-și protejeze pacienții? Erau inofensivi, nu se puteau mișca, unii dintre ei nici nu puteau vorbi. De ce ar vrea cineva să-i omoare? Asta încercau să afle Annie și echipa ei.

Annie l-a observat pe comisarul Liam McCullough, șeful criminaliștilor, chiar când se îndepărta de restul siluetelor în echipament alb, și l-a strigat. Se întâlniseră de mai multe ori înainte să înceapă să lucreze împreună, pentru că Liam era prieten cu criminalistul-șef din Regiunea de Vest, Stefan Nowak, ceea ce însemna că relațiile erau mai puțin tensionate, credea Annie. Criminaliștii pot fi enervant de posesivi când se află la locul crimei, și cu greu dezvăluie vreo informație, dar cu Liam la conducerea echipei, munca lui Annie se ușurase puțin.

— Aproape am terminat, a spus McCullough, apropiindu-se de ea, cu un rânjel care lăsa la vedere niște dinți cam strâmbi.

— Ați găsit ceva util?

— N-o să știm ce e util decât mai târziu, a spus McCullough.

— Credem că ar putea fi mâna unei femei, i-a spus Annie. Știm sigur că o femeie a scos victima din Mapston Hall, așa că deocamdată mergem pe firul ăsta.

— Mulțumesc că mi-ai spus. Nu contează prea mult acum, dar e bine de ținut minte.

— Presupun că urme de pași n-ați găsit, nu?

Liam s-a strâmbat.

— În iarbă?

— Mă gândeam eu că nu. Amprente?

— Multe, pe scaunul cu rotile. Nu-ți face probleme, vom fi la fel de riguroși ca cei din Regiunea de Vest.

— Nici nu mă îndoiesc, i-a spus Annie. Urme de mașină parcată în apropiere?

— Din câte ne-am putut da seama, nu.

— O.K., a spus Annie. Nici nu mă așteptam la ceva. O să trimitem o echipă din casă în casă. A privit în jur spre coasta pustie și mohorâtă. Nu că ar avea prea multe locuri în care să meargă.

— Am găsit mai multe fire de păr pe pătura victimei, a spus McCullough. Fără îndoială, unele aparțin angajaților azilului, poate și altor pacienți, dar nu se știe niciodată, e posibil ca ucigașul să se ascundă printre ei.

— Persoana care a văzut-o pe suspectă la Mapston spune că avea părul ascuns sub o pălărie. McCullough a zâmbit.

— N-ai văzut cum firele de păr ajung peste tot?

— Presupun că ai dreptate, a spus Annie, care pe drumul de întoarcere observase un fir de păr scurt și negru pe mânecă, de parcă ar fi avut nevoie de ceva care să-i amintească de seara trecută. Ce zici despre urmele de pe urechi și de pe gât?

McCullough a privit-o lung.

— Pescăruși, a spus. Slavă Domnului, post-mortem. De-aia nu sunt urme de sânge.

— Să înțeleg că a fost omorâtă aici, în scaunul cu roțile?

— Da. M-am consultat cu legistul în privința asta. Lividitatea e un indiciu în plus care confirmă teoria, și e destul sânge pe jos, în jurul scaunului,

ca să mergem pe această presupunere. A fost omorâtă acolo unde stătea. N-am terminat analiza încă – e mai greu din cauza ierbii – dar am fotografiat și filmat fiecare centimetru pătrat.

— O.K. Te las să-ți vezi de treabă, Liam. Și mulțumesc pentru noutăți.

McCullough și-a scos pălăria imaginară.

— Nicio problemă. Să înțeleg că tu te ocupi de investigația asta?

— Oficial, detectivul inspector-șef Brough.

— Deci trimitem totul la tine? a zâmbit McCullough.

Annie a zâmbit și ea.

— N-ar strica. Dar să o faci cu discreție.

— Discreție e pseudonimul meu. La revedere, doamnă.

— Ne mai vedem, a spus Annie.

A tresărit când un pescăruș i-a trecut pe deasupra capului, într-o rafală de vânt venită dinspre ocean. S-a apropiat de marginea stâncii cât de mult a avut curaj și a privit în jos, simțind sub picioare iarba alunecoasă. Valurile se izbeau amețitor de stânci. Înțelegea de ce unii oameni sunt

atrași de apele mișcătoare și se aruncă în ele, hipnotizați și seduși de unduiri. Simțind cum o ia amețeala, a privit spre scaunul cu rotile. Ar fi fost foarte simplu de aruncat între stânci. Fără complicații. Fără sânge. De ce ar fi vrut cineva să se deranjeze atât de mult și să facă atâta mizerie tăindu-i gâtul lui Karen Drew?

În afara cazului în care cineva voia să facă o afirmație, s-a gândit Annie. Din experiență, știa că ucigașii care vor să facă astfel de afirmații erau ca indivizii ăia enervanți de la petreceri, care nu se potoleau până nu spuneau tot ce aveau de spus.

•

În timp ce Joseph Randall aștepta în camera pentru interogatoriu, Banks era în birou și se bucura de primele momente de liniște de după telefonul de dimineață al lui Templeton. Își amintise să-și sune mama, care-i mulțumise pentru felicitare și se bucurase să afle că e totul în regulă în casa lui Banks. Părinții lui se pregăteau de o croazieră pe Mediterană în iunie, prima călătorie în străinătate cu excepția perioadei petrecute de tatăl lui în armată, spre sfârșitul războiului. Plecau

din Southampton ca să nu fie nevoiți să zboare.

Banks își bea ceaiul, mânca un KitKat și asculta *Russian Album* al Annei Netrebko în timp ce scria o listă IIE – Indicii, Interogatorii și Eliminări – lucrurile cele mai urgente în investigarea morții lui Hayley Daniels.

Winsome îl interogase pe tată, Geoff Daniels, și angajații hotelului îi confirmaseră alibiul. Nimeni nu-l văzuse ieșind din cameră după ce ajunsese acolo cu prietena lui Martina, în jurul orei trei dimineața. Barmanul și portarul de la clubul din Keighley își aminteau și ei de cei doi, care fuseseră acolo de la miezul nopții până la două și jumătate. Băuseră peste măsură și, la un moment dat, aproape că și-o trăgeau în mijlocul ringului de dans. Bodigardul fusese nevoit să intervină și să le ceară să se potolească. Era exclus ca oricare dintre ei, sau amândoi, să fi condus până în Eastvale și să o fi omorât pe Hayley. Winsome nu dăduse încă de urma șoferului de taxi, dar era numai o chestiune de timp.

De asemenea, pentru a respecta procedura, Winsome verificase și alibiul Doanei McCarthy cu

prietena și vecina ei, Caroline Dexter. Într-adevăr, își petrecuseră seara împreună, mâncând pizza și uitându-se la *Casino Royale*, până după miezul nopții.

Polițiștii urmăreau imaginile înregistrate de camerele video, iar criminaliștii erau încă ocupați în Taylor's Yard, în timp ce mostrele colectate erau pregătite pentru analiză. N-avea să se întâmple nimic mai devreme de luni, cu siguranță, iar rezultatele urmau să înceapă să apară abia de marți sau chiar mai târziu în timpul săptămânii, în funcție de teste și de cât de multă muncă aveau cei de la laborator. Dacă rezultatele testelor ADN ar fi venit și în realitate la fel de repede ca în filme, s-a gândit Banks, munca lui ar fi fost mult mai simplă. Uneori, așteptarea era partea cea mai nasoală.

Banks a lăsat foile deoparte. Avea să introducă mai târziu în calculator toate datele. A privit pe fereastră și a fost surprins să observe fulgii de zăpadă plutind în vânt, încețoșând imaginea pieței. I-a fixat câteva momente, nevenindu-i să-și creadă ochilor, apoi ninsoarea s-a oprit brusc și-a ieșit soarele. Ciudată vreme.

S-a uitat la harta Labirintului pe care o mărise și o prinsese de panoul de plută din birou. Erau mult mai multe căi de acces decât bănuise el și acoperea o zonă mult mai întinsă. Lângă hartă își atârnase calendarul Dalesman. În dreptul lunii martie, împărțită în coloane ordonate, era o fotografie a pieței Settle într-o zi agitată. Avea programări la dentist și la medicul generalist, pentru că atunci când le făcuse se gândise că ar fi mai bine să scape de amândouă îndatoririle, deopotrivă neplăcute, în același timp. Acum începea să aibă dubii. Poate că ar trebui să mai amâne dentistul până luna viitoare. Sau generalistul.

Singurul eveniment social din calendarul lui era o cină la Harriet Weaver, vecina lui din Eastvale, în sâmbăta următoare. Nimic formal, spusese Harriet, vreo zece sau doisprezece oameni, să aducă și el o sticlă, sigur se va simți bine. Poate va trece pe-acolo și nepoata ei Sophia, din Londra. Toți bărbații se îndrăgostesc de Sophia, îi spusese Harriet. În cazul ăsta, Banks se gândise că ar fi o mare prostie să facă și el la fel, și era hotărât să nu

lase așa ceva să i se întâmple. Era perfect în regulă ca scriitorii, artiștii sau vedetele rock de vârstă mijlocie să se îndrăgostească de fete tinere, dar era o dovadă de iresponsabilitate pentru un detectiv care ducea după el atât de mult bagaj.

Oricum, Banks detesta genul ăsta de petreceri și singurul motiv pentru care acceptase să se ducă era că se simțea vinovat pentru că nu prea ținuse legătura cu Harriet și cu soțul ei de când se despărțise de Sandra. Iar ea avusese totuși bunăvoința să-l invite. Avea să se ducă și să plece cât de devreme putea, în limitele bunului simț. Nu era prea greu să convingă pe cineva, de exemplu pe Winsome, să-l sune pe mobil dintr-un motiv sau altul. Asta îl scutea de situația în care trebuia să explice ultimele statistici referitoare la criminalitate sau să justifice de ce atât de mulți violatori și hoți scăpau basma curată, chestiile obișnuite cu care te confrunți ca polițist. O femeie avusese odată tupeul să-l roage pe Banks să-l urmărească pe soțul ei, pe care-l bănuia că ar avea o aventură cu o agentă imobiliară. După ce Banks îi explicase că nu era nici Sam Spade și nici Philip

Marlowe, femeia își pierduse tot interesul și începuse să-i facă ochi dulci gazdei.

Banks s-a ridicat. Era momentul să aibă o discuție cu Joseph Randall, care nu părea deloc încântat că fusese târât la sediul poliției din Regiunea de Vest în acea după-amiază, lăsat să fiarbă într-o cameră pentru interogatorii în compania unui ofițer taciturn care nu voia să-l lămurească de ce se află acolo. N-avea un motiv anume pentru întârziere, altul decât să-l agite și să-l enerveze pe Randall. În acea stare era posibil să facă o greșală. Avea pastilele de Ativan cu el, în caz că ar fi avut nevoie de ele, iar ofițerul fusese avertizat să urmărească orice semne de atac de panică, așa că pe Banks acest aspect nu-l îngrijora.

Camera era înghesuită și avea o singură fereastră înaltă, cu gratii, un bec acoperit cu niște zăbrele ruginite, o masă de metal prinsă de podea, trei scaune pliante și aparatura pentru înregistrări. Interogatoriul urma să fie filmat și, în timp ce Banks pregătea camera, sergentul Doug Wilson s-a așezat față în față cu un Randall iritat, care a început să pună întrebări despre avocatul lui.

— Nu sunteți arestat, domnule Randall, și nu ați fost acuzat de nimic, i-a explicat Banks așezându-se. Sunteți aici ca să ne ajutați cu ancheta.

— Deci nu *trebuie* să vorbesc cu voi?

Banks s-a aplecat și și-a sprijinit brațele pe masă.

— Domnule Randall, i-a spus, suntem amândoi niște oameni rezonabili, sper. Cazul e unul foarte serios. O tânără a fost violată și ucisă pe proprietatea dumneavoastră. Cred că vă doriți la fel de mult ca și mine să lămurim lucrurile, nu?

— Bineînțeles că da, a spus Randall. Dar nu înțeleg de ce vă luați de mine.

— Nu ne luăm de dumneavoastră.

Banks s-a întors spre sergentul Wilson. Ar putea să-i dea puștiului o șansă.

— Sergent Wilson, ce-ar fi să-i spui domnului Randall ce-ai aflat de la barmanița din The Duck and Drake?

Wilson și-a fâșâit hârtiile, s-a jucat cu ochelarii și și-a lins buzele. Lui Banks i s-a părut că semăna cu un elev timorat care se pregătea să traducă la prima vedere o frază din latină. Sacoul sport cu

care era îmbrăcat nu făcea decât să sporească această impresie.

— Ați fost la The Duck and Drake ieri seară în jur de ora șapte? a întrebat Wilson.

— Da, am trecut pe-acolo să beau ceva după ce am închis magazinul, a spus Randall. Din câte știu eu, nu e împotriva legii.

— Nicidecum, domnule, a spus Wilson. Dar și victima, Hayley Daniels, a fost văzută în pub la aceeași oră.

— N-aveam cum s-o fi recunoscut. Cum aș fi putut? Nici măcar n-o știam.

— Dar acum v-ați amintit de ea, nu-i așa, domnule? a continuat Wilson. După ce-ați văzut-o în depozit. Cum arăta, cum era îmbrăcată, v-ați amintit?

Randall s-a scărpinat pe frunte.

— Sincer să fiu, nu. La ora aia, într-o sâmbătă, sunt mereu mulți tineri la The Duck and Drake. Eu citeam ziarul. Și era destul de întuneric și cam în ceață totul.

— Acesta e localul dumneavoastră obișnuit, The Duck and Drake?

— Nu. N-aș putea spune că am un local anume. Mă duc unde am chef după ce închid. Dar nu fac asta foarte des. De obicei merg direct acasă. Băuturile sunt mai ieftine.

— Unde ați fost între miezul nopții trecute și ora două? a întrebat Wilson.

— Acasă.

— Poate cineva să confirme asta?

— Locuiesc singur.

— La ce oră v-ați dus la culcare?

— Pe la unu și un sfert, la scurt timp după ce am scos pisica afară.

— V-a văzut cineva?

— Nu știu. Era liniște pe stradă. N-am văzut pe nimeni.

— Și înainte ce-ați făcut?

— După ce am plecat din pub, pe la ora opt, mi-am luat niște pește și niște cartofi prăjiți în drum spre casă și m-am uitat la televizor.

— De unde ați luat peștele și cartofii prăjiți?

— De la vânzătorul de pe colț. Uitați ce e...

— Să ne întoarcem la The Duck and Drake, bine? a insistat Wilson.

Randall și-a încrucișat brațele și și-a îndreptat spatele, iar pe față i s-a întipărit o expresie severă.

— Ați avut timp să rememorați acea seară, domnule, a continuat Wilson. Vă amintiți să o fi văzut pe Hayley Daniels în pub?

— Presupun că e posibil s-o fi văzut.

— Ați văzut-o sau nu?

— Dacă era acolo, presupun că am văzut-o. Dar nu mi-o amintesc în mod deosebit. Nu eram interesat.

— Hai, lasă, a intervenit Banks. O fată așa frumoasă ca ea. Și un pervers bătrân ca tine. Cu siguranță i-ai aruncat niște priviri. De ce nu recunoști? Vrei să ne faci să credem că n-ai mai văzut-o niciodată doar pentru că, de fapt, ai pus ochii pe ea din primul moment. Am dreptate, nu-i așa?

Randall l-a privit și s-a întors spre Wilson, aliatul lui. Uneori, s-a gândit Banks, strategia cu polițistul bun și polițistul rău era atât de simplă. Nici măcar nu stabiliseră să joace jocul ăsta. Pur și simplu în direcția asta a mers interviul. Cu toate că fusese la nenumărate cursuri și citise o mulțime

de cărți despre tehnica interogatoriului, Banks ajunsese la concluzia că uneori o abordare spontană este și cea mai eficientă. Începi de la chestii generale și vagi și cânti după ureche. Cele mai relevante întrebări erau cele care îți veneau pe loc, nu cele programate din timp. Și când două persoane puneau întrebările, se năștea o nouă dinamică. Uneori mergea, alteori nu. Și te trezeai că te faci de râs. Dar tânărul Wilson nu părea genul care să aibă nevoie de indicații pentru rolul lui.

— Era c-un grup de prieteni de vârsta ei, râdeau și vorbeau și beau lângă bar, așa e? a continuat Wilson.

— Da.

— Ați văzut pe cineva atingând-o? Poate era cu prietenul, și atunci ar fi atins-o pe umăr, ar fi ținut-o de mână, ar fi sărutat-o rapid, lucruri de genul ăsta.

— N-am văzut așa ceva. Randall l-a privit pe Banks. Dar, după cum am mai spus, n-am fost foarte atent.

— Cine a plecat mai întâi?

— Ei. Erau toți la un loc, gălăgioși și plini de

ei, și în momentul următor au dispărut, și s-a făcut din nou liniște și plăcut.

— Plini de ei? I-a îngânat Banks. Ce vrei să spui cu asta?

Randall s-a foit pe scaun.

— Știți ce vreau să spun. Dichisiți, făceau paradă unii în fața celorlalți, râdeau la propriile glume, chestii de genul ăsta.

— Nu-ți plac tinerii?

— Nu-mi plac huliganii.

— Și crezi că ei erau huligani?

— Să spunem că nu mi-aș fi dorit să-mi fac de lucru cu ei. Știu cum decurg lucrurile pe-aici, în week-end-uri, când ies toți la băute. S-a ajuns la situația în care o persoană civilizată nu mai poate ieși în oraș sâmbătă seara. Uneori mă întreb pentru ce mai avem poliție în oraș. Dimineăta, de multe ori, am văzut vomă și gunoaie în fața magazinului.

— Dar în dimineăta asta lucrurile au stat altfel, nu? a spus Banks.

— Ideea este următoarea, domnule, a intervenit Wilson cu atâta delicatețe încât i-a stârnit admirația lui Banks. Chelnerița de la The Duck

and Drake spune că v-a surprins holbându-vă la Hayley Daniels.

Nu spusese întocmai că „se holbase”, Banks știa asta, dar era o dovadă de inventivitate din partea puștiului. Mult mai de efect decât „privise” sau „se uitase”.

— Nu făceam așa ceva, a răspuns Randall. După cum v-am spus, stăteam la locul meu, citeam ziarul și îmi vedeam de băutură.

— Și nici măcar n-ați remarcat-o pe Hayley Daniels?

Randall a făcut o pauză.

— Nu știam cine e, a spus, dar presupun că era greu să n-o remarci.

— Serious? a spus Wilson. Cum așa, domnule?

— Păi să începem cu felul în care era îmbrăcată. Ca o pipiță. Picioarele dezgolite, buricul la vedere. Dacă mă întrebați pe mine, fetele care se îmbracă așa și-o caută cu lumânarea. Am putea spune că primesc ceea ce merită.

— Și de-asta ai mințit în legătură cu ea prima dată? a întrebat Banks. Pentru că te-ai gândit că, dacă recunoști, o să pară suspect că tu ai găsit

cadavrul? Tu i-ai dat ceea ce merita?

— E o întrebare impertinentă și n-am de gând să răspund la asemenea provocări, a răspuns Randall, roșu la față. Mi-a ajuns. Plec.

— Sunteți sigur că nu ați urmărit-o pe Hayley Daniels în restul seriei și că nu ați atras-o în depozit, unde știați că vă puteți face de cap cu ea? a spus Wilson, cu o expresie inocentă și îngrijorată întipărită pe chipul său tânăr. Poate nu ați vrut s-o omorâți, dar lucrurile au scăpat de sub control?

Randall, aproape în picioare, i-a aruncat o privire care spunea *et tu, Brutus* și s-a prăbușit înapoi în scaun.

— V-am spus adevărul, a răspuns. Era în pub cu mai mulți prieteni. Acolo am văzut-o prima și ultima dată. Nu i-am dat cine știe ce atenție, dar acum că am vorbit despre ea, trebuie să recunosc că ieșea în evidență, și nu într-un mod cu care sunt de acord. N-am spus asta de la bun început pentru că știu în ce fel vă funcționează mințile. E tot ce am de spus pe această temă. I-a aruncat o privire lui Banks. Și acum *chiar* plec.

— Cum vrei, a spus Banks. L-a lăsat să se

apropie de ușa și apoi a adăugat: Aș aprecia dacă am putea să-ți luăm amprentele și o mostră de ADN. Pentru eliminare, să fim bine înțeleși. Când îți convine. Sergentul Wilson se va ocupa de formulare.

Randall a trântit ușa după el.

4.

Annie era în biroul ei, în clădirea de cărămidă și sticlă de pe Spring Hill. Ajunsese devreme în acea dimineață de luni și era în formă, mult mai bine decât duminică. Până și vremea părea să fie în concordanță cu starea ei de spirit. Ploaia se oprise, iar cerul era albastru, din loc în loc mai apărea câte un nor alb și pufos. Marea Nordului, în mod normal gri, căpătase o nuanță albăstruie. Vântul era destul de rece, dar la amiază oamenii începeau să-și scoată hainele groase și să stea pe terasele puburilor și pe ponton, aproape ca primăvara.

„Crima din scaunul cu roțile” ajunsese în presă și la știrile de dimineață, iar inspectorul-șef Brough programase o conferință de presă pentru acea dimineață. Din fericire, Annie nu trebuia să fie prezentă, dar el îi ceruse să-i dea ceva cu care să hrănească mulțimile înfometate.

Annie a simțit cum o copleșește vina și scârba de sine când s-a gândit la seara de sâmbătă. Se

purtase ca o adolescentă și, la vârsta ei, nu era cel mai potrivit lucru. Dar se întâmplase, așa că acum era momentul să urmeze vechile învățături Zen și să se desprindă de ceea ce se întâmplase. Viața e suferință, și cauza suferinței e dorința, spun budiștii. Nu poți opri dorințele, amintirile, gândurile și sentimentele, dar nu trebuie să stai agățat de ele și să le lași să te tortureze. Te poți desprinde de ele, le poți lăsa să plutească întocmai ca pe niște baloane. Asta făcea atunci când medita, se concentra asupra unui lucru, asupra respirației sau a unui sunet, și se uita cum baloanele cu gândurile și visele ei pluteau în gol. Era cazul să se întoarcă la meditații în mod constant. Oricum, nu e ca și cum nu ar fi avut o mulțime de alte lucruri pe cap în acea dimineață.

Pentru început, Karen Drew.

Primul detaliu pe care Annie îl remarcase în dosarul pe care Tommy Naylor îl adusese de la Mapston Hall o șocase: Karen Drew murise la numai douăzeci și opt de ani. Annie crezuse că era o femeie bătrână, până și Naylor îi estimase vârsta la vreo patruzeci de ani. Bineînțeles, nu aveau alt

indiciu decât forma nedefinită de sub pătură, din care se scursese tot sângele, cu părul cărunt și uscat. Chiar și așa, s-a gândit Annie, douăzeci și opt de ani era foarte puțin. Cum putea corpul să trădeze pe cineva cu atâta cruzime?

Conform dosarului, mașina lui Karen fusese lovită, cu șase ani în urmă, de un șofer care scăpase controlul volanului. Fusese o vreme în comă și trecuse prin mai multe operații și spitalizări, până când toți medicii care o văzuseră ajunseseră la concluzia că nu mai putea fi recuperată și că singura opțiune era să fie în permanență sub supraveghere. La Mapston Hall fusese timp de trei luni, din spusele lui Grace Chaplin. Nu foarte mult, s-a gândit Annie. Din moment ce Karen nu putea comunica, era greu de crezut că își făcuse dușmani într-un timp atât de scurt. Lăsând psihopatii deoparte, era foarte posibil ca motivul uciderii ei să se afle undeva în trecut.

Din raport mai reieșea că, din punct de vedere medical, starea ei nu se schimbase și nici nu avea să se schimbe. În cazuri ca al lui Karen Drew, cel

mai mic semn de progres ajunge să fie interpretat ca un miracol. Nimeni nu știa ce simțea sau ce gândea Karen. Nici măcar nu știau dacă voia să trăiască sau să moară. Acum nici nu mai avea posibilitatea să aleagă, și era treaba lui Annie să afle de ce. Din milă, așa cum sugerase Naylor, sau cineva avusese ceva de câștigat de pe urma morții lui Karen? Și dacă motivul era mila, a cui fusese mâna? Acestea erau întrebările la care-și dorea să găsească răspunsul cât mai repede.

Unul din lucrurile pe care le-a remarcat Annie în legătură cu dosarul a fost că oferea foarte puține informații despre viața lui Karen de dinainte de accident. Locuise în Mansfield, Nottinghamshire, dar nu era trecută o adresă anume și nici nu era clar dacă acolo crescuse sau dacă se mutase din altă parte. Despre părinții ei scria că sunt decedați, dar din nou nu exista niciun detaliu, se pare că nu avea nici frați sau persoane mai apropiate, un soț sau un logodnic. Una peste alta, Karen Drew părea să nu fi existat înainte de acea nefastă zi din noiembrie 2001.

Annie ronțăia capătul creionului ei galben și

privea încruntată spre lipsa de informații din dosar, când și-a auzit mobilul sunând, la câteva minute după ora nouă. N-a recunoscut numărul, dar a răspuns oricum. Desfășurarea anchetei presupunea să-și lase numărul de telefon foarte multor oameni.

— Annie?

— Da.

— Sunt eu. Eric.

— Eric?

— Nu-mi spune că m-ai uitat atât de repede. Mă doare.

Annie și-a derulat în minte toate posibilitățile și numai unul dintre răspunsuri era enervant de evident.

— Nu-mi aduc aminte să-ți fi dat numărul meu de mobil, a spus.

— Ce frumos din partea ta. Presupun că mai sunt și alte lucruri de care nu-ți aduci aminte, ca de exemplu numele meu?

La dracu'. Fusese chiar atât de beată?

— Oricum, a continuat ea, ăsta e telefonul de serviciu. Te rog să nu mă mai suni pe el.

— Atunci dă-mi numărul tău de acasă.

— N-aș prea crede.

— Atunci cum pot să dau de tine? Nici măcar nu-ți știu numele de familie.

— Nu poți. Asta e toată ideea.

Annie a închis telefonul. A simțit o apăsare pe piept. Telefonul i-a sunat din nou și a răspuns cu un gest automat.

— Uite ce e, i-a spus Eric, îmi pare rău. Cred că am început cu stângul.

— N-a început nimic. Și nici n-o să înceapă, i-a spus Annie.

— Nu vreau să te cer în căsătorie, să știi. Dar pot măcar să te invit la cină?

— Sunt ocupată.

— Tot timpul?

— Cam da.

— Mâine?

— Mă spăl pe cap.

— Miercuri?

— Întâlnirea la asociația de locatari.

— Joi?

— Reuniune la școală.

— Vineri?

Annie a făcut o pauză.

— Mă duc în vizită la ai mei.

— Aha! Aici ai ezitat, i-a spus. Am auzit foarte bine.

— Ascultă, Eric, a spus Annie pe un ton despre care credea că e rezonabil, dar ferm. Îmi pare rău, nu vreau să mă mai joc. N-o să se întâmple nimic. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, a naibii sau ceva, dar pur și simplu nu vreau să mă implic într-o relație în momentul ăsta.

— Eu te-am invitat la cină. Fără alte implicații.

Annie știa, din experiență, că întotdeauna există implicații.

— Îmi pare rău. Nu mă interesează.

— Care-i problema? Ce-am făcut? Când m-am trezit, nu mai erai.

— N-ai făcut nimic. Eu am o problemă. Îmi pare rău. Te rog să nu mă mai suni.

— Nu închide!

Annie a rămas pe fir, deși știa că n-ar fi trebuit să o facă.

— Mai ești? a întrebat-o după un moment de

liniște.

— Da, sunt aici.

— Bine. Hai să ieșim la prânz. Cu siguranță poți să ieși în pauză de masă într-una din zilele astea, nu? Ce zici de Black Horse, joi?

Black Horse era în orașul vechi din Whitby, pe o stradă îngustă și pietruită, mai jos de o biserică în ruine. Era un loc decent, pe care colegii ei nu-l frecventau, Annie știa asta. Dar de ce lua în calcul această variantă? Trebuia să se desprindă de ea.

— Îmi pare rău, a spus.

— O să fiu acolo la ora prânzului, a spus Eric. Ți mai amintești cum arăt?

Annie își amintea chipul tânăr și părul ciufulit, şuvița rebelă și începutul de barbă, umerii puternici și mâinile surprinzător de delicate.

— Îmi amintesc, a spus. Dar n-o să fiu acolo.

Apoi a închis telefonul. L-a mai ținut în mână, tremurând, preț de câteva secunde, în timp ce inima îi bubuia, de parcă ar fi avut în palmă o armă misterioasă, dar n-a mai sunat. Apoi străfundurile memoriei au început să scoată la suprafață lucruri foarte neplăcute.

Avea mobilul de numai o săptămână. Era un BlackBerry Pearl, care combina funcțiile telefon, SMS și e-mail, și abia începuse să se obișnuiască cu toate șmecheriile și secretele lui, ca de exemplu camera foto. Și-a amintit că Eric avea același model și că-i arătase cum să utilizeze niște funcții mai avansate.

Cu mâna tremurându-i, s-a uitat prin fotografiile recente. Iată-i: ea și Eric, cu capetele lipite, aplecați unul spre celălalt, strâmbându-se spre cameră în lumina clubului de noapte. Și-a amintit că-i trimisese fotografiile pe mobil. Probabil că așa ajunsese să aibă numărul ei. Cum putuse să fie atât de proastă?

Și-a pus telefonul în geantă. Ce-avea de gând? Ar fi trebuit să știe că nu se poate baza pe judecata ei în astfel de situații. În plus, Eric era doar un copil. Fii flatată și desprinde-te. Ajunge cu porcăria asta. De ce se lăsa chinuită de felul în care se purtase? A luat o foaie de hârtie de pe birou. Era momentul să se ducă să stea de vorbă cu asistentul social care-i aranjase lui Karen Drew șederea la Mapston Hall. Biata femeie trebuie să fi

avut o viață înainte de accident.

Autopsiile făcute de dr. Elizabeth Wallace erau mult mai puțin spectaculoase și bombastice decât ale lui Glendenning, a descoperit Banks târziu în acea dimineață de luni, în subsolul Spitalului General din Eastvale. L-a salutat pe Banks cu o aplecare a capului. Părea timidă și protocolară în timp ce făcea pregătirile alături de asistenta ei, Wendy Gauge. S-au asigurat că echipamentul necesar e la îndemână și că reportofonul pe care urma să-și înregistreze comentariile funcționează. Dădea impresia că e stăpână pe sine, a observat Banks, se vedea după buzele strânse. Banks nu și-o putea imagina fumând, așa cum făcuse el cu Glendenning, sau făcând glume pe seama cadavrului.

Dr. Wallace l-a examinat întâi pe afară, fără să se grăbească, metodic. Cadavrul fusese deja studiat, fuseseră prelevate probe și tot ceea ce doctorul și criminaliștii colectaseră fusese trimis la laborator pentru analize, inclusiv resturile de piele care-i astupaseră gura, cel mai probabil ca s-

o făcă să tacă. Banks a privit-o pe Hayley întinsă pe masă, palidă și goală. Nu s-a putut abține să nu se holbeze la zona ei pubiană, complet rasă. I se spusese despre asta la locul crimei, dar era cu totul altceva să vadă cu ochii lui. Avea tatuati doi pești albaștri mici care înotau în direcții opuse. *Pești. Zodia ei.*

Dr. Wallace l-a surprins uitându-se insistent spre zona intimă a fetei.

— Nu e nimic neobișnuit, a spus. Nu înseamnă că era vreo ușuratică. Și nu e de dată recentă, nu din ultimele câteva luni, oricum, așa că e exclus să i-l fi făcut criminalul. Tatuajele astea sunt destul de comune, și foarte multe tinere se rad sau se epilează în acest fel. Se numește epilat brazilian.

— De ce? a întrebat Banks. Pare dureros.

— Modă. Stil. În plus, se pare că sporește plăcerea în timpul actului sexual.

— Și așa e?

Nici măcar un zâmbet.

— De unde să știu eu? a spus ea, întorcându-se la treabă, făcând câte o pauză din când în când ca să studieze cu lupa o bucată de piele sau un semn

mai neobișnuit.

De fiecare dată își înregistra comentariile.

— Ce e pata aia maro de sub sânul stâng? a întrebat Banks.

— Semn din naștere.

— Pe brațe și între sâni?

— Vânățai. Pre-mortem. A îngenuncheat pe ea. Dr. Wallace și-a strigat asistenta. Hai s-o deschidem.

— Puteți să-mi spuneți ceva până acum? a întrebat Banks.

Dr. Wallace a făcut o pauză și s-a aplecat în față, cu mâinile sprijinite pe marginea de metal a mesei. De sub boneta de protecție îi alunecaseră câteva șuvițe de păr șaten.

— Aproape sigur a fost strangulată manual. Fără ligatură. Din față, așa.

Și-a întins mâinile și a mimat strângerea gâtului cuiva.

— Sunt șanse să avem amprente pe piele sau mostre de ADN?

— Mereu există astfel de șanse, fie și o picătură de sânge. Pare că a curățat-o după ce a omorât-o,

dar e posibil ca ceva să-i fi scăpat.

— Avea pe coapsă ceva ce ar fi putut fi spermă, a spus Banks.

Dr. Wallace a încuviințat din cap.

— Am văzut. Nu vă faceți probleme, laboratorul va analiza totul, dar va mai dura. Ar trebui să știți asta. Amprente? Nu prea cred. Au fost foarte multe alunecări în cazul ăsta. Ca de exemplu atunci când îți alunecă mâna pe clanță și totul se mânjește și nu se mai vede clar.

— S-a zbatut?

Dr. Wallace a privit în depărtare.

— Cum dracu' nu? Normal că da.

— Mă gândeam la zgârieturi.

Dr. Wallace a inspirat adânc.

— Da. E posibil să fie mostre de ADN în probele pe care le-au recoltat criminaliștii de sub unghiile ei. Ucigașul ar putea avea zgârieturi pe brațe sau pe față. A făcut o pauză. Sincer, însă, nu mi-aș pune prea multe speranțe în asta. După cum vedeți, are unghiile roase până în carne.

— Da, am observat, a spus Banks. Și vânătăia?

— După cum spuneam, a îngenuncheat pe

brațele ei și, la un moment dat, pe piept, probabil ca s-o imobilizeze în timp ce își folosea mâinile s-o stranguleze. N-a avut nicio șansă.

— Sunteți sigură că e un bărbat?

Dr. Wallace i-a aruncat o privire plină de dispreț.

— Credeți-mă pe cuvânt, asta e opera unui bărbat. Dacă nu cumva o fi strangulat-o prietena celui care a violat-o.

Se mai întâmplase, Banks știa asta. Cupluri care acționau împreună ca prădători sexuali sau ucigași. Fred și Rosemary West. Myra Hindley și Ian Brady. Terry și Lucy Payne. Dar probabil dr. Wallace avea dreptate și nu era o opțiune de luat în calcul în acest caz.

— Toate rănilor i-au fost provocate cât era încă în viață?

— Nu există dovezi de maltratare post-mortem, dacă la asta vă referiți. Vânătaile și rupturile vaginale și anale indică, toate, că era vie în timp ce a violat-o. Se văd urmele pe încheieturile mâinilor, acolo unde a ținut-o. Uitați-vă și la urmele de pe brațe, de pe gât și de pe piept, la alea

de pe coapse. A fost un viol groaznic, violent, urmat de strangulare.

— Cum a imobilizat-o în timp ce o viola? s-a întrebat Banks cu voce tare. N-avea cum să fi făcut asta îngenuncheat pe brațele ei.

— E posibil să fi avut o armă. Un cuțit, de exemplu.

— Și atunci de ce nu a înjunghiat-o? De ce a strangulat-o?

— N-aș putea să vă spun. E posibil s-o fi amenințat ca să obțină ce voia. Nu se întâmplă adesea ca violatorii să-și amenințe victimele cu moartea dacă nu cooperează? Sau că le vor urmări mai târziu, pe ele și pe familiile lor?

— Ba da, a spus Banks.

Știa că întrebările ar putea părea crude și insensibile, dar lucrurile astea trebuiau cunoscute. De-asta cu dr. Glendenning fusese atât de simplu. Cu o femeie, lucrurile stăteau altfel.

— De ce s-o omoare, la urma urmei? a întrebat.

Dr. Wallace l-a privit pe Banks ca pe unul dintre speciemenle întinse pe masa ei.

— Nu știu, a spus. Poate ca s-o facă să tacă.

Poate pentru că ea l-a recunoscut și l-ar fi putut identifica mai târziu. Dar asta e treaba dumneavoastră, nu, să aflați lucrurile astea?

— Îmi pare rău. Gândeam cu voce tare. Unul din obiceiurile mele proaste. Și mă mai întrebam dacă nu cumva strangularea era parte din scenariu, o partidă sălbatică cu o turnură neplăcută?

Dr. Wallace a clătinat din cap.

— Nu prea cred. Deși e sigur că a fost foarte violent cu ea. După cum am spus, pare că în timp ce o strangula o apăsa pe piept cu genunchiul. Ar fi foarte dificil, dacă nu imposibil, ca în poziția asta să se desfășoare un act sexual. Așa că eu aș spune că a strangulat-o când a terminat cu ea.

— Dr. Burns a estimat ora decesului între miezul nopții și ora două, duminică dimineață. Sunteți de acord?

— N-am niciun indiciu care să contrazică această estimare, a spus dr. Wallace. Dar e numai o estimare. Ora decesului e...

— Știu, știu, a spus Banks, deosebit de greu de stabilit. Acel detaliu care uneori ne ajută cel mai mult. E și asta una din micile ironii ale vieții.

Dr. Wallace n-a răspuns.

— Ceva suspect, neobișnuit...

— Totul e perfect normal până acum, pentru o astfel de crimă.

Dr. Wallace părea obosită și prea bătrână pentru vârsta ei reală, ca și cum văzuse totul de foarte multe ori înainte. Banks a făcut un pas în spate și și-a ținut gura, ca s-o lase să-și vadă de treabă. Ea a apucat bisturiul și, când a început să facă incizia în Y, cu viteză și precizie, Banks a simțit cum îl trece un fior.

•

Annie a luat-o pe Ginger cu ea la Nottingham ca să discute cu Gail Torrance, asistentul social care se ocupase de Karen Drew, în timp ce Tommy Naylor rămăsese pe baricade la Whitby. Lui Annie îi plăcea compania lui Ginger, se simțea în largul ei alături de ea. Era amuzantă și obraznică, mesteca gumă fără încetare, vorbea mult și se plângea de ceilalți șoferi. În plus, părea mereu veselă. Poate din cauza felului în care arăta, mulți dintre tipii de la secție crezuseră la început că era lesbiană, dar se dovedise că avea un bărbat și doi

copii mici acasă. Pentru o clipă, în timp ce Annie conducea și asculta poveștile ilare despre weekend-ul copiilor într-un castel, s-a gândit că Ginger ar putea fi persoana cu care să vorbească despre Eric – în sfârșit, avea un nume – dar și-a dat seama că n-ar fi potrivit, că n-o cunoștea suficient de bine și că nu voia să știe nimeni despre asta, cel puțin nu încă. La ce se aștepta? La sfaturi? N-avea nevoie. Știa ce are de făcut. Și dacă era cineva cu care avea să vorbească despre asta, atunci cu siguranță era Winsome, deși în ultimele zile se văzuseră foarte rar.

Annie conducea pentru că nu se simțea în siguranță cu Ginger la volan. Și Ginger știa asta. Deși reușise cumva să-și ia permisul, condusul nu era unul din talentele ei, iar peste o lună era programată pentru încă un curs. Dar atunci când s-au pierdut într-o zonă industrială gri și pustie, Annie și-a dorit să fi lăsat mașina pe mâna lui Ginger, care se pare că era chiar și mai lipsită de talent într-ale ghidatului decât într-ale condusului.

În cele din urmă au găsit birourile din West Bridgford. Era aproape ora prânzului când au

ajuns, și Gail Torrance a fost mai mult decât fericită să li se alăture în cel mai apropiat pub. Locul era deja plin ochi cu angajați de pe la birouri, dar au găsit o masă încărcată cu resturile de la prânzul celor care stătuseră acolo înainte, cartofi prăjiți, salate, rămășițe de ouă și halbe pătate cu ruj, pe fundul cărora erau bălți de bere deja caldă. Scrumiera dădea și ea pe-afară de mucuri de țigară cu marginea roz, unul dintre ele încă fumegând.

Ginger a luat comanda și s-a dus la bar. Când s-a întors cu băuturile, o adolescentă posacă debarasase masa și le adusese cuțite și furculițe în șervețele de hârtie. Annie și Ginger își comandaseră un tonic Schweppes Slimline, Gail un Campari. Și-a aprins o țigară.

— Mult mai bine, a spus, suflând fumul afară.

Annie a reușit să zâmbească prin fum.

— După cum știți, am venit să vorbim despre Karen Drew.

A observat că Ginger își scosesese carnețelul și un pix. Chiar dacă silueta și părul roșu aprins n-o lăsau să treacă neobservată, Ginger părea să se

poată face nevăzută atunci când voia.

— Cred că vă pierdeți timpul, a spus Gail. Adică, nu prea pot să vă spun multe despre ea.

— De ce nu?

— Pentru că nu știu nimic.

— Dar ați fost omul ei de legătură între spital și Mapston Hall.

— Da, dar asta nu înseamnă nimic. Mă ocup de astfel de cazuri peste tot în țară.

— Atunci spuneți-ne ce știți.

Gail și-a aranjat părul la ceafă.

— Acum vreo patru luni, a început, m-au contactat administratorii de la Grey Oaks, spitalul unde fusese internată Karen timp de vreo trei ani – am mai lucrat cu ei și înainte – și mi-au vorbit despre o femeie care se afla la ei sub tratament și care avea nevoie de îngrijiri speciale. Eu cu asta mă ocup. Am mers acolo și am întâlnit-o pe Karen – a fost, de altfel, singura dată când am văzut-o – și am vorbit cu doctorii care o îngrijeau. Făcuseră o evaluare a stării ei de sănătate și, din câte mi-am dat seama, eram de acord cu ei – nu că mi-ar fi cerut cineva opinia, desigur. Și-a scuturat țigara și

a continuat. În zonă nu era niciun azil potrivit pentru ea, eu mai lucrasem cu cei de la Mapston Hall, știam în ce sunt specializați și că sunt potriviți nevoilor lui Karen. N-a trebuit decât să așteptăm un pat, să ne ocupăm de hârțogăraie și să semnăm pe linia punctată. N-am avut mai mult de-a face cu acest caz.

— Care au fost impresiile dumneavoastră personale despre Karen? a întrebat Annie.

— E o întrebare foarte amuzantă.

— De ce?

— Păi, ce impresie poți avea despre cineva care stă într-un scaun și nu spune nimic?

— Trebuie să fi avut o viață înainte de accident.

— Presupun că da, dar asta nu era treaba mea.

— N-ați luat legătura cu familia ei?

— Nu avea familie. Probabil ați citit dosarul.

— Da. Și nu îmi spune nimic.

— Adică la fel de mult cât vă pot spune și eu.

Gail și-a stins țigara chiar când le-a venit mâncarea. Burgeri și cartofi prăjiți pentru Gail și Ginger, obișnuitul sandviș cu brânză și roșii pentru Annie. Poate că ar trebui să înceapă din nou să

mănânce carne, s-a gândit, apoi și-a dat seama că, probabil, regimul era singurul aspect al vieții sale asupra căruia avea control în acel moment. În jurul lor, conversațiile curgeau. La masa de alături, un grup de femei râdea zgomotos la o glumă fără perdea. Aerul mirosea a fum de țigară și a bere.

— În dosar scrie că, înainte de accident, Karen a locuit în Mansfield, a spus Annie. Știți cumva adresa?

— Îmi pare rău, a spus Gail. Dar ar trebui să puteți afla această informație de la Morton's, agenții imobiliari care s-au ocupat de vânzarea casei. Am această informație pentru că era relevantă pentru finanțare.

— O.K., a spus Annie, și de unde știți despre agentul imobiliar?

— Mi-a spus avocatul ei.

— Karen Drew avea avocat?

— Bineînțeles. Cineva care să se ocupe de afacerile ei și să-i protejeze interesele. Doar ea singură n-avea cum s-o facă, nu? Să nu mai zic cât era de-a naibii. Mă suna tot timpul pentru câte ceva, și avea o voce iritantă, parcă zgâria cu

unghiile pe o tablă. „Gail, crezi că ai putea să...”, „Gail, poți să...”

A tremurat, cuprinsă parcă de un fior.

— Vă amintiți cum o chema?

— Dacă-mi amintesc? Connie Wells. Țsta era numele. Ea-și spunea Constance. Insista pe chestia asta. O cățea înfumurată și-a dracului.

— Aveți numărul ei de telefon sau adresa?

— Probabil sunt pe undeva prin dosarele mele. Lucra pentru o firmă din Leeds, asta e tot ce-mi amintesc. Park Square.

Ar trebui să fie suficient, s-a gândit Annie. Leeds. Asta era interesant. Dacă Karen Drew trăise în Mansfield, de ce avocata ei era de la o firmă din Leeds? E-adevărat, nu era foarte departe, se ajungea imediat pe autostradă, dar erau nenumărați avocați în Mansfield și în Nottingham. Oricum, putea s-o caute pe Google pe Constance Wells de cum ajungea înapoi la Whitby. Poate că avocata va putea să le spună ceva mai mult despre trecutul misterios al lui Karen Drew.

•

— Uitați, ea e, chiar acolo, a spus comisarul

Kevin Templeton arătând spre ecranul televizorului. Chiar acolo.

Erau într-o cameră la parter, la Comandamentul Regiunii de Vest, urmărind casetele cu înregistrări. Imaginea ar fi putut fi un pic mai clară, s-a gândit Banks, și poate că cei de la tehnic ar putea s-o curețe un pic, dar chiar și așa întunecată, cu pete și cu umbre, nu încăpea nicio îndoială că fata cea înaltă, cu picioare lungi, care nu-și prea ținea echilibrul pe tocuri în timp ce se îndrepta spre aleea dintre marochinăria lui Joseph Randall și barul The Fountain era Hayley Daniels, clătinându-se și atingând pereții cu mâinile, de-o parte și de alta, înaintând prin Taylor's Yard. Ieșise din bar cu un grup de tineri la șaptesprezece minute după miezul nopții, le spusese ceva și, după ceea ce păruse a fi o discuție mai aprinsă, le făcuse cu mâna și se îndreptase singură spre alee, la douăsprezece și douăzeci. Era greu de spus câți erau în total, dar Banks a numărat cel puțin șapte. I-a văzut pe doi dintre prietenii ei, cu spatele la cameră, urmărind-o cu privirea și dând din cap dezaprobatori, apoi s-au întors și i-au urmat pe

ceilalți înspre Bar None. Banks a privit cum silueta lui Hayley e înghițită de întunericul din Labirint. N-o aștepta nimeni.

— A intrat cineva în Labirint înainte sau după ea?

— Nu, din câte am văzut pe casetele pe care le-am vizionat deja, a spus Templeton. Ea e, nu-i așa, domnule?

— Da, ea e cu siguranță, a spus Banks. Întrebarea e, o aștepta acolo sau a urmărit-o?

— M-am uitat la toate înregistrările până la ora două și jumătate, adică peste ora estimată a decesului, a spus Templeton, și nimeni n-a trecut prin Taylor's Yard mai devreme, nimeni n-a intrat după ea. Și nici n-a ieșit nimeni. Avem niște înregistrări ale camerelor din Castle Road, astea sunt numai pentru piață.

— Deci oricine ar fi fost, a intrat pe altă parte, o intrare care nu e monitorizată.

— Așa se pare, domnule. Dar cu siguranță nimeni nu avea de unde să știe că urma să meargă direct în Labirint, nu? Și dacă nimeni n-a urmărit-o...

— Cineva era acolo, așteptând tocmai o astfel de apariție? Posibil, a spus Banks.

— Un criminal în serie?

În privirea pe care Banks i-a întors-o lui Templeton se putea citi suferința.

— Kev, avem o singură victimă. Cum ar putea să fie un criminal în serie?

— *Deocamdată* avem o singură victimă, a spus Templeton, dar asta nu înseamnă că se va opri la una singură. Până și criminalii în serie trebuie să înceapă de undeva.

A rânjit la propria glumă proastă, dar Banks nu i-a dat apă la moară. Cu toate astea, știa la ce se referă. Violatorii care comiteau astfel de fapte nu se opreau, în general, la o singură victimă, asta în afara cazului în care criminalul era un dușman al lui Hayley, pistă care trebuia urmărită.

— Și dacă nu e ea prima victimă? a spus.

— Domnule?

— Du-te și caută în Arhivele Naționale, a continuat Banks. Vezi dacă găsești ceva asemănător în ultimele optsprezece luni, oriunde în țară. Roagă-l pe Jim Hatchley să te ajute. Nu se

pricepe cine știe ce la calculatoare, dar are relații pe la toate departamentele de poliție din țară.

— Da, domnule, a spus Templeton.

Banks știa că în urmă cu câțiva ani astfel de informații nu ar fi fost atât de accesibile, dar multe lucruri se schimbaseră odată cu investigația cazului Spintecătorului din Yorkshire și a altor astfel de afaceri în care fuseseră implicate mai multe secții de poliție. Cu destul de multă întârziere, s-a gândit Banks, intraseră și ei în secolul douăzeci și unu și înțeleseseră că acum criminalii nu respectă granițele orașelor, ținuturilor sau țărilor.

— Totuși, mă întreb de ce a intrat în Labirint singură, a spus Templeton, aproape ca pentru sine. Nimeni n-a intrat după ea și nimeni n-a așteptat-o să se întoarcă.

— Era afumată rău, a spus Banks. Toți erau. Ai văzut, doar, cu ochii tăi. Oamenii nu mai gândesc limpede când sunt băuți. Își pierd inhibițiile și temerile, iar uneori temerile sunt singurele care te țin în viață. Am să-l trimit pe sergentul Wilson la ea la facultate. Pare destul de tânăr ca să treacă

drept unul dintre studenți. Trebuie să-i găsim pe cei cu care era Hayley și sunt șanse mari ca ei să-i fi fost colegi de facultate. Vorbea cu ei, s-a văzut foarte clar, ei vorbeau cu ea, păreau că încearcă s-o convingă să nu intre în Labirint. Cineva trebuie să știe ceva.

— E posibil să-și fi dat întâlnire cu cineva acolo. În Labirint, vreau să spun.

— E posibil, a răspuns Banks. Și pentru asta trebuie să vorbim cu prietenii ei. Trebuie să luăm declarații de la toți cei cu care s-a întâlnit în noaptea aceea, din momentul când au pornit spre piață și până când s-au despărțit și ea a plecat pe aleea aia. Ne-am lăsat orbiți de Joseph Randall.

— Eu tot nu sunt sigur în privința lui, a spus Templeton.

— Nici eu, a replicat Banks. Dar trebuie să extindem ancheta. Înainte să te apuci de lucru cu baza aia de date, du-te și mai vorbește o dată cu barmanul care a fost de serviciu la The Fountain sâmbătă noapte. Află dacă a fost vreun incident în bar în seara aia. El apare pe undeva în înregistrări?

— În mod surprinzător, da, a spus Templeton.

— De ce surprinzător?

— Păi, pentru că și-a scos bicicleta pe ușa din față și a încuiat.

— Și ce-i așa de ciudat în asta?

— Era aproape ora două și jumătate.

— Poate că-i place să bea în secret. Ce-a avut de spus?

— Nu era acolo când băieții au făcut turul barurilor ieri. Zi liberă. N-a vorbit nimeni cu el.

— Interesant. Dacă nu e la bar nici azi, află unde locuiește și fă-i o vizită. Întreabă-l ce făcea acolo la ora aia și dacă-și amintește ceva în plus. Știm că Hayley și prietenii ei au plecat de la The Fountain, au avut o discuție în piață și trei minute mai târziu ea a pornit spre Taylor's Yard. Poate s-a întâmplat ceva în pub? E ultimul loc public în care a fost văzută în viață.

— Da, domnule.

Templeton a părăsit camera de vizionare. Banks a luat telecomanda și a derulat înapoi. A apăsat pe *play* și a urmărit-o pe Hayley Daniels discutând cu prietenii ei și îndreptându-se spre Taylor's Yard.

Nu-i putea citi pe buze, înregistrarea era prea proastă. În plus, mai era și o dâră enervantă de lumină, așa ca în filmele vechi, chiar în spatele grupului, care apoi a dispărut. Când și-a întins mâinile ca să-și țină echilibrul, atingea fără probleme pereții culoarului. Sclipiciul de pe cureaua ieftină de plastic a reflectat farurile unei mașini care trecea prin zonă. După ce s-a făcut nevăzută în întuneric, Banks a derulat înapoi și a urmărit imaginile încă o dată. Probabil vor trebui să prelucreze imaginea mașinii și să ia numerele de pe plăcuțele de înmatriculare, în ideea că, dacă șoferul a văzut o față drăguță intrând singură în Labirint, e foarte posibil să fi făcut cale-ntoarsă și să fi intrat prin parcare, unde nu erau camere de supraveghere, profitând de ocazia ce-i ieșise în față. Era destul de puțin probabil, dar cum alte indicii nu aveau, merita să încerce. Banks l-a sunat pe sergentul Wilson.

•

În vreme ce conducea spre Leeds pe M1, Annie și-a dat seama că nu avea niciun sens să se întoarcă la Whitby, când putea să-l sune pe

detectivul Ken Blackstone de la Millgarth și să afle exact unde anume în Park Square practica avocatura Constance Wells.

— Annie, a spus Blackstone. Ce plăcere să te aud. Cum îți merge?

— Bine, Ken.

— Și Alan?

Uneori, Blackstone vorbea de parcă Banks și Annie erau încă împreună, sau ca și cum el și-ar fi dorit ca așa să stea lucrurile, dar asta n-o deranja în mod deosebit.

— Nu l-am văzut de ceva vreme, a spus. Sunt detașată în Regiunea de Est. Auzi, crezi că mă poți ajuta?

— Sigur că pot.

— Ar trebui să fie ușor. Încerc să dau de o avocată din Park Square pe nume Constance Wells. Sună cunoscut?

— Nu, dar dă-mi câteva minute și te sun eu înapoi.

Au trecut foarte aproape de turnurile centralei din Sheffield, și în spatele centurii Annie a întrezărit Meadowhall, cunoscutul mall, iar pe

partea stângă parcarea plină ochi de mașini.

Telefonul lui Annie a sunat și ea a răspuns imediat.

— Ken?

— Ken? s-a auzit vocea. Cine-i Ken? Am un rival? Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar sunt eu, Eric.

— Ce vrei?

— Voiam să verific dacă nu te-ai răzgândit în privința prânzului de joi.

— Aștept un telefon important, nu pot vorbi acum, a spus Annie.

— Atunci ne vedem joi. Black Horse.

Annie a închis telefonul. A simțit cum se înroșește când Ginger a privit-o cu colțul ochiului.

— Probleme cu prietenul? a întrebat.

— Nu am prieten.

Ginger a ridicat mâinile.

— Îmi pare rău.

Annie a privit-o, apoi a râs.

— Câteodată, bărbații nu sunt în stare să accepte un refuz, nu? a spus.

— Mie-mi spui?

Nu era o invitație, dar Annie era pe punctul de a ceda. Din fericire, mobilul a salvat-o. De data asta era Ken Blackstone.

— Da? a spus Annie.

— Într-adevăr, Constance Wells lucrează în Park Square. Cesiune.

— Da, are logică, a spus Annie.

— E la firma Ford, Reeves și Mitchell. Blackstone i-a dat o adresă din Park Square. Te ajută?

— Foarte mult, a spus Annie. Ba chiar sună familiar. Vorbim cumva de cabinetul *Juliei* Ford?

— Exact, a răspuns Blackstone.

Julia Ford era o avocată renumită, specializată în crime celebre și complicate. Annie îi văzuse numele și fotografia prin ziare din când în când, deși nu se întâlнисeră personal niciodată.

— Mulțumesc, Ken, a spus.

— Mi-a făcut plăcere. Mai dă și tu un semn din când în când.

— Așa o să fac.

— Salută-l pe Alan din partea mea și spune-i să mă sune când are timp.

— Așa o să fac, a spus Annie, fără să știe prea bine când va avea ocazia să facă asta. Pa.

A închis telefonul și s-a concentrat la drum. Se apropiau de Leeds dinspre est, unde drumurile și autostrăzile se întortocheau atât de mult încât puteau face concurență Intersecției Spaghetti din Birmingham. Annie a urmat indicatoarele spre centrul orașului și, cu ajutorul lui Ginger, a reușit să se rătăcească. În cele din urmă, au găsit o parcare în spatele gării și, având numai o idee vagă despre locul unde se aflau, au ieșit din Astra și au pornit mai departe pe jos. A fost destul de simplu după ce au ajuns în piața centrală, dominată de statuia care-l înfățișa pe Prințul Negru⁸ înconjurat de nimfe ce purtau torțe. Vechea Poștă fusese transformată în restaurant, iar atunci când vremea era bună, oamenii se opreau să mănânce și să bea la mesele de afară. Unul sau doi curajoși se aventuraseră să facă asta chiar și în acea zi.

Au mers înainte pe Wellington Street pe o distanță destul de scurtă, apoi au virat pe King Street și în cele din urmă au ajuns în Park Square. Clădirile erau în cea mai mare parte în stil

georgian și birourile avocaților nu fuseseră modificate prea mult pe dinăuntru. În holul de la intrare, o recepționeră care stătea cu nasul în calculator le-a întrebat ce voiau.

— Vrem să vorbim cu Constance Wells, vă rog, a spus Annie, arătându-i legitimația.

— Aveți programare?

— Mi-e teamă că nu.

Recepționera a ridicat telefonul.

— Să văd dacă doamna Wells e liberă. Vă rog să luați loc.

A făcut un semn spre canapeaua în formă de L aflată lângă o măsuță plină cu reviste. Annie și Ginger au schimbat o privire și s-au așezat. Annie și-a luat de pe masă *Hello* și Ginger *Mecanica practică*. Nu apucaseră să ajungă foarte departe cu lectura când li s-a adresat recepționera.

— Vă poate primi în zece minute, dacă puteți aștepta.

— Desigur, a spus Annie. Mulțumim.

— Probabil se învârte din colț în colț prin birou numai ca să ne facă să așteptăm, a spus Ginger.

— Sau poate învârte altceva, i-a răspuns Annie.

Ginger a izbucnit într-un hohot zgomotos. Receptionera i-a aruncat o privire și apoi și-a văzut de treabă la calculator. Timpul a trecut destul de repede și când Annie era pe punctul de a afla secretele ultimului divorț din lumea megastarurilor, a sunat telefonul recepționerei, care apoi le-a condus în primul birou de la etaj.

Constance Wells părea să se piardă în spatele biroului uriaș. Era o femeie micuță, cu bucle negre, probabil în jur de treizeci și cinci de ani, s-a gândit Annie. Pe pereți erau rafturi cu cărți și dulapuri, iar ferestrele dădeau spre piață. Pe un perete era o ilustrație înrămată din *Hansel și Gretel*. Annie a admirat culorile delicate și liniile fluide. Era o operă de calitate. În fața biroului fuseseră trase două scaune cu spătarul tapițat.

— Vă rog, a spus, făcând un gest spre scaune. Luați loc. Cu ce vă pot ajuta?

— Karen Drew, a spus Annie.

Constance Wells a clipit.

— Da?

— E moartă.

— Oh, eu...

— Îmi pare rău că sunt atât de directă, a spus Annie, dar de asta suntem aici. Investigăm moartea lui Karen Drew. Mai degrabă o crimă, care naște câteva întrebări.

Constance și-a dus mâna la piept.

— Îmi cer scuze, a spus, m-ați luat prin surprindere. Nu sunt obișnuită cu astfel de lucruri. Ați spus cumva crimă?

— Da. Karen a fost ucisă ieri-dimineată, pe coastă, nu departe de Mapston Hall. Cineva a dus-o la o plimbare și nu a mai adus-o înapoi.

— Dar... cine?

— Asta încercăm și noi să aflăm, a spus Annie. Dar până acum nu am prea avut noroc.

— Nu văd cum vă pot ajuta eu.

Annie s-a întors spre Ginger.

— Asta spune toată lumea, nu?

— Da, doamnă, a spus Ginger. Sincer, încep să mă cam satur.

— N-am ce face, a spus Constance Wells. Întâmplarea face că asta e adevărul.

— Înțeleg că dumneavoastră sunteți avocata ei și că, printre alte lucruri, v-ați ocupat și de

vânzarea casei.

— Da.

— Ne-ar fi de folos o adresă, pentru început.

Constance Wells a reușit să-și forțeze un zâmbet.

— Cu asta cred că vă pot ajuta, a spus, îndreptându-se spre unul dintre dulapuri.

Purta o fustă verde pastelată și un sacou asortat peste o bluză albă cu volane. A deschis un sertar din care a scos un dosar și le-a dat adresa.

— Oricum, nu înțeleg cum vă poate asta ajuta, a spus, așezându-se la loc.

— E un început. Ne mai puteți spune și altceva despre ea?

— În calitate de avocat al doamnei Drew, a spus Constance, toate discuțiile noastre sunt strict confidentiale.

— Doamnă Wells, nu păreți să înțelegeți. Karen Drew e moartă. Cineva i-a spintecat gâtul, de la o ureche la alta.

Constance Wells s-a albit.

— Ah... dumneavoastră...

— Îmi pare rău dacă vă șochez, a spus Annie, dar credeți-mă că și pe mine m-a șocat atât de tare

că am sărit și peste micul dejun.

Peste micul dejun sărise din cauză că zburase din apartamentul lui Eric ca un liliac din străfundurile iadului, dar Constance Wells nu avea de unde să știe asta.

— Da, desigur... eu... uitați ce e... *chiar* nu pot să vă ajut. Trebuie să... eu numai o reprezentam pe Karen în afaceri, în vânzarea casei, dar eu... cred că ar trebui să... puteți să mă scuzați o clipă?

S-a ridicat și a dat buzna afară din birou. Annie și Ginger s-au uitat una la alta.

— Ce-i cu ea? a întrebat Ginger. I s-o fi făcut rău?

— Habar n-am, a spus Annie. Oricum, reacția e interesantă.

— Foarte. Acum ce facem?

— Așteptăm.

Au trecut aproape cinci minute până când s-a întors Constance Wells, care părea să-și mai fi revenit. Ginger rămăsese pe scaun, dar Annie era lângă fereastră, se uita la oamenii din piață. S-a întors când a auzit ușa deschizându-se.

— Îmi pare rău, a spus Constance. Cred că am

fost foarte nepoliticoasă, dar... ei bine, e puțin ciudat.

— Ce anume? a întrebat Annie.

— Cazul lui Karen. Știți, Julia, adică doamna Ford, unul din partenerii care conduc firma, ar vrea să vă vadă. Îi puteți acorda câteva minute?

Annie și Ginger s-au mai uitat încă o dată una la alta.

— Dacă putem? a întrebat Annie. Sunt sigură că da, nu-i așa, sergent Baker?

Au ieșit pe coridor, în urma lui Constance.

5.

Templeton detesta barurile vechi și ordinare ca The Fountain. Erau pline de ratați care-și plâneau de milă, într-o atmosferă îmbâcsită de eșec, fum de țigară și miros de bere. Prezența într-un astfel de loc îl făcea să se cutremure. Lui îi plăceau barurile moderne, din crom și plastic, cu pereți pastelați și lumini difuze, chiar dacă nu serveau decât bere la sticlă și muzica era mult prea tare. Cel puțin nu ieșea de-acolo puțind ca ultima târâtură.

Barul era aproape gol la trei după-amiaza, numai vreo trei derbedei patetici ale căror vieți erau prea plictisitoare ca să merite trăite își sorbeau berile deja clocite. Un tânăr în blugi și într-un hanorac gri, ras în cap și purtând ochelari cu rame negre, era în spatele barului și lustruia paharele. Când termina cu ele, păreau tot murdare.

— Dumneata ești proprietarul? a întrebat Templeton, fluturându-și legitimația.

— Eu? Cre' că glumești, a spus bărbatul.

Avea un accent nord-estic, pe care Templeton

nu-l putea suferi, dar pe care îl auzea mult prea des în Eastvale.

— Șefu' e plecat în Florida, cum de altfel e mai tot timpul. Nu cred că a pus piciorul în locul ăsta de două ori de când l-a cumpărat.

— Cum te numești?

— Jamie Murdoch.

— Ești managerul?

— De data asta m-ai prins.

— Pari prea tânăr.

— Și tu prea tânăr ca să fii comisar.

— Am învățat repede.

— Pun pariu.

— În fine, oricât de mult mi-ar plăcea să stăm la taclale, am câteva întrebări despre sâmbătă seară.

— Da?

— Cine era de serviciu?

— Eu.

— Numai tu?

— Da. Jill s-a îmbolnăvit și n-am putut face rost de altcineva într-un timp atât de scurt.

— Trebuie să fi fost distractiv, de unul singur sâmbăta seara?

— Al naibii. Oricum, se întâmplă destul de des. E vorba despre copila aia care-a fost omorâtă?

— Exact.

A dat din cap.

— O tragedie.

— I-ai vândut de băut?

— Uite ce e, dacă vrei să afli dacă ea și prietenii ei erau băuți, atunci da, e posibil să fi băut ceva mai mult, dar nu era niciunul atât de grav încât să refuz să-i servesc.

— Știi că de la The Trumpeters i-au dat afară înainte să vină aici?

— Nu, nu știam. Probabil au făcut scandal sau ceva. Aici s-au purtat frumos. Era spre sfârșitul seriei, lucrurile se calmaseră. Nu ei au fost cei cu probleme.

— Dar a fost cineva?

— Nu așa se întâmplă tot timpul?

— Povestește-mi despre asta.

— Nu prea am multe de povestit.

Murdoch a mai luat un pahar de pe raft și a început să-l lustruiască.

— Era sâmbătă seara, da? Ziua Sfântului

Patrick, pe deasupra. Mereu se-ntâmplă câte ceva, chiar și într-o sâmbătă normală. Ajungi să te obișnuiești. N-avea Elton John un cântec despre asta? „Saturday Night’s Alright for Fighting?”

— Nu-l știu, a spus Templeton. Și de data asta?

— O gașcă de derbedei din Lyndgarth s-a încăierat cu niște studenți în sala cu masa de biliard. Un fel de prinț și cerșetor în varianta Eastvale. Dar nu s-a-ntâmplat nimic. *Un basm de furii și de nerozie.*

— De unde-ai scos replica asta?

— Din Shakespeare. *Macbeth.*

— Mergi la facultate?

— Am terminat-o.

— Ia spune-mi, cum se face că un băiat așa educat ca tine ajunge să lucreze într-o speluncă din asta?

— Presupun c-am avut noroc, a răspuns Murdoch ridicând din umeri. E-n regulă. Sunt și locuri mai rele.

— Să ne întoarcem la sâmbătă seara. Erai singur în spatele barului, și tocmai potoliseși o încăierare. Ce-a urmat?

— Băieții din Lyndgarth au plecat și-atunci au intrat fata și prietenii ei. Se cunoșteau cu o parte din ceilalți studenți și-au început să joace biliard. Ceilalți stăteau de vorbă.

— Fără incidente?

— Fără incidente. Asta fusese mai devreme.

— Scandalul?

— Și vandalismul.

— Ce vandalism?

— Ai naibii, au făcut zob toaletele, știi? La femei și la bărbați. Presupun că gașca din Lyndgarth, dar n-am nicio dovadă. Vasele de toaletă înfundate cu hârtie igienică, becuri sparte, sticlă împrăștiată pe jos, pișat...

— Am prins ideea, a spus Templeton.

— Foarte bine, eu am stat până la două jumate să fac curat după ei.

— Două jumate, zici?

— Exact. De ce?

— Te-am văzut plecând, avem înregistrările camerelor de supraveghere, atâta tot.

— Puteai să-mi spui.

Templeton a rânjit.

— Pune-te un pic în locul meu. Dacă ziceai că te-ai dus acasă la două jumate, atunci ar fi fost o discrepanță cam mare, nu crezi?

— Dar n-am spus asta. Am plecat la două jumate. Cum ai zis și tu, sunt la camera ascunsă.

— Poate depune cineva mărturie?

— Ți-am spus, am fost singur.

— Deci ai fi putut să te furișezi în Labirint, să o violezi și să o ucizi pe fată, apoi să te întorci și să faci curat în bar?

— Da, presupun c-aș fi putut, dar n-am făcut-o. Ai spus deja că m-ai văzut plecând.

— Dar ai fi putut să ieși mai devreme și să te întorci.

— Uită-te în jur. Locul ăsta are numai două ieșiri. Nu există nici măcar o fereastră care să dea spre Taylor's Yard. Când ne vin livrările de marfă, luăm totul pe culoarul din față. Singurele ieșiri din locul ăsta sunt cea din față, care dă în piață, și cea laterală, pe coridorul dintre toalete și bucătărie, care dă în Castle Road. Presupun că acolo aveți camere de supraveghere, nu?

— Avem, a spus Templeton.

— Poftim. Acum spune-mi cum puteam să ies de-aici, să violez și să omor o fată și să mă întorc fără să fiu văzut.

— Te deranjează dacă arunc o privire?

— Absolut deloc. Te conduc.

Murdoch a lăsat paharul jos, și-a rugat unul dintre clienții fideli să stea cu ochii pe bar în lipsa lui și l-a condus pe Templeton la etaj, unde era un birou, o toaletă, un depozit plin cu cutii de vin și spirtoase, sprijinite de perete, și o cameră cu un televizor, tapet decolorat și o canapea extensibilă.

Mai departe, Murdoch i-a arătat sala de biliard și toaletele de la parter, care nu erau într-o stare chiar atât de jalnică, apoi bucătăria din spate, foarte curată, întocmai cum ar trebui să fie, și ieșirea laterală spre Castle Road. Apoi au intrat în pivniță, un loc rece cu pereți de cărămidă umezi și butoaie de bere aliniat. Duhnea a hamei și a drojdie. Pereții erau foarte solizi, să fi avut cam doi metri grosime. Templeton nu vedea nicio ieșire și nici nu-i plăcea în mod deosebit ideea de a sta pe-acolo mai mult decât era nevoie, așa că s-a îndreptat spre treptele tocite.

— Ai văzut destul? I-a întrebat Murdoch când s-au întors la bar.

— Deocamdată, da, a spus Templeton. Incidentul ăsta cu toaletele când s-a întâmplat?

— N-aș putea să-ți spun sigur, a spus Murdoch. Scandalagiii plecaseră de vreo zece minute când a venit unul dintre studenți și mi-a spus. Oricum în clipa aia n-aveam ce să fac, aveam clienți pe care trebuia să-i servesc. Cam pe-atunci și-au făcut apariția fata și prietenii ei.

— Aproape de ora închiderii, nu?

— Da, cu puțin înainte. Aș fi închis deja la ora aia, dar mai erau clienți în bar, mă gândeam că după ce-i trimit acasă mă apuc de curățat. Nu-mi imaginasem că va dura atât de mult.

— Și gașca din Lyndgarth? Au mai stat prin piață?

— Nu i-am mai văzut, dar am plecat foarte târziu.

— Știi vreun nume?

— De ce? Îi pui sub acuzare?

— Pentru ce?

— Că mi-au vandalizat barul.

— Nu, dobitocule. E posibil să fie suspecti de crimă. De ce, vrei să depui plângere?

— Nu. Țin la viața mea.

— Totuși, mi-ar plăcea să vorbesc cu ei. Nume?

— Cred că glumești. Cred că unul din ei și-a strigat amicul Steve, și mai era unul pe care îl chema Mick.

— Minunat. Mersi mult.

— Ți-am zis. Oricum, n-ar trebui să fie foarte greu să-i găsești, dacă vrei. Întreabă și tu încolo și-ncoace. Lyndgarth nu e foarte mare și probabil ei sunt destul de cunoscuți în zonă.

— Și tu i-ai recunoaște?

— Da, i-aș recunoaște.

— Pe fată și pe prietenii ei i-ai mai văzut pe aici?

— Da, mai fuseseră o dată sau de două ori.

— De-ai casei?

— N-aș spune chiar așa, dar îi mai văzusem pe aici sâmbăta seara. N-au provocat niciodată necazuri.

— Ai auzit ceva dinspre Taylor's Yard în timp ce curățați toaletele?

— Nu.

— Ai văzut pe cineva trecând prin față?

— Nu, dar nici nu aş fi avut cum. Înțelegi, eu eram în spate, la ieșirea dinspre Castle Road, după cum ai văzut. Și oricum nu eram atent la altceva. Îți trebuie foarte multă concentrare ca să faci curat în niște toalete vandalizate, dacă știi ce vreau să spun.

Murdoch ștergea de zor un pahar, apoi a mijit ochii.

— Aproape că nu-mi vine să cred, știi.

— Ce să crezi?

A făcut un gest spre toalete.

— În timp ce eu eram ocupat cu curățenia, în Labirint se întâmpla ce s-a întâmplat. Biata fată. Aproape că nu-mi vin în fire.

— Nici nu încerca, a spus Templeton, îndreptându-se spre ușă. N-o să-ți dea decât mai multă bătaie de cap.

A plecat, destul de încântat de sfatul plin de înțelepciune pe care i-l dăduse. Apoi s-a întors.

— Și să nu dispari, i-a spus lui Murdoch, cu degetul arătător îndreptat spre el. S-ar putea să mă

întorc.

•

Cum îi stă bine unui partener într-o firmă de avocatură, Julia Ford avea un birou mai mare și mai bine echipat decât al lui Constance Wells. Avea aceeași vedere superbă spre piață, numai că de mai sus, iar camera era dotată cu un covor moale și gros și un birou de tec. Pe perete era un peisaj despre care Annie bănuia că era un David Hockney original, un peisaj din Yorkshire. Julia Ford însăși era eleganța în persoană. Annie habar n-avea de unde erau costumele ei simple, bleumarin, și bluza albă, dar cu siguranță nu de la Next sau Primark. Ar fi băgat mâna în foc că pe undeva era un nume de designer și probabil erau cumpărate de la Harvey Nicks. Părul șaten și drept îi curgea pe umeri și avea strălucirea pe care Annie o văzuse numai în reclamele TV. Julia Ford s-a ridicat, s-a aplecat peste masă și a dat mâna cu Annie și cu Ginger, apoi le-a făcut semn să se așeze. Scaunele ei erau mult mai confortabile decât cele ale lui Constance Wells. Le-a privit cu ochii ei căprui și curioși, apoi s-a întors spre Constance,

care încă aștepta în pragul ușii.

— E-n regulă, Constance, mulțumesc foarte mult, a spus. Poți pleca acum.

Constance a închis ușa în urma ei.

Julia Ford a continuat să le privească pe Annie și pe Ginger cu ochii ei căprui serioși, apoi și-a împreunat mâinile pe masă. Annie a observat că nu purta inele.

— Înțeleg că a fost ucisă Karen Drew? a spus, în cele din urmă.

— Așa e, a spus Annie. Încercăm...

Julie Ford i-a făcut un semn cu mâna.

— Sunt convinsă de asta, a spus, cu zâmbetul pe buze. Și mai sunt convinsă și că nu ajungeți foarte departe.

— E ca și cum am vrea să scoatem apă din proverbiala piatră seacă, a spus Annie. Ne întrebam dacă doamna Wells ne-ar putea ajuta, dar se pare că ea a crezut de cuviință să ne trimită la dumneavoastră.

— *Eu* am crezut că e mai bine să vorbiți cu mine. Constance are indicații foarte clare în ceea ce o privește pe Karen.

— Și dumneavoastră ne puteți ajuta?

— Sunt sigură că veți descoperi în curând că vă pot fi de mare ajutor, a spus Julia Ford.

— Și ne veți fi?

— Cum să nu? Bineînțeles. N-am stat niciodată în calea unei investigații a poliției.

Annie a înghițit. Julia Ford avea reputația unui avocat dur, care făcea tot ce-i stătea în puteri ca să discrediteze poliția și să-și scape clientul basma curată.

— În cazul ăsta, ne puteți spune ceva despre trecutul ei? a întrebat Annie.

— Aș putea, dar cred că nu acest aspect e cel mai important acum. O să aflați totul destul de curând, oricum.

— Doamnă Ford, cu tot respectul, a spus Annie, nu cumva noi ar trebui să punem întrebările?

— Ba da, ba da, desigur. N-am vrut să fiu nepoliticoasă, și nu încerc să fac treaba în locul dumneavoastră, încerc doar să vă spun că trebuie să aflați ceva mai important înainte de toate.

— Ce anume?

— Karen Drew nu era numele ei real.

— Înțeleg. Pot să întreb care era numele ei real?

— Da, puteți.

— Și...?

Julia Ford a făcut o pauză, timp în care s-a jucat cu stiloul Mont Blanc de pe biroul din fața ei. Annie știa că astea sunt tehnici de tribunal, ca să sporească efectul dramatic, dar n-avea ce să facă, trebuia s-aștepte să-și termine teatrul. În cele din urmă, avocata s-a plictisit de joacă și s-a aplecat în față, peste birou.

— Numele ei real era Lucy Payne, a spus.

— Iisuse, a șoptit Annie. Lucy Payne. *Prietena Diavolului*. Asta schimbă totul.

•

— Ce crezi despre Jamie Murdoch? a întrebat Banks.

Era în birou și-și compara notițele cu cele ale lui Kevin Templeton și ale lui Winsome Jackman. A observat că Templeton arunca priviri pe furiș coapselor lui Winsome, conturate sub materialul negru al pantalonilor strâmți.

— Are tupeu, a spus Templeton, dar e cam prostănac. Ceea ce nu-l face neapărat și criminal.

Nu mai mult decât l-ar incrimina faptul că e din nord-est. Nu știu. Sunt sigur că voi putea verifica povestea asta cu buda vandalizată când o să vorbesc cu prietenii lui Hayley și cu gașca din Lyndgarth. Îl avem pe film plecând la două și jumătate, și nici urmă de el înainte. După cum spune și el, altă cale de acces din bar în Labirint nu există, numai intrarea principală și cea laterală, și amândouă sunt supravegheate.

— O.K., a spus Banks. Ce părere avem despre unghiul nou pe care l-a remarcat Winsome?

Winsome urmărise restul înregistrării și observase pe cineva ieșind din Labirint, din arcadele care adăposteau mici magazine, în drum spre Castle Road, la douăsprezece și patruzeci, adică la douăzeci de minute după ce intrase Hayley. Nu exista o înregistrare cu persoana respectivă intrând și imaginile erau neclare, dar Winsome credea că ar semăna cu unul dintre cei cu care vorbise Hayley Daniels mai devreme în piață, chiar înainte să se îndrepte singură spre Taylor's Yard.

— Un lucru e clar, a spus Templeton, cu

siguranță nu ieșise la cumpărături la ora aia. Poate o căuta cineva? Un prieten?

— E posibil, a spus Winsome. Poate s-a îngrijorat când a văzut că nu apare la Bar None. Dar de ce nu a intrat prin Taylor's Yard? E mai aproape de Bar None.

— Există o ieșire prin spate pe la Bar None care să ducă în Labirint? a întrebat Banks.

— Da, domnule, a spus Templeton. O ieșire de incendiu.

— Deci e posibil să fi plecat pe-acolo, a spus Banks. Și mai cred că e posibil să fi știut despre camerele de supraveghere din piață, pentru că locul ăla se bucură de cea mai multă publicitate, dar nu și despre cele din Castle Road. N-a știut c-o să fie văzut ieșind. Douăzeci de minute nu e foarte mult, dar probabil e suficient pentru ceea ce a făcut criminalul, și tipul pare să se grăbească. E o pistă promițătoare. Wilson e la facultate acum, lucrează la lista de nume. S-ar putea să ne ia ceva timp să trecem prin toate. Crezi că poți face în așa fel încât să obții niște cadre de pe film? La calitate mărită?

— Pot oricând să-ncerc, a spus Winsome. Deja se lucrează la numărul mașinii, dar fără prea mult noroc până acum.

— Spune-le să se străduiască, a răspuns Banks. E puțin probabil să ne fie de ajutor, dar ne-ar putea salva niște timp.

Banks s-a lăsat pe spate în scaun și și-a dat cu mâna prin părul tuns scurt.

— O.K., a spus, haideți să mai trecem o dată prin tot ce avem acum. A început să numere pe degete în timp ce vorbea. Joseph Randall, care jură că era acasă, singur, când Hayley a fost omorâtă, dar nu are niciun alibi și nici nu poate explica ce e cu diferența de unsprezece minute dintre momentul când a găsit cadavrul și raportarea la secția de poliție. Și mai știm că pusese ochii pe ea la The Duck and Drake mai devreme, în seara în care fusese omorâtă. După ce a făcut scandal, s-a oferit voluntar pentru testul ADN și a semnat derogarea. Laboratorul se ocupă acum de analize. Mai departe, îl avem pe Jamie Murdoch, managerul de la The Fountain, care spune că repara toalete stricate când Hayley a fost

omorâtă. Pare să nu fi fost prezent la locul crimei, cel puțin n-ar fi putut face asta fără să fie observat, și nu apare pe înregistrări decât la două și jumătate, când pleacă pe bicicletă. În cele din urmă, unul dintre prietenii lui Hayley e văzut ieșind din Labirint pe Castle Road la 12:40, dar nu știm când a intrat. Ce căuta acolo? Și de când era acolo? Ce spera? Una mică pe o străduță lăturalnică?

— Mama vitregă a lui Hayley spune că nu avea un prieten stabil, a intervenit Winsome, dar credea că Hayley e destul de experimentată sexual.

Banks l-a observat pe Templeton rânjind când a văzut că Winsome părea stânjenită să vorbească despre sex în fața lor.

— Probabil nu vom afla nimic în acest sens până nu vorbim cu cei cu care era, a spus Banks.

— Mai există și varianta criminalului aflat în așteptare, a completat Templeton. L-a privit pe Banks. Un criminal în serie, la început de drum. Cineva care știa cum să intre și să iasă din Labirint fără să fie văzut, ceea ce înseamnă, probabil, un localnic care cunoaște zona.

— N-o să ignorăm această posibilitate, Kev, dar până acum n-am avut cine știe ce noroc cu agresorii locali. Apoi s-a întors spre Winsome. Familia ce zice? Tu ai vorbit cu ei.

— Da, domnule. Nu pot spune că am fost impresionată de tată, dar poate e greu să te impresioneze un tip pe care-l găsești gol, legat de pat într-o cameră de hotel.

— Winsome, a spus Templeton, mă dezamăgești. Nu-mi spune că nu ți s-a părut excitant.

— Taci, Kev, a spus Banks.

Winsome l-a privit pe Templeton.

— Niciunul dintre părinți n-avea cum să fi comis crima, a continuat. Donna McCarthy se uita la un DVD cu Caroline Dexter, iar Geoff Daniels și Martina Redfern au un alibi cum nu se poate mai puternic. L-am găsit pe șoferul de taxi care i-a dus de la club la hotel pe la două și jumătate și până și el și-i amintește. L-a privit încurcată pe Templeton și apoi pe Banks. Pentru că... știți voi... pe bancheta din spate a mașinii...

De data asta, Banks nu și-a mai putut stăpâni zâmbetul, iar Templeton a izbucnit într-un hohot de

râs.

— O.K., a spus Banks. Până acum, singurii suspecți care nu par să aibă un alibi sunt Randall și silueta misterioasă de pe înregistrarea din Castle Road, care ar trebui să fie ușor de identificat. Banks s-a ridicat în picioare și a continuat: Pe urmă, mai sunt derbedeii din Lyndgarth de care trebuie să ne ocupăm. Erau furioși pe Jamie Murdoch. E posibil să fi stat la pândă în Labirint sperând c-o să apară și, în schimb, au dat de Hayley.

— Înregistrările îi arată plecând, a spus Templeton.

— Trebuie să le mai studiem. De fapt, cu asta ar trebui să ne ocupăm acum, în loc să pierdem vremea pe-aici. Mulțumesc că m-ați pus la curent. Acum să mergem la treabă și să vedem dacă închidem cazul ăsta înainte de sfârșitul săptămânii.

•

După dezvăluirea adevăratului nume al lui Karen Drew, s-a lăsat o liniște mormântală. Annie auzea celelalte zgomote din clădire – conversații telefonice, tastatura unui computer – amestecate cu

sunetele mașinilor și păsărilor de afară. Încerca să digere informația pe care tocmai o primise.

— Nu ați fost implicată în acel caz, nu? a întrebat Julia Ford.

— Parțial, a spus Annie. Șeful meu a fost responsabil cu investigația.

Julia Ford a zâmbit.

— Ah, da, super-detectivul Banks, mi-l aduc bine aminte. Ce mai face?

— E bine, a spus Annie. Și, de fapt, e detectiv inspector-șef. Super a fost felul în care s-a comportat. Eu m-am ocupat de cazul Janet Taylor.

Janet Taylor era polițista care-l omorâse pe soțul lui Lucy Payne, Terence, după ce acesta îi înjunghiasse partenerul cu o macetă și apoi o amenințase pe ea. Cum legea era totuși lege, fusese suspendată și investigațiile erau în plină desfășurare, când Janet a murit într-un accident de mașină. Conducea sub influența alcoolului. Toată povestea încă îi lăsa lui Annie un gust amar.

Julia Ford a privit-o înțeleghătoare.

— Un caz dificil.

— Da. Credeți că ați putea să...?

— Explic? Da. Sigur. Am să mă străduiesc cât pot. A privit-o pe Ginger. Știți cine era Lucy Payne, detectiv...

— Baker, a spus Ginger. Da, știu cine era. Le-a omorât pe toate fetele alea acum câțiva ani. Ziarele o numiseră „Prietenă Diavolului”.

— Foarte melodramatic, a spus Julia Ford. Dar la ce ne putem aștepta de la lepădăturile din presă? Adevărul e că Lucy Payne n-a omorât pe nimeni. Soțul ei era criminalul, „Diavolul” din poveste.

— Și cât de convenabil că tipul era mort și nu-și putea spune povestea, a spus Annie.

— Pentru asta nu poate fi învinovățită decât Janet Taylor, nu?

— Janet a...

— Uitați ce e, a intervenit Julia Ford, după cum bine știți, eu am apărat-o pe Lucy, așa că nu prea sunt șanse să spun că era vinovată, nu? Toate probele au fost studiate la audierile preliminare și cazul nu a mai ajuns la tribunal. Nici măcar nu s-a ajuns la proces.

— A avut vreo legătură cu faptul că era în scaun cu rotile? a întrebat Annie.

— E posibil ca starea sănătății ei să fi fost unul dintre factori. Închisorile au dotări limitate pentru persoanele paralizate, dar ideea e că nu au existat destule dovezi care să o incrimineze.

— N-au apărut la un moment dat niște înregistrări explicite? a întrebat Ginger.

— Înregistrările respective arătau cel mult abuzuri sexuale, iar în unele cazuri sex cu consimțământul victimelor, a spus Julia Ford. Procuratura știa că e pe un teren minat cu filmele alea, așa că nici măcar nu au fost acceptate ca probe. După cum v-am spus, cazul s-a destrămat înainte să se ajungă la proces. N-au existat destule probe. De altfel, asta se-ntâmplă în multe cazuri, din păcate.

Annie a ignorat aluzia răutăcioasă și a remarcat:

— Faptul că unul dintre martorii de bază ai acușării, Maggie Forrest, a suferit o cădere nervoasă și nu a mai putut depune mărturie a fost, de asemenea, de ajutor.

— Posibil. Dar astfel de lucruri se întâmplă. În plus, Maggie nu avea dovezi care să facă legătura între Lucy și vreuna dintre crime.

— În regulă, a spus Annie, ridicându-și mâna. N-o să ajungem nicăieri dacă stăm să dezbatem implicarea lui Lucy Payne în violarea, torturarea și uciderea acelor tinere.

— Sunt de acord, a spus Julia Ford. Dar eu am vrut să pun cărțile pe masă ca să înțelegeți cu cine aveți de-a face, de fapt. Evenimentele astea au avut loc acum șase ani, Lucy avea pe-atunci numai douăzeci și doi de ani. Când a aflat de posibilitatea arestului, Lucy a sărit de la fereastra apartamentului lui Maggie Forrest. Multă vreme a stat prin spitale și în tot acest timp noi ne-am ocupat de afacerile ei. A suferit mai multe operații, niciuna dintre ele reușită pe deplin, dar au izbutit să o țină în viață. În cele din urmă, i-am găsit un loc la Mapston Hall. Dată fiind publicitatea făcută cazului Payne, atunci când, în cele din urmă, a reușit să dispară din vizorul publicului și al presei, ne-am gândit c-ar fi cel mai bine să-și asume o nouă identitate pentru restul vieții. Totul a fost perfect legal. Am hârtiile.

— Și cum rămâne cu accidentul despre care ne-au spus la Mapston Hall? A condus sub influența

alcoolului?

— O altă ficțiune necesară.

— Sunt convinsă, a spus Annie, și nu sunt aici ca să contest aceste informații. Credeam că sunt pe urmele ucigașului lui Karen Drew, ca să aflu, de fapt, că-l caut pe cel care-a omorât-o pe Lucy Payne. Asta schimbă lucrurile.

— Sper că nu vă face să vă implicați mai puțin. Annie a privit-o lung.

— Nici măcar nu mă obolesc să vă dau vreo replică, i-a spus.

— La vremea aceea, mulți au spus că Lucy a primit exact ceea ce merita atunci când a ajuns în scaunul cu roțile. Poate ați fost unul dintre ei.

— Nu.

Annie a simțit că se înroșește. N-o spusese, dar o gândise. Ca și Banks, credea că Lucy Payne era la fel de vinovată ca și soțul ei, iar o viață petrecută în scaunul cu roțile, paralizată, era o pedeapsă suficientă pentru ceea ce le făcuseră fetelor în pivniță, indiferent dacă Lucy le dăduse lovitura finală sau nu. Înregistrările demonstau că știa totul despre ceea ce se petrecea și participase

de bunăvoie la jocurile sexuale elaborate și dezgustătoare ale soțului ei. Nu, Lucy Payne nu se bucura de niciun strop de înțelegere din partea lui Annie. Acum, cineva îi curmase suferința. Aproape că putea fi vorba de un act de bunăvoință. Dar Annie nu avea de gând să-și lase judecata întunecată. Nu voia să-i dea Juliei Ford satisfacția de-a fi avut dreptate. Avea să muncească la acest caz la fel de mult ca la toate celelalte, poate chiar mai mult, până când descoperea cine o omorâse pe Lucy Payne și de ce.

— Cum schimbă asta situația? a întrebat Julia Ford.

— Ei bine, apar două întrebări foarte importante, a spus Annie.

— Anume?

— În primul rând, criminalul știa c-o omoară pe Lucy Payne?

— Și a doua?

— Cine știa că, în realitate, Karen Drew e Lucy Payne?

•

— Stuart, a spus Banks, cred că ai de dat niște

explicații, nu?

Stuart Kinsey stătea față în față cu Banks în camera pentru interogatorii și-și țuguia buzele, aruncându-i priviri cu colțul ochiului lui Winsome. Fuseseră două zile lungi, toată lumea era obosită și voia să meargă acasă. Kinsey era îmbrăcat la fel ca majoritatea celorlalți studenți, în blugi și tricou proclamând întoarcerea triumfală a celor de la The Who la Universitatea din Leeds în iunie cu un an în urmă. Avea părul ciufulit, dar nu foarte lung, și Banks a presupus că pentru unele dintre fete ar fi putut fi chiar atrăgător cu aerul lui neglijent. Dacă și Hayley Daniels îl considerase atrăgător, asta era deja o altă problemă.

— Sunt arestat? a întrebat.

Banks a privit-o pe Winsome.

— De ce ne întreabă toată lumea asta? a spus.

— Nu știu, domnule, a răspuns Winsome. Poate cred că e vreo diferență.

— Și nu e? a întrebat Kinsey.

— Nu chiar, a spus Banks. Știi, am putea să te arestăm. Nimic mai simplu. E numai o formalitate. Aș putea spune: „Stuart Kinsey, ești reținut ca

suspect în cazul uciderii lui Hayley Daniels. Ai dreptul să nu spui nimic bla bla bla.” Poezia standard. Ceva de genul ăsta. Apoi...

— Stați puțin, a spus Kinsey. Ucidere? Un moment. Eu n-am avut de-a face cu așa ceva.

— Apoi ar trebui să ceri un avocat, pentru că e dreptul tău, și ar trebui să aducem pe cineva. El sau ea te-ar încuraja să răspunzi la toate întrebările noastre, atâta timp cât ele nu te incriminează. Ceea ce nu s-ar întâmpla dacă nu ai făcut nimic. Am putea merge pe acest drum. După reținere, vine punerea sub acuzare și asta e mult mai serios. ăsta e momentul în care te arestăm, îți luăm cureaua, șireturile și celelalte bunuri pe care le ai asupra ta și te închidem într-o celulă cât avem noi chef. Banks s-a scărpinat în cap. Nu, stai, ce vorbesc? Asta se întâmpla în vremurile bune. Îmi pare rău. Te închidem douăzeci și patru de ore, în afara cazului în care șefa noastră autorizează prelungirea șederii. Și trebuie să știi că e foarte supărată pentru ce i s-a întâmplat lui Hayley. Are și ea copii.

Banks s-a prins că Winsome își dădea ochii

peste cap. Dar strategia funcționase. Kinsey își pierduse stăpânirea de sine și aroganța și acum părea un tânăr speriat, aflat într-o mare încurcătură, adică exact ceea ce intenționase Banks.

— Ce vreți să știți? a întrebat.

Banks i-a făcut un semn cu capul lui Winsome, care a pornit un monitor mic instalat în cameră. Prima înregistrare o arăta pe Hayley plecând de lângă prietenii ei, printre care și Kinsey, și dispărând înspre Taylor's Yard. Ora, 12:20, apărea pe o bandă jos, alături de dată și alte detalii tehnice. A doua înregistrare îl arăta pe Stuart Kinsey dând năvală dinspre arcade spre Castle Road. Ora 12:40. Când înregistrările s-au terminat, Banks a făcut o pauză, ca să fie sigur că-și fac efectul, apoi a spus:

— Oricum ai privi lucrurile, Stuart, ești într-un mare necaz. Ce căutai gonind afară din Labirint la ora 12:40 într-o sâmbătă seară?

— Am fost s-o caut pe Hayley. Dar n-am omorât-o eu.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— A fost exact așa cum se vede pe casetă. Ne-am despărțit în față la The Fountain. Hayley era... avea ceva la bord, dacă vreți să știți.

— Cred că știam asta deja, a spus Banks. Din înregistrare ar părea că vă certați. De ce a plecat singură în Labirint?

— Știți de ce...

— Vreau să-mi spui tu, Stuart.

— Se ducea să se pișe, bine? Buda de la The Fountain era stricată. Ea se afumase bine și se ducea să se pișe. Atâta tot. Dacă pare că ne certăm, e pentru că încercăm s-o convingem să nu fie atât de tâmpită. Dar lui Hayley nu-i poți spune nimic dacă i-a intrat ceva în cap, mai ales dacă a și băut.

— N-a spus nimic despre vreo întâlnire?

— Nu.

— Nu i-a fost frică?

— De ce să-i fie frică? Nu știa că o pândește un criminal, nu?

— O.K., a spus Banks. De ce n-a așteptat să ajungeți la Bar None?

— Așa era ea, făcea chestii de genul ăsta, îi

plăcea să șocheze. Nu-i păsa ce credea lumea despre ea. Și, în plus, nu voia să vină cu noi la Bar None. Zicea că nu-i place muzica.

— Și unde avea de gând să se ducă?

— Nu știu.

— O.K., Stuart. Tu ai ajuns în Labirint prin ieșirea din spate de la Bar None și asta la scurt timp după ce ai ajuns acolo. De ce?

— M-am dus să văd dacă Hayley era O.K.

— Erăi îngrijorat în privința ei? Tocmai mi-ai spus că nu credeai că e în vreun pericol.

— Da, bine, m-am gândit că e întuneric și că s-ar putea pierde sau ceva.

— Și tu nu? Tu știi drumul prin Labirint, nu?

— Nu m-am gândit la asta.

— Sigur că nu. Ai dat buzna afară numai ca să te duci să te uiți cum se pișă Hayley Daniels. Stuart, atât ești de pervers?

— Nu! V-am spus, n-a fost nimic de genul ăsta. Voiam să... voiam să văd unde se duce.

— Ce vrei să spui?

— E evident, nu? După ce terminase... știți... Voiam să văd unde se duce. N-am făcut nimic. Vă

rog. Trebuie să mă credeți. Nu i-aș fi făcut rău lui Hayley. Pentru nimic în lume.

— Erai îndrăgostit de ea?

— Nu știu dacă îndrăgostit, a spus Kinsey, dar îmi plăcea mult de ea.

Măcar părea sincer, s-a gândit Banks.

— Hayley știa despre asta?

— Era destul de evident.

— Care-a fost reacția ei?

— A spus că suntem prieteni. Așa era Hayley, îți servea când una caldă, când una rece.

— Și care-a fost reacția ta?

— În ce sens?

— Te-a respins. Cum ai reacționat?

— N-a fost așa.

— Vrei să spui că ți-a acceptat avansurile? Sunt confuz.

— Nu i-am făcut avansuri.

— Și atunci de unde știa că ești interesat?

— Am vorbit, știți, aveam multe în comun, formații, chestii, am mers la film de vreo două ori. E un fel de electricitate între oameni, fie o simți, fie nu.

— Și Hayley a simțit-o? a întrebat Banks.

— Presupun că nu. Sau cel puțin nu voia să recunoască. Hayley putea să fie foarte distantă. Niciodată nu știai cum stau lucrurile cu ea în realitate. După cum am spus, una caldă, una rece. Îi plăcea să fie în mijlocul unui grup mai mare, era o petrecăreață.

— Centrul atenției?

— Nu-i era foarte greu. Era mișto și ea știa foarte bine. Da, uneori era cam zurbagie, dar totul era o distracție nevinovată. Uneori credeam că ăsta e felul ei de a... știți... de a împiedica apropierea de o persoană anume, dacă ești parte dintr-un grup nu te apropii niciodată atât de mult de o singură persoană, îi ții pe toți la o distanță sigură. Începeai să vorbești cu ea, apoi spunea ceva și, înainte să-ți dai seama ce s-a întâmplat, toată lumea era implicată și râdea de gluma altcuiva. Nu apucaai să o ții pentru tine prea mult timp.

— Trebuie să fi fost foarte frustrant, a spus Banks.

— Mie-mi spuneți?

— Și în ce direcție au evoluat lucrurile?

— Păi asta e, că n-au prea evoluat. Nu m-am culcat cu ea sau ceva de genul ăsta. Mai jos de gât n-am coborât. În ultima vreme, am avut tot mai des impresia că... mă rog, nu contează.

— S-ar putea să conteze, Stuart, a spus Banks. Lasă-mă pe mine să judec asta.

Kinsey a făcut o pauză și a început să-și roadă unghiile.

— Aș vrea un ceai sau ceva de băut, a spus. Mi-e sete.

— Desigur.

Ca să nu întrerupă ritmul interviului, Banks i-a făcut un semn lui Winsome, care s-a ridicat și i-a cerut ofițerului de afară să pună de ceai.

— N-o să dureze mult, i-a spus Banks lui Kinsey. Acum, Stuart, voi ai să-mi spui despre impresia pe care ai avut-o.

— Știți, de fapt era o idee destul de vagă.

— Chiar și așa...

— Uneori mă gândeam că poate are pe cineva.

— De când?

— De vreo două luni. Ceva de genul.

— Ai idee cine ar fi putut să fie tipul ăsta?
Cineva din grupul vostru?

— Nu. Cineva ținut secret.

S-a aplecat peste masă.

— Știți, asta voiam să spun când am zis c-am fost în Labirint să văd unde se ducea. Voiam s-o urmăresc și să aflu cine era tipul misterios.

— Și n-ai văzut-o?

— Nu. Am presupus că plecase deja. Adică, eu am intrat la vreo cinci minute după ea. Nu durează atât de mult să... știți dumneavoastră.

— Așa e, a spus Banks.

Hayley vomitase, și-a amintit că așa îi spusese dr. Burns, și asta ar fi trebuit s-o mai întârzie puțin.

— Ai văzut sau ai auzit ceva cât timp ai fost înăuntru?

— Ăăă... mi s-a părut că aud o ușă trântindu-se și un fel de... nu țipăt, un fel de plâns înfundat. Credeți că era ea? M-a speriat rău de tot, sincer să fiu.

— Cât era ceasul?

— S-a întâmplat imediat după ce am intrat. Nu prea știu cât era ceasul, dar presupun că în jur de

și douăș'cinci.

La numai cinci minute după ce Hayley intrase în Labirint, s-a gândit Banks.

— Ai văzut pe cineva?

— Nu, n-am văzut nimic.

— Ce-ai făcut când ai auzit zgomotul? De-asta ai luat-o la fugă?

Kinsey a dat din cap și a studiat masa zgâriată.

— Am ieșit al naibii de repede, a spus. M-am gândit că probabil a terminat și a ieșit înainte să ajung eu acolo. Nu credeți că era ea, nu? Poate aș fi putut s-o salvez, dar m-am speriat. Oh, Doamne...

Kinsey și-a acoperit ochii cu palmele și a început să plângă. Banks era aproape sigur că pe Hayley o auzise Kinsey, dar n-avea de gând să-i spună asta. Imaginația băiatului avea să-l tortureze, și așa, suficient. Cel puțin acum se putea stabili cu mai multă precizie ora atacului. Ucigașul lui Hayley o prinsese la vreo cinci minute după ce intrase în Labirint, imediat după ce i se făcuse rău și terminase ce avea de făcut. Poate că la vederea acestei scene criminalul se excitase și mai tare.

Detaliile se potriveau foarte bine. E greu de crezut că Hayley și-ar fi pierdut timpul pe-acolo dacă nu avea o întâlnire. Banks și-a amintit ce spusese Kinsey despre iubitul misterios. Poate stabilise să se vadă cu el acolo? Poate el o omorâse? Dar de ce să-și dea întâlnire în Labirint dacă oricum avea să-și petreacă noaptea cu el? Ar fi fost mult mai logic să meargă la el acasă. Și de ce ar recurge un iubit la viol și crimă? Astfel de lucruri se întâmplau însă și Banks știa asta. Nu cu multă vreme în urmă, poliția din West Yorkshire arestase un bărbat care-și drogase și violase trei prietene, deși toate ar fi fost de acord să facă sex cu el. Pe Banks nu-l mai surprindea aproape nimic când era vorba de devianța sexuală.

Hayley avea prezervative în poșetă, deci era evident că era activă sexual. Poate că Stuart Kinsey o omorâse, din gelozie sau frustrare. Erau sentimente puternice și Banks mai avusese cazuri asemănătoare. Cu mintea întunecată de gelozie, oamenii sunt în stare de orice.

Când și-a primit ceaiul, Kinsey se mai calmase.

— Îmi pare rău, a spus. Nu pot să cred c-aș fi

putut face ceva, dar am fugit.

— Nu știi ce se întâmplă, a spus Banks.

Nu era cine știe ce consolare, dar tot era ceva. S-a aplecat în față.

— Sunt foarte curios să aflu mai multe despre presupusul prieten secret al lui Hayley. Ai vreo bănuială cine ar putea fi sau de ce-l ținea ascuns?

6.

– Mă bucur să te revăd, Alan, a spus Annie în după-amiaza de marți când s-au întâlnit la The Horse and Hounds, un pub mic și liniștit dincolo de piața centrală, unde puteai să mănânci o salată decentă și să te bucuri de o halbă fără ca inspectorul-șef Catherine Gervaise să afle despre asta.

Era un bar fără ferestre, pentru nefumători, cu mobilă din lemn închis la culoare și catifea roșie, cu pereții împodobiți cu postere reprezentând scene de vânătoare – cel puțin era încă legal să afișezi scene de vânătoare de vulpi – și părea că nimeni nu-i calcă pragul niciodată. Comenzile se făceau numai la bar, dar, în afară de asta, era locul ideal pentru o întâlnire privată.

Annie bea apă tonică cu lămâie, de alcool nu se mai atinsese de sâmbătă seară. Banks băuse deja destul de mult din halba de Tetley's Cask și plăcerea evidentă pe care i-o provoca berea o făcea pe Annie invidioasă. Până la urmă, s-a

gândit, nu era ca și cum depusese jurământ că n-o să mai bea niciodată. Făcea doar o scurtă pauză cât să-și revină, să analizeze situația și poate să slăbească un pic. Poate mâine-și va permite să bea o halbă. Sau un pahar de vin după muncă, diseară. Din fericire, burgerul de care Banks părea să se bucure la fel de mult ca de bere nu o atrăgea absolut deloc.

— Cărui fapt îi datorez plăcerea acestei întâlniri? a întrebat Banks după câteva minute de conversație despre prieteni și cunoștințe comune din Regiunea de Est.

— Știu că ești ocupat cu cazul Labirintul, a spus Annie. Am auzit povestea. Biata fată. Aveți ceva suspecti?

— Câțiva. Așteptăm rezultatele toxicologice și analiza criminaliștilor, a spus Banks. Și mai sunt câțiva oameni cu care trebuie să vorbim. Kev Templeton e deja convins c-avem de-a face cu un criminal în serie. Chiar dacă până acum avem o singură victimă, există toate semnele unui abuz sexual urmat de o crimă violentă, iar cei care comit astfel de fapte nu se opresc, în general, la

una singură.

— Kevin Templeton e un dobitoc, a spus Annie.

— E posibil, dar poate fi un polițist bun dacă-și pune mintea la contribuție.

Annie a pufnit neîncrezătoare.

— Oricum, a spus, cred că s-ar putea să te intereseze ce s-a întâmplat la Whitby.

— Da? a spus Banks. Sunt intrigat. Am auzit ceva despre o femeie într-un scaun cu roțile care-a fost omorâtă acolo.

— Da, a spus Annie. O femeie pe nume Karen Drew.

— Nu-mi sună cunoscut.

— Nici n-are cum, a spus Annie. Nu-i numele ei real.

— Ah!

— Nu. Julia Ford mi-a spus numele ei real ieri.

Banks n-a mai apucat să-și ducă burgerul la gură, l-a lăsat jos pe farfurie.

— Julia Ford. Iată o adiere din trecut.

— Acum începe să sune cunoscut?

— Da, dar nu-mi place sunetul ăsta. Julia Ford. Femeie într-un scaun cu roțile. E un sunet strident.

— Era Lucy Payne.

— La dracu', a zis Banks. Presupun că presa nu știe încă, nu?

— Nu, dar va afla destul de curând și atunci să-i vezi cum se dezlănțuie. Detectivul Brough încearcă să-i înlătore de pe pista asta. A anunțat o conferință de presă pentru după-amiază.

— Sper că nu te aștepți să-mi pară rău pentru ea, a spus Banks.

— Mereu m-a mirat relația ta foarte complicată cu ea, a spus Annie. Parțial, ăsta e motivul pentru care-am venit la tine.

— Complicată? Cu „Prietena Diavolului”? Altceva n-a făcut decât să-mi strice plăcerea unui cântec de Grateful Dead, atâta tot. Acum, de fiecare dată când îl aud, văd chipul ei, văd cadavrele alea din pivniță.

— Hai, Alan. Sunt *eu*, îți amintești? Annie. Nu sunt Jim Hatchley. Cu mine nu e cazul să te joci de-a v-ați ascunselea.

Banks a luat o gură de bere. Annie l-a privit și a încercat să-și dea seama la ce se gândea. Nu reușea niciodată. Avea impresia că e transparent,

dar de fapt era la fel de tulbure ca o halbă de bere nefiltrată.

— Era o femeie complicată, a spus Banks. Dar o criminală.

— Una tânără și frumoasă, a adăugat Annie.

— Și asta, a răspuns Banks. Vrei să spui că mi-a afectat judecata?

— Hai, fii serios. Nu știu să fi fost vremuri când frumusețea femeilor n-a afectat judecata bărbaților. Nici măcar nu trebuie să ne gândim până departe, la Elena din Troia, de exemplu, ca să ne dăm seama de asta.

— Dacă-ți aduci bine aminte, n-am fost susținătorul ei, a spus Banks. După mine, era la fel de vinovată ca și soțul ei și voiam s-o văd după gratii pentru asta.

— Da, dar ai *înțeles-o*, nu-i așa?

— Nici măcar pentru o clipă. Banks a făcut o pauză. Nu zic că n-aș fi vrut sau că n-am încercat, dar n-avea nimic de-a face cu frumusețea ei. Oricum, era toată bandajată de cele mai multe ori când am văzut-o. Dacă te uital dincolo de aparențe, era al naibii de mult întuneric. Recunosc

că era un criminal complex și interesant. Amândoi ne-am întâlnit cu astfel de cazuri.

— *Touché*, a spus Annie, gândindu-se la Phil Keane, cel care le întorsese viețile pe dos și ei, și lui Banks, nu mai departe de acum un an.

Dacă e să judecăm după comportamentul ei recent, Annie încă nu-și revenise pe de-a-ntregul. Un psihopat seducător, Keane se folosisese de Annie ca să monitorizeze investigarea unei crime pe care o comisese și, când era pe punctul de-a fi prins, a fost la un pas de a-l omorî pe Banks.

— Dar Lucy Payne a avut o copilărie foarte atipică și chinuită, a continuat Banks. Nu spun asta ca pe o scuză pentru ceea ce-a făcut, nici măcar nu cred că e o explicație plauzibilă, dar e posibil ca abuzurile sexuale zilnice din copilărie să te marcheze, nu?

— Și cel abuzat începe el să abuzeze?

— Știu că sună ca un clișeu, dar nu se întâmplă așa de multe ori? Oricum, n-ai venit aici ca să auzi teoriile mele în privința lui Lucy Payne. Într-un fel, probabil că moartea a fost o binecuvântare pentru ea.

Și-a ridicat paharul pentru un moment, maimuțărind un toast, apoi a băut.

— E adevărat, a spus Annie. Eu mă gândeam că dacă vreau să am cea mai mică șansă să dau de urmele criminalului, atunci ar trebui să mă întorc în primul rând la cazul ei.

— Și ce te face să vrei asta?

— Felul meu de-a fi, a spus Annie. Nici nu pot să cred că ești în stare să mă întrebi așa ceva.

— Termină, Annie. Și tu ai crezut, la fel ca și mine, că e vinovată.

— Știu, a spus Annie. Și ce dacă? Cu atât mai mult îmi doresc să-i rezolv cazul.

— Ca să demonstrezi că poți trece peste prejudecăți?

— Și ce-i așa de rău în asta? Poate că n-am spus-o niciodată cu voce tare, dar m-am bucurat când a paralizat. Moartea ar fi fost o scăpare prea simplă pentru ea. În felul ăsta a suferit mai mult și o parte din mine s-a gândit că era just, ținând cont de felul în care ea le făcuse pe bietețe fete să sufere. Karma, dacă vrei.

— Și celelalte părți din tine?

— Mi-au spus ce rahaturi de scuze și de justificări erau astea. Orice ar fi făcut, oricine ar fi fost, Lucy Payne era o ființă umană. Ca societate, nu mai tolerăm execuțiile, dar cineva a luat legea în propriile mâini și i-a tăiat gâtul lui Lucy Payne când ea era imobilizată și nu se putea apăra. E împotriva tuturor convingerilor mele. Orice ar fi făcut, nimeni nu avea dreptul să-i ia viața lui Lucy Payne.

— Și ce, ar fi trebuit s-o lase să sufere, să trăiască într-un fel de moarte? Haide, Annie, cineva i-a făcut o favoare.

— N-a fost o crimă făcută din milă.

— De unde știi?

— Pentru că n-am întâlnit pe nimeni care să creadă că Lucy merita măcar un strop de milă. Poate în afară de tine.

— Ei bine, eu n-am omorât-o.

— Acum faci pe prostul.

Banks și-a atins cicatricea de lângă ochiul drept.

— Îmi pare rău. N-am vrut să fiu sarcastic. Vreau să spun doar că trebuie să fii sigură că vrei să deschizi cutia în care colcăie viermii. Pentru că

știi cine vor fi suspectii principali.

— Bineînțeles că știu, a spus Annie. Părinții, familiile și prietenii fetelor pe care cei doi le-au violat și omorât. Pentru început. Vecina aceea, Maggie Forrest, care în cele din urmă a trădat-o. Poate chiar unul dintre ofițerii care s-au ocupat de caz. Un prieten sau o rudă a lui Janet Taylor, altă victimă a poveștii. Dacă stai să te gândești, mulți oameni ar fi vrut-o moartă, inclusiv cei dornici de publicitate. Îți imaginezi cu ce dezvăluiri o să ne trezim?

— Și atunci de ce vrei să te întorci la acest caz?

— Pentru că trebuie. E singura cale pe care pot merge, și mergând pe ea pot ajunge acolo unde vreau.

— Sună cam prea mistic pentru mine, ca și cum ai aplauda c-o singură mână.

— Ai ascultat destul Pink Floyd ca să știi cum sună asta. Întrebarea, Alan, e: pot să mă bazez pe tine?

Banks a oftat, a mușcat din burger și l-a udat cu Tetley's. Apoi a privit-o pe Annie în ochi mai sincer decât o făcuse vreodată și i-a spus blând:

— Bineînțeles că poți. Știi asta de la bun început. O să văd dacă pot să aranjez o întâlnire cu Phil Hartnell și cu Ken Blackstone în Leeds mâine-dimineată.

Annie nu s-a putut abține.

— Și atunci de ce naiba m-ai făcut să mă chinui atâta?

— Pentru că altfel n-ar fi mers cu tine, i-a zâmbit Banks. Oricum, acum că ești aici, poți să-mi spui despre lucrurile interesante din viața ta.

— Ce simpatic ești, a spus Annie, răsucindu-și o șuviță de păr pe deget.

•

Lui Winsome nu-i plăcuse niciodată să lucreze cu Templeton. Nu pentru că avansase în grad mai repede decât ea, ci pentru că nu-i plăceau metodele lui, felul în care nu puneă preț pe sentimentele oamenilor și nici felul în care se holba. Dacă ar fi avut de gând să-și facă un prieten, deși nu era cazul, Templeton ar fi fost ultimul pe lista ei. Dar cum erau nevoiți să lucreze împreună, a încercat să-și țină părerile pentru ea în timp ce el turuia despre cluburi și DJ de care ea nu

auzise niciodată, făcea aluzii sexuale care n-o interesau și îi studia pe furiș coapsele și sânii. Știa că ar putea să-l raporteze pentru hărțuire sexuală, dar dacă ești femeie toate chestiile astea ți se întorc până la urmă și nu în cel mai plăcut mod. Nu dai fuga la șefu' să te plângi de problemele pe care le ai. Ți le rezolvi singură. Winsome îi spusese lui Banks că, după părerea ei, își asuma un risc foarte mare trimițându-l pe Templeton să vorbească cu părinții lui Hayley Daniels. Banks a spus că știa, dar că duceau lipsă de personal și că o perspectivă nouă poate fi binevenită. Uneori, adăugase, metodele particulare și ciudate ale lui Templeton puteau să aibă rezultate spectaculoase. Winsome nu s-a lăsat convinsă. Îl văzuse pe nesuferit în acțiune așa cum Banks nu-l văzuse. Annie Cabbot ar fi înțeles, dar ea nu era prin preajmă. Winsome a oprit mașina în fața casei soților Daniels din Swainshead, atrăgând din nou privirile curioase ale bătrânilor de pe pod.

— Care-i faza cu ei? a spus Templeton. Se poartă de parcă n-au mai văzut o femeie de culoare în viața lor.

— Probabil că așa era înainte să apar eu în peisaj, i-a spus Winsome.

Reporterii plecaseră și casa părea părăsită. Trecuseră numai două zile de la vestea morții lui Hayley și, deja, locul părea să fie mai părăginit. Când Winsome a bătut la ușă, i-a deschis Geoff Daniels. Și-a ferit ochii, stânjenit s-o vadă, apoi s-a dat deoparte și i-a lăsat pe ea și pe Templeton să intre. Donna McCarthy era în camera de zi, așezată într-un fotoliu. Părea să nu fi dormit de duminică. Atmosfera era tensionată, Winsome a remarcat numaidecât, dar nu era sigură dacă și Templeton simțea asta. Chiar dacă ar fi fost așa, experiența îi spunea că, probabil, nu i-ar fi dat importanță și și-ar fi văzut nestingherit de treabă.

— Aveți ceva vești? a întrebat Donna în timp ce soțul ei s-a prăbușit într-un fotoliu lângă fereastră.

Winsome și Templeton s-au așezat pe canapea, iar Winsome, din reflex, și-a tras fusta peste genunchi. Dacă de dimineață ar fi știut că urmează să împartă mașina cu Templeton, ar fi purtat pantaloni. În schimb, se îmbrăcase cu o fustă sobră, cu dungi subțiri, și o jachetă asortată. Îl

vedea deja cum o studiază pe Donna McCarthy, cântărindu-și șansele.

— Poate, a spus Templeton, dar mai avem câteva întrebări pentru dumneavoastră.

— Da? a spus Donna.

— I-ați spus detectivului Jackman că nu știți ca Hayley să fi avut un prieten anume, dar credeți că și începuse viața sexuală. Am dreptate?

Donna și-a răsucit verigheta pe deget.

— Păi... eu...

— E adevărat, Donna? s-a băgat Daniels, roșu de furie. Le-ai spus polițiștilor că fiică-mea era o curviștină?

— N-am spus nimic de genul ăsta, a ripostat Donna.

— Nu prea sunteți îndreptățit să faceți comentarii, i-a replicat Templeton lui Daniels, legat de pat, cu o fufă deasupra unduindu-și șoldurile.

— Ce-nseamnă asta? a întrebat Donna. Ce vrea să spună?

— Adică nu știți? a întrebat Templeton, cu o umbră de îndoială pe față. Nu v-a spus?

— N-am crezut că era... a început Winsome.

— Nu, a continuat Templeton, reducând-o la tăcere. Cred c-ar trebui să știe.

— Ce să știi? a întrebat Donna. Despre ce e vorba?

— Când l-am găsit pe soțul dumneavoastră, nu era la nicio conferință, poate numai una a perversilor. Era legat de pat într-o cameră de hotel, cu o tânără goală deasupra lui. Winsome a avut bilete în primul rând, nu-i așa, păpușă?

— Nenorocitul! a spus Daniels. Asta nu ți-o iert.

— E adevărat, Geoff? Cine era? Căteaua aia de la birou, care nu-și poate ține picioarele împreunate?

Winsome și-a dat ochii peste cap.

— Haideți să ne calmăm cu toții, a spus. Îmi pare rău, problemele astea trebuie să le lămurim dumneavoastră mai târziu. Acum avem lucruri mai importante de discutat. Și nimeni nu a sugerat că fiica dumneavoastră ar fi fost imorală, domnule Daniels.

— Era nevinovată, a spus Daniels. Nevinovată.

O victimă. Înțelegeți chestia asta? Amândoi?

Winsome a dat din cap, dar l-a văzut pe Templeton pregătindu-se pentru un alt atac. Nu era un semn bun.

— Bineînțeles, a spus Templeton. Și îmi pare rău dacă am lăsat să se înțeleagă că fiica dumneavoastră era făcută poștă de tot orașul. Nu asta a fost intenția mea. Ideea e că ni s-a adus la cunoștință că ar fi putut avea un iubit secret. Ne întrebam dacă ați putea să ne lămuriți în acest sens.

— Ce prieten? Cine a spus asta? a întrebat Daniels.

— Nu contează cine a spus-o, i-a răspuns Templeton. E adevărat?

— De unde să știm noi? a spus Donna, cu privirea încă fixată asupra soțului ei. Dacă îl ținea secret...

— Dar ce credeți? a întrebat Templeton. Au existat semne, a lipsit de acasă fără să dea explicații, au fost momente când a plecat fără să spună unde merge sau nopți în care n-a venit acasă?

— Uneori mai rămânea cu prietenii de la facultate dacă se ducea în Eastvale.

— Știu, a spus Templeton. Nu voia să conducă pentru că era hotărâtă să se facă pulbere. Știți că oamenii își pierd complet judecata atunci când sunt atât de mangă?

— Nu cred că Hayley bea așa de mult, a ripostat Donna. Pur și simplu se distra cu prietenii ei.

— Nu vă mai păcăliți, a spus Templeton. Era atât de praf sâmbătă seara încât s-a dus să se pișe în Labirint. Nu-mi spuneți mie că asta e judecată sănătoasă.

Donna a început să plângă și Daniels s-a aruncat spre Templeton, gata să-l prindă de guler, urlând:

— Cum poți vorbi despre fiică-mea așa, nenorocit fără inimă?

— Potoliți-vă, i-a strigat Templeton, împingându-l și netezindu-și sacoul.

Minunat, s-a gândit Winsome, regretând că Daniels nu reușise să-i tragă măcar un pumn, o altă ciudățenie marca Templeton. Cum naiba reușise un dobitoc atât de imposibil să ajungă comisar într-un timp atât de scurt, la vârsta lui? A simțit nevoia să

intervină.

— Haideți să ne calmăm cu toții. Poate că detectivul Templeton nu e mereu foarte diplomat, dar a pus niște întrebări foarte serioase și răspunsurile ne-ar putea ajuta să-l prindem pe cel care a ucis-o pe Hayley. Știți ceva despre existența unui prieten?

Au clătinat amândoi din cap, Daniels continuând să-l privească furios pe Templeton iar Donna părănd gata să-i omoare pe amândoi.

— Cineva trebuie să știe ceva, a spus Templeton. Cu siguranță n-o lăsați să facă numai ce voia ea, când voia?

— Avea nouăsprezece ani, domnule Templeton. Ați încercat vreodată să controlați pe cineva de vârsta ei?

Poate numai în pat, cu cătușe, s-a gândit Winsome, și s-a înroșit numai gândindu-se la asta.

— A dat vreodată ceva de înțeles? a întrebat. Sau ați remarcat ceva semne, așa, ca de la femeie la femeie?

— Acum mă faceți să mă simt vinovată, a spus Donna, întinzându-se după un șervețel. Ceea ce

spuneți este că ar fi trebuit să fiu mai atentă și atunci nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Nu e adevărat, i-a răspuns Winsome. N-ar trebui să vă învinovațiți. Există o singură persoană responsabilă pentru ce i s-a întâmplat lui Hayley, și aceea este criminalul.

— Dar poate dacă... nu știu... i-aș fi fost alături...

— Știați că are prezervative în geantă? a întrebat Templeton.

— Nu, nu știam, a răspuns Donna. Nu i-am umblat niciodată prin geantă.

Daniels l-a privit dezgustat pe Templeton.

— Vă surprinde? a întrebat Templeton.

— Nu, a spus Donna. Știa că dacă are de gând să facă ceva, atunci trebuia să fie atentă. Așa sunt toți în ziua de azi.

— Dacă-l ținea secret pe acest prieten, a spus Winsome, ar fi bine de știut din ce motive o făcea. Poate era un bărbat mai în vârstă? Poate era însurat?

— Tot nu vă pot spune nimic, a spus Donna.

Templeton s-a întors spre Daniels.

— Dumneavoastră aveți ceva experiență la capitolul ăsta, nu? a spus. Vă făceați de cap cu Martina Redfern în timp ce Hayley era omorâtă. Vă plac astea tinere, nu? Poate că pe dumneavoastră ar trebui să vă cercetăm mai îndeaproape.

Dacă spera să-l mai provoace pe Daniels, s-a gândit Winsome, pierduse ocazia. Bărbatul stătea în fotoliu, epuizat și într-o stare jalnică.

— Am făcut greșeli la viața mea. Multe. Și nu pot decât să sper că Donna o să găsească puterea să mă ierte. Dar greșelile mele nu vă vor ajuta să-l prindeți pe cel care mi-a ucis fiica. Acum, dacă nu aveți altceva de făcut decât să stați aici și să faceți valuri, n-ar fi mai bine să vă mișcați cururile și să vă vedeți de treabă?

— Încercăm să ne facem treaba, domnule, a spus Winsome, surprinsă că-i lua apărarea lui Templeton.

Dar pentru a justifica interviul, era nevoită să-l susțină pe Templeton. A jurat să nu mai lase pe nimeni să o pună în această situație, indiferent ce-ar fi spus.

— V-a vorbit vreodată despre profesorii de la facultate, de exemplu? a întrebat.

— Uneori, a spus Donna. Dar eu nu-i știam, așa că niciodată nu le-am dat prea mare importanță.

— Vreunul în mod special?

— Austin, a spus Daniels brusc. Malcolm Austin. Ți amintești, Donna, tipul care a organizat excursia la Paris anul trecut în aprilie?

— Da, a spus Donna. A vorbit despre el de câteva ori. Dar era materia ei preferată. Nu cred că... adică...

— L-ați cunoscut? a întrebat Winsome.

— Nu, a spus Donna. Nu i-am cunoscut pe nici unii. Cât a fost la școală i-am cunoscut profesorii, dar la facultate nu se mai face asta, nu?

— Deci nu știți câți ani are, dacă e însurat sau ceva de genul ăsta?

— Îmi pare rău, a spus Donna. Nu vă pot ajuta. Ați întrebat dacă a vorbit vreodată despre cineva în mod deosebit, ei bine, numai despre el.

— Parisul e un oraș romantic, a spus Templeton, trecându-și degetele pe coapse, ca și cum ar fi lustruit o minge de cricket.

Winsome s-a ridicat în picioare.

— Mulțumim, a spus. E un început. O să avem o discuție cu domnul Austin.

Templeton a rămas așezat și lipsa lui de reacție o încurca pe Winsome. Știa că-i e superior în grad și, în consecință, el trebuia să dea semnalul de plecare, dar era atât de concentrată să atenueze orice conflicte și să scape cât mai repede de acolo, încât nici nu s-a gândit la asta. În cele din urmă, Templeton s-a ridicat încet, l-a privit insistent pe Daniels și i-a spus:

— O să vorbim în curând.

Apoi și-a scos cartea de vizită și i-a întins-o Donnei, care-și privea bărbatul cam cum se uită un toreador la taur.

— Dacă-ți mai aduci aminte de ceva, păpușă, nu ezita să mă suni, indiferent de oră.

Când au ieșit și s-au îndreptat spre mașină, a prins-o pe Winsome de mână și s-a apropiat într-atât de mult încât să-i simtă respirația mentolată, apoi i-a spus:

— Să nu-mi mai faci asta *niciodată*.

— N-o să existe o a doua oară, a spus Winsome,

surprinsă de propria-i vehemență. Apoi și-a tras mâna și s-a surprins încă o dată spunând: Și ia-ți dracu' mâinile de pe mine. Domnule.

•

Banks a fost foarte fericit să se întoarcă acasă la o oră decentă în acea zi de marți, deși era cu gândul la ceea ce-i spusese Annie despre uciderea lui Lucy Payne. După-amiaza urmărise conferința de presă organizată de Brough la secția de poliție din Regiunea de Est, iar acum Lucy Payne și crimele de la numărul 35, sau „Casa Payne”, după cum o botezaseră jurnaliștii de la un ziar la vremea aceea, erau din nou la toate buletinele de știri.

Banks a pus CD-ul Mariei Muldaur, *Heart of Mine*, în CD-player și a privit pe fereastră în timp ce încerca să se hotărăscă dacă să încâlzească mâncarea indiană cu miel sau puiul a la Kiev de la Marks and Spencer's. Maria cânta „Buckets of Rain” a lui Dylan, dar nu se prea potrivea cu vremea care se îmbunătățise considerabil. Soarele apunea, săgetând cerul cu dâre de vermillon, magenta și stacojiu care scăldau Gratly Beck într-o lumină ce-l făcea să semene cu o volbură

întunecată de petrol. În week-end-ul următor aveau să dea ceasurile cu o oră înainte și urma să fie lumină până seara târziu.

În cele din urmă, și-a făcut un sandviș cu brânză și cu șuncă și și-a turnat un pahar de Peter Lehman Shiraz. Sistemul audio era în camera de alături, la un loc cu plasma, dar își instalase boxe în bucătărie și în camera din față, unde stătea uneori să citească sau să lucreze pe calculator. Canapeaua era confortabilă, veiozele creau o atmosferă caldă, iar șemineul era de folos în serile reci de iarnă. În seara asta nu avea nevoie de el, dar s-a hotărât să mănânce acolo și să citească însemnările pe care și le adusese de la birou. Reușise să-i convingă și pe Ken Blackstone și pe Phil Hartnell să le acorde o întâlnire în Leeds a doua zi dimineață. Annie urma să-și petreacă noaptea la casa ei de vacanță din Harkside și se înțeleșeseră să treacă s-o ia cu mașina la nouă și jumătate. Înainte de toate, însă, trebuia să-și facă temele.

Într-un fel, subiectul îi era deja cunoscut. Nu trebuia să citească tot dosarul ca să le știe numele: Kimberley Myers, 15 ani, nu mai ajunsese acasă

de la o petrecere ținută la școală într-o vineri seară; Kelly Diane Matthews, 17 ani, dispăruse de la o petrecere de Anul Nou în Roundhay Park, Leeds; Samantha Jane Foster, 18 ani, dispăruse în timp ce se întorcea acasă de la o seară de poezie într-un pub lângă Universitatea din Bradford; Leanne Wray, 16 ani, dispăruse pe un drum de numai 10 minute între un pub și casa părinților ei din Eastvale; Melissa Horrocks, 17 ani, nu se mai întorsese acasă după un concert pop în Harrogate. Cinci fete tinere, toate victimele lui Terence Payne, cunoscut sub numele de „Cameleonul” și, după cum credeau tot mai mulți oameni, ale soției sale Lucy Payne, căreia mai târziu i s-a spus „Prietena Diavolului”.

Doi ofițeri de poliție își făceau rondul de rutină când au fost chemați la casa Payne din vestul orașului Leeds, după ce un vecin sunase la poliție să reclame scandalul din casa celor doi. Pe Lucy Payne o găsiseră inconștientă pe hol, pare-se victima propriului soț. În pivniță, Terence Payne i-a așteptat pe ofițeri cu o macetă și l-a omorât pe Dennis Morrissey. Partenera lui, Janet Taylor, a

reușit să-l lovească de mai multe ori pe Terence Payne și nu s-a oprit până nu l-a văzut că nu mai mișcă, până când n-a mai fost un pericol. Mai târziu, bărbatul a murit din cauza loviturilor multiple.

Banks fusese chemat de urgență în pivnița unde poliția descoperise trupul neînsuflețit și gol al lui Kimberley Myers legat de o saltea înconjurată de lumânări, crestată în jurul sânilor și al organelor genitale. Celelalte fete au fost găsite făcute bucăți și îngropate în camera de alături, iar autopsiile au arătat că fuseseră torturate în moduri asemănătoare. Cel mai bine își amintea Banks, pe lângă miros, de degetele lor de la picioare care ieșeau prin pământ ca niște ciuperci mici. Uneori, imaginile din pivnița casei de la nr. 35 îi provocau coșmaruri.

S-a gândit la discuția de după-amiază cu Annie și și-a dat seama că avusese o atitudine cât se poate de prudentă. Și-a amintit de momentul când o văzuse pe Lucy Payne pentru prima dată pe patul de spital, unde nu mai era chiar atât de frumoasă ca în fotografiile din ziare. Jumătate din față îi era

acoperită de bandaje, iar părul lung și negru ca pana corbului îi fusese răsfirat pe pernă. Ochiul bun, la fel de negru ca părul, îl privea cu o insistență deranjantă.

În mod evident, negase c-ar fi avut ceva de-a face sau c-ar fi știut despre crimele soțului ei. Când Banks a vorbit cu ea, a simțit cum i-o ia înainte, anticipând întrebările, pregătindu-și recuzita de emoții, de la regret la durere, dar niciodată vină. Fusese, rând pe rând, vulnerabilă sau sfidătoare, victimă sau prădător. Istoria ei, ieșită la iveală în cele din urmă, cuprindea un capitol terifiant despre o copilărie petrecută într-o casă izolată de pe coastă și orori inimaginabile. Copiii a două familii fuseseră victimele ritualurilor sexuale ale părinților lor până când asistenții sociali îi descoperiseră, în cele din urmă, cercetând cazul unor presupuși sataniști.

Banks s-a ridicat și și-a mai pus un pahar de vin. Îi aluneca pe gât numai bine.

În timp ce-și bea vinul, s-a gândit la oamenii pe care i-a întâlnit în timp ce investiga cazul Cameleonului, de la părinții victimelor la vecini și

la prieteni ai unora dintre fete. Până și unul dintre profesori fusese în cercul suspectilor, un prieten al lui Payne pe nume Geoffrey Brighthouse. Erau destul de mulți, dar cel puțin Annie și echipa ei aveau de unde să-nceapă.

Gândindu-se la victimele lui Payne, mintea lui Banks s-a îndreptat spre Hayley Daniels. Nu putea lăsa acest nou caz al lui Annie să interfereze cu ancheta lui. Îi datora asta lui Hayley. Cu puțin noroc, la întoarcerea din Leeds a doua zi, va avea cel puțin o parte din rezultatele analizelor de laborator și, între timp, Winsome și Templeton vor fi vorbit cu majoritatea prietenilor lui Hayley care erau cu ea sâmbătă seara și-l vor fi interogat pe posibilul iubit, Malcolm Austin.

Banks știa că făcuse o greșală când îi pusese pe Winsome și pe Templeton să lucreze împreună la interviul Daniels-McCarthy. Își dăduse seama că n-a mers bine din tensiunea care era între ei când se întorseseră. Niciunul nu va vorbi cu el despre asta, știa bine, deși simțea că e ceva mai mult la mijloc decât libidoul exagerat al lui Templeton.

Problema era că știa că ce-i spusese lui Annie era foarte adevărat: Templeton *putea fi* un bun polițist, și uneori asta se întâmpla tocmai pentru că era atât de direct și ignora cele mai elementare reguli ale bunului simț.

Dar la fel de bine știa și că atunci când fusese nevoit să decidă dacă era loc pentru cineva ca Templeton în echipă, mai ales în condițiile în care Winsome făcea asemenea progrese, hotărâse că nu era. Atunci, transferul era o idee bună.

Banks a încercat să-și abată gândurile de la Lucy Payne și Hayley Daniels. Maria Muldaur tocmai terminase de cântat „You Ain't Goin' Nowhere”, așa că a pus un alt CD. A ales Bill Evans, concertul *Half Moon Bay*, pe care își dorise dintotdeauna să-l vadă live. După ce Evans și-a prezentat basistul și bateristul, a urmat „Waltz for Debby”, o splendoare. Era încă devreme, așa că Banks s-a hotărât să-și petreacă restul serii acasă, ascultând colecția de jazz pe care începuse încet să o reconstruiască și citind *Epoca postbelică*. Era adâncit în Războiul Rece și în „What Are You Doing the Rest of Your Life” când

a observat că paharul i se golise pentru a doua oară.

Părea să fi trecut secole de când Annie călcase într-un restaurant din Eastvale, dar se bucura că acceptase invitația lui Winsome, deși știa că n-o așteaptă o seară lipsită de orice legătură cu munca. Restaurantul italianesc pe care-l aleseseră, construit deasupra magazinelor din spatele bisericii, în piața centrală, era excelent: o mulțime de feluri vegetariene și vinuri ieftine, dar decente. S-a aruncat pe *pasta primavera* și cel de-al doilea pahar de Chianti – simțindu-se numai un pic vinovată, nu foarte mult, că rezistase așa puțin pe uscat – în timp ce Winsome mânca o porție de *cannelloni* și-i dădea înainte cu atacul verbal la adresa lui Templeton.

— Și deci i-ai spus ce gândeai? a întrebat Annie, și asta a fost prima ei replică.

— I-am spus.

— Și el ce-a spus?

— Nimic. Nici măcar o vorbă. Cred c-a fost prea șocat când m-a auzit înjurând. Adică, și eu am

fost mirată că am înjurat. Eu nu înjur *niciodată*.

Și-a dus mâna la gură și a râs. Annie a râs cu ea.

— Nu-ți face probleme, a spus Annie. Insultele se lipsesc de Templeton ca apa de găscă. Până mâine își revine la normal, orice-ar însemna asta în cazul lui.

— Nu sunt sigură că vreau asta, a spus Winsome. Pe bune. De data asta vorbesc serios. Unul din noi trebuie să plece. Nu mai pot lucra cu el, să văd cum terfelește sentimentele oamenilor. Nu știu dacă pot aștepta până-i vine transferul.

— Uite ce e, a zis Annie, nimeni n-a spus vreodată că a fi polițist e o treabă ușoară. Uneori trebuie să joci murdar, să fii dur. Ai răbdare și rezistă.

— Nu-mi vine să cred că faci asta, a spus Winsome. Îl *aperi* pe el.

— Pe dracu', nu-l apăr deloc. Îți spun numai că dacă vrei să supraviețuiești, trebuie să fii un pic mai dură, atâta tot.

— Nu crezi că sunt suficient de tare?

— Trebuie să ai pielea mai groasă.

— Nu crezi că pielea neagră e mai groasă decât

cea albă?

— Poftim? a întrebat Annie.

— M-ai auzit. Cum crezi că fac față tuturor aluziilor subtile sau insultelor directe? Oamenii fie te privesc de sus, fie se străduiesc din răspuțeri să pretindă că nu-ți observă culoarea, că ești la fel ca toți ceilalți, dar sfârșesc prin a-ți vorbi ca unui copil. Nu știu cum e mai rău. Știi cum e să te privească cineva lung sau să te jignească, de parcă ai fi o ființă inferioară, un *animal*, numai din cauza culorii pielii? Ca tatăl lui Hayley Daniels sau bătrânii de pe podul din Swainshead.

— Nu știu despre tatăl lui Hayley Daniels, a spus Annie, dar bătrânii ăia atâta știu, atâta pot. Sigur, nu-i o scuză, dar e adevărat. Și poate că nu știu cum e să se uite oamenii ciudat la mine din cauza culorii pielii, dar știu cum e să fii tratată de parcă ai fi inferioară, pentru că ești femeie.

— Atunci dublează senzația asta! a spus Winsome.

Annie a privit-o și au început să râdă atât de tare, încât un cuplu mai în vârstă de la o masă alăturată le-a aruncat priviri încruntate.

— Ce naiba, a spus Annie, ridicându-și paharul. Să bem pentru loviturile sub centură aplicate nesuferiților.

Au ciocnit paharele. Mobilul lui Annie a sunat și ea și l-a scos din geantă.

— Da?

— Annie? Sunt Eric.

— Eric. Ce dracu' vrei?

— Nu ești deloc amabilă.

— Ți-am spus să nu mă mai suni pe mobil. Sunt la cină cu cineva de la muncă.

— Bărbat sau femeie?

— În niciun caz nu-i treaba ta.

— O.K., O.K., scuze. Întrebam numai. Știi, mă gândeam la tine și mă întrebam de ce să așteptăm până joi. Evident, astă-seară ești ocupată, dar mâine? Miercuri. Ieșim la prânz?

— Mâine trebuie să merg la Leeds, a spus Annie, întrebându-se de ce se obosea să îi dea lui Eric toate detaliile. Și ți-am spus că nu vin joi.

— Atunci rămâne pe joi, a spus Eric. Îmi cer scuze pentru deranj.

A încheiat convorbirea și Annie și-a pus mobilul

la loc în geantă.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Winsome.

Annie a strâns din dinți, a inspirat adânc și a luat o gură de vin. A privit-o pe Winsome, a cântărit argumentele pro și contra, apoi a spus:

— Da, cred că da. Cu mine. Hai să mai comandăm o sticlă de vin și-ți dau toate detaliile sordide.

Chelnerița s-a întors cu o sticlă de Chianti. Winsome își terminase porția de *cannelloni* și stătea cu coatele sprijinite pe masă. Annie a turnat în pahare.

— Păi hai, dă-i drumul, a spus Winsome.

— De fapt, nu e nimic, a spus Annie, rușinată și încurcată de momentul mărturisirii.

— Părei destul de enervată la telefon. Cine era?

— Un... știi, sâmbătă seară am ieșit în oraș cu niște prietene. Și-a trecut mâna prin păr și a râs. În măsura în care se poate spune, în Whitby, că ieși în oraș.

— Și ce s-a întâmplat?

— Păi, am cunoscut un tip și... dintr-una în alta.

Am exagerat cu băutul, am fumat vreo două jointuri și, ca să nu mă întind cu vorba, a doua zi dimineată m-am trezit în patul lui.

— Ce-ai făcut?

— Ce-ai auzit. Am cunoscut un tip și m-am dus cu el acasă.

— Și te-ai culcat cu el?

— Păi... da.

— Și atunci îl cunoscuseși?

— Da. Winsome... ce e?

— Nimic.

Winsome a dat din cap.

— Zi-mi mai departe.

Annie a luat o gură zdravă de vin.

— S-a dovedit că era un pic mai tânăr decât mi s-a părut mie la început și...

— Cât de tânăr?

Annie a ridicat din umeri.

— Nu știu. Douăzeci și doi, poate trei, ceva de genul.

Winsome a făcut ochii mari.

— Un băiat! Ai agățat un băiețuș într-un bar și te-ai culcat cu el?

— Nu mai fi așa naivă. Lucrurile astea se mai întâmplă, știi?

— Mie nu mi se întâmplă.

— Asta înseamnă că nu mergi în barurile în care trebuie.

— Nu asta am vrut să spun, știi foarte bine. Vorbesc serios. Nu m-aș duce *niciodată* acasă cu cineva cunoscut într-un bar, și cu siguranță nu m-aș duce cu cineva atât de tânăr.

— Winsome, ai numai treizeci de ani!

Ochii lui Winsome scânteiau.

— Chiar și așa, tot nu m-aș culca cu cineva care are douăzeci și doi de ani. Și tu... Cum ai putut? E scârbos. Ești suficient de bătrână ca să-i fii mamă.

— Winsome, relaxează-te. Se uită lumea la noi. Poate dacă aș fi născut la optișpe ani aș fi putut să-i fiu mamă, O.K.? Dar n-am făcut-o, așa că termină cu rahatul ăsta de complex al lui Oedip.

— Nu despre asta vorbim.

— N-am știut niciodată că ești așa de puritană.

— Nu sunt puritană. Nu numai puritanii au...

— Au ce? Unde vrei să ajungi?

— Standarde morale. Nu e corect.

— Ah, standarde morale, da? Nu e corect?

Annie a mai luat o gură de vin. Începea să se simtă amețită și un pic mai mult decât nervoasă.

— Îți spun eu ce să faci cu standardele tale morale, Domnișoară Perfecțiune, poți să ți le bagi...

— Nu spune asta!

Annie s-a oprit. Ceva din tonul lui Winsome a făcut-o să bată în retragere. S-au mai foit o vreme pe scaune, privindu-se. Annie și-a mai turnat niște vin.

— Credeam că ești prietena mea, a spus în cele din urmă. Nu mă așteptam să mă judeci atât de aspru.

— Nu te judec. Sunt doar șocată, atâta tot.

— Dar care-i faza? Oricum, nu asta era important în poveste, vârsta lui sau faptul că am avut o aventură sau că am fumat două jointuri, nu știu care din chestiile astea ți-a băgat un băț în cur.

— Nu-mi vorbi așa.

Annie și-a ridicat mâna.

— Bine, bine. Văd că nu merge. Altă idee proastă. Hai să plătim și să mergem.

— Nu ți-ai terminat vinul.

Annie și-a ridicat paharul și l-a golit.

— Poți să bei tu restul sticlei, a spus, aruncând o bancnotă de douăzeci pe masă. Și păstrează și restu’.

Sunetul unei mașini care-a frânat brusc în fața casei lui pe la nouă și jumătate l-a făcut pe Banks să tresară. Nu aștepta pe nimeni. Singura persoană care-i mai făcea vizite neanunțate era fiul lui, Brian, care acum ar fi trebuit să fie la Londra, la repetiții cu noua lui formație. De fapt, era vechea formație, The Blue Lamps, în care-i înlocuiseră pe chitarist și pe celălalt textier, care lucrase cu Brian la versuri. Sunetul se schimbase puțin, sau așa se păruse lui Banks ascultând demourile noi, și noul chitarist părea să fie mai bun decât cel pe care-l înlocuiseră. Problema cu textele era în continuare nerezolvată, dar Banks era sigur că Brian avea să se descurce și să ducă această povară.

Când s-a auzit bătaia în ușă, Banks era deja în dreptul ei și, când a deschis, a fost surprins s-o vadă pe Annie Cabbot.

— Scuze pentru ora târzie, a spus ea. Pot să intru?

Banks a făcut un pas în spate.

— Sigur. S-a întâmplat ceva?

— Ce să se întâmple? De ce mă întrebi? Nu pot să trec să-mi vizitez un vechi prieten atunci când am chef?

Când a intrat, s-a clătinat ușor și Banks a prins-o de mână. L-a privit și a zâmbit sugestiv, apoi el i-a dat drumul.

— Bineînțeles că poți, a spus Banks, încurcat de abordarea ei și nu foarte încântat să fie întrerupt din seara lui cu cărți, vin și muzică.

Bill Evans îi cedase locul lui John Coltrane cu ceva timp în urmă, iar saxofonul improviza pe fundal, dând naștere faimoaselor melodii. Știa că va avea nevoie de câteva momente ca să se obișnuiască cu gândul că are companie.

— Bei ceva? a întrebat.

— Splendid, a spus Annie aruncându-și haina, care a aterizat pe ecranul calculatorului. Beau ce bei și tu.

Banks s-a dus în bucătărie și a umplut un pahar

pentru Annie și încă unul pentru el, golind sticla.

Annie s-a sprijinit de tocul ușii când Banks i-a întins paharul.

— Numai atâta mai ai? a întrebat.

— Mai am o sticlă.

— Bine.

Era clar că nu se ține foarte bine pe picioare, s-a gândit Banks în timp ce o urma înapoi în living. Annie s-a trântit în fotoliu.

— Ce te aduce pe-aici? a întrebat.

Annie a băut niște vin.

— E bun, a spus. Ce? Ah, nimic, după cum spuneam, e doar o vizită prietenească. Eram cu Winsome la cină în Eastvale și m-am gândit... știi tu... că nu e departe.

— E ceva de condus din Eastvale până aici.

— Doar nu insinuezi că am băut prea mult, nu?

— Nu, eu...

— Foarte bine. Annie și-a ridicat paharul. Noroc.

— Noroc, a spus Banks. Ce mai zicea Winsome?

— Chestii. Din alea plictisitoare. Despre

dobitocul de Templeton.

— Am auzit că discuția cu părinții lui Hayley n-a mers prea bine.

— Păi nici nu avea cum, nu? La ce te-ai gândit când i-ai pus pe ăia doi împreună? La ce te gândești când încă îl ții la secție?

— Annie, chiar nu vreau să discut...

Annie a dat din mână.

— Nu. Știu. Sigur că nu. Nici eu. Nu pentru asta am venit. Hai să uităm de Templeton și de Winsome, bine?

— Mie-mi convine.

— Spune-mi despre tine, Alan. *Tu* ce mai faci? Julia Ford m-a întrebat de tine, să știi. E foarte atrăgătoare, în felul ei avocațesc. Nu crezi?

— Nu m-am gândit niciodată la ea în felul ăsta.

— Mincinosule. Ce muzică e?

— John Coltrane.

— Sună ciudat.

Banks a dat să se ridice.

— Pun altceva dacă vrei.

— Nu, nu, stai jos. N-am zis că nu-mi place, am zis doar că sună ciudat. Uneori nu mă deranjează

ciudățeniile. De fapt, chiar îmi place.

I-a zâmbit într-un fel bizar și și-a golit paharul.

— Se pare că până la urmă ne mai trebuie o sticlă.

— Ai avut viteză, a spus Banks.

S-a îndreptat spre bucătărie să deschidă încă o sticlă, întrebându-se între timp ce naiba să facă cu Annie. N-ar trebui să-i mai dea vin; era evident că deja băuse destul. Dar reacția ei n-ar fi fost deloc agreabilă. Exista întotdeauna camera de oaspeți, dacă se ajungea la asta. Era hotărât în această privință.

Înapoi în living, Annie se cuibărise în fotoliu cu picioarele sub ea. Nu purta des fustă, dar astăzi era una din acele rare zile. Materialul se ridicase pe picior, lăsându-i la vedere coapsele. Banks i-a întins paharul. Annie i-a zâmbit.

— Ți-e dor de mine? a întrebat.

— Tuturor ne e dor de tine, a spus Banks. Când te întorci?

— Nu fi prostuț, nu asta am vrut să spun. Te întreb dacă *ție* ți-e dor de mine?

— Bineînțeles că da, a spus Banks.

— Bineînțeles că da, l-a îngânat Annie. Ce crezi despre gigolo?

— Poftim?

— M-ai auzit.

— Da, dar nu cred că știi ce vrei să spui.

— Gigolo. Știi ce sunt, nu? Niciodată nu sunt amanți buni, știi asta.

— Nu, nu știi.

Banks a încercat să-și aducă aminte de tinerețe. Probabil că fusese un amant catastrofal. Dacă e să spunem adevărul, probabil nici acum lucrurile nu se schimbaseră prea mult. Dacă n-ar fi fost așa, probabil ar fi avut mai mult noroc să-și găsească și să păstreze o femeie. Totuși, nu i-ar fi stricat să aibă ocazia să exerseze mai mult, măcar din când în când.

— Oh, Alan, a spus ea. Ce mă fac eu cu tine?

În momentul următor era lângă el pe canapea. Îi simțea coapsele calde lipite de ale lui și respirația în ureche. Simțea mirosul de vin roșu și de usturoi. Și-a lipit sânii de el și a încercat să-l sărute, dar Banks și-a întors capul.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat.

— Nu știu, a spus Banks. Nu mă simt bine făcând asta, atâta tot.

— Nu mă mai vrei?

— Știi că te vreau. N-a fost niciun moment în care să nu te vreau.

Annie a început să-și facă de lucru cu nasturii bluzei.

— Atunci ia-mă, i-a spus, apropiindu-se de el, cu respirația accelerată. Bărbații asta vor tot timpul, nu?

Din nou, Banks a bătut în retragere.

— Nu așa, a spus.

— Ce vrei să spui?

— Ai băut.

— Și ce dacă?

S-a întors la nasturi. Banks vedea conturul negru al sutienului de dantelă și bucățile moi de carne de sub bluză.

— Nu ești și tu vreun puritan, nu?

— Uite ce e, a spus Banks. Nu...

Annie i-a acoperit buzele cu degetul.

— Șșșș.

Banks s-a îndepărtat. Annie l-a privit încurcată.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Ți-am spus ce s-a-ntâmplat. Nu mă simt bine făcând asta, atâta tot. Și cred că nici tu nu vrei asta cu adevărat. Nu știu ce se petrece.

Annie s-a ridicat și a început să-și încheie nasturii cu viteză. Era roșie la față și furioasă.

— Ce vrei să spui? a întrebat. Ce nu-i în regulă cu mine? Sunt prea grasă? Nu-s destul de drăguță? N-am sânii suficient de fermi? Nu sunt destul de atrăgătoare? De bună pentru tine?

— Nimic din toate astea, a spus Banks. Doar că...

— Sau poate e ceva cu tine? Pentru că încep să mă întreb, știi, a continuat Annie, căutându-și haina și geanta și clătinându-se. Chiar îmi pun niște întrebări în legătură cu un bărbat ca tine. Adică, chiar se întâmplă atâtea lucruri în viața asta mizerabilă a ta încât îți poți permite să mă respingi? Așa e, Alan? Ai vreo tinerică de douăzeci și doi de ani ascunsă pe undeva? Asta e? Sunt prea bătrână pentru tine?

— Ți-am spus, nu e niciuna din chestiile astea. Eu...

Era oricum prea târziu. Banks a mai auzit doar:
— Du-te dracului, Alan!

Apoi a trântit ușa în urma ei. Când a ajuns afară, Annie pornea deja mașina. Știa că ar trebui s-o oprească, pentru că era beată, dar cum altfel decât târând-o afară de pe scaunul șoferului sau aruncându-se în fața mașinii? Iar în starea în care era, ar fi fost gata să treacă peste el cu mașina.

În schimb, a rămas pe loc și a ascultat-o demarând cu o viteză alarmantă, într-un nor de pietriș și praf. Apoi a auzit un scârțâit și a văzut-o înaintând pe drum prin Gratly. Banks a rămas nemișcat, cu inima bubuindu-i, întrebându-se ce naiba se întâmpla. Când s-a întors în casă, Coltrane tocmai începuse să cânte „My Favorite Things”.

7.

Biroul lui Malcolm Austin era înghesuit undeva într-un colț al Departamentului de Turism și Călătorii, situat într-o casă veche, în stil victorian, aflată la marginea campusului. Colegiul Eastvale se extinsese în ultimii câțiva ani și clădirile de cărămidă și de sticlă din anii '60 nu mai erau suficiente pentru a găzdui toate departamentele. În loc să adauge câteva blocuri fără identitate, autoritățile cumpăraseră pământul din jurul colegiului, inclusiv străzi cu case vechi, și revitalizaseră zona de sud-est din Eastvale. Acum era un loc ce fremăta, cu o mulțime de puburi populare și cafenele, cârciumi ieftine și restaurante indiene, cămine și hosteluri. Cei de la colegiu reușeau constant să aducă formații care să cânte în noul auditoriu și se zvonea chiar că The Blue Lamps aveau să-și facă apariția în deschiderea turneului viitor.

Biroul lui Austin era la etajul unu și, când Winsome a bătut, el a fost cel care a deschis ușa.

Era o cameră confortabilă, cu tavan înalt și pervazuri late. Pe rafturi se aflau o mulțime de ghiduri de călătorie din diferite țări, unele dintre ele foarte vechi, iar pe perete un poster cu Moscheea Albastră din Istanbul. Lângă unul dintre pereți își găsise loc o canapea din piele neagră tocită. Singura fereastră dădea spre o curte interioară unde studenții stăteau la mese de lemn, printre copaci, și mâncau sandvișuri, vorbeau și beau cafea în soarele de primăvară. Lui Winsome i s-a făcut dor de anii de studenție.

Austin avea în jur de cincizeci de ani, părul grizonant și destul de lung, prins la spate într-o coadă de cal. Era foarte bronzat, probabil unul dintre beneficiile muncii, s-a gândit Winsome.

Purta un pulover albastru larg și blugi spălăciți, rupți în genunchi. Se menținuse în formă și era atrăgător în felul lui, avea maxilarul puternic, nasul drept și mărul lui Adam foarte mare. Winsome a remarcat că nu purta verighetă.

I-a tras un scaun și apoi s-a așezat la biroul lui mic și dezordonat.

Pentru început, Winsome i-a mulțumit că

acceptase să stea de vorbă cu ea atât de devreme.

— E-n regulă, i-a spus. Am primul curs la ora zece, mi-e teamă că după aceea ziua nu se poate decât înrăutăți.

Zâmbetul era seducător și dantura bine îngrijită.

— E vorba de Hayley Daniels, nu-i așa?

— Da.

I-a apărut o cută pe fruntea lată.

— O tragedie îngrozitoare. O fată atât de deșteaptă.

— Da?

Winsome și-a dat seama că nu știa nimic despre viața academică a lui Hayley.

— Absolut. Și nu doar când era vorba de lucrări scrise. Avea personalitatea potrivită pentru munca asta. E nevoie de oameni cu personalitate în turism.

— Sunt convinsă, a spus Winsome. Aveți idee dacă avea un prieten sau dacă era în vreo relație cu cineva din campus?

Austin s-a scărpinat în cap.

— Sincer, n-aș putea spune. Părea genul foarte sociabil, care prefera să stea într-un grup decât să-

și petreacă timpul cu un singur individ. Cred că-i plăcea atenția de care se bucura.

— Știți dacă-i era antipatică cuiva?

— Nu într-atât încât să se ajungă la omor.

— Ce vreți să spuneți?

— Poate că celelalte fete o invidiau pentru siluetă și pentru că era frumoasă, jucăușă și totuși avea note foarte mari. Există o școală de gândire care spune că nu se poate să le ai pe toate – minte și frumusețe. Poate că și unii dintre băieți erau iritați de faptul că n-o puteau avea.

— Stuart Kinsey?

— El e unul dintre exemplele care vin imediat în minte. Era mereu în preajma ei, cu limba pe-afară. Era mai mult decât evident că i se aprinseseră călcâiele după ea. Dar Stuart n-ar face rău nimănui. Mai degrabă s-ar duce acasă și ar scrie poezii de dragoste.

— Care era relația *dumneavoastră* cu Hayley?

Austin a părut încurcat.

— Relație? Eram profesorul ei. Îi dădeam note pe lucrări, ea venea la mine la cursuri. Eram atent la experiența ei profesională, o îndrumam în

carieră, lucruri de genul ăsta.

— Experiență profesională?

— Ah, da. Știți, cursul nu e unul academic obișnuit. Studenții au ocazia să lucreze cu agenții de turism și cu companii aeriene, uneori chiar ca reprezentanți în străinătate sau ca ghizi. Încercam să-i găsec lui Hayley un post temporar la Swan Hellenic, dar mi-e teamă c-au rămas fără navă la Carnaval, așa că lucrurile sunt cam în aer.

Winsome a făcut o pauză și și-a încrucișat picioarele. De data asta purta blugi – unii buni – pentru că n-avea de gând să facă aceeași greșeală ca ieri, deși șansa să fie cuplată din nou cu Templeton era aproape zero.

— Hayley era o fată atrăgătoare, a spus.

— Presupun că da, a răspuns Austin. Sunt multe fete atrăgătoare la colegiu, n-ați observat?

— Dar poate Hayley era pe gustul dumneavoastră?

— Pentru Dumnezeu, ce insinuați? Mă întrebați dacă am avut o aventură cu ea?

— Ați avut?

— Nu, absolut. Avea nouăsprezece ani, ce

naiba!

Da, s-a gândit Winsome, și ultima cucerire a lui Annie Cabbot avea douăzeci și doi. Numai trei ani diferență. *Așa, și?* aproape că a spus cu voce tare.

— Sunteți căsătorit?

Austin a ezitat înainte să spună:

— Am fost. Douăzeci de ani. Ne-am separat acum patru luni. Diferențe ireconciliabile.

— Îmi pare rău să aud asta, a spus Winsome.

— Se mai întâmplă. Ne îndepărtaserăm de ceva vreme.

Căsătoria și vârsta fetelor nu erau printre lucrurile care să conteze pentru majoritatea bărbaților. Winsome își amintea asta de pe vremea când lucra la hotel.

— N-ați fost nici măcar tentat? a întrebat. Toate fetele astea tinere și drăguțe care se agață de fiecare cuvânt al dumneavoastră. Cu siguranță se mai și îndrăgostesc uneori. Ceea ce e firesc, din moment ce le sunteți profesor.

— Înveți să faci față.

Winsome a făcut o pauză, apoi a întrebat:

— Ați putea să-mi spuneți unde erați sâmbătă

seară?

— Sunt suspectat de ceva?

— Vă rog, domnule.

— În regulă, i-a răspuns Austin, privind-o furios. Eram acasă.

— Unde e asta?

— Raglan Road.

— Aproape de centru?

— Da. Nu foarte departe.

— N-ați ieșit deloc?

— Am fost la The Mitre pe York Road și am băut două halbe între nouă și zece.

— V-a văzut cineva?

— Clienții obișnuiți.

— Și apoi?

— Apoi m-am întors acasă. Nu mă interesa nimic din ce se dădea la televizor, așa că m-am uitat la un DVD.

— Ce DVD?

— *Chinatown*.

— Un clasic.

— Adesea sunt cele mai bune. Sunt pasionat de filme. Când a fost vorba să-mi aleg cariera, a

trebuie să optez între asta și turismul de afaceri. Presupun că am ales calea mai practică.

— Dar în piață nu v-ați întors, nu?

— Într-o sâmbătă seara? Credeți că sunt nebun? a spus Austin, izbucnind în râs. Țin la viața mea.

Winsome a zâmbit.

— Avem, totuși, o problemă, domnule. Știm că Hayley nu avea de gând să ajungă acasă sâmbătă seară și nici să meargă la Bar None cu prietenii ei. Avea o destinație misterioasă, și nimeni nu știe cu exactitate unde se ducea.

— Mi-e teamă că nu vă pot fi de folos.

— Sunteți sigur că nu venea să se întâlnească cu dumneavoastră?

— De ce-ar fi făcut asta? Și de ce-aș fi vrut o adolescentă beată și imatură la mine în casă?

Winsome putea găsi nenumărate motive, iar dacă le-ar fi spus cu voce tare, multe dintre ele ar fi făcut-o să roșească, dar s-a gândit că-i mai bine să-l lase pe Austin să-și dea seama singur de ele. A pus punct interviului și a ieșit din birou, fixându-și în memorie toate rezervele. Nu era deloc sigură că-l credea în legătură cu relația cu Hayley, dar

fără probe nu prea avea ce face.

În timp ce cobora scările, pe lângă ea a urcat un student slăbănog, cu părul lung, care-i părea vag cunoscut. Când s-au intersectat, băiatul s-a oprit și a privit-o într-un fel ciudat. I se întâmpla asta tot timpul, mai ales într-un loc ca Eastvale, unde imigranții nu erau tocmai numeroși. Numai când a ajuns în stradă și-a dat seama că era vorba de altceva. Recunoaștere? Teamă? Vinovăție? Era unul dintre prietenii lui Hayley, care fusese cu ea în piața centrală chiar înainte să dispară în Taylor's Yard. Winsome era convinsă de asta. Unul dintre oamenii de urma cărora detectivul Wilson nu dăduse încă, cel puțin din câte știa ea.

•

Banks era în întârziere. S-a îmbrăcat în viteză după duș, a coborât, și-a luat termosul cu cafea și a sărit în Porsche. De cum a ajuns în drumul principal, trecând pe lângă mlaștinile pustii, și-a conectat iPod-ul. Prima piesă pe care a auzit-o a fost „That Teenage Feeling” a lui Neko Case. S-a uitat la ceasul de pe bord și și-a dat seama că n-ar avea motive să nu ajungă la Annie până la 9:30,

mai ales că nu păreau să fie probleme în trafic.

Era în continuare șocat și încurcat de comportamentul ei din seara precedentă. Se așteptase să primească un telefon cu scuzele de rigoare, și stătuse treaz până târziu. Așteptase, băuse vin și ascultase Miles Davis. Dar ea nu sunase. Când în cele din urmă a sunat-o el, i-a răspuns robotul, iar pe mobil a intrat mesageria. Spera că nu avusese vreun accident sau ceva de genul. Se gândise chiar să sune la secție, dar ar fi fost ca și cum ar fi pârât-o. Annie putea stăpâni o mașină, chiar și după câteva pahare. Dacă, însă, o prindeau, viața ei profesională se transforma într-un iad. Nu putea decât să spera că ajunsese acasă fără incidente, și asta-i și spusese în mesajul pe care i-l lăsase pe telefon.

Când a ajuns în Harkside și a bătut la ușa ei, cu câteva minute înainte de ora stabilită, nu i-a răspuns nimeni. S-a uitat pe stradă, acolo unde își parca de obicei Astra purpurie, și a observat că mașina nu era la locul ei. Constatarea l-a îngrijorat, dar și-a spus că dacă i s-ar fi întâmplat ceva, dacă ar fi avut vreun accident, ar fi aflat de

la știrile de dimineață, și nu era cazul. Mai mult ca sigur încercase să evite drumul petrecut în compania lui și plecase de una singură.

Furios și ofensat, Banks s-a îndreptat spre drumul A1. Lui Neko Case i-a urmat Neil Young – „Like a Hurricane” de pe albumul *Live Rust*, care se potrivea numai bine cu starea lui de spirit. Când în cele din urmă a reușit să scape de traficul de pe Inner Ringroad, să parcheze și să ajungă la sediul poliției din Leeds, „fortăreața” de pe Eastgate, întârziase deja șase minute, iar Annie aștepta calmă în biroul lui Hartnell, alături de detectivul Ken Blackstone și comandantul Phil Hartnell însuși, cel care se ocupase de investigația de acum șase ani.

— Scuze pentru întârziere, a spus Banks, ocupând scaunul liber.

Annie i-a evitat privirea. A observat că avea ochii umflați, de parcă ar fi plâns sau ar fi fost alergică la ceva.

— E-n regulă, Alan, a spus Hartnell. N-am început încă. Ceai? Biscuiți?

A făcut un semn spre tava de pe biroul lui.

— Mulțumesc.

Banks și-a luat doi biscuiți cu ciocolată și o cană cu ceai. Hartnell s-a cocoțat pe marginea biroului.

— Inspectorul Cabbot tocmai ne pune la curent cu investigația.

Banks a privit-o pe Annie din nou. Și de data asta ea i-a evitat privirea.

— Am înțeles, a spus. La urma urmei, e cazul ei. Eu sunt aici numai ca să ajut din perspectiva cazului Cameleon.

— Ca noi toți, de altfel, Alan. Ca noi toți, a spus Hartnell.

Se împlinise în ultimii șase ani, ca și cum s-ar fi oprit din mersul la sală în mod regulat, ca și cum nu se mai îngrijise. Începea să și chelească. Mai devreme sau mai târziu, vârsta ne ajunge pe toți, și-a dat seama Banks, și uneori chiar mai devreme decât ne-am aștepta. Și-a amintit de ziua când a descoperit că încărunește pe la tâmpile. Aveau să urmeze problemele cu ficatul, s-a gândit posomorât, apoi cancerul de prostată. Asta i-a amintit de programarea la doctor pe care nu o mai

amânase. Se apropia.

— Ce spuneai despre raportul patologului? a întrebat-o Hartnell pe Annie.

— Autopsia nu ne-a dat informații în plus față de ceea ce știam deja. Patologul ne-a repetat că în majoritatea cazurilor este greu să diferențiezi între mai multe tipuri de tăieturi, dar cel mai probabil a fost vorba de o mișcare de la stânga la dreapta, dacă luăm în considerare presiunea și adâncimea răni. Ceea ce ne îndreptățește să credem că avem un criminal dreptaci, cel mai probabil. În plus, Lucy era paralizată de la gât în jos. Ceea ce însemna că nu putea nici să se miște și nici să vorbească. Cât despre ora decesului, a fost fixată între 8:30 și 10:30 a.m. Dar pentru că știm că a plecat din Mapston Hall la 9:30 și a fost găsită la 10:15, putem fi puțin mai exacti.

Hartnell s-a așezat la birou.

— Și cu ce anume te putem ajuta? a întrebat-o pe Annie.

— În mare parte e chestie de nume, a spus Annie. Cei de la Mapston Hall mi-au spus că, în afară de „Mary” cea misterioasă, Karen – pardon,

Lucy – n-a avut alți vizitatori. Mary a luat-o la 9:30 și, cel mai probabil, a omorât-o. Se pare că nimeni nu i-a văzut mașina și nici nu avem o descriere suficient de bună a femeii pentru că toți erau prea ocupați și nimeni nu i-a dat atenție, cu excepția unei angajate.

Annie și-a scos un plic din servietă și le-a întins tuturor celor prezenți niște foi xeroxate. Când a ajuns în dreptul lui Banks, acesta i-a smuls din mână copilărește foaia pentru el. Annie l-a ignorat.

— Țsta e portretul-robot, artistul a discutat cu Mel Danvers, îngrijitoarea lui Lucy, singura persoană care a apucat s-o vadă pe această „Mary”. După cum vedeți, nu ne e de prea mare folos.

Chiar deloc, s-a gândit Banks, studiind silueta îmbrăcată într-o haină largă, cu pălărie pe cap și cu ochelari, a cărei față era complet umbrită, cu excepția buzelor subțiri și a bărbiei ovale.

— Pare că în mod intenționat și-a ascuns înfățișarea, a spus Banks.

Annie n-a comentat nimic.

— Așa e, a încuviințat Hartnell.

— Da, domnule, a spus Annie. Chiar nu avea nevoie de tot acel echipament. Plouase cu ceva timp înainte, dar începuse să se însenineze. Mel a mai spus că, după părerea ei, femeia avea în jur de patruzeci de ani.

— Mergi pe presupunerea că oricine ar fi fost persoana care a omorât-o pe Lucy Payne îi cunoștea adevărata identitate? a întrebat Hartnell, studiind desenul și punându-l apoi deoparte.

— Mi se pare o presupunere întemeiată în acest moment, domnule, a spus Annie. Altfel, cu ce rămânem?

— Îți înțeleg punctul de vedere, a spus Hartnell. Ținând cont de faptul că această Karen Drew nu existase prea multă vreme, ar fi fost destul de ciudat ca cineva să vrea s-o omoare, în afara cazului în care toată povestea era întâmplătoare și cineva pur și simplu voia o victimă nevinovată, într-un scaun cu rotile, numai de dragul de-a omorî.

— Da, domnule, a spus Annie.

— Nu iese complet din discuție, a spus Ken Blackstone, dar probabil e cel mai improbabil

scenariu.

— Exact, a spus Annie. Mai ales acum că știm cine era ea în realitate.

Banks o privea în timp ce vorbea. Era concentrată, dar el știa foarte bine că făcea eforturi pentru asta, la fel cum făcea eforturi să nu se uite în direcția lui. Avea maxilarul încordat și sub ochiul stâng i se zbătea un mușchi. Ar fi vrut s-o poată lua în brațe, să-i spună că totul va fi O.K., dar oricare ar fi fost problema, știa că nu se va rezolva cu o simplă îmbrățișare.

— Ceea ce, a continuat Hartnell, ne face să ne întrebăm câți oameni știau că, în realitate, Karen Drew era Lucy Payne.

— Da, domnule.

Annie a deschis unul dintre dosarele pe care le adusese cu ea.

— Julia Ford ne-a dat de înțeles că numai ea și câțiva angajați ai firmei ei de avocatură știau, inclusiv Constance Wells, desigur, care s-a ocupat de afacerile lui Lucy.

— Păi, ce altceva era să zică? a intervenit Banks. Julia Ford n-o să-și asume

responsabilitatea pentru ceea ce s-a întâmplat cu Lucy Payne.

— Cu siguranță erau și doctori sau administratori de la spital care știau, a continuat Annie, ca și cum Banks n-ar fi comentat nimic.

Ken Blackstone a remarcat și i-a aruncat o privire întrebătoare lui Banks, care a clătinat ușor din cap. *Mai târziu.*

— Și la Mapston Hall? a întrebat Hartnell.

— Julia Ford spune că nu, și în mod evident toți erau interesați să păstreze secretul, dar e totuși posibil ca cineva să fi știut adevărul.

— E posibil s-o fi recunoscut cineva, pur și simplu? a întrebat Blackstone.

— Grea întrebare, Ken, a spus Annie. Răspunsul scurt e: nu cred. Avea numai douăzeci și opt de ani, dar părea să fi trecut bine de patruzeci. Și părul îi era diferit, mai scurt, cărunț în cea mai mare parte, și lipsit de strălucire. Avea fața umflată și silueta își pierduse formele. Mă îndoiesc că cineva care ar fi văzut-o acum șase ani ar fi recunoscut-o. Nu, dacă știau cine e, atunci trebuie c-au aflat pe altă cale.

— Și trebuie să acceptăm și posibilitatea ca persoanele care știau să fi spus altcuiva, a adăugat Blackstone.

— Da, din păcate, l-a aprobat Annie.

— E cineva dintre cei de la spital sau de la Mapston care să aibă vreo legătură cu cazul Cameleon? a întrebat Hartnell. Cu victimele sau cu familiile acestora?

— E o întrebare bună, domnule, asta verificăm acum, a spus Annie. Deocamdată nu am găsit nimic, dar suntem într-un stadiu incipient.

Hartnell a bătut din palme.

— În regulă, a spus. Mi-e teamă că vei primi de la mine o listă foarte lungă, Cabbot.

— Mai bine așa decât o lipsă totală de idei, a spus Annie.

Hartnell i-a întins o hârtie și le-a dat copii lui Banks și Blackstone.

— Am făcut o listă cu toți actorii principali din cazul Cameleon, a spus. După cum vedeți, am inclus și familiile victimelor. În unele cazuri, soții și soțiile s-au despărțit. În trei cazuri, mai exact. Nu e neobișnuit ca un eveniment atât de tragic să

despartă o familie. Familia Myers, părinții ultimei victime, locuiau mai jos de soții Payne, și s-au mutat în sud de urgență. Cred că sunt pe undeva prin Devon acum. Nu pot să-i învinovățesc. Oricum, erau multe rude furioase când Lucy Payne a scăpat. Mai e și prietena lui Payne, Maggie Forrest, deși cred că ea s-a întors în Canada. Poate între timp a venit înapoi, oricum, puteți să o verificați și pe ea.

— Sunt de acord, a spus Banks. Eu unul aș fi foarte atent la Maggie Forrest dacă e pe-aici.

— De ce, Alan? a întrebat Phil Hartnell.

— Pentru că a fost cea mai apropiată de Lucy Payne, care-a trădat-o urât de tot.

— Adică aproape a fost ucisă, și a scăpat datorită ție, sau cel puțin asta am auzit, a spus Hartnell.

— Așa e, a răspuns Banks. Oricum, ideea e că-i foarte posibil ca sentimentele ei în legătură cu această poveste să fie foarte contradictorii. Și să nu uităm că a avut câteva probleme pentru care mergea la psihiatru.

— O.K., a spus Hartnell. Se pare că prioritatea

ta, Annie, e să afli dacă această Maggie Forrest este sau nu în țară și, dacă e, să te interesezi în ce măsură ar fi putut avea acces la informații despre Lucy Payne.

— Da, domnule, a spus Annie, în mod evident nemulțumită de faptul că Banks venise cu această idee.

— Dar ce spuneți despre familia lui Janet Taylor? a întrebat Banks, ridicând ochii din listă. Dacă a mai existat o victimă colaterală a cazului Cameleon, atunci ea e.

Hartnell s-a întors spre Annie.

— Tu te-ai ocupat de investigarea uciderii lui Terence Payne de către Janet Taylor, nu-i așa?

— N-am avut de ales, a spus ea, strângând din dinți.

— Înțeleg asta, a spus Hartnell. A fost o misiune împrăștiată și ingrată, dar trebuia făcută.

Întâmplător, Banks știa că *din cauza* lui Hartnell Annie primise „misiunea împrăștiată și ingrată”, ca să rămână o chestie internă. Încercase să intervină în locul ei, dar pe-atunci Annie lucra la Plângeri și Disciplină, imediat după ce fusese promovată în

postul de detectiv inspector, și cazul îi fusese pus în brațe. Annie nu știa asta.

— Oricum, a continuat Annie, Janet Taylor avea un frate mai mare, și toată întâmplarea l-a transformat într-un bețiv care se știe că mai amenință din când în când, deși vehemența lui e în general direcționată spre polițiștii care au investigat cazul soră-sii. Există șansa să fi acționat sub impulsul urii, dac-ar fi știut unde se afla Lucy Payne. O să-l verificăm și pe el.

— În regulă, a spus Hartnell. Am uitat pe cineva?

— Mă mai gândesc la ceva, a spus Banks, toate astea se întâmplau acum șase ani, ceea ce înseamnă că s-au petrecut schimbări importante în viețile tuturor celor implicați. Toți au îmbătrânit, ca și noi de altfel.

Blackstone și Hartnell au râs.

— Dar în unele cazuri înseamnă mai mult.

— Unde vrei să ajungi, Alan? a întrebat Hartnell.

— Ei bine, domnule, a spus Banks, unii dintre ei erau doar niște copii pe-atunci. Mă gândesc mai

ales la Claire Toth. Era prietena cea mai bună a lui Kimberley Myers. Ultima victimă, cea pe care am găsit-o goală pe o saltea în pivnița de la numărul 35. Au plecat împreună la dans, dar când a venit momentul să se întoarcă acasă, Claire dansa cu un băiat care-i plăcea și nu s-a dus cu Kimberley, care a plecat singură și a fost înhățată de Payne. În mod evident, Claire s-a simțit vinovată. Ceea ce vreau să spun e că există o diferență foarte mare între a avea cincisprezece ani și a avea douăzeci și unu. Au fost șase ani în care a trăit cu acest sentiment de vinovăție. Știu, Annie a spus că Mel Danvers crede că Mary avea în jur de patruzeci de ani, dar n-a văzut-o bine. E foarte posibil să se fi înșelat. Sincer, indicațiile pe care i le-a dat artistului și portretul-robot sunt inutile. Spun doar că nu trebuie să o eliminăm pe Claire și nici pe altcineva de pe listă numai pentru că au mai puțin de patruzeci de ani, atâta tot.

— Atunci să o adăugăm și pe ea pe listă, desigur, a spus Hartnell. Și, în aceeași logică, să nu excludem pe nimeni care era de vârsta victimei în acea perioadă. Vorba lui Alan, oamenii se

schimbă cu vârsta și nimeni nu o face cu viteză mai mare și mai imprevizibil decât tinerii. Categoria asta include iubiți, iubite, frați, ce vreți voi. Sper că ai o echipă mare, inspector Cabbot.

Annie și-a forțat un zâmbet.

— Suntem cam strâmtorați, domnule, dar o să ne descurcăm.

— Te mai ajutăm cu ceva? a întrebat Hartnell.

— Dacă ați putea să-mi lăsați pe un birou toate dosarele din cazul Cameleon...? E posibil să mai am nevoie de detalii și să trec pe-aici să le consult.

— S-a făcut, a spus Hartnell. Ken, te ocupi tu de asta?

— Cu siguranță, a spus Blackstone. Și poți lucra în biroul meu, Annie. Nu stăm prea bine cu spațiul.

— Mulțumesc, Ken, a spus Annie.

Hartnell s-a ridicat și s-a uitat la ceas, semn că era ocupat.

— Cred că am acoperit tot ce era de acoperit, a spus. Știu că n-o să vărsăm nicio lacrimă după Lucy Payne, dar în același timp cred că am vrea să vedem că se face dreptate.

— Da, domnule, au murmurat toți în timp ce ieșeau din birou.

Pe coridor, Banks a încercat s-o prindă din urmă pe Annie, care se grăbea spre ușile deschise ale liftului. A reușit să o ajungă și să-i pună mâna pe umăr, dar Annie s-a smucit cu o asemenea forță încât l-a lăsat încremenit. A privit-o urcând în lift și ușile s-au închis în urma ei. O clipă mai târziu, a simțit o atingere prietenească pe spate.

— Alan, bătrâne, i-a spus Ken Blackstone, cred că ai nevoie de o băutură, și e deja ora prânzului.

•

Winsome a găsit o cafenea peste drum de clădirea cu biroul lui Austin și s-a hotărât să se așeze, în așteptarea studentului cu părul lung. Nu era sigură ce avea de gând să facă atunci când îl va vedea ieșind, dar știa că va găsi o soluție. Winsome și-a comandat un latte și s-a așezat pe un scaun lângă fereastră, unde un raft portocaliu de plastic servea numai bine drept suport de cană. Era mai bătrână decât majoritatea clienților, dar, în mod surprinzător, asta nu atrăgea priviri curioase. Purta blugi negri și o jachetă cu fermoar, nu

complet deplasate pentru un astfel de loc, deși poate puțin cam prea pretențioase pentru o cafenea studentească. S-a gândit că, cel mai probabil, nimeni nu o băga în seamă pentru că la una dintre mese erau doi studenți chinezi cufundați într-o discuție, la alta două fete musulmane purtând *hijab*, și o tânără de culoare, cu dreaduri, stând de vorbă cu un băiat alb cu o freză asemănătoare, îmbrăcat într-un tricou cu Bob Marley. Restul erau albi, dar acesta era cel mai mare amestec rasial pe care Winsome îl văzuse în Eastvale. S-a întrebat unde dispăreau cu toții sâmbăta după-amiaza, când ea își făcea cumpărăturile, sau sâmbăta seara, când piața din centrul orașului se transforma într-un dezastru total. A presupus că erau destule puburi, baruri și cafenele în campus ca să-i țină ocupați fără să vrea să-și riște viețile ca urmare a întâlnirii cu vreo adunătură de bețivi sau de fermieri. În consecință, de ce aleseseră Hayley și prietenii ei să meargă în centru? Dorința de-a trăi periculos? Cel mai probabil, s-a gândit Winsome, studenții erau cei care bântuiau și piața centrală și pe localnici.

A rămas cu ochii ațintiți asupra ușii de la clădirea în care se afla Austin și-a început să-și soarbă cafeaua. În timp ce aștepta, n-a putut să nu se gândească la confesiunea șocantă a lui Annie Cabbot din seara precedentă. Un băiat de douăzeci și doi de ani, pentru numele lui Dumnezeu? Ce-o fi fost în mintea ei? Nu era decât un copil – probabil fiul lui Banks, de exemplu, are cam aceeași vârstă, poate puțin mai mult. Pe Annie o privise mereu cu admirație, cu respect. Și, în secret, mai sperase și că o să ajungă împreună cu Banks. I se părea că sunt un cuplu foarte reușit și ar fi fost fericită să le fie domnișoară de onoare la nuntă. Cât de tare se înșelase. Bietul Banks. Dacă ar fi știut, probabil ar fi fost la fel de dezgustat ca și ea. Winsome a fost surprinsă de propria-i reacție puritană, dar fusese crescută după norme religioase foarte stricte și nicio expunere la libertinajul lumii modeme nu avea cum să schimbe asta.

După ce Annie dăduse buzna afară, Winsome plecase și ea acasă. O îngrijora gândul că Annie va conduce, dar când ajunsese afară Astra deja dispăruse din piață. Prea târziu. Simțea că-și

dezamăgise prietena, că nu spusese cuvintele potrivite, nu-i arătase înțelegerea de care avusese nevoie, dar se simțise atât de șocată și de pierdută, atât de apăsată de greutatea intimității confesiunii încât pur și simplu nu reușise. Nu o înțelegea aproape deloc pe Annie. Aici se termina solidaritatea feminină. Dar mai era ceva, o problemă cu băiatul ăsta, despre care Annie nu mai apucase să-i spună, și asta o îngrijora. Studenții se fâțâiau în sus și-n jos pe stradă, cărând rucsacuri sau geți, îmbrăcați în tricouri și în blugi. Nimeni nu părea să se grăbească. Asta da viață, s-a gândit Winsome. Ei n-aveau de-a face, primul lucru duminica dimineața, cu indivizi ca Templeton sau cu cadavre ale unor fete tinere. Ar fi putut pune pariu că-și petreceau nopțile transpirând, făcând sex fără cea mai mică urmă de vinovăție. Simțea că ar putea rămâne acolo pentru totdeauna, sorbindu-și cafeaua în soare, copleșită de un sentiment de pace cum numai în copilărie mai avusese, în acele zile lungi și fierbinți când se auzeau doar păsările și foșnetul leneș al frunzelor de banan de pe plantație.

N-a durat mult. Înainte să termine cafeaua, tânărul a ieșit pe ușă, a privit într-o parte și în alta în timp ce cobora pe scări și a cotit în stradă. Winsome și-a ridicat servieta și geanta și a pornit în urmărire. Se hotărâse că abordarea cea mai bună era cea directă. La urma urmei, ea era ofițer de poliție, iar el era martor.

— Scuză-mă, a strigat, chiar înainte ca tânărul să dispară după un colț.

S-a oprit cu o expresie confuză pe chip și și-a înfipt degetul mare în piept.

— *Moi?*

— Da, tu. Avem ceva de vorbit.

— Despre ce?

Winsome i-a arătat legitimația.

— Hayley Daniels, a spus.

— Știi cine ești, dar nu știi...

— Nu mă lua cu asta. Ai fost cu ea în piață sâmbătă seara. Te avem pe înregistrare.

Băiatul s-a făcut alb la față.

— Cred că... bine... să mergem aici.

A intrat într-o cafenea.

Winsome nu mai voia încă o cafea. S-a mulțumit

să comande o apă minerală în timp ce băiatul, al cărui nume era Zack Lane, își îndulcea ceaiul de plante.

— O.K., i-a spus. O cunoșteam pe Hayley. Și ce?

— De ce n-ai făcut un pas în față? Probabil știai că o să-ți dăm de urmă într-un târziu.

— Și o să mă amestecați în investigarea unei crime. Tu ai fi făcut pasul în față?

— Bineînțeles că da, a spus Winsome. Care e problema dacă n-ai făcut nimic rău?

— Pentru tine e simplu. A făcut o pauză și a examinat-o mai de-a-proape. Pe de altă parte, poate că nu e atât de ușor. Tu ar trebui să știi mai bine decât majoritatea oamenilor.

Winsome a simțit că se zbârlește.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Hai, fii serioasă. Nici măcar nu-mi imaginez de ce-ai vrut să te faci polițist. Cineva ca tine. Pun pariu că niciunul dintre amicii tăi nu-i prea încântat, nu? Ei sunt mereu bănuți de câte ceva numai pentru că sunt negri, tu n-ai nicio problemă să te plimbi pe stradă, pe când ei...

— Taci. Oprește-te acum, a spus Winsome, ridicând mâna, și ceva din tonul ei l-a blocat pe băiat. N-am venit să discut cu tine despre rasism sau despre alegerile pe care le-am făcut în carieră. Sunt aici ca să-ți pun niște întrebări în legătură cu Hayley Daniels. Ai înțeles? Ai spus că ai știut cine sunt de cum m-ai văzut. Cum așa?

Zack a zâmbit.

— Alți polițiști negri nu mai sunt în Eastvale, a spus. Nici măcar unul în afară de tine, și poza ta a fost în ziar. Nu pot să spun că mă miră. Dar te-au nedreptățit. Ar fi trebuit să-ți pună fotografia la pagina cinci.

— Potolește-te, a spus Winsome.

La scurt timp după ce fusese trimisă în Eastvale, ziarul local publicase un articol despre ea. A reușit să-și forțeze un zâmbet.

— Cred că erai foarte tânăr pe-atunci.

— Sunt mai mare decât par. Am crescut aici, pe strada asta. Sunt unul dintre localnici. Taică-meu e în consiliul orășenesc, așa că-i place să ia pulsul metropolei.

A izbucnit în râs.

— Tocmai ai fost să-l vezi pe Malcolm Austin.

— Așa, și? E profesorul meu.

— E bun de ceva?

— De ce, te bate vreun gând să te înscrii?

— Nu mai face pe deșteptul și răspunde.

— Relaxează-te.

— Relaxează-te? a îngânat Winsome, neîncrezătoare.

Nu asta-i spusese și Annie cu o seară înainte?

S-a gândit să facă o remarcă sarcastică despre cum asta ar fi destul de greu pentru o persoană de culoare ca ea, dar în schimb și-a înfipt un deget în pieptul lui Zack și i-a spus:

— Să mă relaxez? Am fost printre primii care au ajuns la locul crimei duminică dimineată și i-am văzut cadavrul lui Hayley, așa că nu-mi spune mie să mă relaxez. Am văzut-o acolo, moartă. Fusese violată și strangulată. Deci nu-mi spune să mă relaxez. Iar tu se presupune că i-ai fost prieten.

Zack se albise la față și părea să fie cuprins de remușcări.

— În regulă, îmi pare rău, a spus, dându-și părul peste cap. Și eu sunt zdruncinat de ceea ce s-a

întâmpat cu Hayley, să știi. Îmi plăcea de ea, așa vacă proastă cum era.

— De ce vacă proastă?

— Era exagerată. Din cauza ei ne-au dat afară de la The Trumpeters și aproape că am pățit-o și la The Fountain.

— La The Fountain am auzit că v-ați purtat frumos.

— Ai întrebat în stânga și-n dreapta, nu?

— Ne-am făcut meseria, atâta tot.

— Sigur, numai faptele. Bineînțeles. Păi da, așa a fost. Numai că Hayley voia să se p... Trebuia să meargă la toaletă și niște țărănoi o stricaseră. Se întâmplă tot timpul. Jamie, barmanul, și-a cam auzit-o pentru isprava asta, deși nici măcar nu era vina lui.

— Jamie Murdoch?

— Da. Îl cunoști?

— Am vorbit cu el.

— Am fost coleg de școală cu Jamie. S-a mutat aici cu părinții, din Tyneside, când avea vreo doișpe ani. E un tip O.K. Cam tăcut și poate lipsit de ambiție.

— Cum adică?

— A intrat la facultate, dar nu s-a ținut de treabă. În realitate e un tip destul de inteligent, numai că nu toată lumea face față vieții academice. Cu siguranță ar putea mai mult decât să lucreze într-un bar, dar nu-s convins că are coaie pentru asta.

— Sâmbătă seara era singur, a spus Winsome.

— Da, știu. Face asta des. Am impresia că nu poate să-și țină oamenii la un loc. Cred că acum lucrează pentru el Jill Sutherland, dar sunt aproape sigur că n-o să țină prea mult.

— De ce?

— Prea multe aere și fițe pe Jill a noastră ca să reziste într-o bombă cum e The Fountain.

— Și proprietarul?

— Terry Clarke? Diletantul ăla? Nu e niciodată pe-acolo. Are o casă de vacanță prin Orlando sau Fort Lauderdale sau ceva de genul ăsta. Nu cred că e ușor pentru Jamie. Nu e genul autoritar din fire, îi lasă pe toți să-l calce-n picioare. Oricum, pe Hayley a cam luat-o gura pe dinainte când a văzut în ce hal era buda, l-a făcut în toate felurile și i-a

spus să pună mâna s-o repara, altfel o să facă pe jos. Asta era Hayley. Dar am reușit s-o calmăm înainte să se producă vreun dezastru. Și ne-am și terminat băuturile.

Winsome și-a notat că ar trebui să mai meargă cineva să vorbească cu Jamie Murdoch și s-o localizeze pe Jill Sutherland.

— E adevărat că Hayley s-a dus în Taylor's Yard la toaletă? a întrebat.

— Da, a spus Zack. Și-a lăsat capul într-o parte și a studiat-o pe Winsome. Deși e un fel ciudat de-a o spune. Adică, acolo nu există nicio toaletă. Și, cum am spus, Hayley putea să fie destul de extravagantă. De cum am ieșit din The Fountain, ne-a anunțat pe toți că se duce să se pișe. Scuze. Trebuia să meargă la toaletă și o luase spre Labirint. A făcut o pauză. Poate c-ar fi trebuit să facă pe jos, atunci n-ar mai fi avut motive să intre acolo.

— N-a încercat nimeni s-o facă să se răzgândească?

— Ba da, dar pe Hayley n-o puteai convinge de nimic atunci când își puneă ceva în cap.

Asta spusese și Stuart Kinsey, și-a amintit Winsome.

— Cel puțin ați fi putut merge cu ea, măcar unul din voi...

Winsome și-a dat seama prea târziu de ceea ce spusese și și-a lăsat propoziția neterminată.

— Nu spun că nu s-ar fi găsit destui voluntari, a spus Zack rânjind. Stuart, de exemplu. Poate și eu, dacă aș fi fost destul de beat. Dar nu mă dau în vânt după dușuri aurii și Hayley oricum nu era genul meu. Normal că am glumit cu toții despre cum ar fi să mergem după ea, s-o speriem una bună și s-o prindem cu chiloții în vine, dar nu s-a întâmplat așa ceva. Ne-am dus în Bar None și Hayley...

— N-avea de gând să vină după voi mai târziu?

— Nu, urma să doarmă la cineva.

— La cine? La o prietenă?

Zack a izbucnit în râs.

— Hai să fim serioși. Orice-ar fi fost Hayley a noastră, cu siguranță nu era genul căreia să-i placă fetele. Nu spun că nu avea vreo două prietene – mă gândesc la Susie și la Caroline – dar în cea mai

mare parte îi plăcea să stea printre băieți.

— Poți să-mi spui numele tuturor celor care au fost cu voi sâmbătă?

— Păi, să vedem. Eram eu, Hayley, Susie Govindar, Caroline Vance, pe urmă Stuart Kinsey, Giles Faulkner și Keith Taft. Cam asta. Will, adică Will Paisley, fusese și el cu noi mai devreme, dar plecase să se întâlnească cu niște amici în Leeds. Ca să fiu sincer, cred că are vreun iubit pe-acolo, deși el nu recunoaște nimic. Și nici nu-l învinovățesc, într-un loc ca ăsta.

— Deci în cea mai mare parte a timpului, după ce acest Will a plecat la Leeds, oricare-ar fi fost motivul, ați fost șapte, nu?

— Da, plus minus unul sau doi, întâlniți pe drum.

— Ai spus că Hayley prefera compania bărbaților. De ce?

— De ce crezi? Pentru că era centrul atenției. Pentru că erau gata să facă orice le cerea. Și pentru că-i juca pe toți pe degete.

— Mie-mi sună mai degrabă a găsculiță beată. Zack a studiat-o pe Winsome de-aproape.

— Dar tu n-ai cunoscut-o, a spus. De fapt, era mai mult de-atât. Normal, îi plăcea s-o facă lată sâmbăta seara, să renunțe la orice inhibiții și să se-mbete. Dar era o studentă bună, își făcea lucrările la timp și avea un viitor promițător. Pe deasupra, era și deșteaptă. Uneori trebuie să sapi dincolo de hainele sclipitoare și de bravada superficială.

— Și tu asta ai făcut?

— Eu am ieșit cu ea de vreo două ori anul trecut. Dar, după cum am spus, nu era chiar genul meu. Și în caz că aveai de gând să întrebi, nu, nu m-am culcat cu ea. Hayley nu era vreo ușuratică. Se păzea cum își păzește un scoțian portofelul, în ciuda hainelor sexy. Eu n-am avut parte de nimic de la brâu în jos.

— Deci îi plăcea să vă ațâțe?

— N-am spus asta.

— Dar asta ai lăsat să se înțeleagă.

— Nu, nu chiar. Putea s-o facă. Îi plăcea să se joace, să flirteze, să te țină în tensiune. Dar putea să fie și serioasă. Adică, puteai vorbi și lucruri serioase cu Hayley. Politică. Muzică. Istorie.

Orice. Avea păreri și argumente ca să și le susțină. Adică, vreau să spun că numai pentru că se îmbrăca așa cum se îmbrăca, nu înseamnă că se pune pe tavă pentru toți. Ar trebui să știi asta.

Winsome s-a zbârlit toată.

— Ce vrei să spui?

Zack a ridicat mâna.

— O.K., hai nu te... n-am vrut să te jignesc. Voiam să spun că cel mai probabil ai mai auzit scuza asta, că cineva și-a meritat-o numai pentru felul în care se îmbracă, și știi bine că asta nu ar trebui să conteze. O femeie ar trebui să poată ieși pe stradă în Eastvale goală pușcă dacă vrea, și nimeni n-are dreptul să o atingă.

Winsome a râs.

— Sunt convinsă că ar fi o priveliște minunată.

— Păi, a spus Zack, ăsta e singurul lucru pe care tu și gașca ta nu l-ați făcut ilegal. Încă. Și-a atins tâmpla cu mâna. Asta și gândurile oamenilor.

— Încercăm să aflăm cu cine se vedea Hayley în ultima vreme, a continuat Winsome. Așa că dacă nu cu tine și nici cu Stuart Kinsey, ai idee cine ar fi putut fi?

Zack a făcut o pauză.

— Păi, n-a spus nimic, dar... Zack s-a uitat pe fereastră, înspre strada pe care veniseră. Nu cred că trebuie să căutați mai departe de al nostru domn Austin de-aici de peste drum.

— Acolo se ducea sâmbătă seară?

— Cred că da.

— Austin a negat că ar avea o legătură cu ea.

Zack a râs.

— Păi, ce altceva să facă? Riscă să-și piardă jobul altfel. Lucrurile de genul ăsta nu sunt foarte bine văzute pe-aici.

— Știi sigur?

— Despre Mal și Hayley? Sigur că da. I-am văzut împreună, l-am văzut cu mâna pe coapsele ei, sărutând-o pe gât.

— Când se întâmpla asta?

— Cam cu o lună în urmă.

Winsome a simțit că i se accelerează pulsul. Meritase să aștepte după Zack Lane, la urma urmei.

— Unde i-ai văzut?

— Într-un pub afară din Helmthorpe. The Green

Man. Probabil s-au gândit că erau destul de departe, dar eu eram acolo la un concurs de darts.

— Ei te-au văzut?

— Nu cred. M-am cărat destul de repede când i-am zărit.

— De ce?

— Ar fi fost ciudat. Totuși, Austin e și proful meu.

— Da, a spus Winsome. Bineînțeles. S-a ridicat. Mulțumesc, domnule Lane. Mulțumesc mult.

Acum, că primise confirmarea de care avea nevoie, Winsome a avut impresia că lucrurile încep să progreseze, iar Malcolm Austin urma să aibă parte de câteva întrebări dificile la următoarea vizită a poliției.

8.

— Deci care-i treaba, Alan? Ce se întâmplă? Puteai să tai tensiunea cu cuțitul în camera aia.

— Crezi că Phil Hartnell a remarcat?

— N-a ajuns unde a ajuns fără să observe lucruri de genul ăsta. Probabil s-a gândit că ați avut vreo discuție mai aprinsă în cuplu.

— Și tu?

— Părea explicația logică. Dar...

— Dar ce, Ken?

— Păi, nu sunteți un cuplu, nu? Cel puțin asta am crezut eu despre voi doi.

— Nu suntem, a spus Banks. Sau cel puțin eu nu credeam că suntem.

— Ce vrea să-nsemne asta?

Stăteau afară la The Packhorse, pe o bancă, într-o curte lângă Briggate. Pereții erau înalți, dar pe Banks l-au dus cu gândul la Labirint și la Hayley Daniels. Banks își făcea de lucru cu un cod gigant cu cartofi prăjiți și cu o halbă de bere Black Sheep. La una dintre mese era un grup de studenți

care dez băteau un concert al trupei Radiohead, și începuseră să-și facă apariția tot felul de angajați ai birourilor din jur, veniți pentru pauza de masă, bărbații cu cravatele desfăcute și cu jachetele atâr nate pe umeri, femeile cu fuste lungi și bluze cu mâneci scurte, în pantofi cu vârful decupat sau în sandale. Vremea se încălzise mult față de duminică și se anunța un week-end frumos.

— Aș vrea să știu, a spus Banks.

Nu credea c-ar fi potrivit să-i spună lui Ken ce se întâmplase cu o seară înainte, așa că i-a oferit o variantă modificată, lăsând deoparte felul stânjenitor în care îi făcuse ea avansuri, dar și senzația pe care o avusese atunci când își lipise coapsele și sânii de el. Dorință și pericol. Alese să se protejeze în fața pericolului, mai degrabă decât să cedeze în fața dorinței. Dar nici asta nu-i putea explica lui Ken. Simțise și gelozie atunci când îi vorbise despre alții. Citise undeva că gelozia nu poate exista fără dorință.

— Și deci despre ce-a fost vorba? a întrebat Blackstone.

Banks a râs.

— Annie nu prea are încredere în mine zilele astea. În plus, a fost și în Est câteva săptămâni, n-a prea ținut legătura, se întâmplă ceva ciudat în viața ei — asta e tot ce pot spune sigur.

— N-arăta prea bine de dimineată.

— Știu.

— Spui că era beată când a venit la tine?

— Asta a fost impresia pe care mi-a lăsat-o.

— Poate că are o problemă cu alcoolul? Se întâmplă destul de des în branșa noastră.

Banks s-a holbat în halba lui pe jumătate goală. Sau pe jumătate plină? Oare el avea o problemă cu alcoolul? Unii ar fi spus că avea. Știa că bea prea mult, dar nu atât cât să fie mahmur în fiecare dimineată sau să-i afecteze munca, așa că nu-și făcea prea multe griji din cauza asta. Ce era rău în faptul că stătea singur și bea câteva pahare de vin în timp ce asculta Thelonious Monk sau Grateful Dead? Din când în când, atunci când îl apucau tristețile, asculta Billie Holiday sau *Modern Times* al lui Dylan, și își turna un pahar sau două în plus. Și ce dacă? După cum spusese Annie, ce avea atât de minunat în viață încât să-și permită să respingă

pe cineva ca ea?

— Nu cred că e vorba de asta, a spus Banks. Annie nu s-a dat niciodată în lături de la un pahar, dar poate să ducă. Cred că asta e doar un simptom, nu cauza.

— Probleme cu bărbații?

— Oare de ce presupunem tot timpul că e ceva de genul ăsta? a spus Banks. Poate probleme la muncă?

Dar nici măcar el nu credea chestia asta în timp ce o spunea. Înțelesese numai jumătate din ceea ce spusese Annie cu o seară înainte, dar citise printre rânduri și totul indica probleme cu bărbații. Fusese implicat în viața ei amoroasă și înainte și nu știa dacă-și mai dorea lucrul ăsta.

— Poate presiunea cazului Lucy Payne și Janet Taylor, a spus, sperând măcar să abată discuția în altă direcție, dacă nu să schimbe subiectul cu totul.

Blackstone a luat o gură de bere.

— Nu i-a fost tocmai simplu, a spus. De data asta, ea a tras bățul cel mai scurt și s-a ales cu rahatul ăsta.

— Nimănui nu i-a fost simplu, a spus Banks.

Dar știi despre ce vorbesc. Ai vreo idee?

— Despre cine ar fi putut s-o facă?

— Da.

— Cum a spus și Hartnell, lista e lungă. Un lucru care mă pune totuși pe gânduri e... cred că aș putea spune *precizia* crimei.

— Ce vrei să spui?

— Păi, în primul rând, să presupunem că n-ar fi fost chiar atât de greu pentru ucigaș să afle unde a ajuns Lucy Payne când a plecat din spital. Știu că Julia Ford susține că firma ei a făcut eforturi să-i protejeze identitatea, dar lucrurile astea se pot afla dacă cineva e chiar foarte dornic și insistent. Cu puțin ajutor din interior, cu mai multe dosare publice, cu o sumă de bani trecând dintr-o mână în alta, în fine. Să lăsăm asta deoparte și să presupunem că nu gășirea ei era provocarea majoră. Acum mă gândesc la metodă. Dacă ar fi fost cineva din familia vreunei victime, să spunem, de ce n-a luat-o pe Lucy la o plimbare pe coastă, ca apoi să o arunce de pe stâncă?

— Înțeleg unde bați, a spus Banks. Pentru o crimă așa cum e asta, criminalul trebuia să fie

pregătit. Lama, sau orice ar fi fost.

— Da. Și chiar și în cazul în care presupunem că cineva pornise hotărât s-o ucidă pe Lucy, că era o chestie premeditată, tot e mai logic să o fi aruncat în prăpastie. Nu e ca și cum ar fi putut fi forțată să mărturisească ceva, sau măcar să dea vreun semn de spaimă sau durere. Nici măcar nu putea vorbi.

— Încerci să-mi spui că poate nu era cineva implicat în cazul Cameleon?

— Nu știu exact ce vreau să spun, a răspuns Blackstone. Dar e o posibilitate demnă de luat în considerare. Ar putea cineva care era furios pe Lucy Payne pentru ceea ce-i făcuse unui membru al familiei să aibă atât de mult sânge-rece? Unde a fost furia?

— Dacă pur și simplu ar fi aruncat-o de pe stâncă, a spus Banks, exista posibilitatea ca trupul ei să nu mai fie găsit.

— Dar cu siguranță s-ar fi recuperat scaunul cu roțile și asta ar fi dat de înțeles ce s-a întâmplat.

— Posibil.

— Poate că mă înșel, a spus Blackstone.

Gândesc cu voce tare. E posibil să nici nu fi murit aruncată de pe stâncă.

— Nu, Ken, cred că mergi în direcția bună. A fost o treabă cu sânge-rece, e foarte simplu. O treabă care trebuia să fie eficientă. Oricine a ucis-o trebuia să aibă certitudinea că nu i-a lăsat nicio șansă de supraviețuire, poate chiar a privit-o murind. Nu putea suporta incertitudinea. La urma urmei, Lucy Payne era paralizată, altceva nu prea mai era de făcut decât să-i ia viața, atât de puțin cât mai rămăsese din ea.

— Atâta cât mai rămăsese pe dinăuntru, a spus Blackstone.

— Ce?

— Nu știu. Îmi dau cu presupusul. Totuși, ai dreptate. Era o metodă eficientă. Și-a făcut treaba și a lăsat dovezile la vedere, pentru toată lumea. Asta trebuie să ne spună ceva.

— Deci autorul voia să facă o afirmație?

— Da. Voia să-i scurgă ultimele picături de sânge. Care era afirmația? Cred că atunci când vom avea acest răspuns, vom fi eliminat deja multe nume de pe listă.

— Vom?

— Adică echipa lui Annie.

— Dar pare un fel de continuare, nu? a spus Banks. O afacere neterminată.

— Da, a aprobat Blackstone. Mă gândeam să le sugerez s-o aducă pe Jenny Fuller din nou, pentru consultații. Ea a lucrat la cazul original.

— Nici măcar nu știi unde e în momentul ăsta. Cred că a plecat de tot din Eastvale. Din câte informații am, ar putea la fel de bine să fie în America sau în Australia. N-am mai văzut-o de secole.

— O spui ca pe-un regret. Ceva istorii?

— Foarte multe, a spus Banks, dar nu genul la care te-ai putea gândi. Toate greșelile mele cu Jenny țin de ceea ce *n-am făcut*, nu de ceea ce am făcut. Am ratat ocazii mai degrabă decât să facem ceva pripit și apoi să regretăm.

— Hmm.

— Ne știm de foarte multă vreme, atâta tot, a spus Banks. De când eram sus în Nord, de fapt. Am cunoscut-o în timp ce investigam primul meu caz. Poate că lucrurile ar fi putut să fie diferite, dar

nu sunt, și acum e prea târziu. Nu s-a întâmplat nimic.

Și-au terminat băuturile și au ieșit. Vremea bună îi strânsese pe oameni în centrul orașului, iar trotuarele erau pline, în timp ce afacerile magazinelor înfloreau: Marks and Spencer, Harvey Nichols, Debenhams, Curry's Digital. Mămici de paisprezece ani își expuneau bronzul obținut la solar, împingând cărucioarele cu o mână și fumând cu cealaltă. Sau cel puțin așa părea. După ce și-a luat rămas-bun de la Blackstone pe Headrow Avenue și i-a promis să se întâlnească în curând la o porție de curry și o bere, Banks a intrat la Muji și și-a cumpărat un pumn de carnețele de buzunar cu coperte de carton, care-i plăceau atât de mult, apoi s-a aventurat la Borders să vadă dacă aveau *White Heat* la reducere. Îi plăcuse primul volum din istoria Angliei în anii '50, al lui Dominick Sandbrook, *Never Had It So Good*, și abia îl aștepta pe următorul – despre perioada *lui*, anii șaizeci – după ce termina cu *Epoca postbelică*. După aceea avea de gând să vadă ce CD-uri noi au apărut la HMV.

•

Annie nu se simțea foarte mândră de performanța de la Millgarth în timp ce conducea spre Whitby, o oră și jumătate mai târziu. Era o zi frumoasă, iar marea se întindea la picioarele ei, numai în verde și albastru, mult mai strălucitoare și vibrantă decât o văzuse vreodată. Acoperișurile roșii se ridicau dintre dealuri, iar zidurile portului se întindeau în apă ca un clește. Întreaga scenă, flancată de o parte și de alta de stânci înalte, părea să semene mai degrabă cu un peisaj abstract decât cu unul real.

De la înălțime, vedea cu ușurință cele două jumătăți distincte ale orașului, despărțite de estuar: Coasta de Est, cu catedrala în ruine și Biserica Sf. Maria, semănând cu o barcă întoarsă; Coasta de Vest, cu șirurile de pensiuni și hoteluri în stil victorian, cu statuia Căpitanului Cook și arcul făcut din două oase uriașe de balenă. Chiar dacă Annie se lăsa absorbită de peisaj și ochiul ei artistic traducea totul într-o pânză abstractă, mintea îi era ocupată de Banks, Eric și, mai ales, de comportamentul ei. *Pierduse controlul*. Nu era și

un cântec despre asta? Banks ar fi știut. Banks. *Naiba să-l ia.* La ce s-o fi gândit? Că un număr scurt cu el ar fi rezolvat toate problemele?

Cu cât se gândea mai mult la seara de sâmbătă, cu atât își dădea seama că nu diferența de vârstă o deranja. La urma urmei, dacă lucrurile ar fi stat invers, dacă ea ar fi avut douăzeci și doi de ani, ar fi fost foarte normal pentru bărbații de patruzeci de ani să se culce cu ea – ar fi pus pariu că niciunul dintre ei n-ar fi refuzat o Keira Knightley sau o Scarlett Johansson. În plus, erau și o grămadă de femei trecute de patruzeci de ani care i se lăudau lui Annie cu cuceririle lor mai tinere. Ar fi trebuit să fie al naibii de mândră de ea însăși pentru figura cu Eric, nu să se simtă atât de ieftină și de murdară. Dar știa că se simțea așa pentru că ea nu era genul ăsta de femeie.

Poate se simțea prost pentru că mereu crezuse că alegea să se culce cu bărbați cu care putea vorbi dimineața, iar faptul că erau adesea mai bătrâni decât ea, mai maturi, așa ca Banks, nu părea să fi contat. Erau mai experimentați, aveau mai multe de vorbit. Cei tineri erau atât de obsedați de ei înșiși,

atât de preocupați de imagine. Chiar și când fusese mai tânără simțise la fel, preferase să fie cu bărbați mai bătrâni și i se păruse că băieții de vârsta ei erau superficiali și lipsiți de orice în afară de energie sexuală. Poate asta era suficient pentru unele femei. Poate că ar fi trebuit să fie suficient și pentru ea și atunci nu s-ar mai fi simțit atât de prost.

Ceea ce o deranja cel mai mult, și peste asta nu putea trece, era faptul că nu știuse ce face. Își pierduse controlul. Dintr-un motiv oarecare, se îmbătase suficient de tare încât să i se pară seducătoare ideea că o plăcuse un tânăr de douăzeci de ani, când ea tocmai împlinise patruzeci. Nu era un lucru bun că se trezise îngrozitor de mahmură lângă un străin, iar de data asta era chiar mai rău pentru că străinul ar fi putut să-i fie fiu.

Și nici măcar nu putea pretinde că a fost forțată sau drogată. Nici urmă de Rohypnol sau GHB, numai alcool și vreo două jointuri, din câte știa ea, iar cel mai rău era că, oricât fusese de beată, își dăduse consimțământul pentru absolut tot. Nu-și

amintea detaliile partidei de sex, numai bâjbâiala stângace, gemetele și senzația că totul se terminase foarte repede, dar își amintea că inițial fusese foarte entuziasmată și încântată. În cele din urmă, bănuise că și el fusese la fel de dezamăgit ca și ea. Apoi episodul cu Banks din seara precedentă. Din nou, la ce naiba se gândise? Acum lucrurile nu mai aveau cum să fie la fel, nu mai avea cum să dea ochii cu el fără să-și piardă respectul de sine. În plus, îi pusese și pe Banks, și pe Winsome într-o situație stânjenitoare, conducând în halul în care era. Și-ar fi putut pierde permisul, ar fi putut să fie suspendată. Iar asta părea să fie ultima ei problemă.

Culorile mării se schimbau în timp ce cobora dealul, și în curând era în dreptul unor case, oprind la semafoare pe străzile din centru forfotind de viață normală. În fața secției de poliție era o gașcă de reporteri care agitau microfoane spre oricine dădea să iasă. Annie și-a croit drum printre ei cu ajutorul forțelor de ordine și a intrat în sediu, unde a întâmpinat-o senzația obișnuită de haos controlat. Abia intrase că a și abordat-o Ginger.

— Ce-ați pățit? Arătați cam abătută.

— Sunt bine, a mârâit Annie. Mă enervează nenorociții ăștia de reporteri, atâta tot. Noutăți?

— Am un mesaj de la un fost detectiv pe nume Les Ferris, a spus Ginger.

— Cine-i ăsta?

— E localnic. A lucrat aici, dar acum e în Scarborough. Oficial e pus pe liber, dar i-au dat un birou și e angajat civil, pe post de cercetător. Se pare că se pricepe.

— Și?

— A zis că vrea să vă vadă, atâta tot.

— Sunt foarte populară, nu?

— Spune că e vorba despre un caz mai vechi, dar crede că poate fi relevant pentru investigația morții lui Lucy Payne.

— O.K., a spus Annie, o să încerc să mă strecor afară și să dau de el mai târziu. S-a mai întâmplat ceva cât am fost plecată?

— Nimic, doamnă. Am vorbit cu cei de la Mapston Hall din nou. Nimic nou nici pe-acolo. Dacă într-adevăr cineva știa despre Karen Drew că era de fapt Lucy Payne, secretul e foarte bine

păstrat.

— Va trebui să organizăm o echipă care să sape mult mai adânc, a spus Annie. Trebuie să ne uităm îndeaproape la afacerea Juliei Ford, la echipa de la Mapston Hall, la spital, la serviciile sociale, la tot. Să vedem dacă cineva din Nottingham ne poate ajuta, restul împărțim între cei mai buni oameni ai noștri. Spune-le că vor trebui să stea peste program.

— Da, doamnă, a spus Ginger.

— Și cred că trebuie să începem să punem întrebări și în alte direcții, a spus Annie, scoțându-și dosarele din servietă. Va trebui să lărgim baza de investigații. Ia lista de nume și împarte-o cu Naylor și cu restul echipei, O.K.? Cu toții au avut de suferit într-un fel sau altul din cauza lui Lucy Payne acum șase ani, majoritatea în West Yorkshire. Am luat deja legătura cu cei de acolo, care sunt dispuși să ne ofere tot ajutorul. Avem nevoie de declarații, alibiuri, tot tacâmul. Măine mă duc să-i fac o vizită lui Claire Toth. Era apropiată de ultima victimă a soților Payne și se învinovățește pentru ceea ce s-a întâmplat.

Întrebări?

— Nu, doamnă, a spus Ginger, studiind lista. Dar pare-mi-se c-o să fie de muncă, nu glumă.

— Și încă mai am, mai ales pentru tine, Ginger.

— Ce drăguț, doamnă.

— Pe deal, vizavi de soții Payne, locuia o tânără canadiană. S-a împrietenit destul de tare cu Lucy, inclusiv după arest. A apărut la televizor ca „apărătoarea” ei, credea că Lucy e o biată victimă.

— Înțeleg, a spus Ginger.

— Era de față și când Lucy a avut „accidentul”. La vremea aceea, Lucy locuia în casa ei. Îți dai seama ce sentiment de trădare trebuie s-o fi încercat. Oricum, ea trebuie să fie suspectul nostru numărul unu în cazul în care a fost măcar pe aproape de scena crimei. Numele ei e Maggie, sau Margaret, Forrest. A lucrat ca ilustrator pentru cărți de copii, așa că sunt șanse destul de mari să fie tot în aceeași industrie. Poți căuta editori, asociații profesionale, ce mai știi tu. Cunoști mișcarea. I-a întins un dosar lui Ginger. Detaliile sunt aici.

— Ați spus că e canadiancă. Dacă s-a dus

acasă?

— Atunci nu mai e problema noastră, nu?

— Și dacă o găsesc?

— Vii direct la mine, a spus Annie. Țsta ar fi încă un interviu de care aș vrea să mă ocup personal.

•

Jill Sutherland, barmaniță part-time la The Fountain, era în bucătărie când Winsome a sunat la ușa apartamentului ei, aflat la aproximativ un kilometru de universitate.

— Tocmai pusesem de ceai, a spus Jill. Abia am ajuns acasă, acum cinci minute. Vă servesc cu un ceai?

— Ar fi minunat, a spus Winsome.

Jill a adus ceainicul și două căni, lapte și zahăr pe o tavă, apoi s-a așezat picior peste picior pe o canapea micuță în fața măsuței de cafea. Camera de zi era luminoasă și aerisită și mirosea a odorizant de cameră. La radio se auzea o muzică pop ușoară, întreruptă ocazional de o voce veselă, dar atât de încet încât Winsome, din fericire, nu putea descifra un cuvânt. S-a așezat vizavi de Jill

și și-a scos carnetelul. Jill a zâmbit. Era o roșcată drăguță cu un nas mic și turtit, cu tenul deschis la culoare și pistruiat, îmbrăcată în blugi și într-un tricou negru. Una peste alta, avea un aer inocent care, cel mai probabil, se bătea cap în cap cu experiența ei vastă.

— Cu ce vă pot ajuta? a întrebat.

— Sincer, nu știu, a început Winsome. E vorba de sâmbătă seară la The Fountain. Fata care a fost ucisă, Hayley Daniels, băuse acolo. Încercăm să adunăm cât de multă informație putem.

Expresia de pe chipul lui Jill s-a schimbat.

— Da, e teribil. Săraca fată. Am citit despre ea în ziar. Și când mă gândesc că aș fi putut fi la muncă imediat după colț. Sau aș fi putut chiar trece pe-acolo.

— Traversezi singură Labirintul?

— În general, da, după muncă. E o scurtătură. Las mașina în parcare de la Castle și e calea cea mai rapidă. Niciodată nu m-am gândit că e periculos.

— Ar trebui să fii mai atentă.

Jill a ridicat din umeri.

— N-am avut niciodată probleme. N-am văzut pe nimeni pe-acolo.

— Chiar și-așa. O cunoșteai pe Hayley?

— Am văzut-o de câteva ori.

— Ești și tu studentă la universitate?

— Da. Chimie judiciară.

Winsome a ridicat din sprâncene.

— Chimie judiciară? Nici măcar n-am știut că există o astfel de specializare.

— E destul de nouă. După doi ani poți intra la Chimie Analitică la Universitatea din Leeds.

— Acolo ai cunoscut-o pe Hayley?

— Departamentul de Turism e imediat după colț. Mergem la aceeași cafenea. O mai văzusem și prin oraș de câteva ori, la cumpărături.

— Și la The Fountain?

— O dată sau de două ori.

— Dar nu erați prietene.

— Nu, ne știam doar suficient cât să ne salutăm.

— Sâmbătă ai sunat că nu poți merge la muncă, așa e?

— Da.

— Ce se întâmplase?

— O răceală doar.

După felul în care a clipit și s-a înroșit în timp ce vorbea, Winsome a presupus că Jill nu spunea tocmai adevărul. Ca să o distragă și mai mult, Jill a ales tocmai acel moment ca să se aplece și să îi toarne ceaiul. În timp ce făcea asta, a tușit scurt și și-a dus mâna la gură.

— Lapte și zahăr?

— Da, te rog, a spus Winsome. S-a întins după cană și s-a întors la întrebări. Acum ești mai bine?

— Da, mulțumesc.

— Haide, a spus Winsome, poți să-mi spui sincer. Am văzut barul. Nu erai răcită, nu-i așa? Pur și simplu n-ai vrut să mergi la muncă.

Ochii lui Jill s-au umplut de lacrimi.

— Am nevoie de bani, a spus. Ai mei nu-și pot permite să mă întrețină.

— Nu te învinovățesc pentru asta, dar cu siguranță trebuie să fie și joburi mai bune.

— Sunt convinsă că există, și caut, dar între timp am The Fountain.

— Cum e să lucrezi pentru Jamie Murdoch?

— Jamie e în regulă.

— Te-a deranjat vreodată cu ceva?

— M-a invitat în oraș de vreo două ori, dar am spus nu. Jill și-a tras nasul. Nu e chiar genul meu. Adică, nu e tocmai vreun dar lăsat de Dumnezeu pe pământ, nu?

Winsome a zâmbit.

— El cum a reacționat la asta?

— A fost dezamăgit, evident, dar n-a întins coarda. Nu, nu asta e problema, că lucrez pentru Jamie. Numai că... nu pot să fac față bețivilor și abuzurilor. Vreau să spun că știu că oamenii nu mai sunt ei înșiși atunci când beau mult, dar atmosfera poate deveni foarte neplăcută. Se iscă scandaluri și bătăi de tot felul, iar Jamie nu e vreun forțos.

— Și ce se întâmplă?

— Ah, de obicei se calmează. Adică nu s-a întâmplat niciodată până acum ca cineva să fie rănit. Dar e vorba de limbaj, de cuvintele aruncate, de grosolănie. Nu că aș fi vreo puritană sau ceva. Și mai e și fumul. Uneori e îngrozitor. Primul lucru pe care-l fac când ajung acasă e să-mi pun hainele în coșul de rufe, și apoi o baie lungă.

— Din iulie ar trebui să fie mai bine⁹, a spus

Winsome. Mai e ceva ce te deranjează la muncă?

Jill a făcut o pauză și și-a mușcat buza de jos.

— N-ar trebui să dau din casă, a spus în cele din urmă, dar astă-vară, când Pauline și cu mine am fost plecate în Franța în week-end, Jamie mi-a spus să umplu portbagajul cu alcool ieftin și cu țigări.

— Nu e ilegal, a spus Winsome.

— Știu, dar cred că vânzarea lor în bar este. Știu mulți oameni care fac chestia asta și, cum am mai spus, nu fac eu pe deșteapta, dar nu voiam să am de-a face cu nimic care mi-ar fi putut periclita viitorul, mai ales dacă am de gând să lucrez într-un domeniu care are legătură cu aplicarea legii. Ar fi o nebunie.

— Ai dreptate, a spus Winsome.

Alcoolul ilegal și țigările nu erau tocmai pista pe care o căuta, dar era încă o piesă în plus la dosar. Cât despre cei de la Accize și Taxe vamale, un bar ca The Fountain era atât de puțin important când era vorba de contrabandă, încât nici măcar nu merita deranjul.

— Jamie mi-a spus că a stat până la două și

jumătate și a făcut curat după ce cineva a distrus toaletele.

— Știu. Mi-a zis. Și nu pot spune că mă surprinde.

— S-a mai întâmplat și altă dată?

— Nu atât de grav, dar odată cineva a spart niște pahare. Și de foarte multe ori aruncă hârtie igienică în toaletă până o înfundă. Asta vreau să spun despre munca acolo. Ajungi să urăști să te duci în week-end, iar în restul timpului e un loc mort, poate cu excepția orelor prânzului. Îmi pare rău că l-am lăsat de izbeliște pe Jamie. Acum mă simt foarte prost pentru că era singur când... știi tu... s-a întâmplat.

Winsome s-a ridicat.

— O să fie bine. Mulțumesc, Jill, ai fost de mare ajutor.

— Serios?

Winsome a zâmbit.

— Ți-am spus, orice informație ne e de folos.

•

Detectivul inspector-șef Catherine Gervaise convocase o ședință în sala de consilii a sediului

din Vest la ora 5, miercuri după-amiază, când deja o parte din rapoartele criminaliștilor fuseseră înmânate. Detectivul Stefan Nowak, coordonatorul investigațiilor la locul crimei, era acolo ca om de legătură cu laboratorul, împreună cu dr. Elizabeth Wallace, Banks, Templeton, Wilson, Hatchley și Winsome, care tocmai se întorsesese de la discuția cu Jill Sutherland.

— O.K., a spus Gervaise când toată lumea se instalase cu cafele, foi și pixuri la îndemână. Să punem cap la cap ce avem până acum. În primul rând, detectivul Nowak e aici din partea criminaliștilor. Știu că e probabil prea devreme, dar ai ceva pentru noi, Stefan?

— Mi-e teamă că nu foarte multe, doamnă, a spus Nowak. Și majoritatea veștilor sunt proaste. Cei de la tehnic au reușit să descifreze numărul mașinii care trecea pe lângă Taylor's Yard când Hayley a intrat acolo, dar s-a dovedit că era un cuplu care se întorcea acasă de la aniversarea a douăzeci și cinci de ani de căsătorie în restaurantul acela elegant de pe Market Street.

— Ce știm despre Hayley? a întrebat Gervaise.

Avem ceva în plus despre ce s-a întâmplat acolo?

— Violatorul a purtat prezervativ, așa că nu...

— Stai un pic, a spus Banks. Cum rămâne cu sperma de pe coapsa victimei?

— Ajungeam și acolo, a spus Nowak. Tot ce pot sugera e că probabil agresorul se grăbea și și-a scos în viteză prezervativul, sau sperma aparține altcuiva. Încă așteptăm rezultatele testului ADN.

— Deci au fost *doi*? a întrebat Gervaise.

— Nu neapărat doi atacatori, a spus Nowak. E posibil ca ea să fi consimțit să facă sex cu cineva, asta dacă judecăm după teoria că a intrat în Labirint pentru o întâlnire.

— Și apoi altcineva a omorât-o? a întrebat Templeton.

— Posibil.

— A intrat în Labirint ca să se ușureze, a spus Winsome. Și nu era o târfă.

— Nici nu am sugerat asta, a spus Nowak, părând surprins. Numai că rezultatele nu sunt relevante. Știm că cineva a făcut sex cu Hayley și a folosit prezervativ pentru că am găsit urme de lubrifianț, dar am găsit urme de spermă pe coapsa

ei și pe două bucăți de piele din depozit. Acestea sunt faptele. Nu e treaba mea să speculez, dar aș întreba de ce un criminal suficient de deștept încât să curețe cadavrul ar rata tocmai pata de spermă, în afara cazului în care s-a întâmplat la ore diferite, sau poate urmele au fost lăsate de altcineva. Există o singură piesă care nu se potrivește.

— Anume? a spus Gervaise.

— Lichidul seminal nu era pe-atât de uscat pe cât ar fi trebuit să fie, ținând cont de ora decesului.

— După cum am explicat în repetate rânduri, a spus dr. Wallace pe un ton defensiv, ora decesului e chiar și în cele mai fericite cazuri o estimare foarte aproximativă.

— La asta m-am gândit, a spus Nowak.

— Și atunci, la ce oră? a întrebat Banks.

Nowak a privit-o pe dr. Wallace înainte să răspundă.

— Nu văd niciun motiv pentru care să contrazic estimarea inițială, între miezul nopții și ora două. Motivele pentru această incongruență ar putea fi altele. O să mai lucrez la asta.

— Foarte bine, a spus Gervaise.

— În însemnările mele mi-am notat și că Hayley ar fi încercat să se lupte cu agresorul, a spus dr. Wallace. Ați găsit țesuturi în probele pe care le-am recoltat de sub unghiile ei?

— Nu, a spus Nowak. După cum ați menționat în raport, unghiile erau prea scurte ca să zgârie pe cineva. Nu avem decât câteva urme de bumbac.

— Vreo șansă să le identificăm? a întrebat Gervaise.

Nowak a dat din cap.

— Încă mai lucrăm la asta, dar pot fi de la foarte multe branduri. Nu numai asta, a continuat Nowak, dar e foarte posibil să fie din hainele altei persoane cu care a venit în contact în acea seară. Să nu uităm că era într-un grup mare și că șansele ca unul sau mai mulți să o fi atins sunt destul de mari.

— Păr? a întrebat Banks.

— Numai al ei și al lui Joseph Randall.

— Deci criminalul fie purta cagulă, fie e chel, a spus Hatchley.

N-a râs nimeni.

— Avem dovezi că a curățat-o, a spus dr. Wallace. A spălat urmele.

— Numai că a ratat sperma, a spus Banks.

— Așa pare, a spus Nowak. Sau asta s-a întâmplat *după* ce a curățat-o.

— E posibil, l-a aprobat dr. Wallace.

— Amprente? a întrebat Banks.

— Nimic. Îmi pare rău.

— Credeam că mai nou voi sunteți în stare de miracole, a comentat Banks, văzând cum toate ușile se închid.

Nowak a privit spre dr. Wallace.

— Uneori așa pare, dar nu putem fi mai buni decât dovezile pe care le strângem.

— Vreo urmă de noroc cu suspiecții obișnuiți? a întrebat Gervaise.

— Nimic, a spus Banks. Au fost cu toții intervievați, dar au alibiuri. Mai lucrăm la asta.

Gervaise s-a întors din nou spre Nowak.

— Ne-a scăpat ceva?

— Nu cred, a spus Nowak. Criminaliștii au verificat locul la fel de temeinic cum fac în cazul tuturor celorlalte crime. Am găsit urme de urină în

fața depozitului, ceea ce confirmă declarația prietenului, că fata intrase acolo să se ușureze. Am găsit și urme de vomă pe care le-am comparat cu probele recoltate din stomacul ei, și s-ar părea că i-a fost rău. Echipa a verificat și clădirile din împrejurimi, majoritatea goale sau folosite pe post de depozit. Nimic nici acolo.

— Deci avem de-a face cu un criminal deosebit de inteligent? a întrebat Templeton.

— Nu neapărat, a spus Nowak. Trebuie să te întrebî cât de inteligent e un criminal care curăță un cadavru dar îi scapă o picătură de spermă. Poate e un norocos. Dar hai să fim sinceri, oricine se pornește să comită o crimă în ziua de azi a văzut probabil *The Bill*, *Silent Witness* și *CSI*. Oamenii știu mult prea multe despre criminaliști, oricât de mult din filme ar fi neverosimil. Cu siguranță știu că trebuie să fie atenți și știu la ce să fie atenți. În unele cazuri, știu bine și cum să procedeze.

— Ce vreau să spun, doamnă, a spus Templeton întorcându-se spre Gervaise, e că s-ar putea să avem de-a face cu primul dintr-o serie. Cu cât e mai bine pregătit criminalul, cu cât mai atent să

șteargă urmele, cu atât ne dăm seama că a planificat totul în avans, am dreptate?

— Asta nu înseamnă că mai avea și vreo altă victimă în vizor, în afară de Hayley Daniels, l-a contrazis Banks, sau că n-a fost cineva care o cunoștea. Dacă Stefan are dreptate și, într-adevăr, au fost doi implicați, poate criminalul nu e unul și același cu violatorul. Apropo, a dat cineva de mama biologică a lui Hayley?

— A plecat în Africa de Sud cu iubitul ei, a spus Winsome. Nu s-a întors.

Banks s-a întors spre Templeton.

— Cred că te-am înțeles cu toții, Kev. Jim, ai căutat crime asemănătoare undeva în țară în ultimele optsprezece luni?

— Sunt multe adolescente date dispărute, a spus Hatchley, dar multe au apărut, în cele din urmă, iar cele care încă lipsesc n-au dispărut în circumstanțe asemănătoare cu Hayley.

— Mersi, Jim, continuă căutarea. Apoi s-a întors spre Templeton. Ceea ce vreau să spun, Kev, e că vom ști sigur că avem de-a face cu un criminal în serie numai dacă avem o a doua și o a treia

crimă. E posibil să fi fost o crimă spontană, un viol care-a mers prea departe, nu neapărat un criminal în serie pe cale de afirmare.

— Dar putem cel puțin să punem niște oameni de pază în Labirint în weekenduri, nu?

Banks a privit spre Catherine Gervaise, care-și mușca buzele perfect arcuite.

— Nu sunt sigură că putem justifica o astfel de cheltuială, detectiv Templeton, a spus. Nu avem suficienți oameni. Iar în cazul criminaliștilor am depășit deja bugetul.

— *Trebuie să fi fost* un atac spontan, a spus Winsome. Nimeni nu știa că Hayley avea să intre în Labirint, asta până nu a plecat de la The Fountain cu prietenii ei la 12:17.

— Dar ei știau cu toții? a întrebat Gervaise.

— Da. Le-a spus în fața barului. E înregistrată.

— Cine mai știa?

— Nimeni, din câte știm noi.

— Atunci trebuie să fie unul dintre prietenii ei, a spus Gervaise. Sau vreunul din derbedeii din Lyndgarth, care i-au dat de furcă barmanului de la The Fountain.

— Nu, doamnă, a spus Templeton. Tocmai am terminat cu verificările. Se pare că după ce au fost dați afară din bar au furat o mașină și s-au dus la o plimbare. Au bușit-o dincolo de York. Nimic serios, niște tăieturi și niște vânătăi, dar au fost reținuți la spital și ocupați cu polițiștii din York aproape toată noaptea.

— Deci pe ei îi putem tăia de pe listă, a spus Gervaise.

— Mai e un mic detaliu, a spus Winsome. Când am vorbit cu Jill Sutherland, mi-a spus că traversează adesea Labirintul după ce-și termină tura la The Fountain. E o scurtătură spre parcare.

— Deci crezi că ucigașul o aștepta pe Jill și s-a ales cu Hayley în schimb? a întrebat Gervaise.

— Nu neapărat, doamnă, a răspuns Winsome. Doar că e posibil să fi știut că are șanse să găsească o victimă acolo, dacă avea această informație.

— Ceea ce vreau să spun, a continuat Templeton, e că ucigașul aștepta deja *înăuntru*, în Labirint. Winsome are dreptate. *Locația* contează, nu o victimă anume. Poate că mai fusese acolo

Înainte, studiase terenul, nimic nu se întâmplase, așa că aștepta. Știa că se poate întâmpla cândva, că vreo fată va intra acolo singură – Jill Sutherland, de exemplu – și atunci putea da lovitura. Oamenii ăștia au o răbdare infinită. Și de data asta a avut noroc.

— Cred că detectivul Templeton are dreptate, a spus dr. Wallace.

Era îmbrăcată în haine civile și la început Banks abia o recunoscuse, o siluetă subțire, cu părul prins strâns la spate, helancă neagră și blugi, adidași Nike. Îi lăsa impresia că ar putea fi chiar atrăgătoare dacă ar vrea, numai că acest lucru nu părea s-o intereseze.

— Din experiența mea, a continuat ea, și am văzut de multe ori astfel de cazuri, ba chiar am și citit despre unele în care traumatismele au fost similare cu cele din cazul lui Hayley, e vorba aproape de fiecare dată despre o serie. M-am uitat la fotografiile de la locul crimei, a spus, și corpul ei avea, fără îndoială, ceva de „poză”. În mod normal, după ce-a terminat cu ea, n-ar fi lăsat-o în acea poziție. Ar fi fost... expusă... deschisă...

abandonată ca o păpușă uzată. Dar n-a fost așa. A întors-o cu grijă pe o parte, a ascuns urmele, trauma pe care o provocase, în așa fel încât să pară că doarme. Ba chiar a și curățat-o. Criminalii care lovesc o singură dată nu se deranjează atâta.

— Înțeleg ce spui, a spus Banks, dar am văzut și cazuri în care cineva a ucis o persoană apropiată și a acoperit urmele într-o manieră asemănătoare dintr-un fel de rușine, unii chiar au acoperit cadavrele cu o haină sau un cearșaf. Niciun criminal, în afară de cel cu antecedente, nu știe cum o să se simtă când termină, și genul acesta de reacție, oroarea în fața rezultatului crimei, e destul de comun.

— Ei bine, a spus dr. Wallace, mă înclin în fața cunoștințelor tale, desigur, dar repet: acesta ar putea fi doar începutul. Există indicii că va lovi din nou. Iar Labirintul e locația ideală.

— În regulă, a spus Gervaise. Am înțeles mesajul, detectiv Templeton și dr. Wallace. Dar, așa cum am spus mai devreme, în acest moment nu ne permitem să trimitem ofițeri să păzească Labirintul în fiecare vineri și sâmbătă seară. În

plus, a continuat, nu credeți că dacă într-adevăr aveți dreptate, și avem de-a face cu un potențial criminal în serie, va avea bunul-simț să-și aleagă altă locație data viitoare?

— Nu neapărat, a spus dr. Wallace. Nu sunt psiholog, dar știu câte ceva despre comportamentul criminalilor și oamenii tind să se atașeze de anumite locuri. Labirintul e suficient de mare și de complicat ca să fie atrăgător pentru astfel de personaje. Poate i se pare că-i oglindește starea de spirit, de exemplu. Frământările interioare. O mulțime de umbre și cotloane și tunele prin care să dispară și apoi să reapară.

— Și multe intrări și ieșiri nesupravegheate de camere, a spus Templeton. Doamna doctor are dreptate, a continuat, remarcă pe care dr. Wallace a primit-o cu o ridicare din sprâncene, fără însă a fi observată de Templeton. Se învârte într-o zonă unde sunt șanse foarte mari să fie o mulțime de fete tinere și bete care nu mai au cine știe ce judecată. Posibil să mai fie și alte zone izolate aproape de centrul orașului, de exemplu Grădinile Castelului, dar sunt oricum mai deschise. Labirintul e perfect

pentru el. Țineți minte că Jack Spintecătorul opera numai în Whitechapel.

— Chiar și așa, spațiul ăla era mult mai mare, a spus Gervaise. Oricum, îmi pare rău să vă spun, tot ce putem face e să mărim numărul de patrule în zonă și să punem afișe prin baruri, să avertizăm oamenii să evite Labirintul dacă sunt singuri, mai ales femeile. De asemenea, să stea în grupuri, să evite să se aventureze singure. Asta ar trebui să fie suficient deocamdată. În plus, până una-alta e locul crimei și va mai rămâne așa încă o vreme, deci e sigilat.

— Numai partea dinspre Taylor's Yard, a intervenit Templeton, și dacă ești pus pe crime, sunt șanse foarte mici să te împiedici de astfel de mărunțișuri ca...

— Ajunge, detectiv Templeton, a spus Gervaise. Subiectul e închis.

— Da, doamnă, a răspuns Templeton, strângând din buze.

Preț de câteva clipe toată lumea a tăcut, apoi Gervaise l-a întrebat pe Banks ce avea să urmeze.

— Avem o listă, a spus Banks. Joseph Randall,

Stuart Kinsey, Zack Lane, Jamie Murdoch și Malcolm Austin. Plus perspectiva criminalului în serie, a adăugat, privind spre Templeton. Cred că următorul lucru pe care trebuie să-l facem e să purtăm niște discuții ceva mai dure cu suspectii noștri și să vedem dacă găsim vreo gaură în armura vreunuia dintre ei.

S-a auzit o bătaie în ușă și unul dintre colegii lui Stefan Nowak i-a întins un plic. S-a lăsat liniștea în timp ce l-a deschis. Când a terminat, a privit spre Banks.

— Cred că nu va fi necesar, a spus. Mai ții minte ce am spus, că poate criminalul nostru nu e chiar atât de deștept? Ei bine, conform celor de la laborator, ADN-ul găsit în mostra de spermă de pe coapsa lui Hayley Daniels este același cu mostra pe care Joseph Randall ne-a dat-o de bunăvoie. S-ar părea că datele se potrivesc la fix.

9.

— Îți mulțumesc pentru că te-ai deranjat să vii să stai de vorbă cu mine, a spus Les Ferris, cercetătorul care spusese că ar avea informații.

Annie apăruse în biroul lui după-amiaza târziu.

— Sunt aproape de sfârșitul programului și cum n-am prea ieșit în ultima vreme, ce-ar fi să-ți fac cinste cu o bere? a întrebat-o în timp ce-și lua haina ponosită de tweed de pe spătarul scaunului. Sau cu un ceai, dacă asta preferi.

Annie s-a gândit preț de-o clipă. Consecințele serii precedente fuseseră dezastruoase, dar acum se simțea mai bine și o bere n-avea cum să-i strice. În plus, biroul era un dezastru și mirosea a coji de banane.

— O.K., a spus, ne-am înțeles. Bere să fie.

Les Ferris a zâmbit, lăsându-și la vedere dinții pătați și stricați. Era un bărbat chel, rotofei, cu fața roșie, favoriți cărunți și ochi triști.

Era o seară frumoasă în Scarborough, așa cum nu se întâmplă prea des înainte de vacanța de vară

— și, de fapt, nici în timpul ei — așa că localnicii profitau din plin. Îndrăgostiții se plimbau de mână pe ponton, iar familiile cu copii în cărucioare leneveau pe malul mării, în timp ce odraslele aruncau pietre în apă. Un bărbat curajos și-a ridicat pantalonii și a testat apa, dar încercarea n-a durat mai mult de câteva secunde. Annie simțea mirosul de sare și de alge și auzea pescărușii pe deasupra capului. Gândul i-a fugit la cadavrul lui Lucy Payne și a trecut-o un fior.

— Ți-e irig? a întrebat-o Ferris.

Annie a zâmbit.

— Nu, a spus. M-a bântuit o umbră.

În fața lor se întindea digul castelului din Scarborough și Annie vedea valurile izbindu-se de el, aruncând în aer stropi sărați. Ferris a ales un pub micuț și tihnit, cu vedere la port. Pe nisipul ud se odihneau câteva ambarcațiuni de pescuit, albe, roșii și verzi. Un bărbat în pulover albastru își picta exteriorul bărcii. Pubul era o berărie Jennings dar vindea și alte mărci de bere, așa că Annie și-a comandat o halbă de Cock-a-Hoop. Ferris a așezat băuturile pe masa zgâriată și s-a

întins după țigări.

— Te deranjează? a întrebat-o pe Annie.

— Absolut deloc, i-a răspuns.

Locul mirosea îngrozitor a fum de țigară și la mesele de lângă ei erau mai mulți oameni care fumau.

— Bucură-te cât mai poți.

— Am încercat să mă las de vreo douăzeci de ori, a spus Ferris, dar pur și simplu nu reușesc. Luna viitoare împlinesc șaiszeci și cinci de ani, deci poate ar fi momentul să-mi accept soarta, nu?

Annie intenționase să spună cu totul altceva. Se gândea la legea anti-fumat care intra în vigoare în iulie. Dar nu mai conta.

— La șaiszeci și cinci de ani nu ești bătrân, a spus. E foarte posibil să trăiești până la nouăzeci de ani. Dacă te oprești. Și-a ridicat paharul. Noroc. Pentru nouăzeci.

— Noroc. Să bem pentru asta.

După ce a băut, Ferris a tras lung din țigară.

— Ai zis că ai niște informații pentru mine, a spus Annie.

— Da. Nu sunt sigur că e ceva relevant, dar

când am auzit despre identitatea victimei tale mi s-a aprins un beculeț.

— Nici nu mă mir, a spus Annie. Lucy Payne a fost foarte celebră.

— Nu, nu despre asta e vorba. Nu despre Lucy Payne.

— Poate ar trebui să începem cu începutul, nu?

— Da, a spus Ferris. N-am fost mereu un amărât de cercetător, știi? a continuat. Mi-am dedicat timpul Departamentului de Investigații Criminale din East Yorkshire. Poate că acum sunt cam trecut, dar pe vremuri am fost un tânăr detectiv destul de bun.

În timp ce vorbea, îi străluceau ochii.

— Sunt convinsă că erai, a spus Annie, sperând că dacă-l flatează îl ajută să treacă mai departe.

N-avea planuri pentru seară, dar abia aștepta să aibă parte de câteva ore de liniște, în camera ei, uitându-se la televizor.

— Nu c-am fi avut vreodată parte de prea multe crime în zona asta, a continuat, și poate tocmai din cauza asta mi-a venit acest gând. Oamenii spun că sunt fixist. Oricum, dintr-un motiv sau altul, m-a

obsedat mereu. Poate din cauză că totul s-a terminat la fel de misterios cum a și început.

— Ce anume? a întrebat Annie. Sunt intrigată.

— Un caz la care am lucrat în 1989. Pe-atunci eram un tinerel de patruzeci și șapte de ani. Tocmai fusesem numit comisar. Pe vremea aia nu se întâmplau asemenea porcării cum sunt promovările rapide acum. Pe-atunci, îți câștigai gradele.

— Așa am auzit, a spus Annie.

— Nu vreau să spun că nu sunt destui bărbați buni în ceea ce fac zilele astea. Și câteva femei, a adăugat ezitând.

— Cazul ăsta din 1989, a spus Annie, ce anume ți-a dat de gândit când ai auzit de Lucy Payne?

— Ajung și la asta, a spus Ferris, terminându-și halba. Mai vrei una?

— Nu, mulțumesc, sunt cu mașina, a spus Annie. Dar îți fac eu cinste cu una.

— În regulă, a spus Ferris. Emanciparea femeilor, chestii de genul ăsta. Încă o halbă de Sneck-Lifter, te rog.

— Sneck-Lifter?

— Da, știi că e tare, dar eu nu merg departe. Și, spre deosebire de tine, nici nu conduc.

Annie s-a apropiat de bar și a cerut o halbă de Sneck-Lifter. Barmanița i-a zâmbit și i-a dat berea. A făcut un semn cu capul spre Ferris și a spus:

— E nevoie de mai mult de-atât ca să-i mai ridice lui ceva.

Annie a râs.

— Din fericire, n-o să fiu în preajmă ca să aflu.

Barmanița a râs și ea, i-a întins lui Annie restul și a spus:

— Noroc, drăguță!

Înapoi la masă, Ferris i-a mulțumit pentru halbă și a privit pe fereastră spre mare.

— Așa, a spus. Septembrie 1989. O afacere tare nasoală. Lucram afară din Whitby atunci, așa ca tine acum. În mare parte era liniște, cu excepția câtorva hoți de buzunare în sezonul de vârf, violențele ocazionale prin puburi, spargerii sau cazuri de violență domestică.

— Și ce s-a întâmplat? a întrebat Annie.

— Păi, asta e, a spus Ferris, frecându-și bărbia. N-am aflat niciodată. N-am rămas decât cu niște

speculații, bazate pe puținele informații pe care le aveam, desigur. Ne-am străduit cât am putut. Oricum, m-a obsedat în toți acești ani.

Annie a mai luat o gură de bere. N-avea ce face decât să-l lase să povestească în ritmul lui, s-a gândit în timp ce privea umbrele alungindu-se afară.

— Sunt convinsă, a spus. Dar ce te face să crezi că are legătură cu uciderea lui Lucy Payne?

— N-am spus niciodată că ar fi vreo legătură. E numai o coincidență amuzantă, atâta tot, și dacă ești un polițist atât de bun pe cât se spune, n-o să crezi în coincidențe mai mult decât cred eu.

— Nu cred, a spus Annie. Continuă.

— În primul rând, nu prea avem parte de crime prin zona asta, și în general ți le cam amintești pe toate. Pe vremea aia erau chiar mai puține. Totul a început când unul dintre localnici, un tip care făcea mobilă, pe nume Jack Grimley, a dispărut într-o noapte după ce a plecat de la barul The Lucky Fisherman. Câteva zile mai târziu i-a apărut corpul pe plaja de la Sandsend.

— Crimă?

— E greu de spus, a continuat Ferris. E posibil să fi fost o rană la cap, asta a spus doctorul, un obiect rotunjit, dar apa l-a purtat câteva zile și l-a lovit de pietre. A făcut o pauză. Și îi dăduseră târcoale și peștii.

— Apă în plămâni?

— Nu. Asta e chestia.

Însemna că nu se înecase.

— Deci s-a lovit de pietre când a căzut?

— Asta a fost una dintre teorii.

— Care a fost verdictul legistului?

— Moarte prin accident. Dar detectivul Cromer, Paddy Cromer, care se ocupa de investigație, n-a fost satisfăcut. E mort, altfel aș fi spus că trebuie să te vezi cu el. Era la fel de obsedat de acest caz ca și mine, până la sfârșit. Eu am fost ajutorul lui.

Annie n-avea habar de ce-i spune Ferris aceste lucruri sau în ce fel erau relevante pentru moartea lui Lucy Payne, dar îi mai rămăsese niște bere și era fericită s-o savureze preț de câteva minute în timp ce soarele apunea. Păcat că erau cu fața spre est, altfel ar fi fost o priveliște minunată. Nuanțele calde de albastru îi aminteau de o sculptură de

sticlă pe care o văzuse pe insula Murano cu mulți ani în urmă, când era studentă.

— De ce n-a fost detectivul Cromer convins? a întrebat.

Ferris și-a dus mâna spre nasul roșu pe care se vedeau venele.

— Instinct, a spus. La fel ca intuiția feminină, numai că mai de încredere. Instinct de polițist.

— Deci avea o bănuială, a spus Annie. Tot nu înțeleg.

Ferris i-a aruncat o privire strâmbă și, pentru o clipă, Annie s-a temut că a distrus conexiunea pe care o stabilise cu el, dar apoi el i-a zâmbit.

— Nu-ți place s-o lălăi, nu? Paddy nu era fericit, orice ar fi fost. Și nici eu. Adică, e posibil ca Jack Grimley să fi căzut de pe stâncă, se mai întâmplă. Dar, conform colegilor lui, nu băuse prea mult și, în plus, locuia în direcția opusă. Nu avea niciun motiv să se plimbe pe marginea stâncii. Mai mult, jos e o plajă, nu pietre. Atunci am auzit pentru prima dată despre femeia misterioasă.

Annie a ciulit urechile.

— Ce femeie misterioasă?

— Răbdare, fetiço, răbdare. Un martor credea că l-a văzut pe Jack vorbind cu o femeie lângă statuia lui Cook. Totuși, era întuneric și a recunoscut că e posibil să se fi înșelat. Oricum, asta e toată informația pe care am obținut-o, singurul lucru care l-ar fi putut aduce în apropierea stâncilor. Era cu cineva.

— Spusese cuiva ceva despre o femeie? a întrebat Annie.

Ferris a dat din cap.

— Nu, prietenilor lui nu.

— Nu e un comportament tipic masculin, a spus Annie. Totuși, presupun că ar fi putut avea multe motive pentru asta. Dacă era vorba de o femeie cu care se întâlnea, poate că era măritată? Poate chiar cu unul dintre prietenii lui?

— Ne-am gândit și noi la asta. Ideea e că nimeni n-a ieșit în față. Am tot făcut săpături, dar nu ne-am ales cu nimic. Oricum, a continuat, dacă asta ar fi fost tot, nu te-aș fi târât până aici. Nu că n-ar fi o plăcere să beau ceva cu o fată tânără și drăguță.

Annie și-a dat ochii peste cap și a râs.

— Ești foarte galant.

— Vorbesc serios, a spus Ferris. Ești o fată foarte drăguță.

— Eu mă refeream la partea cu tânără.

— Păi, totul e foarte relativ, nu?

— Într-adevăr, așa e, a spus Annie și prin minte i-a trecut imaginea lui Eric, gol. Deci e ceva mai mult?

— Cu siguranță. Ți-am spus că Jack Grimley a fost doar primul dintr-o serie de incidente ciudate anul ăla în septembrie. Suficient de ciudate ca să-mi rămână în minte ca și cum ar fi avut loc ieri. A doua întâmplare s-a petrecut câteva zile mai târziu, când un tânăr australian pe nume Keith McLaren a fost găsit cu răni la cap într-o pădure lângă Dalehouse, sus pe coastă, dincolo de Staithes.

— Știu, a spus Annie. E un loc izolat.

— Foarte. Oricum, rănilor de la cap erau incredibil de asemănătoare cu cele ale lui Jack Grimley. Un obiect rotund și neted. O vreme, tânărul McLaren a fost pe muchie de cuțit, dar și-a revenit. Problema e că nu-și amintea ce i s-a întâmplat. Doctorii au spus că e posibil să-și revină cu timpul, să înceapă să-și amintească —

creierul nu-i fusese afectat – dar nu ne mai folosea la nimic. Partea interesantă e că vreo doi oameni ne-au spus că l-au văzut în portul Staithes, cel mai probabil în ziua în care s-a întâmplat accidentul, plimbându-se cu o femeie tânără cu părul scurt și șaten, în blugi, pelerină gri și cămașă în carouri. Era o descriere mai bună decât cea pe care o primisem de la martorul care-l văzuse pe Jack Grimley lângă statuie, cu o femeie, mai ales că atunci era întuneric, dar n-aveam nicio șansă să demonstrăm că era aceeași persoană, ca să nu mai spun că habar n-aveam cine era.

— A văzut-o cineva bine?

— Nu, asta e problema, că n-am putut să facem un dosar ca lumea din informațiile pe care le aveam.

— Indicii despre vârstă?

— Au spus că tânără. Pe la vreo douăzeci.

— Și-ați mers pe presupunerea că era aceeași femeie în amândouă cazurile?

— Tu n-ai fi făcut la fel?

— Probabil că da, având în vedere analiza legistului. Ce s-a întâmplat cu McLaren?

— Și-a revenit și s-a întors în Australia.

— Ai cumva o adresă?

— Dumnezeu știe pe unde o fi acum. Era din Sydney. Parcă-mi aduc aminte că voia să se facă avocat, dacă asta te ajută cu ceva.

— O.K., a spus Annie, notându-și ceva în carnetel. Deci femeia asta misterioasă apare în două situații separate, două atacuri grave legate între ele prin similitudinea rănilor la cap, posibil provocate de un obiect rotund și neted, unul dintre atacuri soldat cu moartea, într-o zonă unde au loc puține accidente violente. Să înțeleg că faci o conexiune între această femeie și cea care a apărut la Mapston Hall ca s-o ducă la o plimbare pe Karen Drew – sau Lucy Payne – duminică dimineată?

— Așa e.

— Dar asta s-a întâmplat acum optsprezece ani, Les, a spus Annie. Ce legătură ar putea să aibă cu ce s-a întâmplat ieri?

Ferris a rânjit și și-a scuturat paharul gol.

— Mai e ceva. Cumpără-ne încă un rând de Sneck-Lifter și-ți spun toată povestea.

— Bună ziua, domnule Randall, a spus Banks când ofițerii l-au adus în camera unde aveau loc interviurile. Mă bucur să te revăd.

— Puteți să mă scutiți de politețuri, a spus Randall. Ce-nseamnă asta, să trimiteți o mașină de poliție să mă târască afară din casă? Nu le puteați da vecinilor un semnal mai evident nici dacă vă străduiați.

— În ce sens un semnal? a întrebat Banks.

— Știți al naibii de bine la ce mă refer.

— Păi, n-am vrut să fii nevoit să vii pe jos atâta drum.

— Nu mai faceți glumițe din astea. Nici măcar nu mi-au spus pentru ce m-au târât aici.

— Probabil că nici ei nu știu, a spus Banks. Știi cum e. Polițiștii de jos. Trebuie să știe doar chestiile de bază. Nu le spunem toate detaliile.

Randall și-a încrucișat brațele pe piept.

— De data asta mi-am sunat avocatul. O să ajungă imediat.

— E o idee bună, a spus Banks. Ne place ca totul să decurgă cum trebuie mai ales când ajungem

în acest stadiu cu investigațiile.

Randall a tăcut câteva clipe și l-a privit pe Banks îngrijorat.

— Ce vrei să spunei, în acest stadiu?

— Sfârșitul jocului, a spus Banks, fluturându-i niște hârtii în față. La tribunal e cel mai bine dacă fiecare își cunoaște drepturile, ca să nu existe neclarități. Așa că, dacă vrei, vom aștepta în liniște până la sosirea avocatului dumitale. Nu e cel mai salubru loc în care am putea face asta.

Banks a privit împrejur la vopsea verde degradată de pe pereți, la fereastra cu grilaje și la becul care atârna din tavan.

— Totuși, bem un ceai până așteptăm?

Randall a mârâit.

— Nu vreau niciun ceai. Vreau să terminăm cu povestea asta ca să pot să plec acasă.

— Te deranjează dacă eu o să beau o cană?

— Nu-mi pasă.

Banks l-a rugat pe ofițerul de serviciu să-i aducă un ceai și, între timp, avocatul lui Randall și-a băgat capul pe ușă, părând ușor dezorientat. După cum bănuise Banks, tipul nu era obișnuit să

aibă clienți criminali. Marea majoritate a avocaților din Eastvale nu erau obișnuiți cu asta. Iar acest tip părea să se afle prima dată într-o astfel de încăpere la poliție.

— Pofțiți înăuntru, a spus Banks. Nu l-a recunoscut pe tânărul într-un costum care nu-i venea bine, cu părul răvășit și ochelarii mari. Numele dumneavoastră?

Avocatul a dat mâna cu Randall și s-a așezat pe scaunul liber.

— Crawford. Sebastian Crawford. Avocat.

— Sebastian se ocupă de toate afacerile mele, a spus Randall.

— Foarte bine, a spus Banks. Am să-mi chem colegul și putem începe.

Dacă Sebastian se ocupa de toate afacerile lui Randall, s-a gândit Banks, atunci era posibil să nu aibă cine știe ce experiență într-ale criminalisticii. Cu puțin noroc, avea să fie complet depășit de situație.

La scurt timp a sosit ceaiul, odată cu detectivul Stefan Nowak, care s-a instalat în camera de interviuri. Banks a pornit camera și reportofonul și

a înregistrat data, ora, locul și numele celor prezenți. A observat că Randall era agitat, în timp ce Crawford stătea acolo fascinat de toată rutina.

— Așadar, domnule Randall, a început Banks, lucrurile au luat o întorsătură interesantă de când am vorbit ultima dată, dar, înainte să trecem la noutăți, aș vrea să recapitulăm pe scurt ceea ce ne-ai spus ultimele două dăți, ca să fim siguri că e totul corect.

Randall l-a privit pe Crawford, care a dat din cap.

— Nu văd nicio problemă în asta, Joseph, a spus. Fă cum îți cer.

— Din câte-mi amintesc, a spus Banks, ai fost surprins să afli că ai petrecut unsprezece minute în depozit cu cadavrul lui Hayley Daniels înainte să raportezi crima la secția de poliție. E corect?

— Dumneavoastră ați spus c-am petrecut unsprezece minute acolo. Mie nu mi s-a părut atât de mult. Spuneți că m-a văzut cineva, dar eu am crezut că am intrat în clădire la opt și un sfert, nu la opt și zece, cum spun martorii dumneavoastră.

— Era opt și zece, a spus Banks. Nu uita că totul

a fost înregistrat de camere și ele sunt setate corect. Unsprezece minute înseamnă foarte mult timp petrecut cu un cadavru. În afara cazului în care ați avut niște treburi de rezolvat, desigur.

— Domnule Banks! a spus Crawford. Ce anume insinuați?

— Încă nimic, a spus Banks, fără a-și dezlipi privirea de pe Randall. Ai recunoscut și că ai fost la The Duck and Drake mai devreme sâmbătă seara, când Hayley ieșise cu prietenii ei, și că te-ai holbat la ea în timp ce stătea la bar.

Randall l-a privit pe Crawford.

— Astea au fost cuvintele *lui*, nu ale mele. N-am recunoscut așa ceva, Sebastian. Vezi? Asta fac. Răstălmăcesc tot ce spui, îți pun cuvinte în gură.

— Dar ai văzut-o acolo, a continuat Banks. Și ai încercat să omiți acest detaliu în timpul primului interviu, nu-i așa?

— Am spus că nu-mi aduc aminte s-o fi văzut.

— Cu siguranță hainele nu și le-a schimbat, a spus Banks. Și singurul lucru diferit în înfățișarea ei a doua zi dimineață era că nu mai respira. Dar dacă spui c-ai văzut o tânără atrăgătoare într-o

costumație sumară seara la șapte și apoi puțin după ora opt a doua zi dimineață și totuși nu ți-ai dat seama că era aceeași fată, presupun că trebuie să te cred.

— Eram șocat, a spus Randall. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, era moartă. Poate pentru tine ăsta e meniul zilnic, dar eu nu sunt obișnuit să văd cadavre pe proprietatea mea.

— Să trecem la ce s-a întâmplat sâmbătă seara, a continuat Banks. Mi-ai spus c-ai ajuns acasă după douăsprezece, c-ai scos pisica afară și te-ai culcat pe la unu fără un sfert. Susții această declarație?

— Bineînțeles, asta s-a întâmplat.

— Nu locuiești foarte departe de Taylor's Yard, nu? a spus Banks. Deși poate are mai mult sens să conduci până în parcare din spatele Labirintului și să intri printr-unul din pasajele care nu sunt supravegheate video.

— Despre ce naiba vorbești?

— Da, domnule Banks, despre ce vorbiți? a intervenit Crawford. Clientul meu v-a spus deja ce a făcut sâmbătă seară.

— Vă prezint o versiune alternativă, a spus Banks.

— Dar cum aş fi putut să ştiu că fata avea să intre în Labirint la ora la care a făcut-o? a întrebat Randall.

Era o întrebare bună, Banks trebuia să recunoască chestia asta, şi n-avea un răspuns pregătit. Elementul de spontaneitate, decizia rapidă a lui Hayley de a intra în Labirint ca să se uşureze, toate astea îl deranjau. Erau un obstacol. Dar, trebuia să-şi tot repete, nu era exclusă posibilitatea ca cineva să fi fost deja acolo, aşteptând o ocazie, așa cum sugerase Templeton.

— Ştii cum arată peisajul, a spus. Ce te putea opri să te ascunzi şi să aştepti o victimă? Până la urmă, era numai o chestiune de timp până când o tinerică beată şi dezorientată intra în Labirint şi se pierdea pe-acolo. Poate mai fuseseşi la The Fountain şi ştiai că barmaniţa obişnuia să treacă pe-acolo în drum spre parcare. Poate nu ştiai că în seara aceea nu lucra. Nu contează. Totul s-a aranjat numai bine în cele din urmă, nu? Pun pariu că nu ți-a venit să crezi ce noroc ai când ai văzut-o

tocmai pe fata pe care puseseși ochii la The Duck and Drake în seara aceea.

— Domnule Banks, să fim serioși, a spus Crawford râzând nervos. Cu siguranță, povestea asta e puțin credibilă. Chiar vă așteptați să dăm crezare acestei... ăăă... coincidențe?

— Până când domnul Randall ne spune ce s-a întâmplat de fapt, a spus Banks, mi-e teamă că nu avem altceva de făcut.

— Ți-am spus ce s-a întâmplat, a spus Randall. După The Duck and Drake m-am dus acasă și mi-am petrecut restul serii uitându-mă la televizor. Pe la unu fără un sfert am scos pisica afară și m-am dus la culcare. Sfârșitul poveștii.

— Mi-ar plăcea să cred asta, a spus Banks, dar mi-e teamă că avem dovezi care arată contrariul.

— Ce dovezi? a întrebat Crawford. Vreți să spuneți că aveți dovezi care să susțină acuzațiile pe care i le aduceți clientului meu?

Banks s-a întors spre Stefan Nowak.

— Avem dovezi care cu greu pot fi contestate, a spus Stefan?

Nowak a deschis un dosar pe care-l avea în față.

— Conform analizelor făcute de experții noștri, ADN-ul din moștra pe care ne-ai oferit-o de bunăvoie se potrivește cu ADN-ul prelevat din urmele de spermă de pe corpul lui Hayley Daniels și de pe cele două bucăți de piele de lângă cadavrul ei.

— Ce vreți să spuneți? a întrebat Randall, palid și cu gura căscată.

— Că șansele ca altcineva să fi lăsat acele urme de spermă pe cadavrul lui Hayley Daniels sunt cam de cinci miliarde la unu, a spus Banks. Am dreptate, detectiv Nowak?

— Da, cam așa, a spus Nowak.

— Ceea ce e suficient pentru orice tribunal din țară, a spus Banks. Joseph Randall, sunteți acuzat de uciderea lui Hayley Daniels. Dacă nu spuneți acum ceva pe care să vă puteți baza mai târziu la tribunal, orice spuneți va putea fi folosit împotriva dumneavoastră.

Banks s-a ridicat și a deschis ușa. Au intrat doi gardieni bine făcuți.

— Duceți-l în arest preventiv, a spus Banks.

— Nu puteți să-mi faceți una ca asta! a spus

Randall. Sebastian, ajută-mă! Oprește-i. M-au constrâns să le dau mostra!

— V-ați dat acordul, a spus Banks. Avem dovada.

— Constrângere! Sebastian! Oprește-i. Te rog, nu-i lăsa să-mi facă asta.

Crawford a evitat să-și privească în ochi clientul.

— Joseph, acum nu pot face nimic. E dreptul lor. Dar crede-mă, voi face tot ce pot ca să te ajut.

— Scoate-mă din asta! a urlat Randall roșu la față, sucindu-și capul spre Crawford în timp ce gardienii îl târau afară din camera unde se desfășurase interviul. Sebastian! Scoate-mă, acum!

Crawford era palid și cu capul băgat între umeri. A reușit să afișeze un zâmbet foarte forțat în timp ce a trecut pe lângă Banks, ieșind pe coridor pentru a-și urma clientul.

•

— Abia acum devine foarte interesant, a spus Ferris după ce a sorbit lung din bere.

Ar fi putut s-o lase mai moale, s-a gândit Annie, uitându-se la ceas. Putea să-și ia adio de la

Coronation Street și poate și de la *The Bill*, la felul în care mergeau lucrurile. Totuși, dacă povestea lui Ferris era atât de interesantă pe cât credea el că e, poate că merita să aibă răbdare.

— La o săptămână sau două după ce am găsit cadavrul lui Jack Grimley și după ce tânărul australian a fost atacat, un alt localnic pe nume Greg Eastcote a fost dat dispărut de către un coleg. Se pare că nu dăduse pe la muncă vreo câteva zile la rând. Era angajatul unui distribuitor de pește. Nu l-am găsit, nici urmă de el.

— De ce am mereu senzația că mai e ceva? a întrebat Annie. Cazul ăsta începe să semene cu o sală a oglinzilor.

Mai avea cam un centimetru de bere în pahar, dar de data asta n-avea de gând să-și mai ia una. Control. Trebuia să-și revină.

— Cam așa, nu? a spus Ferris. Oricum, ne-am dus la Eastcote acasă să vedem dacă găsim ceva indicii legate de dispariția lui. Locuia singur. Eu eram cu Paddy Cromer. Nu aveam nicio dovadă că există vreo legătură cu ceea ce se întâmplase cu Grimley și McLaren, dar astfel de dispariții

misterioase și atacuri violente erau destul de rare prin părțile astea, după cum am spus. Cât despre colegii lui de muncă, toți au spus că Eastcote era mulțumit de munca lui și părea genul lipsit de complicații și de griji, poate puțin cam prea tăcut și antisocial. Un pic ciudat, după cum spusese unul dintre ei. Ca să fiu sincer, pe-atunci n-aveam habar ce ne așteaptă.

— Și acum?

Ferris a râs.

— Nici acum nu sunt mult mai deștept.

A băut din bere și și-a continuat povestea. Luminile și-au mai pierdut din intensitate și pubul a început să se umple cu clienții de seară. Annie se simțea ruptă de veselia și râsetele celorlalți, ca și cum ea și cu Ferris ar fi avut propria lor insulă de realitate, sau de irealitate, depinde din ce perspectivă îi priveai. Nu-și putea explica de ce simțea asta, dar ceva îi spunea că povestea lui Ferris era importantă și că avea de-a face cu moartea lui Lucy Payne, deși în 1989 Lucy avea numai zece ani.

— Ceea ce am găsit la el în casă ne-a cam

încurcat, a spus Ferris. Era aproape în întregime o casă normală. Curată, ordonată, cu cărți, televizor, video. Normal.

— Dar?

— Detaliul ăsta n-a ajuns niciodată în mass-media, a spus Ferris, dar într-unul din sertare am găsit șapte șuvițe de păr legate cu funde roz.

Annie a simțit o greutate în piept. Ferris a observat că era ceva în neregulă cu ea, așa că a continuat rapid.

— Nu e nimic normal în asta, nu?

— Și ați... adică...?

— Toată lumea știa că un criminal în serie operase în nord și impresia generală era că îl găsisem, sau cel puțin aflasem cine era. Pe Eastcote nu l-am găsit niciodată. Cât despre cazul nostru, existau șase victime, dar alte fete erau date dispărute și lipseau explicațiile, iar una dintre ele supraviețuise.

Annie a ridicat din sprâncene.

— Kirsten Farrow. Cineva l-a întrerupt înainte să-i facă felul, a continuat Ferris. A fost într-o stare foarte nasoală pentru mult timp, dar în cele

din urmă și-a revenit.

— Ai vorbit cu ea?

— Da. Pe vremea aceea locuia în Leeds cu o prietenă pe nume Sarah Bingham. A fost destul de vagă în declarații, dar era de așteptat de la cineva care suferise așa cum suferise ea, biata fată. Nu-și amintea prea multe. Ne-am consultat și cu detectivii care investigau cazul, Elswick și adjunctul lui, Dicky Heywood. Rutele pe care circula Greg Eastcote coincideau cu toate cele șase crime și cu atacul lui Kirsten. Am reușit să identificăm una din șuvițele de păr ca fiind a lui Kirsten, deci știm că a luat o mostră chiar dacă fata supraviețuise, și o altă șuviță se potrivea cu ultima victimă. Celelalte... ei bine, fuseseră îngropate de multă vreme, dar ne-am străduit cât am putut. Și știi cum e cu părul, chiar și în cele mai bune condiții; e prea puțin rezistent și e imposibil să vii cu probe care să fie acceptate la tribunal. Și eram abia la începutul istoriei ADN-ului. Niciunul dintre noi nu știa prea multe despre asta, și mă îndoiesc că am fi putut să obținem o mostră dintr-un folicul de păr, chiar dacă ar fi fost posibil.

Șuvițele fuseseră tăiate cu o foarfecă foarte ascuțită, deci șansele erau mici. Iar tribunalul n-a fost niciodată o problemă.

— Nu?

— După cum am spus, pe Eastcote nu l-am găsit. Una dintre femeile din oraș a spus că i s-a părut că a văzut doi oameni luptându-se pe stâncă, imediat lângă biserica de pe drumul spre Golful lui Robin Hood, dar erau departe și nu ne putea spune mai mult de-atât. Am căutat în toată zona și am descoperit că într-un loc gardul de protecție fusese smuls. Părea că cineva căzuse peste el. Am găsit sânge și urme de țesătură pe sârma ghimpată, dar nu aveam cum să aflăm cui aparțin. Am luat din dosarele medicale grupa de sânge a lui Eastcote și, desigur, se potrivea, dar la fel de bine se potrivea și cu 44% din populație.

— Au mai fost și alte crime?

— Nu după aceea. Nu pe-aici.

— Crezi că a căzut de pe stâncă?

— Nu știm sigur, dar era o presupunere justificată, corpul e posibil să fi fost purtat de ape în larg.

— Și ce-ați făcut?

— Ce puteam să facem? Am mers pe câteva piste minore, am pus câteva întrebări la pensiunile din localitate. O femeie își amintea de Keith McLaren, stătuse la ea, și se împrietenise cu o tânără. Ceea ce mi se pare normal când ești tânăr.

— L-ați întrebat despre asta?

— Da, când a ieșit din comă. Își amintea ceva despre o fată. Se pare că au băut ceva împreună, dar asta a fost tot.

— Numele?

— Nu-și amintea. Poate acum și-ar aminti mai mult. Au trecut opt ani.

— Ați urmărit cazul mai departe?

— Au trecut anii și n-a apărut nimic nou. Știi cum e. A răs. Nu e așa ca în cărți, când detectivul nu se dă bătut până nu-și prinde ucigașul.

— Sau ucigașa.

— Da. Oricum, oficial n-a fost nicio crimă, nu uita. Jack Grimley a fost ucis de căzătură, Greg Eastcote a dispărut. Singurul atac fusese asupra lui Keith McLaren, care nu-și amintea nimic și care-a șters-o înapoi în Australia. Ferris a făcut o pauză.

În plus, impresia generală era că dacă Greg Eastcote era criminalul în serie, așa cum părea să fie, atunci cineva ne făcuse o mare favoare.

— Cred că n-ar fi dat bine să spui asta familiei lui Jack Grimley sau lui Keith McLaren.

— Da, ce să zic, nu mi-a fost nici mie foarte bine de-a lungul timpului, dar așa merg lucrurile câteodată.

— Și deci n-ai făcut nimic?

— Aveam mâinile legate.

— Și în stadiul ăsta e și acum?

Ferris a oftat.

— Până acum, da.

Annie s-a încruntat. În jurul lor se auzeau conversații și râsete. În spatele barului s-a spart un pahar.

— Totuși, nu înțeleg, a spus. E o poveste fascinantă, dar trebuie să-ți dai seama că nimic nu leagă aceste evenimente de ceea ce i s-a întâmplat lui Lucy Payne, nimic în afară de obsesia ta. Au trecut optsprezece ani. E ridicol.

— Da, desigur, știu asta. Dar dacă *Eastcote* era criminalul în serie, și o femeie l-a aruncat de pe

stâncă...

— Și Kirsten Farrow a fost singura care a supraviețuit...

— Femeia misterioasă văzută cu Grimley și McLaren. Exact.

— Dar cum e posibil? a întrebat Annie. Tu însuți mi-ai spus că n-avea de unde să știe cine era atacatorul și că era în Leeds cu prietena ei atunci când au avut loc crimele.

Ferris a ridicat din umeri.

— Asta ne-a spus ea. Și prietena ei a confirmat. Dar alibiuri se pot fabrica la tot pasul. Dacă aflase?

— Ai vorbit cu cineva despre asta?

Ferris i-a aruncat o privire rănită.

— Ce fel de om crezi că sunt?

Annie și-a frecat fruntea.

— Îmi pare rău, a spus. Presa e în fierbere de când au aflat că victima de pe marginea prăpastiei era Lucy Payne.

Ferris a chicotit.

— Pun pariu că e. Oricum, de la mine nu vor obține nimic.

Annie și-a scos carnețelul.

— O.K., o să fac câteva cercetări preliminare, a spus. Ar fi bine dacă ai începe cu numele și ultimele adrese cunoscute. Australianul, prietena lui Kirsten. Stăm foarte prost cu personalul, dar poate că merită să facem niște săpături.

Apoi s-a oprit, lovită de un gând care era pe-atât de nebunesc pe cât suna.

— Ce e? a întrebat Ferris.

— Mai știi șuvițele despre care mi-ai spus?

— Da.

— Le-ai păstrat?

— Presupun că sunt undeva cu restul probelor, da, a spus Ferris.

— Crezi că le poți scoate la lumină?

Chipul lui Ferris s-a luminat, de parcă viața lui tocmai căpătase un nou sens.

— Crezi că Papa e catolic? a spus cu un zâmbet. Nu văd de ce nu. La urma urmei, sunt cercetător.

•

Berea curgea la Queen's Arms, unde proprietarul unise două mese lungi, și până și Catherine Gervaise se alăturase petrecăreților cu

un zâmbet pe față. Numai Banks stătea deoparte, sprijinit de pervaz, căzut pe gânduri, sorbindu-și berea și privind din când în când prin ferestrele cu ochiuri rombice spre trecătorii din piață. Simțea că ceva nu era în regulă, că poate se pripiseră. Dar probele ADN erau solide, arestul era totuși un arest și se impunea să fie sărbătorit. Pe fundal se auzeau Arctic Monkeys și totul era bine în lume.

— Ce s-a întâmplat, domnule? a întrebat Winsome, care-și făcuse apariția lângă el ținând în mână un cocktail roz, decorat cu o cireașă glasată.

Banks nici măcar nu voia să știe ce era în pahar. Winsome se cam împleticea, dar ochii-i erau limpezi și vocea clară.

— Nimic, a spus Banks. Te distrezi?

— Presupun că da.

— E ceva în neregulă?

— Nu, a spus Winsome. Dar păreți cu gândul în altă parte. Mă întrebam...

— Ce anume?

— Nimic, domnule.

— Hai, să te-aud.

— Nu e treaba mea.

— Ce?

Cineva a dat peste Winsome, care totuși a reușit să nu-și verse băutura. Bărbatul și-a cerut scuze și și-a văzut de drum. Hatchley spunea un banc, suficient de tare cât să acopere muzica, și toată lumea de la masă aștepta poanta. Banks îl știa deja.

— E aglomerat în seara asta, nu? a întrebat Winsome.

— Nu poți să începi ceva și apoi să te oprești la jumătatea ideii, a spus Banks. La ce te gândești?

— La doamna Cabbot, domnule.

— Annie?

— V-am spus, nu e treaba mea. Nu vreau să mă bag unde nu-mi fierbe oala, dar știu că sunteți prieteni.

— Și eu credeam asta, a spus Banks.

Afară, două fete în uniforme de școală se întorceau de la repetiții, una dintre ele cu o vioară, cealaltă cu un flaut. Hatchley și-a terminat bancul și toată lumea a început să râdă.

— Domnule?

— Nimic. Ce-i cu Annie Cabbot?

— Am fost cu ea la masă aseară. Cred că o deranjează ceva.

— O deranjează? În ce fel?

— Nu știu, domnule. Winsome a coborât tonul. Cred că e vorba de un prieten. O urmărește? O amenință?

Nu trebuia cine știe ce efort pentru a înțelege că, probabil, Annie se dusesse să-l vadă pe Banks imediat după cina cu Winsome. Povestise ceva despre băieți, dar nu spusese că ar fi în pericol. În mod evident, nu avusese ocazia.

— O să mă interesez, a spus, întrebându-se cam cum ar putea face asta, dată fiind ultima lor întâlnire și starea actuală a relației lor.

— N-o să-i spuneți c-am zis eu ceva?

— Nu-ți face griji, a spus Banks.

Chiar atunci l-a observat pe sergentul de serviciu intrând în pub, uitându-se de jur împrejur și îndreptându-se țintă spre el. A mârâit.

— Rahat, Ernie, ce vrei? a întrebat.

— Mă bucur de fiecare dată să fiu întâmpinat cu căldură, a spus Ernie.

— Sunt convins că ți se întâmplă foarte des, din

moment ce ești purtătorul de vești bune.

— N-o să vă placă.

— Nu mi-a plăcut niciodată, dar asta nu te-a oprit până acum.

— Tocmai a venit un tip, vecin cu Joseph Randall, cel pe care l-ați arestat.

— Și?

— Spune că Randall n-avea cum să fie vinovat, domnule. Vrea să vorbească cu tipul care se ocupă de caz.

— *Tipul* care se ocupă de caz?

Banks a privit spre Gervaise, care părea să fie foarte prinsă într-o conversație cu Wilson, și s-a întrebat dacă nu cumva feminismul ar putea să lucreze de data asta în favoarea lui, apoi s-a hotărât rapid că nu era cazul. De ce să le strice ploile? Dacă era ceva în toată povestea asta, avea să afle în curând.

— În regulă, a spus. Ia-o înainte.

•

Annie a analizat conversația cu Les Ferris în timp ce conducea pe A171, de-a lungul mlaștinilor din North York, în liniștea serii, imediat după

lăsarea întunericii. A găsit un post de radio cu muzică pop care să-i țină companie, dar pălăvrăgeala dintre melodii o enerva atât de tare încât în cele din urmă l-a oprit. La prima vedere, găselnița lui Ferris părea absurdă: o crimă, un atac și o dispariție nerezolvate de optsprezece ani, o femeie misterioasă în două din cele trei scene. După cum chiar el spusese, oficial era vorba de o singură infracțiune: atacul asupra lui Keith McLaren. Ce legătură ar fi putut avea toate acestea cu ceea ce se întâmplase duminică? În mod surprinzător, Annie vedea câteva conexiuni. În primul rând, locația. Pe stânci nu mai avusese loc nicio crimă în ultimii optsprezece ani, deci de ce tocmai acum? În al doilea rând, posibilitatea ca ucigașul să fi fost o femeie. Femeile criminale sunt mai puține decât bărbații. În al treilea rând, două dintre victime erau ucigași în serie, sau cel puțin așa erau percepuți: Greg Eastcote și Lucy Payne. În al patrulea, criminalul de acum optsprezece ani nu fusese prins. Și asta ducea la ultimul punct comun: dacă în urmă cu optsprezece ani criminalul avusese în jur de douăzeci de ani, însemna că acum

ar fi trebuit să aibă cam patruzeci, iar acesta era cam singurul lucru pe care îl știau despre misterioasa Mary. Mel Danvers spusese că avea aproximativ această vârstă. Totul era destul de improbabil, dar cu cât Annie se gândea mai mult, cu atât era mai convinsă c-ar trebui să investigheze mai îndeaproape. Cum rămâne cu Keith McLaren, australianul? Poate că începuse să-și amintească. Totul era destul de vag, cel puțin până când Les Ferris îi dădea mostrele de păr, și foarte multe depindeau de potrivirea lor cu firele găsite pe pătura lui Lucy Payne. Dacă nu se potriveau, era o pistă falsă. Dacă da, aveau pe ce merge. Era o seară frumoasă, s-a gândit Annie în timp ce trecea pe lângă Golful lui Robin Hood. Vedea strălucirea apusului, siluetele roșii și purpurii ale dealurilor din vest. În est, deasupra Mării Nordului, se întindeau umbrele magice în nuanțe de albastru care se pot observa numai dimineața devreme. Undeva în nord se vedea luna argintie.

În curând, Annie a ajuns printre semafoare și printre luminile orașului, iar plăcerile drumului deschis s-au estompat. A găsit un loc de parcare la

numai câțiva metri de locuința ei temporară. Locul părea rece și întunecat, ca și cum ar fi fost abandonat de multă vreme. Poate partea cea mai bună era că printre acoperișuri se vedea, undeva în depărtare, un petic de mare. Annie a aprins luminile, și-a pus haina în cuier și s-a îndreptat spre bucătărie. Nu mâncase nimic, băuse numai o bere în timp ce Ferris dăduse gata trei, iar acum se mulțumea cu un pahar de vin și un platou cu brânză și biscuiți.

În timp ce-și așeza mâncarea lângă laptop, și-a dat seama că-o aștepta o zi foarte agitată. Avea oameni de interogat în legătură cu victimele soților Payne și acum mai apăruse o pistă din povestea lui Les Ferris. Un lucru era sigur: dat fiind volumul de muncă, dacă aveau să meargă și pe ipoteza lui Ferris, erau mult prea puțini. Ceea ce însemna că Annie trebuia să vorbească cu detectivul Brough să-i ceară niște oameni în plus, iar pe Ginger o așteptau ore suplimentare, așa cum îi promisese. Erau două lucruri pe care niciun administrator conștient de bugetul pe care-l avea pe mână nu le putea aproba cu plăcere. Era dificil să-i explice

lui Brough, dar s-a hotărât să-și facă griji pentru asta mai târziu. În plus, mai aveau și presa pe cap. Singurul lucru bun în legătură cu Brough, pe care Annie îl învățase de când lucra la Departamentul de Est, era că tipul nu prea asculta. Era distrat și avea tendința să se concentreze pe chestii de opinie publică și imagine; în plus, era genul de persoană care se grăbea să răspundă următoarei întrebări venite din partea presei înainte să apuci să termini de vorbit. În consecință, multe lucruri treceau pe lângă el și era simplu să pretinzi că i le spuseseși, iar el avea tendința să dea din cap, să fie de acord și să spună O.K. numai ca să poată trece mai departe, să spună ceva ce i se părea mult mai interesant.

Conexiunea la internet era foarte înceată. Hotelul nu avea rețea proprie și Annie trebuia să se bazeze pe telefon și pe modemul intern al laptopului. Dar era suficient ca să-și poată verifica email-ul, și mai mult de-atât nici nu voia. L-a blestemat pe cel care-i trimisese un document mare atașat, fără să știe cine era, cel mai probabil o glumă cretină sau poze din vacanță. Apoi a văzut

numele lui Eric apărând pe ecran și inima i s-a făcut cât un purice.

De unde făcuse rost de adresa ei de mail? Apoi și-a dat seama. Se jucaseră cu BlackBerry-urile, iar Eric îi arătase cum să atașeze poze și să le trimită. Îi trimisese una în club. Așa făcuse rost de adresa ei de mail. Cum a putut să fie atât de neglijentă? Restul mesajelor erau numai gunoaie – Viagra, implanturi cu silicon și Rolex-uri autentice, plus alte oferte.

A deschis mesajul de la Eric. Era scurt, la obiect, scris cu italice și albastru:

Dragă Annie,

Sper că sâmbătă seara te-ai simțit la fel de bine ca mine. Ai fost minunată! Abia aștept să repetăm întâmplarea (și nu o dată ☺). Între timp, abia aștept să ne vedem mâine la masă, să te cunosc un pic mai bine. Nici măcar nu știu de unde vii și cu ce te ocupi. Nu uita, ora 12 la Black Horse. Te aștept.

Cu dragoste,

Inima lui Annie s-a oprit când a văzut JPEG-ul atașat. Nu-și amintea să fi pozat pentru asta. Era o imagine ușor neclară, ea și Eric, capul ei odihnindu-se pe umărul lui, brațul lui petrecut în jurul ei. Avea părul răvășit și privirea pierdută. Totul ar fi fost perfect inocent, deși cam jenant, numai că era foarte clar că și ea și Eric erau goi pușcă și că ea ținea un joint între degete. Și pe deasupra mai și zâmbea.

•

— Ei bine, Joseph, a spus Banks, înapoi în încăperea unde se desfășurase interogatoriul, în timp ce Sebastian Crawford se fâțâia agitat în spatele lor. S-ar părea că încă n-am dat de capătul problemei, nu?

— Nu știi despre ce vorbești, a spus Randall.

— Ba cred că știi, i-a răspuns Banks. S-a aplecat spre el. Și cred că e în interesul tău să recunoști asta.

Randall și-a lins buzele și a privit spre Crawford pentru ajutor. Crawford n-a spus nimic.

— În regulă, a spus Banks, lăsându-se pe spate. Să-ți explic cum stau lucrurile, atunci. Tocmai ne-a vizitat vecinul tău, Roger Colegate, care ne-a spus că te-a văzut când ai dat pisica afară după miezul nopții, sâmbătă seara. Deși nu știm exact la ce oră a fost omorâtă Hayley Daniels, avem dovezi care indică faptul că a intrat în Labirint la douăsprezece și douăzeci și că a fost atacată pe la și douăzeci și cinci.

— Păi atunci e totul clar, a spus Randall cu o privire triumfătoare, privind spre Sebastian Crawford.

— Ți-ar fi luat probabil cel puțin cincisprezece minute să ajungi în piață, de la tine de acasă, a continuat Banks, și dacă ai fi fost în stare să mergi în linie dreaptă.

— Ce vrei să spui? a întrebat Randall.

— Din declarațiile vecinului reiese că erai pulbere, a spus Banks. De fapt, conform domnului Colegate, asta e starea ta naturală în cele mai multe seri.

— E o minciună, a spus Randall. Poate c-am băut ceva, dar asta nu e împotriva legii, nu?

— Nicidecum, a spus Banks. Nu există nicio lege care să-ți interzică să te faci pulbere, atâta timp cât nu provoci probleme.

— Ei bine?

— Domnul Colegate spune că te cam clătinași și că abia ai bolborosit ceva când ți-a dat bună seara. Nici măcar nu-ți amintești, nu?

— Nu, a spus Randall, dar nu contează, așa e? *El* și-a amintit. Și asta contează. După cum ai spus, legea nu interzice să te mai îmbeți din când în când la tine acasă, nu? Am scăpat. N-aveam cum să fac acest lucru oribil. Trebuie să mă lăsați să plec.

Banks a făcut o pauză.

— Oricum, cert e că tu ai găsit cadavrul.

— Asta știai deja. Eu v-am anunțat. Și aveam un motiv întemeiat să mă aflu acolo.

— Da, am verificat cu clienta despre care ne-ai spus. Comanda era foarte urgentă. Dar asta nu e relevant.

— Cum adică?

— Ai petrecut unsprezece minute singur cu cadavrul lui Hayley Daniels.

— Și ce dacă? Era deja moartă când am găsit-o.

— Știu asta, a spus Banks.

— Uite ce e, cred c-ar trebui să-ți ceri scuze, să accepți că ai pierdut și să mă lași în pace. Sebastian?

Crawford și-a dres glasul.

— Ăăă... clientul meu are dreptate, domnule. La urma urmei, ați stabilit că nu are cum să fie vinovat de uciderea lui Hayley Daniels, motivul pentru care l-ați reținut.

— Asta se poate schimba, a spus Banks.

— Ce vrei să spui? a întrebat Randall.

— Problema rămâne, a continuat Banks. Criminaliștii noștri au găsit ADN-ul tău în mostrele de spermă de pe corpul victimei. Anchetatorul-șef era chiar mirat că sperma nu se uscaseră atât de mult pe cât s-ar fi așteptat, asta dacă ar fi fost acolo peste noapte.

Randall și-a încrucișat brațele pe piept.

— Ți-am spus, îmi pare rău, n-am cum să te ajut.

— Oh, ba cred că poți, a spus Banks. S-a aplecat spre el și și-a lăsat brațele pe birou, la distanță foarte mică de Randall. Ai vrea să-mi spui ce cred eu că s-a întâmplat în depozit, Joseph?

Randall și-a lins buzele.

— Ce sens are? O să-mi spui oricum. Mai multă fantezie.

— Poate că așa a început, ca o fantezie, dar nu a mea, a spus Banks. Cred că spui adevărul, și la fel și domnul Colegate. Cred c-ai văzut-o pe Hayley Daniels sâmbătă seara și ți-a plăcut ce-ai văzut. Poate ai mai văzut-o și înainte? Doar ieșea destul de des sâmbăta cu prietenii de la facultate. Sau poate că n-a contat atât de mult că era ea și nu altcineva, atâta timp cât era tânără și îmbrăcată sumar. Cred că te-ai dus acasă, așa cum ai spus, te-ai uitat la televizor, sau poate la vreun film porno pe DVD, ți-ai bătut mințile și ți-ai alimentat fanteziile până când abia mai stăteai în picioare, ai dat pisica afară și te-ai dus la culcare.

— Și dacă teoria asta ar fi adevărată, ce? a întrebat Randall. Nimic din toate astea nu e ilegal.

— Mi-ar plăcea să cred că te-ai întors la magazin și ai urmărit-o pe Hayley Daniels în Labirint, a continuat Banks, dar nu e un scenariu realist. Orele nu se potrivesc, și ar fi o coincidență mult prea mare.

— Slavă Domnului! Acum pot să plec?

— Dar ai găsit cadavrul a doua zi dimineață, a spus Banks.

— Și am raportat imediat.

— Dar ceva s-a întâmplat în acele unsprezece minute, nu-i așa, Joseph? O pornire căreia nu i-ai putut rezista.

— Nu știi despre ce vorbești.

— Domnule inspector...

— Vă rog să nu mă întrerupeți, domnule Crawford. Nu încalc drepturile clientului dumneavoastră în niciun fel. Banks s-a întors spre Randall. Asta s-a întâmplat, nu-i așa, Joseph? Ai intrat ca de obicei în depozit, să-ți iei materialele de care aveai nevoie, ai văzut-o pe mormanul de petice, părea că doarme, o copilă rătăcită care se adăpostise de furtună. Părea atât de inocentă și de frumoasă, nu? Și pun pariu că nu te-ai putut abține. Sunt sigur că ai atins-o, nu-i așa, Joseph? Te-ai jucat cu sânii ei mici și fermi, mici și *reci*? Te-a excitat atât de tare faptul că era moartă și nu putea reacționa în niciun fel? Tu dețineai controlul absolut, poate pentru prima dată în viața ta? Ea nu

mai avea ce să facă, nu? Așa că i-ai atins pielea, i-ai mângâiat coapsele. Ai sărutat-o, Joseph? Ai sărutat buzele alea moarte? Eu cred că da. Cum puteai să rezisti? Era toată numai a ta.

Randall și-a sprijinit capul în palme. Crawford s-a apropiat de el.

— Nu trebuie să spui nimic, Joseph. E dezgustător.

— Așa e, a spus Banks. Și are dreptate. Nu trebuie să spui nimic. Știu deja, Joseph. Știu totul. Știu ce-ai simțit când ai îngenuncheat lângă ea și ți-ai desfăcut fermoarul. Aveai deja cea mai puternică erecție din viața ta, nu? Cu o mână ai atins-o între picioare și cu cealaltă te-ai atins pe tine, și așa s-a întâmplat, nu? Poate mai repede decât te-ai fi așteptat. Apoi a trebuit să ștergi urmele. Dar n-ai făcut o treabă foarte bună. De-asta am găsit ce-am găsit, nu? Ai crezut c-ai curățat totul, dar te-ai grăbit și-ai ratat ceva. Unsprezece minute, Joseph.

Randall a izbucnit în plâns, în timp ce Crawford era cu o mână pe umărul lui.

— N-am omorât-o eu, a strigat Randall. Nu i-am

făcut niciun rău. N-aș fi putut să-i fac una ca asta. L-a privit pe Banks cu fața desfigurată. Trebuie să mă crezi, îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

Banks a simțit că i se face greață. Și-a lăsat scaunul pe spate, s-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă.

— Luați-l în custodie, i-a spus unuia dintre gardieni. Și cereți să fie acuzat de profanarea unui cadavru, sau cum naiba s-o mai numi zilele astea. Vă rog să mergeți cu el, domnule Crawford. Repede. Luați-l din fața mea. Acum!

Crawford l-a ajutat pe Randall să se ridice și-au ieșit în viteză.

Rămas singur în cameră, cu bâzâitul reportofonului pe fundal, Banks a înjurat cu voce tare și a tras un șut singurului scaun care nu era prins în podea, rostogolindu-l până în partea cealaltă a camerei, izbind cu putere reportofonul. Apoi s-a făcut liniște.

10.

Era aproape douăsprezece și douăzeci când Annie se îndrepta pe Church Street spre Black Horse, după ce reușise să scape de la secție evitând presa. Într-un fel, spera că Eric va fi plecat deja; ar fi scutit-o de efortul de a-i da papucii în mod direct. Cel mai simplu ar fi fost, desigur, să nu se ducă deloc, dar Eric îi lăsase impresia unui tip care nu se lasă cu una, cu două; era nevoie de ceva muncă de convingere.

Alesese să nu se aranjeze prea mult pentru ocazie, purta o pereche de teniși vechi, o fustă până la genunchi, fără nicio formă, și o helancă neagră pe sub geaca de blugi. Rezistase până și tentației de a se machia. Fusesse mult mai greu decât își imaginase. Nu era o persoană orgolioasă, dar într-un fel i-ar fi plăcut să-și facă o intrare grandioasă, să atragă toate privirile celor din bar și apoi să-l trimită la plimbare. Dar, pe de altă parte, nu voia să facă nimic ca să-l încurajeze.

Până la urmă, poate datorită șarmului ei natural

sau poate pentru că în bar erau numai bărbați, toate capetele s-au întors când a intrat. Inclusiv al lui Eric. Annie a simțit o strângere de inimă și abia a schițat un zâmbet în timp ce se așeza vizavi de el.

— Scuze pentru întârziere, i-a spus, trecându-și mâna prin păr. A apărut ceva la birou.

Parțial era adevărat. Întâlnirea cu detectivul Brough se prelungise mult peste așteptări, mai ales pentru că fusese nevoită să-l convingă că informațiile de la Les Ferris duceau undeva. În cele din urmă, îl convinsese pe Brough s-o lase să-i caute pe australian și pe Sarah Bingham, în timp ce Les Ferris le căuta mostrele de păr.

— E-n regulă, a răspuns Eric zâmbind. Mă bucur c-ai venit. Bei ceva?

— Tonic cu lămâie, te rog.

Annie era hotărâtă să aleagă cea mai civilizată cale cu putință, cu capul limpede.

— Ești sigură?

Eric avea o halbă de Guinness în față, aproape goală.

— Da, mulțumesc, a spus Annie. Mă așteaptă o după-amiază grea. Trebuie să fiu în cea mai bună

formă.

— Presupun c-ai un job foarte solicitant. Ești polițist sau ceva? Mă-ntorc într-o clipă, poți să-mi povestești totul.

Eric s-a îndreptat spre bar, iar Annie s-a uitat prin meniu. Era moartă de foame. Din lipsă de opțiuni, trebuia să se mulțumească fie cu un panini vegetarian, fie cu un sandviș cu brânză și cu ceapă. Când a privit în sus, l-a văzut pe Eric întorcându-se cu băuturile, zâmbind. Avea dinții dreți și albi, părul pieptănat într-o parte îi venea pe ochi, și nu părea să se fi bărbierit de când îl văzuse ultima dată. I-a întins paharul și a ciocnit cu ea.

— Te-ai hotărât?

— Poftim?

— Mâncare.

— Ah, da, a spus Annie. Cred că o să iau un panini cu ciuperci, mozzarella și ardei la grătar. Spune-mi ce vrei și mă duc să comand.

Eric a atins-o pe braț și s-a ridicat.

— Nu. Insist. Eu te-am invitat. Și, că tot veni vorba, sunt vegetarian, așa că o să-mi comand același lucru. I-a zâmbit. Am mai descoperit un

lucru pe care îl avem în comun?

Annie n-a spus nimic. L-a privit îndepărtându-se și s-a gândit că are un fund mișto. Era curioasă ce altceva credea că mai au în comun în afară de vegetarianism. S-a muștrat singură pentru gândul necurat și s-a îmbărbătat pentru ceea ce urma să facă, întrebându-se preț de numai o clipă de ce ar fi făcut totuși una ca asta. Nu era loc în viața ei pentru un tânăr muzician amator de iarbă, oricât de mișto ar fi avut fundul sau zâmbetul.

— Durează numai câteva minute, a spus Eric, așezându-se și aprinzându-și o țigară.

I-a oferit una și lui Annie, care l-a refuzat și a sorbit din tonic.

— Mailul pe care mi l-ai trimis aseară n-a fost deloc plăcut, să știi, i-a spus.

— Poftim? Îmi pare rău, mie mi s-a părut nostim, atâta tot.

— Ei bine... asta e diferența dintre noi doi. Mie nu mi s-a părut. Dacă l-a văzut și altcineva...

— Cine-ar fi putut să-l vadă? Ți l-am trimis numai ție. De ce l-ai arăta și altcuiva?

— Nu asta e ideea. Știi ce vreau să spun.

Mailurile nu sunt aproape niciodată private.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că lucrezi pentru serviciile de contraspionaj. Ai depus jurământul, nu?

— Nu lucrez pentru ei, și n-am depus niciun jurământ.

— Și cu ce *anume* te ocupi?

— Asta chiar nu te privește.

— Sigur ești polițistă. Așa ca în *Suspect principal*? Cât de tare. Și-a întins mâinile spre ea. Poți să-mi pui cătușele acum.

— Potolește-te.

— Scuze. N-ai simțul umorului?

— Nu despre asta e vorba.

— Gata, ne-am împăcat?

— Ce vrei să spui?

— Tu și cu mine. Am avut prima ceartă, acum am trecut peste ea, ce-ar fi să facem niște planuri pentru alte seri la fel de minunate?

— Nu prea cred, Eric, a spus Annie.

Lui Eric i-a căzut fața.

— De ce nu?

— Voiam să vorbim despre asta. De-asta sunt

aici.

A făcut încă o pauză, dar nu pentru efecte dramatice. I se uscaseră gâtul, și a mai luat o gură de tonic. Oare de ce era în sticle atât de mici? Chelnerița le-a adus mâncarea. Eric a început să mănânce, privind-o curios.

— Chiar nu știu cum să-ți spun asta, a continuat Annie, fără să se atingă de mâncare. Adică, pari un tip de treabă, și m-am simțit foarte bine în seara aia, dar nu cred... adică, chiar nu cred că trebuie să mergem mai departe. Ce vreau să spun e că nu vreau să continuăm.

— O aventură de-o noapte?

— Dacă vrei.

Eric și-a lăsat jos mâncarea și a dat din cap. Din bucata de pâine ieșea o șuviță unsuroasă de ardei.

— Nu vreau. Absolut *deloc*. Nu sunt genul care să aibă aventuri.

Ce era să spună Annie? Că ea era?

— Uite ce e, nici eu nu-mi fac un obicei din asta. Am băut ceva mai mult, ne-am distrat și am ajuns... știi tu unde. A fost mișto. Nu trebuie să mergă mai departe. Sper că putem fi prieteni.

Pentru Dumnezeu, Annie, s-a gândit, cât de patetic a sunat asta.

— Prieteni? a îngânat-o. De ce am vrea să fim prieteni?

— Foarte bine, a spus Annie, simțind cum se înroșește. N-o să fim. Încercam doar să fiu drăguță.

— Nu te deranja de dragul meu. Care-i problema cu tine?

Ridicase vocea suficient de mult cât să atragă atenția celor din jur.

— Ce vrei să spui? a întrebat Annie, uitându-se împrejur și simțind cum începe să intre în panică. Și nu mai vorbi așa tare.

— De ce spui asta? Și de ce să nu vorbesc tare? Adică, uită-te la tine. Ești destul de bătrână ca să-mi fii mamă. Ar trebui să fii al dracu' de recunoscătoare că te-am agățat și că mi-am petrecut noaptea cu tine, și tu încerci să te scoți și să pară că *tu* mă părăsești pe *mine*. Cam cum ai vrea să faci asta, mă-ntreb?

Lui Annie nu-i venea să creadă. Îi țiuiau urechile și respirația i se accelerase. Nu putea să

facă altceva decât să stea cu gura căscată, simțind cum îi arde pielea, știind că în jur se lăsase liniștea pentru că toți se uitau la ea.

— Poate că tu nu-ți aduci aminte, a continuat Eric, dar eu da. În seara aia nu te mai săturai, țipai de plăcere. Ar trebui să fii flatată. Adică, nu asta vreți toate femeile bătrâne, un armăsar tânăr care să...

— *Nenorocitul!*

Annie s-a ridicat și i-a aruncat restul de tonic în față. Din păcate pentru ea, nu mai rămăsese decât puțin pe fundul paharului, ceea ce a redus din efectul dramatic, dar când a țâșnit în picioare a reușit să răstoarne și masa, vărsându-i în poală restul de bere și paniniul unsuros. Apoi a năvălit afară cât de repede a putut, alergând cu ochii în lacrimi spre cele 199 de scări spre biserica Sfânta Maria. Numai când a ajuns sus, în cimitirul aproape pustiu, s-a oprit lângă o piatră funerară, să-și tragă sufletul, și a izbucnit în plâns, în timp ce pescărușii țipau în jurul ei, vântul șuiera și valurile se izbeau de stâncile de pe mal.

— Cred că e o treabă serioasă dacă cineva cu rangul vostru face vizite la domiciliu, a spus Malcolm Austin în timp ce le deschidea lui Banks și lui Winsome ușa biroului, târziu într-o joi după-amiază.

Winsome fusese de părere c-ar trebui să-l interogheze la ei la sediu, dar lui Banks i se păruse o idee mai bună să-l ia la întrebări pe teritoriul lui, acolo unde era înconjurat de tot ceea ce ar fi putut pierde.

Banks s-a uitat de jur împrejur la rafturile cu cărți și la posterele cu locuri exotice. Uneori se gândea că i-ar fi plăcut să lucreze în mediul academic, să-și petreacă viața înconjurat de cărți și de minți tinere și ambițioase. Dar știa că i-ar lipsi adrenalina urmăririlor, și că mințile tinere nu erau nici atât de ambițioase și nici atât de luminate pe cât s-ar fi putut aștepta. Fereastra era întredeschisă, iar Banks simțea mirosul de cafea și de patiserie proaspătă venind de la cafeneaua de jos și auzea zumzetul conversațiilor. Toată dimineața se gândise numai la Lucy Payne și la crimele ei, la comportamentul ciudat al lui Annie

și la ceea ce-i spusese Winsome în Queen's Arms, la cum ar fi putut s-o abordeze pe Annie, dar acum trebuia să-și vadă de treabă și să încerce să-l găsească pe ucigașul lui Hayley Daniels. Austin i-a invitat să stea jos și s-a așezat în scaunul din spatele biroului dezordonat. Purta pantaloni de trening și un tricou roșu cu logoul unei echipe americane de baschet.

— Cu ce vă pot ajuta? a spus Austin.

— Vă amintiți când am vorbit ultima dată? l-a întrebat Winsome.

— Cine ar putea uita așa o...

— Lăsați vrăjeala, domnule Austin, a spus Banks. I-ați spus detectivului Jackman că nu aveți o aventură cu Hayley Daniels. Dar au ieșit la iveală informații care ne fac să credem contrariul. Ce aveți de spus despre asta?

— Ce fel de informații? Mă deranjează aceste aluzii.

— Aveți sau nu o aventură cu Hayley Daniels?

Austin a privit spre Winsome, apoi din nou spre Banks. În cele din urmă, și-a ținut buzele, și-a supt obraji și a expirat încet.

— În regulă, a spus. Hayley și cu mine ne întâlneam de vreo două luni. Am început să ieșim la o lună după ce a plecat nevastă-mea. Ceea ce înseamnă că, în sens strict, orice ar fi fost între mine și Hayley nu era o aventură.

— Semantică, a spus Banks. Proful care i-o trage studentei. Cum vrei să-i spunem?

— N-a fost așa, a spus Austin. Faceți totul să pară atât de dezgustător. Eram îndrăgostiți.

— Mă scuzi până mă duc după o găleată.

— Inspectore! Femeia pe care o iubeam tocmai a fost omorâtă. Ați putea măcar să arătați puțin respect.

— Câți ani ai, Malcolm?

— Cincizeci și unu.

— Iar Hayley Daniels avea nouăsprezece.

— Da, dar era...

— După calculele mele, e o diferență de treizeci și doi de ani. Tehnic vorbind, ești destul de bătrân ca să-i fii bunic.

— V-am spus, eram îndrăgostiți. Credeți că dragostea recunoaște astfel de bariere lumești cum ar fi vârsta?

— Iisuse, începi să suni ca un pedofil, a spus Banks. Dacă aș fi primit o liră de fiecare dată când am auzit argumentul ăsta...

Austin s-a înroșit de furie.

— Mă deranjează această remarcă. Unde tragem linia, inspectore? Nouăsprezece? Douăzeci? Douăzeci și unu? Din punct de vedere legal, știți bine că nu aveți nicio șansă. A făcut o pauză. În plus, după cum urma să vă spun, Hayley era foarte matură pentru vârsta ei.

— Emoțional?

— Păi, da...

— Spune-mi ce tânără matură emoțional se duce la băute cu un grup de prieteni într-o sâmbătă seară, mai mult dezbrăcată decât îmbrăcată, și bea atât de mult încât nu se mai ține pe picioare, apoi se duce să se ușureze pe o alee întunecată?

Banks simțea că Winsome îl fixează cu privirea și știa ce gândește – că se purta aproape la fel de nasol ca Templeton. Dar nenorociții ca Austin, plini de ei, care abuzau de funcțiile pe care le dețineau ca să-și satisfacă pofta de carne tânără, îl enervau de fiecare dată foarte tare, și oricum era

încă plin de furie neconsumată după interviul cu Randall din seara precedentă. Știa că trebuie să se potolească, altfel riscau să nu scoată nimic de la Austin, așa că i-a dat de înțeles lui Winsome că a priceput mesajul ei, că știa ce face și că era pregătit să ia piciorul de pe accelerație.

— Cred că domnul Banks vrea să știe, a intervenit Winsome, în ce stare trebuie să fi fost Hayley sâmbătă seara când a ajuns la dumneavoastră acasă? Dacă vă aduceți aminte, data trecută ați spus că nu voiăți o adolescentă beată și imatură în casă. Acum ne spuneți că Hayley era matură pentru vârsta ei. Poate înțelegeți de ce avem o problemă? S-au adunat câteva declarații care se bat cap în cap.

— Exact asta e, a spus Banks. Vezi tu, Malcolm, din informațiile pe care le avem rezultă că Hayley era destul de praf. Așa că mă întreb la ce ți-ar fi putut folosi în starea aia.

Austin l-a privit lung.

— Poate că nu înțelegeți asta, domnule Banks, a spus, dar dragostea nu implică mereu „foloase”, nu e vorba de ceea ce poți obține de la celălalt. Dacă

Hayley ar fi venit la mine sâmbătă seara și ar fi fost beată, n-aș fi profitat de ea. Nu trebuia să fie beată ca să fac dragoste cu ea. I-aș fi făcut o cafea, aș fi lăsat-o să doarmă, aș fi încercat să fac în așa fel încât să se simtă cât mai confortabil.

Banks și-a amintit de vizita lui Annie din seara precedentă. Asta ar fi trebuit să facă și el? S-o liniștească, să-i asigure confortul?

— Admirabil, a spus. Dar o așteptai?

Austin a făcut o pauză, timp în care a examinat ceva de pe birou, și apoi a spus:

— Mă anunțase că s-ar putea să treacă. Sâmbăta era mereu un aranjament foarte lejer. Era seara ei.

— Și atunci de ce-ai mințit în discuția cu detectivul Jackman?

Austin a privit-o pe Winsome cu vinovăție.

— Îmi pare rău, a spus. Dar mi-era teamă exact de reacția de care am avut parte acum, de la voi. Relația noastră nu e ușor de explicat. Lumea nu înțelege întotdeauna.

A privit din nou spre Banks.

— Uite ce e, a spus Banks, străduindu-se din răspuțeri să adopte o atitudine relaxată, de genul

oameni-suntem-cu-toții, niciun bărbat nu poate nega frumusețea și atractivitatea unei copile de nouăsprezece ani, mai ales una ca Hayley Daniels, și nimeni nu va putea să nu înțeleagă de ce voiai să te culci cu ea. Partea cu dragostea e mai greu de înghițit, dar sunt gata să recunosc că se poate întâmpla. Oamenii sunt ciudați. Problema nu e atât diferența de vârstă, ci faptul că tu ești profesor și ea îți era studentă. Ce spune conducerea colegiului despre asta?

Austin și-a întors privirea.

— Bineînțeles că nimeni nu știe. Mă îndoiesc că ar arăta vreun pic de înțelegere. Relațiile profesor-student nu sunt văzute cu ochi buni.

— Deci n-ai vrut să se știe? Te-ar fi putut costa cariera?

— E unul dintre motivele pentru care nu am fost complet sincer, da. Am muncit mult și din greu ca să ajung unde sunt acum.

— Singurul motiv?

— În fine, nimeni nu vrea să fie târât în anchetarea unui caz de crimă, nu?

— Și totuși, iată-te. Până în gât. Chiar credeai

că poți scăpa mințind în legătură cu așa ceva? Banks a clătinat din cap. Nu-mi vine să cred că oamenii ne cred atât de proști încât să trecem cu vederea lucrurile cele mai evidente.

Din curte ajungea până la ei un fir de fum de marijuana.

— Nu cred că sunteți proști, a spus Austin. Doar că nu credeam că e atât de evident. Am încercat să fim discreți. Voiam să facem totul public după ce-și termina studiile. Acum e cât se poate de public, asta voiți să știți? N-am avut nicio legătură cu moartea lui Hayley. O iubesc. Am iubit-o.

— Mai trecuse pe la tine după ce fusese la băute și în alte seri de sâmbătă? a întrebat Banks.

— Da. Sincer, n-am fost foarte încântat. Adică, în general făcea destul de nasol la băutura. Dar era seara ei cu prietenii, și dacă... ei bine... sincer să fiu...

— Ce e? a întrebat Banks.

— Dacă chiar trebuia să-și petreacă noaptea undeva, aș fi preferat s-o facă la mine.

— N-aveai încredere în ea?

— N-am spus asta. Dar era tânără. Vulnerabilă.

— Deci erai gelos, a spus Banks. Are sens. Și eu aș fi gelos dac-aș avea o prietenă așa tânără și frumoasă. Câteva pahare și cresc șansele să și-o tragă cu cineva de vârsta ei.

Banks a simțit-o pe Winsome zbârlindu-se din nou. Templeton-fobie sau nu, trebuia să lase un pic de la ea. Uneori, trebuia să scuturi copacul cu multă forță ca să-ți cadă nuca de cocos. Austin era un tip educat, nu lipsit de aroganță, pe care nu-l atingeai cu argumente logice și tachinări delicate.

— Dacă, așa cum a fost cazul meu, ai norocul să te iubească o femeie atât de tânără, ajungi în foarte scurt timp să-ți dai seama că nu-ți poți permite să fii posesiv în relație.

— La ce v-ați gândit când nu a apărut? a întrebat Winsome.

— Sincer, la nimic. Adică, nu eram înțeleși că va trece pe la mine.

— Nu v-ați făcut griji?

— Nu.

— Dar părinții n-o așteptau acasă, a intervenit Banks, așa că unde ți-ai imaginat că o să stea?

— Pe la ceva prieteni.

— Cu altcineva? Și tu erai gelos. Te-ai dus să o cauți?

— V-am spus, n-are sens să fii nesigur în astfel de relații. În plus, aveam încredere în Hayley. Da, după cum am spus, aș fi preferat să fie cu mine, dar dacă își petrecea noaptea în apartamentul vreunui prieten, nu însemna că o să se și culce cu el. Privea în depărtare. Într-un fel, a spus, cred că speram să nu vină. De fiecare dată când era în astfel de stări îmi era greu să mă înțeleg cu ea, iar sâmbătă eram obosit.

— Era dificilă când era beată? a întrebat Banks.

— Putea fi.

— Cum era?

— Irațională, imprevizibilă, foarte vorbăreată.

— Dacă ar fi venit, ar fi ajuns până la ora unu?

— În general, da. Oricum, avea cheie.

— Câtă încredere din partea ta.

— Se numește dragoste, inspectore. Ați putea să încercați.

— Întâmplarea poate fi un lucru bun. De ce te-ai crede?

— Nu înțeleg.

Banks și-a scărpinat cicatricea de lângă ochiul drept.

— Ne-ai mințit deja o dată sau de două ori, deci de ce am crede orice ne spui acum?

— Pentru că e adevărul.

— Ție ți-e ușor să vorbești. Dar încearcă să vezi lucrurile din punctul meu de vedere. Hayley își face apariția la tine acasă făcută praf. Tu ești sătul de bețiile ei și-i spui asta, nu foarte delicat. Poate te tachinează, poate face mișto de vârsta ta sau ceva, și tu vezi roșu în fața ochilor. Ea nu vrea, dar e beată și nu-ți pasă ce vrea, pentru că tu știi ce vrei. Și acționezi în consecință. Se zbate, dar asta te excită și mai tare. Când termini, face atât de mult scandal, poate amenință că dă totul în vileag la facultate. Nu poți să accepți una ca asta, așa că o sugrumi. Apoi te trezești că ai un cadavru în casă. Cel mai bun lucru la care te poți gândi într-un timp atât de scurt e să o îndeși în portbagaj și să o abandonezi în Labirint.

Câteva din detaliile poveștii lui Banks nu se potriveau cu realitatea, ca de exemplu violența violului, încadrarea în timp și înregistrările de pe

camerele de supraveghere, dar Austin nu avea de unde să știe asta.

— Cum mă descurc?

— Ar trebui să scrieți romane polițiste, a spus Austin. Cu o imaginație ca asta, sunt surprins că vă pierdeți vremea cu un job de polițist.

— Ai fi surprins să afli cât e de importantă imaginația, a spus Banks. Sunt măcar pe-aproape?

— Nici n-ați putea fi mai departe. Nici călduț nu e. Austin s-a lăsat pe spate în scaun. Inspector, am fi cu toții scutiți de multe bătăi de cap dacă m-ați crede pe cuvânt că nu eu am omorât-o pe Hayley. Orice-ați crede despre mine, chiar o iubeam, și dacă aș putea să vă ajut, v-aș ajuta. A privit-o pe Winsome. Îmi pare rău că am mințit, dar chiar nu voiam să-mi pierd locul de muncă și nici să-mi văd numele târât prin noroi. Sunt singurele motive pentru care am făcut ce-am făcut.

— Cât de bine o cunoșteai pe Hayley? a întrebat Banks.

— Aș putea zice că destul de bine. După cum v-am spus, eram împreună de vreo două luni, dar o știam de aproximativ un an. Și, înainte să mă

Întrebați, vă spun că nu a fost nimic între noi în tot acel timp. A făcut o pauză. Nu vreau să vă faceți o impresie greșită. Orice ați fi auzit despre comportamentul lui Hayley sâmbătă seara, probabil a fost vorba numai de... euforia tinereții. Atâta tot. Uneori trebuia să se descarce. În majoritatea cazurilor, oricine vă poate confirma asta, Hayley era o tânără inteligentă, tăcută, muncitoare și ambițioasă. La asta mă refeream când am vorbit despre maturitatea ei. Avea impresia că băieții de vârsta ei sunt superficiali și interesați de un singur lucru.

— Și tu nu?

— Trebuie să recunosc că după ce am cunoscut-o pe Hayley lucrurile s-au schimbat în acest sens, dar nu trebuie să faceți presupunerea greșită că numai despre asta era vorba.

— Și atunci despre ce era vorba?

— Despre ieșirile la masă. Numai ca să fim împreună. Despre discuții. Plimbări. Strângeri de mână. Mic dejun la pat. Concerte. Muzică clasică. Îmbrățișări. Păreri despre cărțile pe care le citisem amândoi. Lucruri simple. Abia așteptam să

putem să facem totul public. Secretul era ca o agonie. O să-mi lipsească mai mult decât vă puteți imagina.

Banks era gelos. Nu mai făcuse lucrurile astea de ani de zile cu nimeni, pe unele nu le făcuse niciodată, și nici nu simțise așa pentru nimeni. Cu fosta nevastă, Sandra, aveau gusturi și interese atât de diferite încât viețile lor fuseseră mai degrabă paralele decât intersectate. Și atunci când liniile paralele începuseră să devieze, se produsese imediat ruptura. Chiar și cu Annie erau mai multe diferențe decât lucruri în comun. Totuși, n-avea de gând să lase înțelegerea și sentimentalismele să-i întunece judecata.

— Ai spus că vrei să ne ajuți, a continuat. Dacă n-ai omorât-o tu, ai idee cine a făcut-o?

— Nu știu. Pare să fi fost un maniac.

— Adevărul poate fi foarte aproape de casă, a spus Winsome. Ce știți despre dușmanii ei? Cineva din cercul ei imediat cu care să fi avut probleme?

— Presupun că numai cu Stuart Kinsey. Era mereu după coada ei.

— Dar mi-ați spus că n-ar face rău nimănui, a spus Winsome.

— Și în continuare cred asta, a spus Austin, dar m-ați întrebat și altcineva nu-mi vine în minte. Hayley nu era genul de persoană care să-și facă dușmani.

— Cu siguranță și-a făcut unul, a spus Banks, ridicându-se. Îți mulțumim pentru timpul acordat, Malcolm. Și rămâi prin zonă. S-ar putea să avem nevoie să mai vorbim cu tine.

Pasionat și respins în amor. O combinație foarte proastă, Banks știa asta. Într-adevăr foarte proastă. Stuart Kinsey recunoscuse că intrase în Labirint, evident ca s-o spioneze pe Hayley, să afle cu cine se vede. Avea și motivul, și ocazia. Oare lipseau doar mijloacele? Venise timpul pentru o nouă discuție cu domnul Kinsey.

•

De la Whitby la Leeds era un drum de o oră și jumătate sau mai mult, în funcție de trafic, și Annie îl parcurgea pentru a doua oară în două zile. Era încă preocupată de întâlnirea cu Eric. Nu-i luase foarte multă vreme să-și dea arama pe față. Acum

Își făcea griji în legătură cu alte fotografii pe care le-ar fi putut avea pe mobil sau pe computer. Ce-avea să facă cu ele? Să le pună pe YouTube? Cum putuse să fie atât de fraieră, oricât de beată ar fi fost? Și-a încleștat mâinile pe volan și a strâns din dinți în timp ce-și amintea ce-i spusese. O făcuse numai din cruzime, evident, dar oare era și un strop de adevăr în toate astea? Oare chiar păruse atât de disperată, de dornică, de *recunoscătoare*? A condus mai departe pe Stanningley Road, a luat curba înainte de Bramley și a intrat pe drumul care ducea spre Deal. Soții Payne locuiseră foarte aproape de culme, chiar înainte de podul de cale ferată, pe dreapta. Claire Toth și familia ei locuiau practic peste stradă, într-una din casele dărăpănate aliniate pe coastă, printre grădinile lăsate să crească la întâmplare. Trecuseră șase ani de când Annie condusesse pe-acolo, și atunci locul era împânzit de echipaje de poliție și de bandă de protecție. Acum toate astea dispăruseră, desigur, dar la fel și numărul 35, în locul căruia erau două construcții din cărămidă roșie. A presupus că nimeni nu voia să locuiască în „Casa Payne”, cum

o numiseră ziarele, și nici în imediata ei vecinătate.

Pe măsură ce încetinea, pe Annie au apucat-o frisoanele amintindu-și de momentul când coborâse în pivniță: posterul obscen cu femeia cu picioarele desfăcute, mirosul de sânge și urină și atmosfera apăsătoare, simbolurile oculte de pe pereți. Din fericire pentru Annie, corpul lui Kimberley Meyers fusese mutat de-acolo, la fel și salteaua însângerată.

Annie își putea imagina cu ușurință că subsolul era bântuit de fantomele bietelor fete care fuseseră violate, torturate și îngropate acolo. Iar Lucy Payne, femeia cu gâtul tăiat din scaunul cu roțile, fusese cu siguranță implicată. Banks își petrecuse foarte mult timp interogând-o pe Lucy, mai întâi ca victimă, iar apoi ca posibil suspect, și cu siguranță avusese un efect asupra lui, orice ar fi spus el, deși acum era evident că nu înțelesese nici el mai bine ce se petrecuse în acea pivniță, sau de ce.

Annie a parcat în dreptul scărilor de la casa lui Claire și a încercat să se adune. Știa că va trebui să treacă peste ce se întâmplase cu o seară înainte

și să vorbească cu Banks. De data asta trează. Se făcuse de râs. Și ce dacă? Nu era nici prima dată, și n-avea să fie nici ultima. Explicații. O să înțeleagă el. Slavă Domnului că e așa înțelegător; n-avea s-o ia de urechi și s-o dea afară, îi era chiar atât de teamă de un moment jenant? Își imaginase că e o cu totul altă femeie. Dar era oare așa cum își imaginase?

A urcat scările, în grădină nimic nu părea să fie peste măsură de crescut, mai ales pentru acea perioadă a anului, iar gardul înalt bloca vederea casei de mai jos. Annie a deschis poarta și a continuat să urce.

Ușa de la intrare avea nevoie de un strat nou de vopsea și era evident că lemnul fusese zgâriat de un câine sau de o pisică. Mica peluză din față era năpădită de buruieni. Annie nu era foarte sigură cum s-o abordeze pe Claire. Oare fata chiar era un suspect serios? Dacă nu, putea să știe ceva ce ar fi ajutat-o? I se părea că se află acolo numai ca să redeschidă răni vechi. A inspirat adânc și a bătut cu pumnul în geamul înghețat.

După câteva momente, i-a deschis ușa o femeie

în pulover albastru și pantaloni gri.

— Doamna Toth? a spus Annie.

— Așa e, dragă. Trebuie să fii detectivul Cabbot. Te rog să intri. Claire nu s-a întors, dar trebuie să apară din clipă în clipă.

Annie a intrat. Camera din față avea tavanul înalt și o fereastră care dădea spre vest, spre acoperișurile caselor de vizavi. În colț era un televizor și tocmai începuse *Rețeta zilei* cu maestrul bucătar francez Jean-Christophe Novelli. Annie putea să parieze că francezii nu făceau niciodată caz de aventurile de o noapte. Doamna Toth n-a schițat niciun gest că ar vrea să închidă televizorul și, când Annie a rugat-o, l-a dat mai încet, dar a continuat să tragă cu ochiul în timp ce făceau conversație. În cele din urmă, i-a oferit un ceai, iar Annie l-a acceptat recunoscătoare. Rămasă singură în livingul ca o peșteră, Annie s-a apropiat de fereastră și a privit norii pufoși traversând cerul albastru. Încă o zi frumoasă de primăvară. Se bucura că undeva în depărtare se vedeau contururile masive ale munților Penini.

Cam în același timp când doamna Toth s-a întors

cu tava, s-a deschis și ușa de la intrare și a intrat o tânără îmbrăcată în uniforma angajaților de la supermarket, pe care și-a scos-o imediat și a aruncat-o pe un scaun.

— Claire! i-a spus maică-sa. Ți-am spus de o mie de ori. Pune-ți haina în cuier.

Claire i-a aruncat lui Annie o privire plină de suferință și a făcut ce i s-a spus. Annie nu o mai văzuse până atunci, așa că nu știa la ce să se aștepte. Claire și-a scos un pachet de Dunhill din geantă și și-a aprins o țigară cu o brichetă Bic. Părul de un blond murdar era strâns la spate, și purta blugi și o cămașă albă, bărbătească. Nu era greu de observat că era supraponderală, că blugii pocneau pe ea, carnea dădea pe-afară în talie și pe coapse, iar tenul lipsit de machiaj era într-o stare proastă – obraji palizi și plini de pete, dinții pătați de nicotină. Cu siguranță nu avea nimic în comun cu silueta firavă a lui Mary pe care Mel Danvers o văzuse la Mapston Hall. Era și prea tânără, dar Banks avusese dreptate, Mel Danvers ar fi putut să se înșele în privința vârstei. Într-un fel, Claire părea mai bătrână decât era în realitate.

De îndată ce și-a aprins țigara, și-a turnat un pahar de vin, fără să-i ofere și lui Annie. Nu că ar fi vrut. Se mulțumea cu ceaiul.

Doamna Toth s-a așezat pe un fotoliu în colț, sorbindu-și ceaiul. Pe fundal continua în liniște *Rețeta zilei*.

— Ce vrei de la mine? a întrebat Claire. Mama a zis că ești de la poliție.

— Ai urmărit știrile în ultima vreme? a întrebat Annie.

— Nu m-am deranjat cu asta.

— Lucy Payne a fost omorâtă ieri.

Claire a făcut o pauză, cu paharul la câțiva centimetri de buze.

— Ea...? Da' credeam că e în scaun cu rotile.

— A fost.

Claire a luat o gură de vin, a tras lung din țigară și a ridicat din umeri.

— Păi, și ce să spun? Că-mi pare rău?

— Îți pare?

— Absolut deloc. Știi ce-a făcut femeia aia?

— Știu, a spus Annie.

— Și voi i-ați dat drumul.

— Nu i-am dat drumul pur și simplu, Claire, a încercat Annie să-i explice.

— Ba da. S-a spus că nu au fost destule probe. După tot ce a făcut. N-au fost destule probe. Poți să crezi una ca asta?

— N-avea cum să mai facă rău nimănui, oriunde ar fi fost, a spus Annie. Nu putea să se miște.

— Nu asta e ideea.

— Dar care e?

— Ochi pentru ochi. N-ar mai fi trebuit lăsată să trăiască.

— În Anglia nu mai există pedeapsa cu moartea.

— *El* e mort, nu?

— Terence Payne?

În ochii lui Claire tremura o umbră.

— Da, el.

— Da, e mort.

— Păi, și-atunci? Claire și-a stins țigara fumată numai pe jumătate și a mai băut niște vin. Îmi pare rău, a spus. A fost o zi lungă.

— Cu ce te ocupi?

— Claire e casieră la un supermarket din oraș, a spus mama ei. Nu-i așa, scumpo?

— Da, mamă.

Claire a privit-o sfidător pe Annie. Nu era nimic de spus la asta. Era greu să dai o replică de genul „ce interesant”. Era un job, unul onest, dar lui Annie îi părea rău pentru ea. Conform dosarelor, Claire fusese o adolescentă drăguță și cu un viitor promițător: 10 pe linie, universitate, carieră, dar se întâmplase ceva care curmase acest destin. Terence și Lucy Payne. Acum era nerealizată și își ura corpul. Annie văzuse semnele dinainte. N-ar fi surprins-o să găsească urme de tăieturi și arsuri cu țigara sub mânecile lungi ale cămășii lui Claire. Se întreba dacă primise ajutor psihiatric, dar nu era treaba ei. Nu era acolo pe post de asistent social. Era acolo ca să afle informații despre o crimă.

— O cunoșteați pe Lucy Payne?

— O mai văzusem pe la magazine. Toată lumea știa cine era. Nevasta profesorului.

— Dar n-ai vorbit niciodată cu ea?

— Nu. Doar o salutăm.

— Știi unde locuiește? a întrebat.

— Ultimul lucru pe care l-am auzit a fost că s-a deschis o anchetă și că oricum nu era în stare să se

prezinte la proces, așa că i-ați dat drumul.

— După cum ți-am spus, a repetat Annie, nu mai putea face nimănui niciun rău. Era într-o instituție unde aveau grijă de oameni ca ea.

— De criminali?

— De oameni paralizați.

— Presupun că-i dădeau de mâncare, îi făceau baie și-o lăsau să se uite la ce voia ea la televizor, nu?

— Aveau grijă de ea, a spus Annie. Nu putea face nimic de una singură. Claire, îți înțeleg furia. Știi că pare...

— Pe bune? Chiar înțelegi? a întrebat Claire. Și-a aprins o altă țigară. Eu nu cred. Uită-te la mine. Tu crezi că nu știu cât sunt de urâtă și de neatrăgătoare? Am fost la psihiatru ani la rând și nu mi-a folosit la nimic. Încă nu pot suporta gândul că m-ar putea atinge vreun băiat. A râs hârâit. Ce ironie, nu? De parcă ar vrea vreunul să mă atingă, la cum arăt. Și totul li se datorează lui Lucy și Terence Payne. A privit-o pe Annie. Hai, dă-i drumul!

— Poftim?

— Spune-mi că nu arăt atât de rău. Că numai un strop de machiaj, hainele potrivite și totul o să fie în regulă. Așa cum fac toți. De parcă tot ce mi-ar trebui sunt Trinny și Susannah¹⁰.

Dacă era după Annie, nimeni nu avea nevoie de Trinny și Susannah, dar asta era altă poveste. Din Claire se revărsau valuri de agresivitate și Annie nu se simțea pregătită să facă față. O rodeau deja destule îndoieli proprii.

— Nici măcar tata n-a mai suportat, a spus Claire dezgustată, privind spre mama ei. Nu i-a luat mult să părăsească nava care începuse să se scufunde. Părinții lui Kim s-au mutat imediat după ce i-ați dat drumul lui Lucy Payne. N-au putut să vândă casa ani la rând. În cele din urmă, au dat-o practic pe nimic.

Doamna Toth s-a întins după o batistă și și-a șters ochii, dar nu a spus nimic. Annie începea să se simtă apăsată de greutatea tristeții și a deznădejzii din cameră. S-a surprins imaginându-și-l pe Eric pentru o fracțiune de secundă și a simțit că-i vine să-l sugrume. Era mult prea mult pentru ea; avea o apăsare în piept și respira tot mai

greu. Era prea cald înăuntru. Revino-ți, Annie, și-a spus. Ce naiba. Control.

— Deci nu știai unde e Lucy? a întrebat-o Annie pe Claire.

— Bineînțeles că nu, altfel aș fi sugrumat-o cu mâna mea.

— Ce te face să crezi că asta i s-a întâmplat?

— Nimic. Nu știu. De ce? Contează?

— Nu, nu chiar.

— Unde era?

— După cum ți-am spus, într-un azil. Lângă Whitby.

— O casă pe malul mării. Ce drăguț. Eu n-am mai fost la plajă de când eram copil. Presupun că avea și o vedere splendidă?

— Ai fost vreodată la Whitby?

— Nu. Noi obișnuiam să mergem la Blackpool. Sau Llandudno.

— Conduci?

— N-am învățat niciodată. N-avea sens.

— De ce?

— Pentru că pot să merg pe jos până la muncă și înapoi. Unde altundeva să merg?

— Ah, nu știi, a spus Annie. Poate să te vezi cu prietenii?

— Nu am prieteni.

— Cu siguranță trebuie să fi fost cineva.

— Mai mergeam pe la Maggie, stătea mai sus, dar și ea a plecat.

— Unde?

— Presupun că înapoi în Canada. Nu știi. Doar nu era să stea aici după tot ce s-a-ntâmplat, nu?

— V-ați scris vreodată?

— Nu.

— Dar era prietena ta, nu?

— Era prietena *ei*.

Annie nu prea avea multe de spus la asta.

— Știi unde anume în Canada?

— Întreabă-i pe soții Everett. Ruth și Charles. În casa lor locuise, și ei sunt prieteni.

— Mulțumesc, a spus Annie. Așa o să fac.

— Nu m-am mai întors la școală, să știi, a spus Claire.

— Poftim?

— După... știi tu... Kim. Pur și simplu nu puteam face față ideii de-a mă întoarce. Cred că aș

fi putut să-mi dau examenele, poate să mă duc la universitate, dar... nimic nu părea să mai conteze.

— Și acum?

— Păi, acum am un loc de muncă. Mama și cu mine suntem în regulă, nu?

Doamna Toth a zâmbit.

Annie nu știa ce altceva ar mai putea să întrebe și nu voia să mai fie în acea încăpere nici măcar o clipă în plus.

— Uite ce e, i-a spus lui Claire în timp ce se ridica și-și căuta servieta. Dacă-ți vine în minte ceva ce ar putea ajuta...

I-a întins cartea ei de vizită.

— Ajuta cu *ce* anume?

— Investighez moartea lui Lucy Payne.

Claire s-a încruntat. A rupt cartea de vizită în bucăți și a aruncat-o pe jos.

— Când o-ngheța iadul, i-a spus, încrucișându-și brațele pe piept.

•

Cafeneaua-terasă de sub fereastra lui Malcolm Austin părea un loc numai bun pentru un al doilea interviu cu Stuart Kinsey, s-a gândit Banks în timp

ce el și Winsome se instalau în scaunele pliante, la o masă care se clătina, la umbra unui copac. Cum pe Stuart l-au găsit la bibliotecă lucrând la un eseu, a fost o excursie scurtă pentru toată lumea. Încă era destul de frig ca să stea afară multă vreme și Banks era foarte fericit cu geaca lui de piele. Din când în când, câte-o rafală de vânt agita crengile copacilor și făcea suprafața cafelei lui Banks să tremure.

— Ce mai vreți acum? V-am spus deja ce știam.

— Adică nu foarte multe, nu-i așa? a spus Winsome.

— N-am ce face, nu? Mă simt oricum nasol știind c-am fost acolo, atât de aproape...

— Ce-ai fi putut face? a întrebat Banks.

— Eu... Eu nu...

— Nimic, a spus Banks.

Ceea ce probabil nu era tocmai adevărat. Dacă Kinsey ar fi ajuns în Taylor's Yard atunci când ucigașul o atacase pe Hayley, i-ar fi putut întrerupe, ucigașul ar fi luat-o la fugă și ar fi lăsat-o în viață. Dar ce sens avea să-l lase să creadă asta?

— Nu știi ce se întâmplă, i-a spus și, oricum, totul se terminase deja, așa că nu te mai tortura.

Kinsey n-a spus nimic câteva secunde, ci a rămas cu privirea ațintită în cafea.

— Cât erai de atașat de Hayley? a întrebat Banks.

Kinsey l-a privit. Lângă gură îi apăruse un punct roșu, de supărare.

— De ce mă întrebi asta? Crezi în continuare că i-aș fi făcut rău?

— Calmează-te, a spus Banks. Nimeni nu spune asta. Ultima dată când am vorbit ne-ai spus că-ți plăcea de Hayley, dar că simpatia nu era reciprocă.

— Așa e.

— Mă întreb doar cum te simțeai.

— Cum mă simțeam? Cum crezi că mă simțeam? Tu cum te-ai simți știind că persoana pe care o dorești atât de mult încât nici nu poți dormi noaptea habar n-are de existența ta?

— Cu siguranță nu era atât de rău, a spus Banks. Doar erai prieten cu Hayley, o vedeai destul de des.

— Da, dar de cele mai multe ori toată gașca era prin preajmă. Se întâmpla rar să fim numai noi doi, singuri.

— Dar vorbeați, ba ai recunoscut că v-ați și sărutat o dată.

Kinsey l-a privit pe Banks înmărmurit. Probabil că o merita. Discuții și câteva săruturi prietenoase nu însemnau niciun fel de compensație atunci când trebuia să trăiești cu o erecție care nu-ți dădea nicio clipă pace.

— Stuart, ești singura persoană pe care o putem plasa la locul crimei, a spus Winsome, încercând să fie rațională și obiectivă. Și pe deasupra ai și motivul: erai înnebunit după Hayley. Avem nevoie de niște răspunsuri.

— Mijloacele, motivul și ocazia. Cât de convenabil. De câte ori trebuie să vă spun că nu eu am făcut-o? În ciuda tuturor frustrărilor, îmi păsa de Hayley, și nu cred c-aș fi putut vreodată să omor pe cineva. La dracu', sunt un pacifist convins. Un poet.

— Nu e nevoie să înjuri, a spus Winsome.

A privit-o spăsit.

— Îmi pare rău. A fost nepoliticos din partea mea. Dar nu e deloc drept, atâta tot. Eu pierd o prietenă și voi încercați să mă transformați într-un criminal.

— Ce s-a întâmplat în Labirint în noaptea aceea? a întrebat Banks.

— V-am spus deja.

— Mai spune-ne o dată. Mai vrei cafea?

— Nu, mulțumesc, sunt destul de agitat și-așa.

— Eu n-aș spune nu, a comentat Banks.

Winsome și-a dat ochii peste cap și s-a dus la bar.

— Între noi fie vorba, a spus Banks aplecându-se în față, ți s-a întâmplat vreodată să ajungi cu Hayley mai departe de câteva săruturi în ultimul rând la cinematograful? Haide, mie îmi poți spune adevărul.

Kinsey și-a lins buzele. Părea pe punctul de a izbucni în lacrimi. În cele din urmă a dat din cap.

— Numai o dată, a spus. De-asta doare atât de mult.

— Te-ai culcat cu ea?

— Nu. Doamne, nu. Nu asta. Numai... știi tu...

ne-am sărutat și ne-am cam făcut de cap. Și pe urmă se purta de parcă nici nu voia să mă mai cunoască.

— Asta ar putea scoate din sărite orice bărbat, a spus Banks, văzând-o pe Winsome întorcându-se cu cafeaua. S-o ai chiar sub nas, s-o guști, apoi cineva să ți-o ia definitiv. Să te gândești că alți oameni ar fi putut s-o aibă.

— N-am fost furios. Poate doar dezamăgit. Nu era ca și cum îmi făcuse vreo promisiune. Băusem câte ceva și totul părea atât de... firesc... și pe urmă a fost ca și cum nu s-ar fi întâmplat. Pentru ea. Acum, orice-ar fi, nu se va mai întâmpla.

Winsome i-a pus cafeaua în față lui Banks. Luase una și pentru ea.

— Să ne întoarcem la sâmbătă seara în Labirint, a spus Banks. Poate e ceva ce-ai uitat. Știu că e dificil, dar încearcă să revezi totul.

— O să încerc, a spus Kinsey.

Banks a sorbit din cafeaua fierbinte și slabă și a suflat în ea.

— Ați ajuns cu toții la Bar None în jur de douăsprezece și jumătate, nu?

— Așa e, a spus Kinsey. Muzica era îngrozitoare. Un fel de hip-hop industrial sub-electronic disco... Nu știu ce. Și era și prea tare. Mă simțeam... Știi, băusem cu toții, era îngrozitor de cald. Eu mă gândeam la Hayley și-mi doream să fi venit cu noi, eram un pic gelos că se dusesese să se întâlnească cu vreun alt tip mai norocos.

— Deci erai supărat? a întrebat Winsome.

— Cred că nu. Nu chiar. Adică, nu eram furios sau ceva, ci doar dezamăgit. Trebuia să mă p... să merg la toaletă, așa că m-am dus în spatele clubului, unde sunt toaletele, și am văzut ușa. Știam unde duce. Ieșisem pe ușa aia pe vremuri, când...

— Când ce? a întrebat Banks.

Kinsey a reușit să zâmbească.

— Când aveam mai puțin de optișpe ani și venea poliția.

Banks i-a răspuns cu un zâmbet.

— Știi la ce te referi.

Și el băuse în cluburi de la vârsta de șaisprezece ani.

— Continuă.

— Nu credeam că se dusesese departe. Știi că e

destul de încurcat pe-acolo, așa că am presupus că se ținuse aproape de piață, undeva unde totuși să nu poată fi văzută, poate după primul colț. Nu știu la ce mă gândeam, sincer. Cred că planul era s-o urmăresc și să văd unde se duce, să aflu cu cine se vede. Cu siguranță nu aveam de gând să-i fac vreun rău.

— Și ce s-a întâmplat apoi?

— Știi ce s-a întâmplat apoi. N-am găsit-o. Înaintasem destul de mult în Labirint și mi s-a părut c-am auzit un zgomot venind dinspre piață. M-am apropiat, dar n-am mai auzit nimic.

— Poți să descrii sunetul încă o dată?

— Un fel de bubuitură înfundată, ca și cum ai lovi o ușă sau ceva cu o pernă în jurul pumnului. Și apoi un țipăt... nu un țipăt, asta m-ar fi făcut să cred că e ceva în neregulă, mai degrabă un geamăt. Adică, sincer...

— Ce? a întrebat Banks.

Kinsey a privit-o rușinat pe Winsome, apoi înapoi spre Banks.

— Am crezut, știi tu, că cineva intrase în Labirint pentru una mică.

Lui Banks i s-a părut că Winsome roșise. Nu i se schimbase culoarea, ci ceva în expresia feței.

— O.K., Stuart, i-a spus. Te descurci foarte bine. Continuă.

— Cam asta e tot. Mi s-a făcut teamă. Am plecat în viteză. Nu voiam să întrerup pe nimeni. Bărbații pot deveni destul de violenți dacă sunt întrerupți... știți voi... din treabă.

— Ai auzit și altceva?

— Muzică.

— Ce fel de muzică? N-ai spus nimic despre asta înainte.

Kinsey s-a încruntat.

— Nu știu. Cred c-am uitat. Ceva familiar oricum, un fel de rap, dar n-aș putea să spun exact ce, știi cum se întâmplă atunci când știi ce anume e, îți stă pe vârful limbii și te scoate din sărite. Oricum, a fost o chestie de câteva secunde... o izbucnire scurtă, ca și cum o ușă s-ar fi deschis și închis în grabă sau ca și cum o mașină ar fi trecut în viteză... nu știu...

— Mai exact? a întrebat Banks. Încearcă să-ți amintești. Ar putea fi important.

— Păi, a început și s-a oprit imediat, foarte scurt, de parcă ar fi trecut o mașină pe-acolo.

— Îți mai amintești și altceva?

— Nu, a spus Kinsey.

— Ce-ai făcut apoi?

— M-am întors la Bar None. Am mers spre Castle Road – mă afundasem destul de mult în Labirint și era ieșirea cea mai apropiată. Apoi a trebuit să intru în club pe ușa din față pentru că cea din spate nu stă deschisă dacă n-o blochezi, și eu n-o blocasem. E din aia cu o bară pe care trebuie s-o împingi, dar numai dinăuntru. Aveam ștampila pe mână, așa c-am intrat fără probleme.

— Și asta e tot?

— Asta e tot. Îmi pare rău. Pot să plec? Chiar trebuie să-mi termin eseul.

N-avea sens să-l mai țină, s-a gândit Banks.

— Încearcă să-ți amintești muzica pe care ai auzit-o, i-a spus. E posibil să ne ajute. Uite cartea mea de vizită.

Kinsey a luat cartea de vizită și a plecat.

— Chiar credeți că muzica e importantă, domnule? a întrebat Winsome.

— Sincer, nu știu, a spus Banks. Pe înregistrări e o mașină în trecere, iar Stuart spune că e posibil ca muzica să fi venit dintr-o mașină. Dar timpii nu se suprapun și suntem aproape siguri că pasagerii mașinii se întorceau acasă după o cină festivă. Erau și mai în vârstă, deci mă îndoiesc c-ar fi ascultat rap. Totuși, e o informație nouă. Cine știe ce poate ieși de-aici?

— Dumneavoastră ce credeți, domnule? a întrebat Winsome. Adică, în general. Unde suntem?

— Cred că rămânem fără suspecti într-un ritm foarte alert, a spus Banks. Întâi Joseph Randall, apoi Malcolm Austin și acum Stuart Kinsey.

— Nu credeți că el a făcut-o?

— Mă îndoiesc. Desigur, se poate să mintă. Cu toții ar putea minți. Hayley Daniels avea tot ce-i trebuie ca să-i transforme pe acești tineri în admiratori înflăcărați. Ce să mai zici, *la belle dame sans merci*¹¹. Cu siguranță trebuie să verificăm alibiul lui Austin, să aflăm dacă l-a văzut cineva, așa cum l-a văzut vecinul pe Joseph Randall. Dar pe Kinsey îl cred. Nu-mi pot imagina că e genul de persoană care să violeze și săucidă

pe cineva la care ține, apoi să se întoarcă în club la amicii lui ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. E genul de băiat pe care-l afectează chiar și cele mai mărunte lucruri. Sărută-l și ai să-l vezi cum se perpelește toată noaptea.

— Nu, mulțumesc, domnule!

Banks a rânjit.

— Vorbeam metaforic, Winsome. Stuart Kinsey e un copil sensibil, un romantic. Un poet, așa cum el însuși spune. Nu e vreun prefăcut, și cred că niciun actor foarte bun. La el cam totul e la vedere. Și dacă i s-a întâmplat ceva important sau a făcut ceva important, atunci oamenii ar ști asta. Dacă ar fi omorât-o pe Hayley, probabil s-ar fi târât până la secție ca să mărturisească.

— Presupun că așa e, a spus Winsome. Și deci cu ce rămânem?

— Presupunerile tale sunt la fel de bune ca ale mele, a spus Banks. Hai să mergem, tragem linie pe ziua de azi.

— Și cu Annie Cabbot cum rămâne, domnule?

— Nu-ți face griji, i-a spus Banks. Am să vorbesc cu ea.

Annie era fericită că hotărâse să meargă acasă după vizita la Claire Toth în loc să mai bată drumul până la Whitby. Însemna că trebuia să înceapă devreme a doua zi dimineată, dar putea face asta, atâta timp cât nu bea foarte mult. Se simțea stoarsă de toate puterile după întâlnirea cu Eric și discuția cu Claire. Răsfățurile de acasă puteau fi de ajutor. Un pahar de vin, o carte, o baie cu spumă, revista *Heat*.

Primise totuși și o veste bună, de la Les Ferris, care o sunase pe mobil în timp ce conducea spre casă și-i spusese că probabil va avea mostrele înainte de week-end.

La lăsarea întunericului, Annie a tras draperiile și a aprins câteva veioze care luminau camera într-un mod plăcut și cald. Nu-i era foarte foame, dar a mâncat niște paste reci și și-a turnat un pahar sănătos de vin Soave de la Tesco, din cutia de 3 litri. Poate că Banks se transformase într-un snob în materie de vinuri după ce moștenise crama fratelui său, dar ea cu siguranță nu făcea diferența între un vin nobil și o poșircă ordinară. Tot ce știa

era că fie-i plăcea, fie nu, și în general dacă era din cutie îi plăcea.

A încercat să citească din al doilea volum al biografiei lui Matisse de Hilary Spurling, dar nu se putea concentra pentru că-i zbură gândul la Claire și la evenimentele care-i dăduseră viața peste cap la o vârstă atât de fragedă. Sigur că încă mai putea spera să treacă peste tot, avea încă timp și nu trebuia decât să primească ajutorul potrivit, dar putea oare să se recupereze complet după o asemenea traumă? Când Annie și-a amintit privirea pe care i-o aruncase Claire atunci când îi vorbise despre ucigașul lui Lucy, a fost tentată să renunțe. Ce sens avea? Oare exista cineva care chiar să vrea să-l vadă pe ucigașul „Prietenii Diavolului” pedepsit? Există cineva care s-o poată ierta pe Lucy Payne? Oare Maggie Forrest o uitase? Trecuse mai departe? Annie și-a amintit un film pe care-l văzuse la televizor despre campania lordului Longford pentru eliberarea Myrei Hindley. Crimele din mlaștină se petrecuseră cu mult timp înainte ca ea să înceapă să profeseze, dar, ca orice alt polițist, auzise totul despre ele și

despre înregistrările pe care le făcuseră Bradley și Hindley. Pe de-o parte, religia îți cere să fii iertător, iar ispășirea e sacră, dar, cu excepția lordului Longford, puteai să cauți mult și bine până să găsești pe cineva suficient de creștin ca s-o ierte pe Myra Hindley pentru crimele ei, chiar dacă fusese considerată mai puțin responsabilă decât Brady. Era aceeași situație cu Lucy Payne, deși împrejurările o salvaseră de justiție și o făcuseră prizonieră în propriul corp.

Tommy Naylor și ceilalți membri ai echipei fuseseră toată ziua în West Yorkshire luând declarații de la membrii familiilor victimelor lui Payne, în timp ce Ginger fusese ocupată să găsească indicii în cazul Kirsten Farrow. Annie vorbise la telefon cu Naylor și i se păruse că erau toți la fel de deprimați ca ea, dacă nu chiar mai rău. Cum poți să rămâi concentrat pe munca pe care trebuie s-o faci atunci când te expui la atât de multă durere și la atât de multă nedreptate? Annie era pe punctul de a intra în baie când a auzit o bătaie în ușă. Inima i-a sărit din piept. Primul ei gând a fost că Eric aflase unde locuia și chiar nu

avea chef de el acum. Preț de o clipă, s-a gândit să ignore bătaia și să pretindă că nu e acasă. Apoi bătaia s-a repetat. Annie s-a apropiat pe vârfuri de fereastră și a privit afară. Nu vedea foarte bine din cauză că unghiul nu era prea bun și lumina slabă, dar și-a dat seama că nu era Eric. Apoi a văzut un Porsche parcat pe stradă. Banks. Rahat, nici de el n-avea chef, nu după momentele jenante din seara precedentă. Dar știa că nu se va lăsa cu una, cu două. A bătut din nou. Televizorul era pornit și, chiar dacă sonorul era foarte mic, probabil că licărirea tot se vedea.

În cele din urmă, Annie a deschis ușa, s-a dat deoparte și l-a lăsat să intre. Venise cu o sticlă de vin în ambalaj de cadou. Ofertă de pace? De ce-ar fi făcut asta? Dacă într-adevăr cineva trebuia să ofere ramura de măslin, atunci aceea era Annie. Al naibii strateg, dezarma adversarul înainte să spună un cuvânt. Dar poate îl judeca greșit.

— De unde ai știut că sunt aici? a întrebat.

— Am ghicit, și se pare că am avut noroc, a spus Banks. Phil Hartnell mi-a spus c-ai fost în Leeds să vorbești cu Claire Toth și m-am gândit că

poate o să vrei să vii acasă în loc să bați drumul până la Whitby.

— Presupun că de-asta ai un grad mai mare decât al meu.

— Elementar, dragă Watson.

— Ai fi putut să suni.

— Mi-ai fi spus să nu mă deranjez.

Annie se juca cu o șuviță de păr. Avea dreptate.

— Dacă tot ești aici, poți să te și așezi.

Banks i-a întins sticla și s-a așezat pe canapea.

— Presupun că vrei să bei din ăsta? a întrebat ea.

— Da, cu plăcere, a spus Banks.

Annie s-a dus în bucătărie după tirbușon. Vinul era un Vacqueyros din care mai băuse cu Banks și-i plăcuse. Nimic special, dar plăcut. Un gest elegant. I-a turnat un pahar și pe al ei l-a umplut cu Soave ieftin, apoi s-a întors și s-a așezat în fotoliu. Livingul ei părea dintr-odată neîncăpător pentru amândoi.

— Muzică? l-a întrebat, mai mult ca să-i distragă atenția, nu pentru că ar fi vrut să asculte ceva în mod special.

— Dacă vrei.

— Alege tu.

Banks s-a așezat în genunchi lângă colecția ei de CD-uri și a ales *Journey in Satchidananda* a lui Alice Coltrane. Annie nu putea decât să-l aplaude pentru alegere. Se potrivea stării în care era, iar sunetul harpei suprapus peste basul melodic și lent o liniștise de fiecare dată când avea probleme. Și-a amintit că Banks asculta John Coltrane cu o seară înainte, când îl vizitase, dar i se părea mult mai greu să-l asculte pe el decât pe nevastă-sa.

— Cum a mers interviul cu Claire Toth? a întrebat Banks, așezându-se la loc.

— Groaznic și nici n-a fost prea folositor, a spus Annie. Adică, nu cred că a avut vreo legătură, dar... e furioasă, numai că nu sunt sigură că mai are destulă energie ca să se răzbune. Ce i s-a întâmplat prietenei sale a avut un impact devastator asupra ei.

— Încă se învinovățește?

— Se urâtește în mod intenționat și își subestimează inteligența și abilitățile. Taică-său s-a cărat în condiții suspecte și probabil nici asta nu

a ajutat. Maică-sa pare să fie într-o transă indusă de Prozac.

— Cum e cu familiile victimelor?

— Încă nu știu nimic. Părerea unanimă pare să fie că justiția i-a nedreptățit, dar Dumnezeu nu, și se bucură că e moartă, pentru că așa se închide cercul.

— Expresia asta acoperă multe păcate, a spus Banks, de-asta toată lumea face caz de ea zilele astea.

— Presupun că nu-i poți învinovăți, a spus Annie.

— Deci nu te apropii de nimic?

— N-aș spune asta. Am vorbit rapid cu Charles Everett înainte să mă întorc aici. Spune că nu știe ce s-a întâmplat cu Maggie Forrest, dar dacă e în țară, atunci cu siguranță e suspectul nostru numărul unu. Lucy Payne s-a împrietenit cu ea, a folosit-o și apoi a trădat-o, așa că e posibil ca lui Maggie răzbunarea să i se fi părut o modalitate de a-și repune viața în ordine.

— Poate, a spus Banks. Ai vreo idee pe unde ar putea fi?

— Nu încă. O să mai verifice Ginger mâine. Și-a mai apărut ceva.

Annie i-a expus pe scurt teoria lui Les Ferris și Banks a părut să-i acorde mai multă încredere decât ar fi bănuțit vreodată. Totuși, Banks își rezolvase crimele cu mijloace foarte variate în diferite epoci, așa că era mai puțin sarcastic decât alții când era vorba de astfel de conexiuni.

— Ginger a dat de urma lui Keith McLaren, australianul, a adăugat Annie. S-a întors în Sydney și lucrează acolo la o firmă. Pare să-și fi revenit complet, poate și-a recăpătat și memoria. Sigur, nu-l suspectăm de nimic, dar e posibil să ne ajute să umplem niște goluri.

— O să te duci acolo?

— Cred că glumești. Aștept să mă sune cândva săptămâna asta.

— Și fata, Kirsten Farrow?

— Ginger încearcă s-o găsească și pe ea. Până acum nimic. E ciudat, dar pare să fi dispărut de pe fața pământului. Am verificat toate sursele pe care le avem și după 1992 nici urmă de Kirsten Farrow. Tatăl ei e mort de vreo zece ani și mama ei e într-

un azil – Alzheimer – deci nu ne e de prea mare ajutor. Încercăm să o găsim pe prietena ei de la universitatea din Leeds cu care se pare că stătea atunci când a dispărut: Sarah Bingham. Ginger a descoperit că a studiat dreptul, deci avem un fir pe care să mergem, dar e atât de al naibii de încet și de obositor.

— E partea cea mai grea a meseriei, a spus Banks. Așteptarea, săpăturile, verificările, reverificările. Te-ai gândit că poate Kirsten trăiește în străinătate?

— Dacă da, atunci nu pe ea o vrem, nu? Les Ferris a mai spus și că poate să-mi pună la dispoziție mostrele de păr ale victimelor din 1988 ca să-l comparăm pe al lui Kirsten cu firele pe care le-am găsit pe Lucy Payne. Asta ar trebui să ne spună dacă teoria are o bază sau nu.

— Testele pe firele de păr sunt adesea departe de perfecțiune, a spus Banks, dar în cazul ăsta aș zice că sunt numai bune. Deci care e planul?

— Să căutăm în continuare. Pe Kirsten și pe Maggie și pe Sarah Bingham. Cel puțin încă o vreme, până când știm sigur dacă ne putem baza pe

ele sau dacă le excludem. Nu e ca și cum am avea o grămadă de piste care să ni se aștearnă în față. Totuși, a spus Annie după ce a luat o gură de vin și un acord de harpă i-a dat fiori pe spate, nu pentru asta ai venit, nu?

— Nu tocmai, a spus Banks.

— Înainte să spui ceva, a început Annie, privind în depărtare, vreau să-mi cer scuze pentru aseară. Nu știu ce... am băut ceva cu Winsome, și pe urmă și la tine, și dintr-un oarecare motiv mi s-au urcat toate la cap. Poate din cauză că eram obosită. Nici măcar n-ar fi trebuit să conduc. Exagerasem. E de neiertat că te-am pus într-o astfel de situație. Îmi pare rău.

O vreme, Banks n-a spus nimic și Annie simțea cum îi bate inima în ritmul muzicii.

— De fapt, nici ăsta nu e adevăratul motiv pentru care am venit, deși într-un fel are legătură cu ce ai spus.

— Nu înțeleg. Ce e, atunci?

— Între noi doi s-a terminat totul de multă vreme, a spus Banks, așa că nu neg că am fost șocat când... în fine, chestia asta e mereu dificilă.

N-am încetat niciodată să te doresc, știi bine, și când începi să te porți așa... ei bine... ai dreptate, în viața mea nu se întâmplă prea multe lucruri acum și nimic nu mă îndreptățește să refuz o asemenea ofertă. Dar am simțit că ceva nu era în regulă. N-ar fi fost cum trebuie. Eu cel puțin am crezut că suntem prieteni, oricât de dificil ar fi uneori. Și că dacă te deranjează ceva o să-mi spui.

— Ca de exemplu?

— Păi nu se întâmplă chiar în fiecare seară să te îmbeți și să bolborosești ceva despre bărbați și să sari pe mine. Cu siguranță ceva nu e în regulă.

— De ce n-ar fi? a întrebat Annie. Ți-am spus că eram beată și obosită. Presiunea de la muncă. Îmi pare rău. N-are sens să stârnim furtuni într-un pahar cu apă.

— Ai spus niște lucruri foarte ciudate.

— Ce anume? Annie și-a împins scaunul în spate. Îmi pare rău, nu-mi amintesc.

Își amintea foarte bine fiecare cuvânt pe care i-l spusese lui Banks – nu fusese chiar atât de beată ca în acea noapte de coșmar petrecută cu Eric – dar numai de-al naibii nu voia să dea de înțeles asta.

— Despre gigolo.

Annie și-a dus mâna la gură.

— Am spus eu asta?

— Da.

— Ce urât din partea mea. N-ar trebui să dau din casă.

— Ce vrei să spui?

— Mai bei ceva?

— N-ar trebui. Sunt cu mașina.

— Eu cred că mai beau.

— Ești la tine acasă.

Annie a dat fuga în bucătărie și și-a umplut paharul, ceea ce i-a oferit un răgaz să se gândească și să se calmeze. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Banks să-și bage nasul în viața ei privată ca un cavaler în armură strălucitoare. Putea să se ocupe singură de problema cu Eric, mersi frumos. N-avea nevoie de cineva care să se ducă să-l caștească sau să-l pună pe fugă.

S-a așezat la locul ei.

— Ce-am spus aseară a fost... Uite, dacă chiar trebuie să știi, mă certasem cu prietenul meu și...

— Credeam că ai fost la cină cu Winsome.

— Înainte de asta. Eram furioasă și supărată, atâta tot. Am spus niște lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spun și pe care le regret acum.

Banks a luat o gură de vin și Annie și-a dat seama că l-a pus pe gânduri, după linia încrețită de pe frunte.

— Și despre el era vorba? a întrebat Banks. Despre prietenul tău?

— Da. E tânăr, douăzeci și doi.

— Înțeleg.

— Am avut o discuție mai aprinsă, atâta tot.

— Nu știam că te vezi cu cineva.

— E o chestie destul de recentă.

— Și deja vă certați?

— Păi...

— Poate din cauza diferenței de vârstă?

Annie a sărit ca arsă.

— Despre care diferență de vârstă vorbești, Alan? Cea dintre mine și Eric sau cea dintre noi doi? Nu fi ipocrit, nu te prinde bine.

— *Touché*, a spus Banks, lăsându-și paharul jos pe măsuta de sticlă.

Annie a observat că mai rămăsese o gură în el.

— Deci nu ai probleme? a continuat el.

— Nu, bineînțeles. De ce-ai crede asta?

— Totul e O.K.? Nu te deranjează nimeni? Nu te urmărește, nu te amenință?

— Nu, sigur că nu. Nu fi prostuț. Sunt bine. Totul e în regulă. Numai pentru că am făcut o greșeală stupidă nu înseamnă că am nevoie de un frate mai mare care să aibă grijă de mine. Pot să-mi văd singură de viață, mulțumesc frumos, cu tot cu prieteni.

— În regulă, a spus Banks și s-a ridicat. Cred că ar cam fi momentul să plec. Mâine e o zi grea.

Annie s-a ridicat și l-a condus la ușă. Se simțea amețită. De ce îl mințise, de ce îl indusese în eroare? De ce fusese atât de dură?

— Sigur nu mai stai un pic? a întrebat. Încă o jumătate de pahar n-are cum să-ți facă rău.

— Ar fi mai bine să nu, a replicat Banks, deschizând ușa. În plus, cred că am spus tot ce era de spus, nu? Ai grijă de tine, Annie. Ne vedem în curând.

Apoi s-a aplecat, a sărutat-o pe obraz și a dispărut.

Când i-a auzit motorul mașinii, Annie s-a întrebat de ce era atât de tristă, de ce-i venea atât de tare să plângă. Nu stătuse mult. Alice Coltrane cânta mai departe, doar că acum nu mai era la fel de liniștitoare. Annie a trântit ușa și a început să injure, până când în cele din urmă a izbucnit în plâns.

11.

Piața arăta diferit la ora prânzului, s-a gândit Banks în timp ce mergea spre The Fountain cu Winsome, în special într-o zi de vineri cu vreme bună. Toate fetele drăguțe de la bănci și agenții imobiliare erau pe-afară și studiau vitrinele magazinelor, îmbrăcate cu bluze de firmă, sau ieșiseră la cafea cu iubiții lor sau la masă în grupuri de trei sau patru, râzând și împărtășindu-și planurile de week-end. Era plin și de copii ieșiți de la școală, cu cămășile pe-afară și cu cravatele desfăcute, râzând, împingându-se și mâncând plăcinte în față la Greggs.

Pe Jamie Murdoch l-au găsit în spatele barului la The Fountain, unde lucrurile mergeau foarte bine. Meniul era interesant, cu mâncare thailandeză adăugată obișnuiților burgeri, peștelui, cartofilor prăjiți și preparatelor cu carne tocată sau cârnați. Lui Banks îi era foame, dar s-a gândit că era mai bine să mănânce în altă parte, poate la Queen's Arms. Jamie avea ajutoare și în spatele barului, și

la bucătărie, așa că a putut să-și ia o pauză scurtă atunci când Banks l-a invitat la o masă în colț. Din stație sau poate de la radio se auzea „Sultans of Swing”. Aerul mirosea a curry, fum și a bere.

— Ce mai e de data asta? a întrebat Jamie, împingându-și ochelarii în sus pe nas. Nu vedeți că suntem ocupați?

— Numai câteva întrebări, a spus Banks.

— Întrebări, întrebări. I-am spus lui Templeton al vostru totul ieri. În plus, în ziarul de azi scrie că cel mai probabil ucigașul e un fost prieten.

Banks văzuse articolul. Jurnalism iresponsabil, după părerea lui. Nu avea niciun dubiu că cineva de la secție lăsase să răsuflă informația că interogaseră vreo doi dintre foștii prieteni ai lui Hayley, iar povestea prinsese picioare și o luase la goană.

— N-aș crede tot ce scriu ziarele, a spus Banks. Din ce i-ai relatat detectivului Templeton, Hayley Daniels a venit destul de târziu cu un grup de prieteni gălăgioși...

— Nu erau chiar atât de gălăgioși.

— Atunci să spunem binedispuși. Tocmai ce-ți

făcuseră probleme niște derbedei din Lyndgarth care vandalizaseră toaletele din bar.

— Așa e.

— Până aici e totul în regulă. Hayley și prietenii ei au plecat ultimii, nu?

Murdoch a dat din cap.

— Și asta s-a întâmplat cam la un sfert de oră după miezul nopții?

— Așa e.

— Ce-ai făcut apoi?

— Am încuiat.

— De cum au plecat?

— Desigur. Am auzit despre hoți care dau năvală chiar când te pregătești să închizi.

— De bun-simț, a spus Banks. Știai unde se duceau?

— Cine?

— Hayley și prietenii ei.

— Cineva spusese ceva de Bar None. E singurul loc care mai e deschis la ora aia, oricum, în afară de Taj.

— Sigur, a spus Banks. Hayley a spus ceva că nu s-ar duce cu ei?

— Nu din câte am auzit eu.

— Înțeleg că a fost cam arțăgoasă.

— Nu chiar.

— Dar a comentat când a văzut că toaletele erau închise?

— Păi, era cam supărată, cred, a spus Jamie, foindu-se pe scaun. De ce? Adică, nu e important, nu?

— Ar putea fi, a spus Banks. Ce anume a spus?

— Nu-mi amintesc.

— Eu am auzit că făcea spume.

— Fericită nu era. Cred că a spus ceva despre cum o să facă pe podea.

— Din informațiile mele reiese că nu ești chiar cel mai popular bărbat de pe planetă, și dintr-odată apare afurisita aia mică și comentează că ori faceți curat în toalete ori se pișă pe jos. Cum te-ai simțit?

— N-a fost chiar așa, a spus Jamie.

— Dar te-a enervat suficient de mult cât să ieși după ea și să-i dai ce merita?

Jamie s-a lăsat pe spate.

— Ce vrei să spunei? Știți bine că nu. M-ați

văzut pe înregistrări. A fost așa cum am spus. Am încuiat, apoi încă vreo două ore am făcut curat în toalete și am înlocuit becurile.

— Înțeleg că n-ai avut ajutor sâmbătă, a spus Banks.

— Așa e. Jill era răcită.

— O crezi?

— Nu prea am de ales, nu?

— Făcea asta des? Suna să se scuze?

— Câteodată.

La masa de alături s-a așezat un grup gălăgios, angajați probabil ai vreunei firme.

— Te deranjează dacă schimbăm două vorbe în spate? a întrebat Banks.

Jamie părea agitat.

— De ce? Ce vrei?

— E-n regulă, l-a liniștit Winsome, nu te luăm la bătaie. A aruncat o privire spre pubul aglomerat. E mai liniște și mai ferit, atâta tot. N-am vrea să-și bage toți nasul în afacerile noastre.

Cu mari rezerve, Jamie i-a spus unuia dintre angajați să se ocupe de bar și i-a condus sus, în camera cu televizorul și cu canapeaua. Era mică și

înghesuită, dar cel puțin erau singuri. Banks auzea de jos Fleetwood Mac, „Shake Your Moneymaker”.

— Uite cum stau lucrurile, Jamie, a început Banks, am întrebat în stânga și-n dreapta și credem că-ți puneai prietenii și angajații să facă contrabandă cu țigări și cu alcool din Franța.

— Nu mai e ilegal, a spus. Poți să aduci cât vrei. Suntem în Europa, să știți.

— Dar e ilegal să le vinzi în localuri cu licență, a spus Banks. Asta se întâmplă? Are vreo legătură cu moartea lui Hayley?

Lui Jamie i-a picat fața.

— Ce vrei să spunei? Doar nu...

— Hayley știa? Jill știa cu siguranță. Ba chiar ai rugat-o să-ți facă un comision. De-asta nu-i plăcea să muncească aici, printre alte motive.

— Dar... adică, O.K., să zicem că mai vindeam o sticlă de bere sau un pachet de țigări. Țsta nu e un motiv să omori pe cineva, nu? Mai ales... știți... în felul ăla...

— Vorbești despre viol?

— Da.

— Dar poate nu ăsta a fost motivul real. Poate totul a fost înscenat ca să arate așa. În plus, nu prea sunt bărbați care să nu testeze marfa înainte să scape de ea, nu?

— Ești bolnav, a spus Jamie. A privit-o pe Winsome ca și cum l-ar fi trădat. Amândoi.

— Hai, Jamie, a spus Banks. Știm și noi cum merg lucrurile. Asta s-a întâmplat? Hayley avea să te dea de gol. Trebuia să scapi de ea, așa că te-ai gândit că ai putea măcar să profiți de ea mai întâi.

— E o afirmație ridicolă și bolnavă în același timp, a spus Jamie.

— Unde sunt? a întrebat Banks.

— Ce anume?

— Băutura și țigările.

— Ce băutura și ce țigări? N-am nimic în plus față de ce-am pe stoc în mod legal.

— Unde le ascunzi?

— ăsta-i adevărul. N-am nimic.

Avea logică, s-a gândit Banks. Cu poliția adulmecând urmele uciderii lui Hayley, și bănuind că Jill s-ar putea să nu fie atât de discretă pe cât i-ar fi plăcut lui, Murdoch fusese obligat să scape de

bunurile de contrabandă pe care le avea. Nu era cine știe ce teorie, s-a gândit Banks. Nimeni nu avea să comită crime pentru niște învârteli atât de mărunte. Voia doar să apese butoanele și să vadă ce se întâmplă. Se părea că nu mare lucru. I-a făcut un semn lui Winsome și s-au ridicat să plece. Chiar înainte să coboare, l-a întrebat pe Jamie:

— Ai auzit ceva muzică la scurt timp după ce ai închis sâmbătă?

— Muzică? Nu-mi amintesc. Ce fel de muzică?

— Nu sunt sigur ce era.

— Am auzit o mașină, dar în restul timpului am fost în partea cu toaletele, făcând curat.

— Era pornit radioul sau tonomatul?

— Nu. Opresc totul când încui. Puterea obișnuinței.

— În regulă, a spus Banks, gândindu-se că lui i-ar plăcea să aibă măcar niște muzică dacă ar trebui să petreacă vreo două ore pe puțin desfundând niște toalete. S-a îndreptat spre scări. Ne-a făcut plăcere să vorbim. Dacă îți amintești ceva, suntem peste drum.

Traficul de pe A1 abia șerpuia pe lângă Îngerul Nordului¹², așezat pe vârful dealului ca un avion ruginit proptit în coadă. Ce fraieră, s-a gândit Annie, să conduc până în Newcastle într-o vineri după-amiază, când toată lumea o ștergea de la muncă și lua drumul spre Metro Centre sau spre Retail World din Team Valley. Ziua începuse cu soare și cu răcoare, dar chiar la nord de Scotch Corner cerul se întunecase subit și începuse să picure. Se spune că dacă nu-ți place vremea în nord trebuie să aștepti zece minute, dar nimeni nu spune că dacă în continuare nu-ți place trebuie să conduci vreo zece kilometri în orice direcție.

Annie își petrecuse dimineața cu echipa, fusese la interviuri cu familiile victimelor soților Payne, și degeaba. Nimeni nu manifestase nici măcar un dram de simpatie pentru Lucy, erau unii mai ostili decât alții, dar nimeni nu putea fi suspectat sub nicio formă. Mai aveau de verificat alibiurile, dar rezultatul era unul deprimant. Superintendentul Brough apăruse pe la sfârșitul întâlnirii și până și cuvintele lui de încurajare sunaseră sec. Măcar de-ar fi avut un fir pe care să meargă ca să afle cine

știa despre identitatea lui Lucy Payne și unde se afla, s-a gândit Annie, tot ar fi fost mai aproape. Ginger se dădea de ceasul morții încercând să găsească pe cineva la o editură care să le poată spune ceva, dar aștepta un telefon de la fostul director artistic al lui Maggie Forrest și spera să fie cu noroc.

Înainte de asta, Ginger încercase să dea de Sarah Bingham, vechea prietenă a lui Kirsten Farrow, să afle ce se întâmplase cu ea după ce-și dăduse licența în drept, și aici avusese succes. Sarah lucra de-acasă în acea după-amiază. Spusese la telefon că-i poate acorda lui Annie o jumătate de oră. Locuia într-un apartament nou și șic lângă râu, zonă care acum devenise una dintre cele mai căutate de când Annie se mutase în nord. Se umpluse de restaurante și hoteluri de lux în clădiri noi și strălucitoare, cu design modern de sticlă și oțel, chiar pe malul apei. În timp ce Annie căuta parcare pentru vizitatori, i-a sunat telefonul. Era Les Ferris, care părea entuziasmat. A tras pe dreapta și a oprit.

— Annie, am găsit mostrele de păr.

— E minunat, a spus Annie. Când poate Liam să înceapă?

— Asta e problema, a mărturisit Les. Liam e gata de treabă la primul semnal, numai că mostrele sunt la secția din West Yorkshire, cu toate celelalte probe ale crimelor din '88, ceea ce e logic. Nu asta în sine e problema, ci faptul că e vineri după-amiază, s-a făcut schimbul de tură, vine week-end-ul și nu mai e nimeni care să semneze pentru ele. De gardă avem o galerie de nenorociți, și avem nevoie de cineva cu autoritate. Superintendentul Brough...

— Probabil joacă golf, a spus Annie. Care-i ideea, Les? Îmi pare rău, dar mă cam grăbesc.

— Așa. Am priceput. Ideea e că se poate luni. Ar trebui să le putem aduce la laborator, ca Liam și expertul lui să poată face comparația. Luni dimineață. Dacă totul merge bine.

— E minunat, a spus Annie. Am așteptat atâta. Mai putem aștepta până luni. Și dacă e necesar, și autoritatea mea suficientă, mă poți suna fără probleme mai târziu. Bună treabă, Les. Mersi mult.

— Plăcerea e de partea mea, a spus Ferris și a

închis.

Între timp, s-a gândit Annie, ea avea să-și vadă de treabă ca și până atunci. Dacă mostrele de păr dovedeau că Kirsten Farrow nu avea nicio treabă cu moartea lui Lucy Payne, atunci putea să taie asta de pe listă. Era oricum o pistă riscantă. Însemna că a pierdut ceva timp fugărind o nălucă, dar uneori se mai întâmplau și lucruri din astea. Apoi trebuia să-și redirecționeze toate resursele spre alte piste. Maggie Forrest, de exemplu. Fratele lui Janet Taylor era o altă posibilitate, dar Tommy Naylor îi dăduse de urmă la un centru de dezintoxicare din Kent, unde era de mai bine de o lună, așa că și asta era un drum închis.

Annie a găsit un loc de parcare, s-a prezentat la recepție și a fost trimisă la un apartament de la etajul patru.

La capătul unui coridor cu mochetă groasă i-a deschis ușa Sarah Bingham, care a invitat-o în living. Nu era o cameră mare, dar fereastra din tavan până în podea și balconul creau o senzație de spațiu mai mult decât suficient. Vederea spre Gateshead nu era cea mai idilică, dar probabil

apartamentul era unul scump. Annie s-a simțit suspendată deasupra apei și s-a bucurat că nu suferea de rău de înălțime.

Mobila era modulară, din piele roșie, iar pe pereți atârnavu câteva opere de artă contemporană care păreau să fie originale, pictate într-o nuanță subtilă între crem și roz, pe care Annie n-o prea putea defini. Probabil o combinație între un loc exotic și o floare sălbatică, gen primulă toscană sau iacint peloponesiac. Annie și-a exprimat aprecierea pentru picturi, mai ales pentru cea din puncte colorate, iar Sarah a părut plăcut impresionată. Poate din cauză că mulți dintre musafirii ei nu apreciau arta abstractă. Pe un perete era un televizor mare, cu ecranul plat, iar pe celălalt un sistem audio scump Bang&Olufsen. În toate colțurile erau boxe mici din care se auzea muzică instrumentală. Annie nu prea știa ce anume, a presupus că vreun compozitor de secol douăzeci. Era în habitatul contemporan al unei femei tinere foarte moderne. Dintr-un calcul scurt, Annie a tras concluzia că Sarah trebuia să aibă în jur de patruzeci de ani, aceeași vârstă ca ea. Sarah

Bingham era șic din cap până-n picioare, de la părul blond cenușiu perfect coafat și cu un aspect foarte natural până la bluza albă de mătase și pantalonii negri. Singura notă discordantă o făceau papucii de casă pufoși și roz. Dar era acasă. Annie se simțea ușor neglijentă în blugii ei Levis și în helanca neagră. Sarah avea și genul de corp lucrat pe care îl obții numai petrecând câte o oră pe zi la sală. Annie nu avea timp pentru asta, chiar dacă ar fi vrut. Pe masa de sticlă și crom de lângă fereastră era un MacBook alb înconjurat de hârtii și dosare. Deci asta se-alege de presupusul birou fără hârțogăraie, s-a gândit Annie. Pe scaunul de alături era o geantă Hermès, parcă aterizată acolo din întâmplare.

— Nu știu ce pot face pentru dumneavoastră, a spus Sarah în timp ce se așeza în fotoliu, dar ați reușit să-mi stârniți curiozitatea.

Avea un accent stilat, dar nu forțat. Așa cum de altfel părea totul la ea, natural.

— E vorba de Kirsten Farrow.

— Da, asta ați spus la telefon. A făcut un gest vag. Dar toate astea s-au întâmplat cu atât de mult

timp în urmă.

— Ce vă mai amintiți de atunci?

— Să mă gândesc. Kirsty și cu mine ne-am împrietenit la universitate. Amândouă studiam literatura engleză. Eu eram foarte pasionată de critica feministă, Kirsty era mai tradiționalistă. F.R. Leavis, I.A. Richards, din astea. Destul de demodat în zilele de glorie ale deconstructivismului.

— Despre atac ce-mi puteți spune? a întrebat Annie, nerăbdătoare să treacă la subiect fără să piardă prea multă vreme cu critica literată.

— A fost îngrozitor, a spus Sarah. Am fost la ea la spital și era... i-a luat câteva luni bune să-și revină. Dacă și-o fi revenit vreodată complet.

— Ce vreți să spuneți?

— Poate că niciodată nu poți trece cu adevărat peste așa ceva. Nu știu. Dumneavoastră știți?

— Nu, a spus Annie, dar unii oameni învață să funcționeze chiar și așa. V-ați petrecut mult timp cu ea în acea perioadă?

— Da, a spus Sarah. Mi s-a părut important să-i fiu alături într-o perioadă în care toți ceilalți își

vedeau de viețile lor.

— Și viața dumneavoastră?

— În așteptare. Voiam să-mi scriu doctoratul despre ficțiunea victoriană. Visam să ajung profesoară de engleză.

A răs.

— Visați?

— Da. M-am plictisit din primul an. M-am lăsat și o vreme am hoinărit prin Europa, apoi când m-am întors am dat la drept, sfătuită de ai mei.

Annie a privit în jur.

— Pare să vă meargă bine.

— Nu-i rău, cred. Am pierdut câțiva ani pe drum, dar am recuperat rapid. Acum sunt unul dintre cei mai tineri parteneri într-una din cele mai mari firme de avocatură din nord-est. Ați vrea să beți ceva? Ați bătut atâta drum, ce nepoliticos să nu vă întreb mai devreme.

— E O.K., a spus Annie. Ceva rece și acidulat dacă se poate, mulțumesc.

Cu o seară înainte mai băuse câteva pahare de vin după plecarea lui Banks, iar acum avea gura uscată. Îi părea rău că-l mințise în legătură cu

Eric, dar uneori era singura cale de a-i ține pe alții cu nasul afară din oala ta. Poate că și Banks și Winsome aveau intenții bune, dar ultimul lucru de care avea nevoie era să i se bage cineva în viață. Avea să se descurce singură cu Eric.

Sarah s-a ridicat.

— Imediat, rece și acidulat, a spus îndreptându-se spre bar.

S-a întors cu un Perrier cu gheață pentru Annie și cu gin tonic pentru ea, apoi s-a așezat la loc, cu picioarele sub ea.

— Sunteți căsătorită? a întrebat Annie.

Observase că Sarah nu purta inel, dar asta nu trebuia neapărat să însemne ceva. Sarah a dat din cap.

— Odată, a spus. Dar n-a durat. A râs. Mi-a spus că nu poate să-mi suporte orarul și faptul că nu ne vedem niciodată, dar adevărul e că era un leneș și-un derbedeu. Dumneavoastră?

— N-am găsit niciodată bărbatul potrivit, a spus Annie zâmbind. Să revenim la Kirsten. Sper că nu e un subiect prea dureros?

Sarah a dat din mână.

— Nu, după cum am spus, a fost demult. Pare dintr-o altă viață. Kirsten a fost atacată în iunie 1988. Tocmai terminaserăm cu examenele și fuseserăm în oraș să sărbătorim. Ne dăduseră afară de prin puburi și am ajuns, cred că eram vreo șase, la un cămin al universității. Cred că eram destul de beți deja, ca să spun adevărul, poate cu excepția lui Kirsten. Trebuia să plece acasă devreme a doua zi și nu-și făcuse de cap. Petrecerea a continuat și după ce a plecat ea. Nimeni n-a dat nicio importanță. Adică oamenii veneau și plecau tot timpul, ziua și noaptea. Dar atunci s-a întâmplat... în drumul spre casă, prin parc.

— Și cineva i-a întrerupt?

— Da. Un bărbat care-și plimba câinele. Slavă Domnului măcar pentru asta.

— Dar agresorul a scăpat?

— Da. Poliția a spus că era același bărbat care violase și omorâse alte cinci fete, un criminal în serie cred că i-am putea spune. Biata Kirsty nu-și putea aminti nimic despre atac, ceea ce cred că a fost o binecuvântare. Vă imaginați cum e să trăiești cu această amintire?

Annie a sorbit din Perrier.

— Vorbea mult despre asta?

— Un pic. Am văzut-o de câteva ori la spital și apoi am fost la ea și la părinții ei la primul Crăciun după ce i-au dat drumul din spital. Locuiau într-o casă mare lângă Bath. Cred că în acea perioadă Kirsty făcea ședințe de hipnoză. Îmi aduc aminte că era frustrată că nu-și amintea nimic de după plecarea de la petrecere. Spunea că vrea să-și amintească tot, să afle cine a atacat-o și să-i dea de urmă.

— A spus asta?

— Da, dar era foarte supărată. Nu cred că vorbea serios. Adică, hipnoza era foarte frustrantă. E posibil să fi fost ideea poliției.

— Ați spus poliției ce v-a spus?

— Nu. Adică, de ce aș fi făcut-o? Erau vorbe aruncate la nervi. Habar nu avea cine fusese.

— Vă amintiți cumva numele terapeutului?

— Îmi pare rău, nu. Nu-mi amintesc să-mi fi pomenit ceva.

— Dar era în Bath în 1988?

— Da. Iarna.

— Așa. Continuați.

— Părinții lui Kirsty au plecat la o petrecere de Anul Nou. Kirsty și cu mine ne-am îmbătat cu coniacul lui taică-său și atunci mi-a spus tot.

Annie s-a aplecat în față.

— Ce vreți să spuneți?

— Ce i-a făcut nenorocitul ăla.

Pentru prima dată, Sarah părea cutremurată de ceea ce-și amintea.

— Ce i-a făcut?

Annie știa că ar putea scoate raportul medical de pe undeva din arhive, dar voia să audă varianta ei.

— A folosit un cuțit bine ascuțit. Aici. Sarah și-a trecut mâna peste sâni. Și între picioare. Bineînțeles că nu mi-a arătat, dar mi-a spus că avea multe cicatrici și o cususeră în mai multe locuri. Dar nu asta era cel mai grav. Mi-a spus și că rănila vaginului și ale uterului erau atât de grave încât nu se mai putea bucura de sex și nici nu putea avea copii. Sarah și-a șters o lacrimă care-i juca în colțul ochiului. Îmi pare rău. Nu credeam că o să fiu așa numai vorbind despre asta.

Credeam că o să fiu O.K., pentru că s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— E totul în regulă?

Sarah s-a dus să-și ia o batistă și și-a suflat nasul.

— Sunt bine, a spus. Dar m-a luat prin surprindere puterea memoriei. Aproape că o vedeam stând aici, cu expresia aia pierdută întipărită pe chip. Vă dați seama cât de zdruncinată trebuie să fi fost? Condamnată la celibat toată viața? Pentru Dumnezeu, avea numai douăzeci și unu de ani. Cred că atunci l-aș fi omorât fără să stau pe gânduri, dacă aș fi știut cine era.

— S-a pus vreodată problema că ar putea să fie cineva din anturajul ei? a întrebat Annie. Poate cineva care a plecat mai devreme de la petrecere?

— Polițiștii nu mi-au spus niciodată la ce anume se gândeau, dar i-au verificat pe toți cei care au fost la petrecere și pe toți prietenii ei de la universitate.

După cum bănuia Annie, aplicaseră procedura standard. Totuși, erau șanse să le fi scăpat ceva.

— Ați mai vorbit cu ea după Anul Nou?

— Ah, da. De câteva ori. Dar n-a mai vorbit niciodată atât de în detaliu. De o noapte anume îmi aduc aminte. E ciudat, nu, cum unele lucruri îți rămân în memorie? Era prima dată când Kirsty se întorsese în nord după... după atac. La mai bine de un an. Fusese multă vreme în spital, apoi acasă, cu părinții, în recuperare. În tot cazul, la vremea aceea aveam o garsonieră mică – fusese a lui Kirsten – și a venit să stea acolo o vreme. Cred că era prin septembrie 1989, cu puțin timp înainte de începerea semestrului. În acea primă seară am băut mult și mi-a spus niște lucruri foarte ciudate. Sinceră să fiu, comportamentul ei m-a cam speriat.

— Ce fel de lucruri ciudate?

— Nu-mi amintesc detaliile, dar a fost foarte sinistru. Spunea ceva despre ochi pentru ochi și cum se simte ca o victimă a unui act de vampirism sau ca un bolnav de SIDA.

— SIDA?

— Nu cred că literal. V-am spus că vorbea niște aiureli. Nu avea SIDA, cel puțin din câte știu eu. Nu, părea mai degrabă să vrea să spună că luase un fel de virus de la atacatorul ei. I-am spus că e o

nebuie și s-a oprit. Asta e tot ce-mi amintesc. Dar la vremea aceea m-au trecut niște fiori. Totuși, m-am gândit, mai bine să nu țină în ea totul.

— Vorbea despre răzbunare?

— Ochi pentru ochi, da. Mi-a spus din nou că dacă ar ști cine era, l-ar omorî.

— A dat vreun semn cum că ar ști?

— Nu. Cum ar fi putut?

— Îmi pare rău. Vă ascult mai departe.

Sarah a răs stânjenită.

— Cred că de fapt vorbea vinul. Eram deja la a doua sticlă. Oricum, lucrurile au continuat destul de normal în perioada următoare, apoi au început cursurile.

— Deci Kirsten a stat cu dumneavoastră în tot acel timp?

— Da, cred că până la jumătatea lui octombrie.

— Nu păreți foarte sigură. Chiar așa e?

Sarah s-a întors.

— Asta am spus poliției.

— Dar e adevărat?

Și-a studiat unghiile.

— Știți, venea și pleca.

— Venea și pleca?

— Da. Și-a petrecut câteva zile în Dales. O.K.?

— Ați fost cu ea?

— Nu. Voia puțin timp pentru ea.

— Când anume se întâmpla asta?

— Nu-mi aduc aminte. A fost demult. Totuși, cred că în septembrie. La scurt timp după ce a venit să stea la mine.

— Ați vorbit cu poliția despre asta?

— Nu. Mi-a cerut să nu spun nimic.

— Aveți idee de ce?

— Nu. Adică... îmi pare rău, dar nu aveam o părere prea bună despre poliție pe vremea aceea. Ultimul lucru de care Kirsten avea nevoie era s-o hărțuiască și ei. Suferise destul.

— Vreun motiv anume pentru care nu vă plăceau polițiștii?

Sarah a ridicat din umeri.

— Eram mai radicală, atâta tot, și feministă. Ei păreau interesați numai de păstrarea vechilor legi făcute de bărbați.

— Și eu am crezut asta, a spus Annie. Desigur, e posibil ca atunci lucrurile să fi stat chiar mai rău,

dar până și acum mai sunt câțiva dinozauri.

— Și tot nu pot spune că sunt preferații mei, a spus Sarah, dar de-a lungul timpului mi-au mai câștigat respectul și nu mai generalizez atât de mult cum o făceam înainte. Nu sunt avocat criminalist, dar am întâlnit și câțiva polițiști foarte buni. E așa cum spuneți, mai sunt și dinozauri. Merele putrezite, cred.

— Oh, da, a spus Annie, cu gândul la Kev Templeton.

Poate că nu era neapărat un tip fără scrupule, dar avea un caracter de tot rahatul.

— Și deci atunci i-ați mințit?

— Cred că da. Sincer, am cam uitat povestea. O să am necazuri?

— Nu cred că-i pasă cuiva de o minciună veche de optsprezece ani, numai că ar putea să fie relevantă astăzi.

— Nu văd cum.

— Ce s-a întâmplat?

— V-am spus. S-a dus în Dales o vreme și apoi s-a întors. În următoarele săptămâni a tot venit și a plecat, apoi și-a luat o cameră la etajul de

deasupra. Începuse și ea studiile postuniversitare, dar s-a plictisit chiar mai repede decât mine.

— Și a renunțat?

— Da. Cred că s-a întors acasă. Cel puțin pentru o vreme.

— Și apoi?

Sarah și-a privit din nou manichiura impecabilă într-o nuanță elegantă de roz.

— Apoi ne-am cam îndepărtat, știți cum se mai întâmplă. V-am spus că după ce am renunțat la studii am călătorit o vreme și apoi m-am apucat să studiez dreptul.

— Și deci pe Kirsten nu ați mai văzut-o?

— O dată sau de două ori în următorii doi ani. Mai ieșeam să bem ceva, de dragul vremurilor trecute.

— Despre ce vorbeați?

— În mare parte despre trecut. Despre perioada de dinainte de atac.

— A pomenit vreodată ceva despre Whitby?

— Whitby? Nu. De ce-ar fi făcut-o?

— A vorbit vreodată despre cineva pe nume Eastcote? Greg Eastcote?

— Nu.

— Jack Grimley?

— N-am auzit de el.

— Keith McLaren, un australian?

— Nu, niciodată. N-am auzit de niciunul din oamenii ăștia. Cine sunt?

— Mai păstra legătura cu cineva din vechea gașcă de la universitate?

— Nu, nu cred. Prietenul ei plecase în Canada sau în America sau undeva și restul eram împrăștiați prin toată țara. Părea destul de singuratică, parcă își tăiase toate legăturile cu lumea. M-am gândit că poate din cauza a ceea ce i s-a întâmplat. Nu se putea adapta, nu putea pretinde că totul era normal. Nu știu. Nu că n-am fi putut să povestim și să bem ceva, dar mereu părea distantă, ca și cum se autoizola de ceilalți. Nu știu cum altfel să o descriu. Arăta altfel. Se neglija, își tăiase părul. Fusese foarte drăguță, dar încetase să-i mai pese.

— Știți ceva despre viața ei?

— Nu cred că făcuse ceva, sincer. Cred că era cam pierdută. Vorbea despre călătorii în China, în

America, în Orientul îndepărtat, dar nu știu dacă era un scop sau doar o dorință. Sarah s-a uitat la ceas. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar... A aruncat o privire spre MacBook. Am de terminat ceva înainte de întâlnirea cu clientul.

— E în regulă, a spus Annie. Cred că oricum am ajuns la sfârșitul listei de întrebări.

— Îmi pare rău că ați bătut atâta drum pentru nimic.

— N-a fost pentru nimic, a spus Annie. În cele din urmă ați spus adevărul. Ați văzut-o pe Kirsten în ultimii ani sau ați vorbit cu ea?

— Nu, a spus Sarah. Ultima dată am văzut-o prin '91 sau '92, după care a părut să se fi evaporat de pe fața pământului.

— Ați auzit vreodată de Lucy Payne?

— Nu ea e cea care împreună cu soțul ei le-a omorât pe toate fetele alea? Despre asta e vorba? Nu înțeleg.

— Maggie Forrest?

— Nu, niciodată.

— În regulă, a spus Annie, ridicându-se să plece și întinzându-i cartea de vizită. Dacă vă amintiți

ceva, vă rog să mă sunați.

— Despre ce e vorba de fapt? a întrebat Sarah din pragul ușii. Nu mi-ați spus nimic. De ce mă luați la întrebări despre acești oameni și despre lucruri care s-au întâmplat cu ani buni în urmă? Nu-mi dați nici măcar un indiciu?

— Dacă e ceva, a răspuns Annie, o să aflați în curând.

— Comportament tipic de polițist, a spus Sarah cu brațele încrucișate. Unele lucruri nu se schimbă niciodată, nu?

Lui Annie i-a sunat mobilul tocmai când ajungea la mașină. Era Ginger.

— Eu sunt. Am o pistă pentru Maggie Forrest. M-a sunat editorul.

— Super, a spus Annie, căutându-și cheile și ținând telefonul sub bărbie.

— Avem noroc. E în țară. Locuiește în Leeds. Lângă canal.

— O.K., a spus Annie. Poate ar trebui să mă duc până acolo chiar acum.

— N-are sens. Acum e la Londra la întâlnire cu editorul. Se întoarce duminică seară.

— În regulă, a spus Annie. N-am niciun plan pentru duminică, oricum. Aș putea să mă duc să vorbesc cu ea atunci. Mersi, Ginger. Ai făcut o treabă grozavă.

— Nicio problemă.

Annie a închis telefonul și a pornit spre A1.

•

Annie și-a amintit unde locuia Eric și când a ajuns la apartamentul lui era deja întuneric. Se oprise la un pub de pe drum ca să-și facă curaj și să se îmbărbăteze cu un brandy dublu. Era pe jos, deci nu conta că băuse. Chiar dacă reușise să se convingă că-i va fi ușor, era în continuare agitată. Confruntările la muncă erau o treabă, cele din viața privată cu totul altceva. Știa că abandonase multe relații în trecut în loc să încerce să afle ce anume nu mergea. Problema cu Banks era că nu putea abandona complet. Nici slujba și nici sentimentele pe care le avea pentru el, alimentate de faptul că lucrau împreună, nu o lăsau. De-asta acceptase atât de repede transferul temporar la Departamentul de Est, ca între ei să fie o oarecare distanță măcar pentru o vreme. Nu părea să meargă

foarte bine.

Eric i-a deschis ușa și a spus tăios:

— Ah, tu erai.

Apoi s-a întors cu spatele și a intrat în apartament, lăsând ușa deschisă.

— Mă pregăteam să ies, a spus când Annie l-a urmat.

Nimic nu indica asta. În scrumieră era o țigară aprinsă și lângă ea o cutie de bere și un pahar pe jumătate plin. Televizorul era pornit pe *EastEnders*. Eric s-a lățit pe canapea, cu picioarele întinse și cu mâinile desfăcute. Purta blugi și un tricou negru rupt. Părul îi era unsuros, ca și cum i-ar fi trebuit o spălătură bună, și o șuviță îi atârna în ochi, ca de obicei.

— Ce vrei? a întrebat-o.

Annie a întins mâna.

— Dă-mi mobilul tău.

— Poftim?

— M-ai auzit. Dă-mi mobilul.

— De ce?

— Știi bine de ce.

Eric a rânjit.

— Pozele? Vrei să le ștergi, nu? N-ai încredere în mine.

— Așa e. Începem cu mobilul, apoi continuăm cu computerul.

— Ce crezi c-o să fac? O să le pun pe Internet? Și-a frecat bărbia. Cred că aș putea, nu? Crezi că YouTube acceptă nuduri?

— Nu cred c-o să faci nimic cu ele, a spus Annie. O să-mi dai mobilul, apoi o să verificăm computerul, și o să le ștergem.

— Ce-ar fi să stai jos și să bem ceva? Nu mă grăbesc foarte tare. Putem discuta.

— Nu vreau să beau nimic și nici nu stau suficient de mult ca să fie nevoie să mă așez, a spus Annie întinzând mâna. Nu avem despre ce vorbi. Dă-mi.

— Dacă n-aș ști mai bine, aș crede că-mi faci vreo propunere obscenă.

— Dar știi, și nu fac asta. Haide.

Eric și-a încrucișat brațele pe piept, sfidător.

— Nu, a spus.

Annie a oftat. Se gândise că poate o să vrea să joace dur. N-avea decât. S-a așezat.

— Și deci bei ceva? a întrebat Eric.

— O să stau jos pentru că în mod evident va dura mai mult decât mă așteptam, a spus Annie, dar de băut nu beau nimic. Știi ce vreau.

— Știu ce-ai vrut în seara aia. Acum nu mai sunt sigur. Și mai sunt poze, să știi. Unele pe care încă nu le-ai văzut. Mai bune.

— Nu mă interesează, a spus Annie. Șterge-le, apoi putem să uităm totul.

— Dar eu nu vreau să uit nimic. Îmi lași măcar ceva amintire?

— O să-ți las mai mult de o amintire dacă nu faci cum îți spun.

— E o amenințare?

Annie și-a trecut mâna prin păr.

— Ia-o cum vrei, Eric. Am avut o zi lungă și încep să-mi pierd răbdarea. Ai de gând să-mi dai mobilul ăla?

— Ce-o să faci dacă nu?

— În regulă, a spus Annie. O să-ți fac jocul. Ai avut dreptate când ți-ai dat cu presupusul despre ce fac eu în viață. Sunt polițist. Detectiv-inspector, ca să fiu mai exactă.

— Și asta ar trebui să mă impresioneze?

— Ar trebui să faci ce spun eu.

— Și dacă nu, ce?

— Vrei să-ți fac un desen?

— O să-ți chemi amicii neanderthalieni să mă bată?

Annie a zâmbit și a dat din cap încet.

— Sincer, nu cred că mi-ar trebui ajutor, dar nu, nu ăsta e planul.

— Ești sigură pe tine, nu?

— Uite ce e, a spus Annie. Hai să nu ne mai jucăm, bine? Ce s-a întâmplat s-a întâmplat. Poate a fost bine. Nu știu. Nu-mi amintesc, și chestia asta nu mă pune într-o lumină foarte bună, dar, oricum ar fi, a fost o greșeală. Dacă...

— De unde știi?

— Ce?

Eric s-a ridicat.

— De unde știi că a fost o greșeală? Nici nu mi-ai dat ocazia să...

— În ceea ce mă privește, a fost o greșeală. Acceptă asta. Iar comportamentul tău recent nu ajută foarte mult lucrurile.

— Dar de ce?

— Nu vreau să intru în detalii. N-am venit aici să fac scandal. Am venit numai ca să te rog – frumos – să mă lași să șterg pozele. Sunt jenante și, oricum, nici nu cred că aș vrea să mă gândesc măcar că aș putea avea o relație cu cineva care le-a făcut.

— Atunci n-ai avut nimic de comentat. Și nu uita că și tu ai făcut câteva. Nu poți să te relaxezi un pic? Mai slăbește-mă. A fost o distracție nevinovată.

— Dă-mi dracului mobilul ăla!

Annie a fost uimită de propria-i vehemență, dar Eric îi împingea răbdarea dincolo de orice limită. N-avea chef să stea să-i explice care e diferența între a face câteva poze inocente în club și ceea ce făcuse el, poze intime, în dormitor – din câte își aducea aminte. Dacă nu putea înțelege asta de unul singur, atunci nu merita să-l mai slăbească.

Părea șocat. O clipă n-a spus nimic, apoi și-a băgat mâna în buzunar, și-a scos mobilul și i l-a aruncat. Annie l-a prins.

— Mulțumesc, a spus.

Când a intrat în galeria de imagini, s-a uitat la toate pozele făcute în seara aia. Pe lângă cele pe care le văzuse deja, și în care măcar era trează, mai erau unele cu ea dormind, cu părul răvășit și un sân expus. Nimic murdar, numai crud și invaziv. Le-a șters pe toate.

— Acum computerul.

Eric i-a făcut un semn spre biroul din colț.

— N-ai decât.

Erau aceleași poze, așa că le-a șters și de-acolo. Ca măsură suplimentară de precauție, i-a golit și recycle bin-ul. Știa că există metode de a recupera datele pierdute, dar se îndoia că Eric era în stare de una ca asta sau că s-ar fi deranjat. Poate că erau pe vreun CD sau pe vreun smart drive, dar în privința asta nu prea avea ce face.

— Asta e tot? a întrebat.

— Da, asta e tot. Ai obținut ce-ai vrut, acum cară-te.

S-a întors, și-a luat berea și s-a prefăcut că se uită la televizor.

— Înainte să plec, a spus Annie, dă-mi voie să-ți spun ce se va întâmpla dacă ai copii și le faci să

apară pe YouTube. N-ai avut dreptate c-o să-mi chem oamenii să te bată. E mult prea crud. Dar am prieteni și crede-mă că-ți putem face viața foarte neplăcută.

— Oh, da, a spus Eric, fără să-și desprindă ochii din televizor. Și cam cum ai de gând să faci asta?

— Dacă pozele alea apar undeva, nu numai că o să susțin că eram beată când au fost făcute, ceea ce oricum poate vedea toată lumea, dar o să susțin că am fost drogată.

Eric s-a întors spre ea încet, cu o privire nedumerită pe față.

— Chiar ai face asta? a întrebat.

— Da. Și dacă va fi necesar, polițiștii care îți vor percheziționa apartamentul vor găsi Rohypnol sau GHB sau ceva de genul ăsta. Ai fi surprins ce provizii avem la secție.

Annie simțea cum îi bubuie inima în piept și era convinsă că și Eric o auzea, poate chiar vedea cum se zbate. Nu era obișnuită să mintă sau să amenințe în felul ăsta.

Eric și-a mai aprins o țigară. Se albise la față și

Annie vedea că-i tremură mâinile.

— Știi, a spus, chiar te cred în stare de una ca asta. Când te-am cunoscut, mi s-a părut că ești o tipă de treabă.

— Nu mă lua cu rahaturi din astea. Când m-ai cunoscut, te-ai gândit: uite-o și pe baba asta care n-arată chiar așa de rău și mai e și beată pe deasupra, ajunge în patul meu fără să mă străduiesc prea mult.

Eric rămăsese cu gura căscată.

— Care-i problema? Nu poți înghiți adevărul?

— Eu... doar... A dat din cap nedumerit. Ești cu totul altfel, dată dracului.

— Crede-mă pe cuvânt. Înțeleg că nu e nevoie să spun mai mult, nu?

Eric a înghițit.

— Nu.

— În cazul ăsta, am să-mi iau la revedere.

Annie a avut grijă să nu trântescă ușa în urma ei. Oricât ar fi fost de furioasă și de supărată, trebuia să-i demonstreze lui Eric că ea deținea controlul, chiar dacă nu era așa. Când a ieșit afară în aerul rece al nopții, s-a oprit la colțul străzii și

a inspirat lung de câteva ori. O făcuse și pe asta. Problema era rezolvată. Se terminase cu îngerul de Annie Cabbot. În timp ce înainta pe stradă privind marea care lucea întunecată în depărtare, s-a întrebat de ce, în ciuda faptului că Eric era un nesuferit, se simțea de parcă ar fi strivit un fluture? Apoi și-a amintit că nu era deloc fluture, ci mai degrabă un șarpe, și a zâmbit.

12.

Cu sticla de vin într-o mână, Banks a inspirat lung și a sunat la sonerie. I se părea ciudat să fie înapoi pe strada unde locuise cu Sandra și cu copiii atât de mulți ani. Acum Sandra se remăritase și era din nou mamă, Tracy terminase facultatea, iar Brian era într-o formație rock de succes. Dar când Banks a privit spre draperiile vechii lui case, o clădire prin nimic ieșită din comun, cu bovindou și ușa nouă, l-au copleșit amintirile: noaptea în care băuse ciocolată caldă cu Tracy, care pe-atunci avea doisprezece ani, după ce se întorsese acasă târziu și deprimat de la investigarea morții unei fete cam de vârsta ei; sistemul audio din care se auzea Strauss; primele poticneli muzicale ale lui Brian încercând să cânte „Sunshine of Your Love” la chitara acustică pe care Banks i-o cumpărase când împlinise șaisprezece ani; serile în care făcea dragoste cu Sandra pe tăcute, după ce copiii se duceau la culcare, și cum încercaseră să nu izbucnească în

râs când căzuseră de pe canapea. Și-a amintit și ultimele lui săptămâni acolo, singur, zăcând aproape inconștient pe canapea cu sticla de Laphroaig pe podea lângă el și *Blood on the Tracks* repetându-se la nesfârșit din CD-player. Înainte să mai facă un pas pe cărarea primejdioasă a memoriei, s-a deschis ușa și în pragul ei a apărut Harriet Weaver, care nu arăta deloc îmbătrânită față de ziua când îi întâmpinase pe Banks și pe ai lui în cartier, cu douăzeci de ani în urmă. Banks s-a aplecat și a sărutat-o pe amândoi obraji.

— Bună, Alan, a spus. Mă bucur că ai putut să treci pe la noi.

Banks i-a întins vinul.

— Nu trebuia să te deranjezi. Intră.

Banks a urmat-o în hol, unde și-a pus haina în cuier, apoi au intrat în living. Majoritatea invitaților erau deja acolo și stăteau de vorbă la un pahar în lumina prietenoasă a veiozelor portocalii. Erau doisprezece oameni cu totul și Banks a recunoscut două cupluri de pe vremea când locuise în vecini: Geoff și Stella Hutchinson, de la numărul 24, și Ray și Max, cuplul gay de peste

drum. Ceilalți erau fie prieteni de-ai lui Harriet de la bibliotecă sau colegi de-ai lui David din casta ucigător de plictisitoare, după părerea lui Banks, a calculatoriștilor. Pe unii dintre ei îi cunoscuse înainte.

Se dusesese la ei direct de la secție, care era la vreo cinci minute de condus, oprindu-se numai pentru vin la Oddbins. Își petrecuse cea mai mare parte a zilei la birou, studiind depozițiile și rapoartele criminaliștilor în cazul Hayley Daniels. Ocazional îi mai zburase gândul și la cazul lui Annie: Lucy Payne într-un scaun cu rotile, cu gâtul tăiat. Și-a amintit de Lucy pe patul de spital, cumva fragilă și demnă de milă, cu chipul ei palid, frumos și bandajat pe jumătate, pe de altă parte enigmatică, manipuloare și poate cu adevărat rea. Banks nu s-a putut hotărî niciodată de care parte a baricadei era, deși fusese unul dintre puținii care văzuseră înregistrările, care-l convinseseră că Lucy fusese la fel de implicată ca și soțul ei Terry în răpirea și torturarea fetelor. Dacă într-adevăr ucisese pe cineva, asta era deja o altă treabă, una pe care tribunalul nu o lămurise

niciodată. Toată lumea *credea* asta, oricum. Ochii ei nu trădau nimic și instinctul de autoconservare fusese foarte puternic. Era greu de făcut trecerea de la macabru la lumesc, s-a gândit Banks, dar uneori conversațiile mărunte despre șansele Angliei în meciul cu Andorra după un 0-0 patetic cu Israel, sau șansele conservatorilor la următoarele alegeri erau un antidot foarte bun. Invitațiile la cină îl agitau mereu și nici nu putea să bea prea mult pentru că trebuia să conducă până acasă. N-avea de gând să-și asume riscul pe care și-l asumase Annie. Ea avusese noroc. Gândindu-se la Annie, și-a dat seama că probabil ar fi invitat-o cu el dacă lucrurile ar fi stat mai bine între ei. Chiar dacă nu mai aveau o relație, se susțineau unul pe celălalt în astfel de împrejurări din când în când, era mai bine să nu fie singuri. Dar după comportamentul ei ciudat în ultimele două ocazii, nu mai știa cum stăteau lucrurile între ei sau cum ar fi putut să evolueze.

Când s-au terminat prezentările, Banks a luat paharul de vin pe care i l-a oferit David și s-a așezat lângă Geoff și Stella. Geoff era paramedic,

așa că șansele să înceapă să vorbească despre RAM sau gigabiți erau minime. Discuții despre cadavre sau oameni pe moarte putea să suporte. Stella era proprietara unui magazin de antichități pe Castle Road și avea mereu o poveste interesantă de spus.

În timp ce conversa cu ei, Banks a privit în jur la ceilalți. A recunoscut doi îngâmfați pe care îi mai văzuse la o petrecere și pe care nu-i prea înghițea, genul care după ce beau ceva erau convinși că ei ar putea face orice mai bine decât oricine. Restul erau O.K. Majoritatea cam de vârsta lui, cincizeci și ceva, sau puțin mai tineri. Harriet pusese muzică clasică în surdina, părea să fie Bach, iar din bucătărie venea miros de miel cu usturoi. Prin cameră treceau din mână-n mână platourile cu aperitive și Banks și-a luat un cârnăcior când i-a venit rândul. Din fericire, nu era singurul rătăcit în grup. Majoritatea erau cupluri, dar Banks știa că Graham Kirk, de pe strada imediat următoare, se despărțise de curând de nevastă-sa, iar Gemma Bradley își gonise al treilea soț acum vreo doi ani și încă nu îl găsisese pe

al patrulea. Harriet lucra cu Gemma și în mod evident îi era milă de ea. Celălalt bărbat mai în vârstă era Trevor Willis, un văduv arogant care tot ieșea la țigară cu Daphne Venables, soția unuia dintre colegii lui David. Banks știa din experiență că Trevor era genul care pe măsură ce bea devenea tot mai tăcut și mai țâfnos, sfârșind adesea, printr-o mișcare bruscă și dramatică, cu nasul în desert. În astfel de momente, Banks își dorea să mai fi fumat încă, mai ales într-o seară plăcută de martie. Uneori era o scuză bună ca să iasă afară câteva minute atunci când conversația era prea tare sau prea plictisitoare. Geoff era în mijlocul unei povești despre o femeie bătrână care suna sistematic după ambulanță numai ca să aibă cine să o ducă la programările de la spital și cum, numai ca să o sperie, unul dintre paramedici îi spusese că pare să aibă o problemă cu piciorul și că e posibil să-i fie amputat. Chiar atunci Harriet i-a chemat la cină.

A durat câteva minute până să așeze pe toată lumea după ordinea prestabilită, iar Banks s-a trezit între Daphne și Ray, vizavi de Max și Stella.

Ar fi putut să fie și mai rău, s-a gândit, acceptând ca David să-i umple paharul în timp ce Harriet împărțea farfuria cu brânză de capră și tartă cu ceapă caramelizată. Singurii gata beți erau Gemma și Trevor, deși Daphne părea să fie și ea pe drumul cel bun, judecând după felul în care îl strângea de mână pe Banks de fiecare dată când vorbea cu el. Tarta era delicioasă și conversațiile se legau cu ușurință, astfel încât Banks putea să-și vadă de mâncare fără să fie nevoit să intervină. Tocmai își terminase tarta, iar Daphne începuse o poveste nostimă despre o bibliotecă mobilă, când a sunat soneria. Toată lumea și-a văzut de conversații, iar Harriet a fugit să deschidă ușa. Daphne îi pretindea toată atenția lui Banks, respirând Sancerre și tutun înspre el și emanând valuri de parfum.

În momentul următor, Harriet aducea încă un scaun în capul mesei. Treisprezece la cină, s-a gândit Banks, amintindu-și de povestea cu Poirot. Ar fi trebuit să fie un număr fără noroc. Conversațiile s-au oprit, bărbații au căscat gura și femeile s-au încordat. Banks tot nu putea scăpa din

strânsoarea lui Daphne. Se simțea încolțit. Din dreapta, a auzit o voce de femeie pe care n-a recunoscut-o:

— Îmi pare rău că am întârziat atât de mult.

În cele din urmă, Daphne i-a dat drumul și, fără să fie nepoliticos, a aruncat o privire spre Harriet care spunea că întârzierea nu e o problemă, în timp ce așeza o farfurie în fața noului oaspete, care i-a aruncat o privire și i-a zâmbit. Apoi și-a amintit: în sfârșit ajunsese Sophia.

•

Chelsea era în întârziere. S-a dat cu rimel într-un strat prea gros, dar nu mai avea timp să-l șteargă și să aplice un strat nou. Era bine și așa. Și-a aranjat sutienul pe sub topul minuscul până când a simțit că e în ordine, apoi a fugit jos și și-a pus pantofii cu toc.

— La naiba, a spus taică-său, întorcându-se de la televizor, ceea ce rar se întâmpla, în timp ce Chelsea țopăia într-un picior pe hol. Ai idee cum arăți, fetițe?

— Taci, Duane, a spus mama ei. Las-o-n pace. Tu nu ieșeai să te distrezi când erai tânăr?

— Poate, dar sigur nu mă îmbrăcam ca o...

Chelsea n-a mai stat să audă ce avea de spus. Auzise deja de prea multe ori. Curvă, târfă, vagabondă, boarfă sau variațiuni pe aceeași temă. Și-a înșfăcat geanta în care-și ținea țigările, trusa de machiaj, ceva bani în caz că trebuia să cumpere de băut sau să-și plătească taxiul, și-a sărutat mama, care a strigat după ea să fie atentă și să-și amintească ce se întâmplase cu fata aia, săraca, și a închis ușa după ea. Aveau să se îngrijoreze un pic, după care maică-sa avea să renunțe și să meargă la bingo, cum făcea de obicei.

Când Chelsea ajungea acasă târziu, mama ei era deja în pat și taică-său sforăia în fața televizorului la un film horror sau un thriller vechi, cu scrumiera plină și cu niște cutii de bere pe masa pătată de lângă el. Atât erau de previzibili.

Cât de mult își dorea să locuiască în Leeds sau Manchester sau Newcastle, așa ar fi putut să stea mai mult pe-afară, toată noaptea dacă voia, dar în Eastvale totul se închidea pe la miezul nopții, poate pe la unu, excepție făcea numai Bar None, unde aveau un DJ ca vai de el și muzică proastă, și

Taj Mahal, plin de cadeți beți și triști care beau bere la litru înainte să fie făcuți pachet spre Irak.

A doua zi urma să-i vadă pe The Long Blondes la The Stage, în Gateshead, cu Shane, mergeau cu mașina lui la prima lor întâlnire adevărată, fără nimeni altcineva în preajmă. Excelent. Iar de luni înapoi la munca în magazin. Așa era viața ei. Se întâlneau cu toții în piață. Chelsea nu vedea niciun autobuz, erau oricum foarte puține după ora șase, așa că o aștepta o plimbare de un sfert de oră peste râu, apoi pe deal, pe lângă grădini și castel. Era deja întuneric și mergea greu pe tocuri. Voiau să înceapă la Red Lion, știa asta, așa că dacă nu-i mai prindea acolo, sigur dădea de ei la The Trumpeters la o partidă de biliard înainte să pornească spre The Horse and Hounds, unde de obicei era o formație care cânta piese vechi și celebre ca „Satisfaction” și „Hey Jude”. Câteodată erau mișto. Oricum, mai buni decât jazzmanul decrepit care cânta acolo duminica la prânz.

Chelsea a iuțit pasul după ce a urcat dealul și a ocolit Castle Road, ajungând în piața care forfotea de tineri. S-a salutat cu câțiva oameni pe care-i

cunoștea și a traversat piața. Piatra cubică era un chin pentru picioarele ei în pantofii ăia, și aproape s-a împiedicat de câteva ori până să ajungă la bar, unde erau deja adunați cu toții. Shane i-a zâmbit prin fum și ea i-a zâmbit înapoi. Totul avea să fie în regulă. Sâmbătă seara începuse, și totul avea să fie bine.

•

E puțin spus că sosirea Sophiei a schimbat direcția conversațiilor. Bărbații făceau eforturi vizibile de-a o impresiona. Geoff a început să comenteze vinul în care găsea nuanțe de ciocolată, vanilie și tabac, cu siguranță recitate dintr-o carte, iar Graham Kirk ținea un discurs despre viitorul computerelor, căutând să-i prindă privirea Sophiei, care nu-l asculta. De fapt, părea să fie destul de indiferentă față de tot ce se întâmpla în jurul ei. N-avea ce face dacă bărbații picau în cap după ea, cel puțin asta transmitea postura ei foarte sigură pe ea. Și nu lăsa să se vadă dacă fenomenul i se părea amuzant.

Lui Banks îi plăcea spectacolul la nebunie. Se simțea invizibil, mai ușor ca aerul, o muscă pe

perete studiind expresiile faciale, limbajul trupurilor, ca și cum nimeni nu ar fi știut că e și el acolo. Talentul de a dispărea îl avea din copilărie, și de multe ori îi era util la muncă. Pe Sandra o scotea din sărite. I se părea că e nepoliticos să nu se implice. Dar Sandra era foarte sociabilă și foarte prezentă în tot ce se întâmpla.

De când își făcuse apariția Sophia, nici măcar Daphne nu mai stătea atârnată de brațul lui, preferând să-și bea vinul cu o viteză chiar mai mare decât înainte. Cineva din capul mesei vărsase un pahar de vin roșu pe fața de masă albă și toată lumea se agitase o vreme cu cârpe și bureți, în timp ce Harriet încerca să-i calmeze și să le spună să ignore pata, căci ieșea la spălat.

În haosul creat, Banks i-a aruncat o privire Sophiei. Că era frumoasă fusese un lucru evident chiar înainte s-o privească îndelung. Efectul prezenței ei în cameră era o dovadă suficientă. Dar cu cât privea mai mult, cu atât înțelegea mai mult. Părul negru îi era prins lejer la spate, iar pielea-i era măslinie, fină și fără cea mai mică imperfecțiune. Purta un top verde-jad cu un

decolteu destul de adânc încât să fie promițător fără a expune nimic și un medalion pe un lanț subțire de argint, pe care îl atingea din când în când. Avea buzele pline și cei mai negri și mai seducători ochi pe care Banks îi văzuse vreodată. Te puteai pierde în ochii ei. L-a surprins uitându-se la ea și i-a zâmbit. Banks a simțit că roșește. Nu mai era invizibil. Discuțiile au continuat, după cum era de așteptat, de la statistici despre criminalitate la beții, bande, hoții, nesiguranța de pe stradă și aparenta incapacitate a polițiștilor de a rezolva și cele mai simple crime, cât să-i țină pe plătitorii de taxe departe de borfași și violatori. Deși niciuna dintre acuze nu era îndreptată în mod special către Banks, au existat niște provocări și așteptări, și cum Banks n-a mușcat momeala, Quentin, soțul lui Helen și unul dintre îngâmfații atotștiutori, a început să intre în detaliile cazului Hayley Daniels.

— Uitați-vă la biata fată care-a fost omorâtă chiar aici în oraș săptămâna trecută, a spus cu buzele umede și roșii de la vin, cu o sclipire în ochi și o broboană de sudoare pe buza de sus.

Daphne stătea țeapănă lângă Banks, cu brațele

încrucișate, arătând de parcă tocmai înghițise o lămâie.

— Ziarele spun că a fost cineva apropiat, un fost prieten sau ceva. Așa e mereu, nu? Dar am văzut pe cineva arestat? Nu. Adică, ce anume îi oprește? Sunt confuzi, sau ce? Ar trebui să știe până acum.

Cineva a început să dea vina pe judecătorii leneși, pe Procuratură, pe avocați, și Banks tot n-a spus nimic. Vreo doi au râs nervos și Max a spus:

— Probabil au încurcat probele. Așa se întâmplă mereu, nu? Sau inventează ceva.

L-a privit pe Banks. Apoi a intervenit Sophia.

— Pentru Dumnezeu, ar trebui să vă auziți vorbind. Chiar sunteți atât de creduli încât înghițiți tot ce vă dau ziarele și televiziunile? Dacă mă întrebați pe mine, cred că v-ați uitat la prea multe filme cu polițiști. Prea mult Frost și Morse și Rebus. Cum credeți că se întâmplă? Chiar vă imaginați că polițiștii se trezesc noaptea și-și spun: „Aha, Evrica, am soluția.” Fiți serioși. E o muncă foarte grea.

Remarca i-a potolit. După o scurtă pauză, Banks a privit-o pe Sophia și a spus:

— Mie mi se mai întâmplă din când în când să mă trezesc noaptea cu o idee genială, dar de cele mai multe ori se dovedește a fi indigestie.

A urmat încă o pauză, apoi toată lumea a râs.

Sophia i-a reținut privirea lui Banks, părea să-l caute cu ochii ei negri. Apoi a zâmbit din nou, iar de data asta era ceva diferit, se înfiripase ceva între ei.

Discuțiile s-au împărțit pe grupuri mai mici și Banks s-a trezit vorbind cu Sophia despre cât de mult îi plăcea să se plimbe prin Londra noaptea, iar el i-a povestit despre plimbările lui prin Dales, apoi Harriet li s-a alăturat cu o poveste de pe vremea când conducea o bibliotecă mobilă. A urmat desertul, o plăcintă cu cremă și cu mere și rubarbă, apoi cafea și băuturi pe care Banks le-a refuzat.

Spiritele începeau să se calmeze. Tăcerea bețivilor era marcată din când în când de sforăitul lui Trevor sau de câte un spasm al Gemmei. Ceilalți vorbeau în liniște, în timp ce aburul se ridica din cămile de cafea, toată lumea era plină și adormită. Până și veiozele păreau să dea mai

puțină lumină. Pe Bach îl înlocuise Paul Simon cu *Graceland*, în surdină. Lui Banks îi era suficient de cald și de bine încât să adoarmă pe scaun, dar nu se cădea să facă una ca asta. Au început să se ridice unul câte unul și să pornească spre hol. Era momentul să plece, îl aștepta un drum lung cu mașina până la Gratly, poate ceva zgomotos pe iPod îl va putea ține treaz.

— E timpul, doamnelor și domnilor, vă rog, a spus patronul de la The Horse and Hounds la unsprezece și jumătate. Haideți, n-aveți case la care să mergeți?

Chelsea mai avea jumătate de Bacardi Breeze în față. Al cincilea, sau poate al șaselea? Nu-și mai amintea. Restul mai aveau și ei tot felul de băuturi, în general bere băieții și vin alb fetele. Formația se oprise din cântat de o jumătate de oră, dar barul era încă plin și zgomotos. Nu cântaseră rău, s-a gândit, dar ar fi țipat dacă auzea încă un cover după „Satisfaction”. Nu-i plăcuse niciodată cântecul și nici măcar Rolling Stones în general. Erau deja niște moși când se născuse ea.

Chelsea și-a aprins o țigară. Știa că mai puteau sta vreo zece minute dacă se purtau frumos. Dacă ajungea acasă după miezul nopții, lucrurile ar fi trebuit să fie liniștite. Putea să-și pună căștile și să asculte noul album Killers în pat. Fusesse o noapte bună, se simțea un pic amețită și obosită. Shane o sărutase de câteva ori când se intersectaseră în drumul spre baie și erau înțeleși pentru seara următoare la The Stage. Trebuia să se gândească un pic mai mult la cum să se îmbrace. Deocamdată, toată lumea părea să-și termine băuturile și să o ia din loc. Afară, piața era încă agitată, cineva se luase la bătaie. De cealaltă parte era o dubă a poliției, dar nimeni nu-i dădea prea multă atenție. Polițiștii nu se implicau decât dacă izbucnea o încăierare serioasă între găști.

În fața secției de poliție, o fată pocnea un tânăr slăbănog cu geanta în cap și toată lumea, cu excepția tânărului, râdea. O altă fată, cel mai probabil singură, se clătina pe piatra cubică cu un toc rupt, plângând, cu rimelul șiroid.

Din când în când se mai auzeau răcnetele câte unui grup, dinspre York Road, spre Taj Mahal. Pe

aleea de lângă bar, doi băieți poșteau un joint. Chelsea a simțit mirosul când a trecut pe lângă ei. A întors capul. Nu avea chef de atenția lor, așa praf cum erau. S-a luat de mână cu Katrina și cu Paula și au început să se legene, cântând un cântec de Robbie Williams în timp ce se îndreptau spre Castle Road. Chelsea îl detesta pe Robbie Williams aproape la fel de mult ca pe Rolling Stones, numai că de el nu aveai cum să scapi. Era un fel de instituție națională, ca Manchester United, pe care îi ura la fel de tare.

Vremea era în continuare plăcută și pe cerul limpede strălucea luna. Băieții mergeau în față, fumând și împingându-se în joacă.

— Am putea să mergem la The Three Kings, a spus Shane. Cred că mai e deschis vreo jumătate de oră. Poate mai bem ceva?

— Locul ăla e oribil, a spus Katrina. Plin de babalâci. Mi se face părul măciucă numai la gândul că intru acolo, așa se uită toți la tine.

— Nu și la ora asta, a spus Shane, mergând cu spatele în timp ce vorbea cu ele. Toți babalâcii sunt deja acasă, la căldurică în pat. Ce ziceți de

The Fountain? De obicei țin deschis până la miezul nopții.

— Nu, a spus Chelsea. Acolo a fost fata aia. Hayley Daniels. Care-a fost omorâtă.

Chelsea n-o cunoscuse pe Hayley, dar o mai văzuse prin baruri sâmbăta seara. Când era mică, obișnuia să se joace în Labirint, iar gândul că cineva fusese omorât acolo o înfricoșa.

— Trebuia să ne strici tu cheful, a spus Shane, întorcându-se și acceptând o țigară de la Mickey.

— Care-i faza? a întrebat-o Mickey pe Chelsea pe tonul ăla batjocoritor și provocator pe care ea nu-l putea suferi. Ți-e frică să fii prea aproape de Labirint? Ți-e frică de întuneric? De fantome? De canibalul Hannibal?

— Hai, mai taci, a spus Chelsea. Nu mi-e frică. Oricum, locul e izolat de poliție. Uită-te și tu.

— Numai intrarea dinspre Taylor's Yard, a replicat Mickey. Poți intra cu ușurință dinspre Castle Road sau din parcare din spate. Pun pariu că n-ai curaj. Bag mâna-n foc că ți-e frică.

— Ce vrei să spui? a întrebat Chelsea, simțind cum i se înmoaie pământul sub picioare.

Nu știa sigur dacă din cauză că era beată sau speriată.

— M-ai auzit, a spus Mickey, făcându-le cu ochiul prietenilor lui. Pun pariu că n-ai curaj să intri în Labirint de una singură.

— Evident că am, a spus Chelsea.

— Atunci du-te.

— Poftim?

Se opriseră cu toții, iar Mickey s-a întors cu fața spre fete.

— Te provoc. Te provoc să intri acolo cinci minute. Singură.

— Pe ce punem pariu? a întrebat Chelsea, sperând să sune mai curajoasă decât se simțea.

— Dacă faci asta, te duc la mine acasă și-ți arăt ce știu să fac cu limba.

— Stai un pic, Mickey, l-a întrerupt Shane. Nici nu se pune problema.

— Scuze, frate, a spus Mickey râzând. Dar ele nu pot să refuze. S-a întors spre Chelsea. Deci ce zici, păpușă?

— Că poți să-ți ții limba pentru parașutele cu care ți-o folosești de obicei, a spus Chelsea, dar te

ușurez de zece lire pentru cinci minute singură în Labirint.

— Nu trebuie să faci asta, Chel, i-a spus Shane. E praf. Și se poartă ca un dobitoc, ca de obicei, atâta tot. Nu-l băga în seamă.

— Deci, care-i treaba? a întrebat Chelsea cu mâinile în șold. Ce zici, băiețuș? Nu-ți permiți să pierzi atâția bani?

— Nu știi ce ratezi, a spus Mickey, scoțând limba și trecându-și-o peste buze. E-n regulă. Fie cum zici tu. Dacă ieși alergând de-acolo și urlând înainte să expire cele cinci minute, *tu* îmi datorezi *mie* zece lire. Bine?

— Gata.

Și-au dat mâna și s-au îndreptat cu toții spre Castle Road, trecând pe lângă The Fountain, care era deja închis, a remarcat Chelsea. Poate întâmplarea de săptămâna trecută le afectase afacerea, s-a gândit. Începea să-și dorească să nu fi fost atât de impulsivă și să nu fi acceptat provocarea lui Mickey. Dar de ce anume se temea, de fapt? Toată lumea spunea că pe Hayley Daniels o omorâse un fost prieten sau oricum cineva

cunoscut, și erau mici șansele să-i facă și ei același lucru, nu? În plus, cunoștea Labirintul, știa scurtăturile și niște ieșiri despre care mulți oameni nici nu aveau habar. Zece lire. Niște bani în plus de cheltuit la The Stage mâine. De ce nu? Era hotărâtă să accepte provocarea prostească a lui Mickey și să câștige cele zece lire.

•

De ce de fiecare dată oamenii păreau să aibă nevoie de o veșnicie ca să-și ia rămas-bun la sfârșitul unei petreceri? Chestia asta îl depășea pe Banks. Se stârneau discuții urgente și presante în ceasul al doisprezecelea și oamenii în sfârșit apucau să spună ceea ce așteptaseră toată seara. În cele din urmă, poate la douăzeci de minute după ce făcuseră primul pas spre ușă, s-au pornit cu toții pe drumul de întoarcere. Trevor și Gemma aveau nevoie de ajutor, pe care vecinii l-au oferit cu amabilitate. Daphne părea să poată merge fără sprijinul lui Quentin și ținea morțiș să facă asta cu un pas săltăreț. Banks le-a mulțumit lui Harriet și David, a promis să treacă mai des pe la ei în viitor și a pornit-o pe alee, privind spre cerul senin.

Adia un vânt ușor care abia dacă mișca frunzele. Dar după căldura din casă, vântul părea răcoritor.

Întâmplarea a făcut să plece în același timp cu Sophia și s-au întâlnit la capătul aleii, în lumina unui felinar. Sophia o aștepta pe Harriet, care fugise până sus să-i aducă un album cu fotografii de familie pe care promisese că i-l împrumută. Erau singuri pentru prima dată și Banks nu prea știa ce să spună. Acum o vedea pentru prima dată în picioare și a observat că purta blugi strâmți care-i complimentau formele. Era mai înaltă decât își imaginase. În cele din urmă, au vorbit amândoi deodată. Un moment din acela ușor jenant când poți râde, ceea ce a spart gheața.

— Voiam să spun, a continuat Sophia, că te-am mai întâlnit o dată, acum mulți ani.

— Nu-mi amintesc.

S-a prefăcut bosumflată.

— Mă jignești. Apoi a zâmbit. Acum douăzeci de ani. Eram studentă, venisem în vizită la mătușa Harriet. Cred că tocmai te mutaseși și ne-a făcut cunoștință.

— Douăzeci de ani, a spus Banks. S-au schimbat

multe de atunci.

— Și pentru tine, și pentru mine. Uite, mă gândeam la ceva. Până și un detectiv așa ocupat ca tine mai are câteva ore libere din când în când. Mă gândeam că poate ai vrea să mergem într-o plimbare din aia lungă despre care vorbeai? Poate mâine după-amiază?

— Mi-ar face plăcere, a spus Banks.

— Splendid. Îți las numărul meu de mobil. Ai o hârtie? Și nu mă refer la carnetelul negru pe care-l are orice polițist. Nu vreau să fiu la un loc cu toți suspectii și infractorii.

— Nu-ți face probleme. Banks a scos o chitanță de la Somerfield's din buzunarul pantalonilor și un pix din haină. Te rog.

I-a spus numărul. Banks l-a notat în grabă, simțindu-se ca și cum ar fi făcut ceva interzis, ceva ce Harriet n-ar fi trebuit să vadă.

— Te sun mâine după ce văd cum stau lucrurile, a spus, dar nu cred că va fi o problemă.

— Excelent.

Stăteau față în față în lumina felinarului și pentru o clipă Banks a avut o senzație ciudată, de parcă

lumea din jurul lor dispăruse.

— În regulă, a spus, ar trebui să plec. Te las undeva?

— Nu. Sincer, nu e departe. Îmi place să merg pe jos.

— Ești sigură?

— Absolut. Vine mătușa Harriet. Sophia s-a răsucit și i-a șoptit peste umăr: Ne vedem mâine.

— Da, a spus Banks.

Apoi a ieșit din lumină înapoi în lumea umbrelor, unde imediat a auzit țipete și sticle sparte la distanță. Sâmbătă seara în Eastvale. S-a urcat în Porsche și a căutat pe iPod The Jesus & Mary Chain, „Just Like Honey”, și, cu volumul la maximum, a pornit în viteză spre Grately.

•

În ciuda bravadei de care făcuse dovadă, Chelsea era destul de agitată în timp ce trecea prin arcada din Castle Road, pe lângă magazinele închise – Past Times, Whittard, Castle Books – și intra în cele din urmă în Labirintul întunecat. În cinci minute se puteau întâmpla multe. Își auzea ecoul pașilor din cauza zidurilor înalte și becurile

care atârneau din loc în loc deasupra ușilor depozitelor îi conturau umbra lungă pe piatra cubică. Aproape s-a împiedicat de o pisică, pe care a pus-o imediat pe fugă, costând-o și pe ea o spaimă bună. Inima îi bătea mai repede și mai tare. Poate n-ar fi trebuit să accepte pariul lui Mickey. Cu zece lire nu prea aveai ce cumpăra zilele astea. Dar nu era vorba de bani – știa foarte bine – era vorba de mândrie. Pe Hayley Daniels o omorâse un fost prieten, își tot repeta chestia asta. Ține minte. Apoi s-a întrebat dacă vreunul dintre foștii ei prieteni ar fi vrut să o omoare pe ea.

Pe Derek Orton îl înșelase și nu fusese foarte fericit să afle asta. Lui Paul Jarvis nu-i răspunsese la scrisori și la mailuri vreo opt luni după plecarea lui la Universitatea Strathclyde, până când în cele din urmă renunțase s-o mai caute. Poate c-o urmărea? Îi spusese în repetate rânduri că o iubește. Apoi se culcase cu prietenul cel mai bun al lui Ian McRae și avusese grijă să afle toată lumea. Cam astea erau cele mai nasoale faze. Dar Ian era oricum în închisoare încă pentru că o jefuise pe bătrâna aia, nu?

Chelsea s-a aventurat pe după un colț adânc în Labirint. Știa unde merge. Avea nevoie cam de cinci minute ca să traverseze Labirintul dinspre Castle Road până la ieșirea din parcare. Dar cu cât înainta mai mult, cu atât era mai agitată, tresărind la cel mai mic sunet sau umbră și blestemându-l pe Mickey pentru că o provocase.

În timp ce trecea printr-o piață mică și slab luminată, a avut senzația că aude un fâșâit în spatele ei, sunetul pe care-l fac hainele în mișcare. S-a întors și când a văzut un bărbat îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, cu fața în umbră, a înghețat. Începuse deja să calculeze în minte. Dacă se întorcea acum și o lua la fugă, probabil putea ajunge la ieșire înainte să o prindă. Dar ale naibii tocuri o împiedicau îngrozitor de tare. Trebuia să scape de ele. Chiar când își scotea pantofii, bărbatul s-a apropiat de ea și l-a văzut deschizând gura, de parcă ar fi vrut să spună ceva. Dar înainte să-și dea seama ce se întâmpla, altă siluetă a apărut în spatele lui, în haine foarte închise la culoare, imposibil de observat. Silueta se mișca foarte repede, trecându-și mâna peste gâtul

bărbatului. Erau la un metru distanță și Chelsea a simțit ceva cald și cu un gust ușor dulceag și metalic stropind-o pe față și pe piept. Bărbatul părea confuz, și-a dus mâna la gât. Cealaltă siluetă a dispărut în umbră. Chelsea a făcut câțiva pași în spate. Era singură cu bărbatul care părea să fi înțepenit pe loc. Și-a luat mâna de la gât și s-a uitat la ea, a deschis gura și a încercat să spună ceva, dar nu s-a auzit niciun sunet. Apoi a căzut în genunchi. Chelsea a auzit zgomotul impactului cu dalele de piatră. Rămăsese înmărmurită, cu mâna la gură. Bărbatul s-a clătinat și a căzut cu fața în jos. Chelsea a auzit cum i s-a spart nasul și abia atunci a luat-o la fugă, țipând.

Josh Ritter cânta „Girl in the War” în timp ce Banks conducea pe drumul întunecat de lângă râu. În cele din urmă, se acomodase cu noul Porsche, începea să-i placă și să i se potrivească mai bine. Acum era mai folosit, mai locuit, sărea mai puțin în ochi și era ușor de manevrat pe astfel de drumuri pe dealuri. Poate că avea să-l păstreze, totuși. În partea stângă se vedea o vale abruptă și

câmpuri verzi care se continuau cu mlaștini năpădite de buruieni, forme prelungi și întunecate în noapte, iar râul clipocea în lumina lunii, șerpuind prin vale. A trecut pe lângă copacii îndoșiți de vânt și știa că în curând va fi foarte aproape de casă.

În timp ce conducea și asculta muzică, se gândea la Sophia și la gura de aer proaspăt pe care o insuflează petrecerii lui Harriet. Se întreba dacă era măritată.

O femeie atrăgătoare ca ea trebuie să fi avut pe puțin un prieten, o chestie serioasă, poate chiar locuiau împreună. Știa că nu are sens să se gândească, nici măcar pentru o clipă, că o plimbare ar putea însemna mai mult decât o plimbare, și și-a amintit că mai devreme se sfătuisese singur să nu se îndrăgostească de ea. Nu prea avea șanse. Spera să aibă timp să o revadă duminică. Așa cum ea însăși spusese, chiar și un detectiv are nevoie de câteva ore libere din când în când. Și oricum, el era șeful. Sau pe-aproape. iPod-ul se orientase spre folk, cum mai făcea din când în când. După Eliza Carthy cu „Worcester

City” a urmat Kate Rusby cu „No Names”. Apoi Isobel Campbell, „O Love is Teasing”. Uneori Banks credea că nu era o întâmplare și că iPod-ul avea o voință proprie. Odată, după The Small Faces cu „Here Comes the Nice” urmasa „America”, a lui The Nice. Nimeni nu-l putea convinge pe Banks că era o chestie întâmplătoare.

După vreun kilometru, lui Banks i-a sunat mobilul. A reușit să răspundă fără să se întrerupă din condus sau să schimbe ritmul. Era într-o zonă unde nu prea avea semnal, așa că de la capătul celălalt se auzea slab și cu pârâituri. A avut impresia că o aude pe Winsome vorbind și pronunțând cuvintele „crimă” și „Labirint” înainte să-și piardă semnalul complet. Cu o stare de agitație care creștea cu fiecare secundă, și-a închis telefonul și în dreptul următoarei ferme a întors și a pornit-o înapoi spre Eastvale.

13.

Când Banks a oprit în piață, în jurul orei unu, și a văzut mulțimea adunată, ținută în loc de cordoanele de poliție, a avut o senzație acută de déjà-vu. Mulți dintre privitori erau beți, se împleticiseră afară din baruri la ora închiderii și văzuseră agitația de la intrarea în Labirint. Unul sau doi deveniseră agresivi și le dădeau de furcă polițiștilor care încercau să-i țină pe loc. Când Banks l-a văzut pe sergentul de la secție, i-a dat ordin să cheme întăriri. Poate că nu avea nevoie – bețivii își pierdeau interesul la fel de repede pe cât și-l găsiseră – dar era mai bine să fie precauți. Peste măsură de agitat în continuare, Banks le-a spus ofițerilor să blocheze întregul Labirint de data aceasta, toate ieșirile.

— Dar, domnule, a replicat unul dintre ei, în spate sunt patru case în care mai locuiesc oameni.

— Ne ocupăm de ei mai târziu, a spus Banks. Să vorbească cineva cu ei, cât de repede. Deocamdată, vreau să văd toată zona izolată.

Nimeni nu intră și nimeni nu iese fără să aflu eu despre asta. Ne-am înțeles?

— Da, domnule.

Ofițerul s-a făcut nevăzut.

Banks a bătut la ușa barului The Fountain.

— A plecat acasă, domnule, a spus Winsome, ieșind din Taylor's Yard și strecurându-se pe sub banda galbenă. Nimic nu mișcă.

Banks a mormăit.

— Ceea ce-aș vrea să facă și restul.

Observase blițurile aparatelor de fotografiat – presa, cel mai probabil – și unul sau doi oameni care făceau poze cu mobilele, poate chiar înregistrau, așa cum făceau pe la concertele rock. Într-un fel, era o tendință cretină, dar uneori dădea rezultate pentru că se întâmpla ca cineva să fi filmat ceva ce camerelor de supraveghere le scăpase, de exemplu un suspect în mulțime, și asta putea aduce rezolvări timpurii.

— Ce mama naibii se întâmplă? a întrebat Banks. N-am auzit nimic din ce-ai spus la telefon. Cine e victima? E moartă?

— Nu, domnule, a spus Winsome. De data asta a

supraviețuit, asta dacă ea trebuia să fie victima. Dar un cadavru avem. Nu m-am uitat încă. E întuneric și n-am vrut să ating nimic înainte să ajungeți dumneavoastră. Îi așteptăm pe criminaliști, dar tocmai a ajuns dr. Burns.

— O.K., sunt sigur că e persoana potrivită. Ești pregătită?

— Mai pregătită de-atât n-am să fiu niciodată, a spus Winsome. O avertizare, domnule. E o scenă bizară.

— Bizară?

— Da, domnule. Cred c-ar fi bine să mă urmați.

Banks a urmat-o pe Winsome pe sub bandă înăuntru în Labirint, mai adânc decât cu o săptămână în urmă, trecând de Taylor's Yard pe după colțuri și prin piețe, prin tunele atât de înguste încât uneori trebuia să meargă în lateral. Și toate astea în timp ce vedea lumini licărind în depărtare și auzea hârâitul radiourilor poliției la distanță. Era un labirint în toată regula și Banks își dorea să fi avut un ghem de sfoară cu ei. Și-a amintit că spusese același lucru despre casa lui Annie din Harkside prima dată când luaseră cina

acolo – prima dată când se culcase cu ea – că era ascunsă în centrul unui labirint și că el nu avea cum să iasă de acolo singur. În tot cazul, fusese o metodă foarte bună de a insinua că va rămâne peste noapte.

În Labirint era foarte puțină lumină, așa că uneori era greu să-și dea seama în ce direcție mergeau, dar Banks avea încredere în Winsome. Părea să știe drumul și fără firul fermecat.

— Unde e Kev Templeton? a întrebat-o.

— Nu știu, domnule. N-am putut da de el. Poate e pe la vreun club.

Au ajuns în dreptul unui pasaj îngust care ducea spre piață și Banks vedea luminile din capăt și auzea discuțiile prin stație. Când s-au apropiat, a observat că cineva instalase deja reflectoarele și locul era luminat ca de Crăciun. Toată lumea părea palidă. Banks i-a recunoscut pe Jim Hatchley și Doug Wilson sprijiniți de un perete, în timp ce doi ofițeri în uniformă luau notițe. Peter Darby făcea fotografii și filma. Când a intrat în piață, toată lumea s-a întors spre el, apoi au revenit la ale lor, în liniște. Lui Banks îi ajunsese inima în gât. Cu

siguranță se întâmpla ceva, și trebuia să fie pregătit.

Dr. Burns s-a aplecat deasupra cadavrului, întins cu fața în jos, într-o imensă baltă de sânge care se lăbărta de sub capul lui până în perete. Apoi, aproape la fel de palid și de agitat ca toți ceilalți, s-a ridicat să-i întâmpine pe Banks și pe Winsome.

— N-am vrut să ating cadavrul sau să-l mut înainte să ajungă criminaliștii, a spus.

Până și Banks își dădea seama, de-acolo de unde era, că victima nu era o femeie.

— Putem să aruncăm o privire? a întrebat.

— Sigur, a spus dr. Burns. Dar aveți grijă.

Banks și Winsome au îngenuncheat. Pietrele erau tari și reci. Banks a luat o lanternă pe care i-a oferit-o unul dintre ofițeri, s-a aplecat și a luminat fața cât de bine a putut. Când a văzut profilul tânăr și fără viață, a căzut pe spate, ca și cum cineva l-ar fi împins. Winsome s-a ghemuit lângă el.

— Să fiu a naibii, domnule, E Kev. Kev Templeton. Ce dracu' căuta aici?

Banks nu se putea gândi decât la faptul că n-o mai auzise pe Winsome înjurând până atunci.

Unul dintre ofițeri fusese trimis după cafea, proaspătă și fierbinte, chiar dacă asta presupunea să-l trezească pe vreunul dintre proprietarii cafenelelor din piață, în timp ce restul echipei era adunată în sala de consiliu a Secției de Vest, la patru sute de metri de locul unde zăcea cadavrul colegului lor, cercetat acum de Stefan Nowak și de criminaliști.

Când Nowak și echipa lui au ajuns în Labirint, au explicat foarte clar că voiau să aibă tot locul numai pentru ei și că piața era mult prea aglomerată. Cei mai mulți ofițeri s-au simțit ușurați c-au fost trimiși de-acolo, dar asta era și un semn că trebuiau să înceapă investigațiile.

Toată lumea era șocată de uciderea lui Templeton, dar nimeni nu părea în stare să vorbească despre asta. Confuzia trebuia însă risipită și transformată în acțiune, și încă repede.

Dr. Burns și Peter Darby au rămas cu criminaliștii, iar restul, vreo zece, printre care Banks, Hatchley și Winsome, s-au întors la secție. Inspectorul-șef Gervaise ajunsese la secție direct

din pat, îmbrăcată în cea mai mare viteză în blugi negri și într-o haină cu guler de blană, iar acum era ocupată să pregătească planșele de lucru, în timp ce restul se așezau la masa lungă și lucioasă, cu notițele și pixurile pregătite. N-aveau nevoie de o dubă la locul crimei pentru că secția era atât de aproape, dar trebuiau să amenajeze o cameră specială cu linii telefonice suplimentare, computere și angajați civili. Deocamdată puteau folosi camera Hayley Daniels, dată fiind lipsa de spațiu, dar și locația comună a crimelor.

De asemenea, trebuia să se facă împărțirea pe roluri – manager de birou, recepționar, cititori de declarații, responsabili de acțiune. Banks fusese deja numit coordonatorul anchetei, iar Gervaise declarase că ea va fi „interfața media”. Dar le mai explicase foarte clar și că voia să fie ținută la curent cu absolut tot, pas cu pas. Era vorba de unul de-ai lor, și nici nu încăpea discuție să facă vreo concesie sau să lucreze cu jumătăți de măsură. Banks trebuia să afle, pentru început, ce se întâmplase cu Templeton și de ce.

Când a venit cafeaua, și-au luat toți câte un

pahar de unică folosință. Și-au trecut laptele și zahărul din mână-n mână, precum și un pachet de biscuiți cu cremă pe care cineva îl găsisese într-un sertar. Banks i s-a alăturat lui Gervaise în capul mesei și primul lucru pe care l-au cerut a fost o relatare din partea ofițerului care fusese la fața locului, un oarecare Kerrigan, care se nimerise să fie de serviciu în seara aia, supraveghind păstrarea liniștii publice.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Banks. Ia-o încet, băiete, pas cu pas.

Tânărul polițist arăta de parcă vomitase nu demult, ceea ce e foarte posibil să se fi întâmplat, dar măcar avusese prezența de spirit să n-o facă la locul crimei. A inspirat adânc și a început.

— Eram afară din dubă, încercam să decid dacă...

A privit-o pe Gervaise.

— E-n regulă, i-a spus ea. Fix acum nu mă interesează nici dacă fumai sau ți-o sugea careva. Zi mai departe.

Polițistul a roșit și toată lumea a fost luată prin surprindere, inclusiv Banks. N-o mai auzise pe

Gervaise vorbind astfel, la fel cum nici pe Winsome n-o auzise înjurând, dar până acum ar fi trebuit să știe că era plină de surprize. Se anunța o noapte plină de premiere.

— Da, doamnă, a spus Kerrigan. Știți, în față la The Trumpeters se încăieraseră unii și ne întrebam dacă să-i lăsăm să se potolească singuri sau, știți, să ne băgăm și să riscăm ca lucrurile s-o ia razna cu totul. Pe scurt, ne-am hotărât să lăsăm lucrurile să-și urmeze cursul. Chiar atunci – și m-am uitat la ceas, doamnă, era doișpe fără trei minute – o tânără a ieșit în fugă din Labirint, plină de sânge și urlând din toți rărunchii.

— Și ce-ai făcut? a întrebat Gervaise.

— Păi, doamnă, m-am gândit că poate a fost atacată, știți, mai ales după săptămâna trecută, așa că am luat-o la fugă spre ea. Fizic părea să fie-n regulă, dar, cum am spus, era acoperită cu sânge, era palidă ca o stafie și tremura ca o frunză.

— Scutește-ne de clișee și spune mai departe, a comentat Gervaise.

— Îmi pare rău, doamnă. Am întrebat-o ce s-a întâmplat și ea mi-a arătat spre Labirint. Am rugat-

o să mă ducă acolo, și a înghețat. Era înspăimântată, scutura din cap. Mi-a spus că nu mai intră acolo niciodată. Am întrebat-o ce văzuse, dar nici asta nu mi-a putut spune clar, și nici anume unde era. Într-un final, am convins-o că va fi în siguranță cu mine. S-a lipit de mine ca o... ca... A privit spre Gervaise. S-a lipit de mine și m-a condus spre... știți spre ce.

— Spune-ne cu cuvintele tale, a spus Banks. Fii calm, Kerrigan. Ia-o încet.

— Da, domnule. Kerrigan a tras aer în piept. Am ajuns în zona unde era cadavrul. Bineînțeles că nu știam al cui era. Nu se putea să-ți dai seama, era întins cu fața în jos pe pietre. Și era foarte mult sânge.

— V-ați apropiat de cadavru, tu sau fata? a întrebat Banks.

— Nu, domnule. Numai la început de tot, ca să mă uit mai de-aproape și să văd dacă mai e viu.

— Ați atins ceva?

— Nu, domnule. Știam că trebuie să mă țin departe, iar ea oricum nu se apropia. Stătea în spate, lipită de perete.

— Foarte bine, a spus Banks. Continuă.

— Cam asta e tot, domnule. Colegii mei au venit imediat după mine, și când i-am auzit apropiindu-se, le-am spus să se oprească, să se întoarcă la secție și să sune pe toată lumea. Poate n-ar fi trebuit să intru așa în panică, dar...

— Ai făcut ceea ce trebuia, a spus Gervaise. Ai stat cu cadavrul în tot acel timp?

— Da, doamnă.

— Și fata?

— Și ea. Alunecase pe lângă perete și stătea pe jos cu capul în mâini. Am numele și adresa ei. Chelsea Pilton. Un nume amuzant, m-am gândit. Sună ca o stație de metrou, nu? E un lucru ciudat să-ți numești copilul după o regiune sau după o floare, dar cred că așa e lumea în ziua de azi, nu?

— Mulțumesc pentru aceste cuvinte înțelepte, a murmurat Gervaise, cu ochii închiși și cu degetul mijlociu al mâinii drepte pe frunte.

— Poate că au botezat-o după echipa de fotbal, a sugerat Banks.

Gervaise i-a aruncat o privire tăioasă.

— Locuiește în est, a adăugat Kerrigan.

— Și acum unde e? a întrebat Gervaise.

— Am trimis-o la spital cu ofițerul Carruthers, doamnă. Fata era în regulă. Nu mi s-a părut important să o țin acolo, lângă... știți ce.

— Ai procedat bine, i-a spus Banks. Vor ști ce să facă cu ea. Presupun că ofițerul Carruthers are instrucțiuni clare, să stea cu ea până ajunge cineva la spital?

— Da, domnule. Desigur.

— Excelent. Părinții?

— Au fost informați. Cred că sunt deja la spital.

— Câți ani are?

— Nouăsprezece, domnule.

— Bună treabă. Banks a chemat un polițist de pe hol. Du-te la spital, a spus, și asigură-te că Chelsea Pilton e dusă direct la Centrul pentru Abuzuri Sexuale. Ai priceput? Chelsea Pilton. Or să știe ce să facă cu ea. Întreabă de Shirley Wong, dacă e de serviciu în noaptea asta. Dr. Shirley Wong.

Noul centru, singurul din vest, era lipit de spital și era văzut de mulți ca un semn nefast al vremurilor.

— Vezi dacă poți face în așa fel încât părinții să nu stea în drum. Fata are nouăsprezece ani, deci nu trebuie să fie și ei de față la interviu și la examenul medical, și aș prefera să nu fie. Prezența lor poate fi timorantă. Am să vorbesc cu ei separat, mai târziu.

— Da, domnule, a spus ofițerul și a plecat.

— Nu e suspectă, nu-i așa, domnule? a întrebat Kerrigan.

— În acest moment, i-a răspuns Banks, până și tu ești suspect. Apoi a zâmbit. Trebuie să urmăm anumite proceduri. Ar trebui să știi asta.

Kerrigan a înghițit.

— Da, domnule.

— Ai spus că avea pete de sânge pe ea, a spus Banks.

— Da. Părea să o fi împrășcat cineva pe față și pe piept. În lumina slabă părea să fi avut niște pistrui mici.

Kerrigan a privit stânjenit spre Gervaise, care și-a dat ochii peste cap și a murmurat:

— Doamne-ajută, un polițist poet.

— A spus de unde era sângele? a întrebat Banks.

— Nu, domnule. Dar am presupus... că fusese pe-aproape când se întâmplase.

— Ai întrebat-o?

— Da, domnule, dar nu mi-a răspuns.

— Ai văzut sau ai auzit ceva sau pe cineva în Labirint cât ai fost acolo? a continuat Banks.

— Nici măcar o vrabie, domnule.

— Muzică sau ceva?

— Nu, domnule. Numai ceva scandal din piață. Bețivi care cântau, motoare turate, sticle sparte, cheștiile obișnuite.

Cineva le-a adus cafea, de data asta într-un vas mai mare, semn că-i aștepta pe toți o noapte lungă, și doi ofițeri au pus recipientul în capul mesei. În mod evident, cineva deschisese cantina secției. Aduseseră în plus pahare de unică folosință, lapte proaspăt, o pungă de zahăr și un pachet de biscuiți Fig Newtons din care s-au servit toți. Era clar că e cafea de la cantină, slabă și amară, dar își făcea treaba. Banks a observat, ducându-și cana la gură, că mâna îi tremura ușor. Șocul venit cu întârziere. Tot nu putea accepta ideea că Templeton era mort, în ciuda a ceea ce văzuse cu propriii ochi. A

mâncat un biscuit. Poate că zahărul îl va ajuta.

— Chelsea ți-a spus ceva despre ceea ce văzuse? a întrebat Banks.

— Nu, domnule, a spus Kerrigan. Era prea șocată. Mută de spaimă. O să dureze mult până când fata aia o să mai doarmă liniștită.

Și eu la fel, s-a gândit Banks, dar n-a spus nimic despre asta.

— În regulă, a spus. Ai făcut o treabă bună, Kerrigan. Poți să pleci acum. Dar mai stai pe la secție, e posibil să avem nevoie de tine.

— Desigur. Mulțumesc, domnule.

Kerrigan a plecat și o vreme nimeni n-a spus nimic. În cele din urmă, Gervaise a rupt tăcerea:

— I-a cunoscut cineva pe părinții lui Templeton? Înțeleg că locuiesc în Salford.

— Așa e, a spus Banks. I-am văzut o dată, cu câțiva ani în urmă, când au venit în Eastvale să-l viziteze. Un cuplu drăguț. Dar ceva îmi spune că nu se înțelegea foarte bine cu ei. Nici nu prea vorbea despre ei. Dar trebuie anunțați.

— Mă ocup eu de asta, a spus Gervaise. Știu că Templeton nu era chiar cel mai popular detectiv

din secție, a continuat, dar asta nu poate împiedica pe nimeni să-și facă treaba. Se uita fix la Winsome, care n-a spus nimic. Foarte bine, a continuat Gervaise. Atâta timp cât lucrul ăsta e clar, putem să trecem la treabă. Teorii?

— Păi, a spus Banks, în primul rând trebuie să ne întrebăm ce căuta Kev în Labirint la miezul nopții.

— Insinuezi c-ar fi fost pe punctul de-a o viola și ucide pe Chelsea Pilton? a întrebat Gervaise.

— Nu, absolut deloc, a răspuns Banks, dar ar fi o dovadă de neglijență în serviciu să ignorăm complet această posibilitate.

— Lăsând deoparte acest gând foarte neplăcut, a spus Gervaise, avem și alte teorii de luat în considerare?

— Presupunând că nu era Kev ucigașul din Labirint, a spus Banks, cred că e o supoziție destul de întemeiată că se afla acolo pentru că spera să-l prindă. Mai țineți minte că la ultima întâlnire era convins că avem de-a face cu un criminal în serie care va lovi curând în același loc?

— Iar eu l-am luat peste picior, a spus Gervaise.

Da, nu e nevoie să-mi amintești.

— Nu asta voiam să spun, doamnă, a spus Banks. Ați avut dreptate. Nu aveam destule probe ca să justificăm cheltuieli suplimentare cu o desfășurare totală de forțe. Dar se pare că Templeton s-a pornit singur în căutări.

— Dr. Wallace a fost de acord cu el, din câte-mi amintesc, a spus Gervaise.

— Nu dezbatem ce-a fost bine și ce nu, a spus Banks. Încerc doar să explic ce ar fi putut căuta Templeton acolo.

Gervaise a încuviințat din cap.

— Continuă.

— E posibil să fi fost acolo și vineri seară, a adăugat Banks. Îmi aduc aminte că era cam irascibil și cam obosit ieri, abia-și târa picioarele. Am presupus că fusese prin cluburi și se trezise mahmur, și am făcut mișto de el. Nu m-a contrazis.

Banks știa că ultimele cuvinte pe care i le adresase lui Templeton fuseseră unele dure – ceva despre cum ar fi trebuit să se maturizeze și să se poarte ca un profesionist – și mai știa și că fuseseră nejustificate, deși cam cât de profesionist

e să te plimbi pe la locul crimei singur și neînarmat? Oricum, asta nu-l făcea pe Banks să se simtă mai bine.

Știa că abordările lui Templeton erau adesea greșite – mai ales când era vorba de femei de carieră ca Winsome și Annie sau de părinți de adolescenți. Nu încapă discuție că era ceva personal la mijloc. Putea să fie rasist, misogin și avea o personalitate care-l lăsa să treacă cu buldozerul peste orice sensibilități dacă asta îl aducea mai aproape de scopul lui. Uneori trebuia să faci asta, dar cu măsură, ceea ce Banks știa – și făcuse cu Malcolm Austin – numai că Templeton nu proceda astfel doar din necesitate; părea să-i facă plăcere. Până și Banks îl văzuse aducând martori în culmea furiei sau făcându-i să plângă, iar Winsome și Annie asistaseră la asemenea scene de mult mai multe ori. Dar era și deștept, muncitor și ambițios, și Banks nu avea de unde să știe dacă maturizarea ar fi venit odată cu vârsta. Acum nu mai avea această opțiune. Fusese scos din schemă și era al naibii de incorect. Până și Winsome părea supărată, a observat Banks după ce i-a aruncat

câteva priviri pe furiș. Trebuia să vorbească cu ea. Era posibil să fie copleșită de vinovăție din cauza sentimentelor pe care le avea față de Templeton, iar asta n-avea cum să-i ajute în investigație. Și-a amintit că unul dintre primele subiecte pe care le discutase cu Annie la cină fusese felul în care Templeton îi abordase pe părinții lui Hayley Daniels. Winsome nu-i spusese lui Banks ce anume se întâmplase între ei, dar știa că întrecuse măsura și că un pod se rupsese. Poate că acum o măcina chestia asta, tocmai când toți aveau nevoie de concentrare și de gândire limpede.

— Mă întreb dacă era acolo numai pentru că suspecta ceva, a spus Banks, sau pentru că aflase ceva.

— Ce vrei să spui? a întrebat Gervaise.

— Poate avea vreo teorie sau știa ceva, poate lucra la ceva ce nu voia să împărtășească cu restul echipei.

— Sună foarte plauzibil, a spus Gervaise. Vrei să spui că e posibil să fi avut ceva informații din interior, poate știa cine e criminalul și că urma să se întâmple iar astă-seară, și deci îl interesa

gloria?

— Ceva de genul, a spus Banks. Ar fi bine să studiem îndeaproape tot ce a făcut de când a început cazul Hayley Daniels.

— Suntem suprasolicitați chiar și așa, a spus Gervaise. Întâi Hayley Daniels, acum asta. O să cer personal suplimentar.

— Sunteți sigură că nu e aceeași investigație? a întrebat Banks.

— În acest moment, a spus Gervaise, nu știm destule ca să ne putem pronunța într-o direcție sau alta. Să mai așteptăm până vorbește cineva cu fata, pe urmă mai organizăm o ședință.

— O să vorbesc eu cu ea chiar acum, a spus Banks. Și mai e un lucru.

— Care anume?

— Gâtul lui Kev a fost tăiat. Se vede clar. În același fel a fost omorâtă Lucy Payne pe drumul spre Whitby.

— La dracu', a spus Gervaise, altă complicație fără de care am fi putut trăi foarte bine. O.K., cred că ar fi bine să începeți să căutați niște răspunsuri. Vreau ca toată lumea să fie pe poziții, toată

noaptea dacă e cazul. Bateți la uși, urmăriți înregistrările. Treziți tot nenorocitul ăsta de oraș dacă e cazul. Nu-mi pasă. Trebuie să fie ceva. Poate că era un dobitoc Kevin Templeton, dar era dobitocul nostru, să nu uităm, și merită să depunem toate eforturile. A bătut din palme. Acum, gata, la treabă!

•

Banks a mai trecut o dată pe la locul crimei înainte să pornească spre spital pentru a se întâlni cu Chelsea Pilton. Era aproximativ două și jumătate dimineața, iar piața era pustie, cu excepția mașinilor de poliție, a dubei criminaliștilor și a ofițerului care supraveghea intrarea. A notat numele lui Banks și l-a lăsat să treacă. O minte luminată desenase săgeți galbene pe jos, indicând direcția. Nu era tocmai un fir fermecat, dar era cea mai bună alternativă și Labirintul părea mult mai accesibil.

Criminaliștii înălțaseră o pânză care acoperea piața unde găsiseră cadavrul lui Templeton și o luminaseră din toate direcțiile. Ofițerii treceau prin tunele și prin pasaje cu lanterne în mână,

căutând indicii de orice fel. Zona din imediata apropiere a cadavrului fusese studiată în cel mai mic detaliu și Stefan Nowak, șeful criminaliștilor, i-a făcut semn lui Banks să se apropie.

— Alan, i-a spus, îmi pare rău.

— Și mie, a spus Banks. Ați găsit ceva?

— E încă devreme. Din ce-am putut să-mi dau seama analizând urmele de sânge, a fost atacat din spate. N-avea de unde să știe ce l-a lovit. Sau ce l-a tăiat.

— Dar a știut că moare?

— Câteva secunde, da, dar n-am găsit urme de mesaje scrise cu sânge, dacă la asta te referi.

— Omul speră cât trăiește. Buzunarele?

Stefan i-a arătat o pungă de plastic. Înăuntru erau portofelul lui Templeton, gumă de mestecat, chei, un briceag elvețian, legitimația, un pix și un carnetel subțire.

— Se poate? a întrebat, făcând un semn spre carnetel.

Stefan i-a întins o pereche de mănuși de unică folosință. Scrisul era greu de citit, poate din cauză că însemnările fuseseră făcute în viteză, dar părea

că lui Templeton îi plăcea să-și ia notițe prescurtat, ca un artist care făcea o schiță. Numele criminalului nu era trecut. Nimic față de seara precedentă, când părea să fi fost la vânătoare în Labirint, exact cum bănuise Banks. Urma să studieze carnețelul în detaliu mai târziu, să-și dea seama dacă teoria că Templeton avea propriile metode și surse era fondată. Deocamdată, l-a returnat.

— Mulțumesc. Dr. Burns a terminat?

— E acolo.

Banks nu-l remarcase pe doctor în colțul celălalt al pieței, îmbrăcat în bleumarin sau în negru, notând ceva în carnet. S-a apropiat.

— Detectiv Banks. Cu ce vă pot ajuta?

— Speram să-mi puteți spune câteva lucruri.

— Deocamdată nu vă pot spune aproape nimic, a spus Burns, obosit. Va trebui să așteptați până ajunge pe masă la dr. Wallace.

— Putem să începem cu lucrurile de bază? I-a tăiat gâtul, așa e?

Burns a oftat.

— Așa-mi pare.

— Din spate?

— Rana susține teoria domnului Nowak despre dispunerea picăturilor de sânge.

— Stângaci sau dreptaci?

— În acest moment e greu de spus. Trebuie să așteptăm autopsia și e posibil ca nici atunci să nu aflăm.

Banks a mârâit.

— Arma?

— O lamă foarte ascuțită. Poate un bisturiu. În tot cazul, nu un cuțit obișnuit. Din ceea ce pot spune la o primă vedere, e o tăietură curată și adâncă. Cred că a sângerat până la moarte. Lama i-a tăiat și carotida și jugulara și i-a secționat traheea. Săracul, n-avea absolut nicio șansă.

— Cum credeți că s-a întâmplat?

— Nu pot decât să-mi dau cu presupusul, ca și dumneavoastră. Dar înțeleg că există un martor?

— Da, a spus Banks. O fată. A văzut ce s-a întâmplat. Mă duc chiar acum să vorbesc cu ea.

— Poate că ea vă va spune mai multe. E posibil s-o fi urmărit?

— De ce? Ca s-o avertizeze? S-o protejeze?

— Sau s-o atace.

Kev Templeton, criminalul din Labirint? Banks nu voia să creadă una ca asta, deși fusese primul care pomenise de această posibilitate.

— Nu cred, a spus.

— Încerc doar să fiu deschis tuturor posibilităților, a spus dr. Burns.

— Știu, a spus Banks. Ca noi toți, de altfel. Mă întreb ce-o fi crezut *criminalul* despre ce făcea Kev?

— Ce vreți să spuneți?

— Nimic, mă gândeam la altceva.

Își amintise de cazul lui Annie. Lucy Payne în scaunul ei cu roțile, gâtul tăiat cu un brici ascuțit sau poate un bisturiu, o armă similară celei cu care fusese omorât Templeton.

— Sunt sigur că dr. Wallace va fi gata cu autopsia în cel mai scurt timp posibil, a spus dr. Burns.

— Așa e, a spus Banks. Și mulțumesc. Mă îndrept spre spital, să vorbesc cu fata.

În timp ce se îndepărta, se gândea în continuare la Lucy Payne și știa că, de îndată ce se va face o

oră rezonabilă, va trebui să o sune pe Annie în Whitby și să afle dacă se puteau întâlni ca să-și compare notițele.

•

Nu că Annie ar fi fost cufundată într-un somn profund, sau în somn în general. Banks ar fi putut să sune chiar atunci, iar ea ar fi fost destul de trează ca să aibă o discuție cu el. Se trezise dintr-un coșmar pentru că auzise un zgomot și rămăsese întinsă, fără să se miște, cu urechile ciulite, până când se convinsese că nu era decât un scârțâit în pereții vechi ai casei. Oricum, la ce se gândise? Că venise Eric după ea? Că se întorsese Phil Keane? Bărbații care o violaseră? Nu putea să lase frica să-i conducă viața. Oricât ar fi încercat, n-a reușit să-și aducă aminte visul.

Pentru că nu mai putea adormi, s-a dat jos din pat și a pus de ceai. Avea gura uscată și și-a dat seama că răsese aproape o sticlă întreagă de Sauvignon Blanc de una singură. Începea să devină un obicei, și nu unul bun.

S-a uitat de după perdele la acoperișurile din port, unde luna părea să fi înghețat suprafața apei.

Se întreba dacă n-ar fi trebuit să se ducă acasă la Harkside peste noapte, dar îi plăcea să fie aproape de mare. Îi amintea de copilăria în St. Ives, de plimbările lungi pe stânci cu tatăl ei, care se oprea din loc în loc să schițeze câte-o fermă părăsită sau o piatră cu forme interesante, în timp ce ea se distra de una singură. Atunci învățase să-și construiască o lume a ei, un loc unde să poată exista când lumea reală era prea greu de suportat, ca atunci când a murit mama ei. Își amintea o singură plimbare pe care o făcuse cu mama ei, care murise când Annie avea șase ani, și tot drumul o ținuse de mână în timp ce înfruntau vântul și ploaia și-i spusese povești despre locuri pe care aveau să le viziteze într-o bună zi: San Francisco, Marrakech, Angkor Wat. Ca multe alte lucruri în viața ei, nici asta nu avea să se întâmple. Annie și-a turnat apa fiartă peste pliculețul de ceai de iasomie din cană. Când ceaiul a fost gata, a scos pliculețul cu o linguriță, a adăugat zahăr și a mirosit băutura parfumată, inhalând aroma în timp ce se uita la mare, studiind felul în care strălucea luna pe suprafața apei, scoțând în evidență textura

și culoarea argintie a norilor pe cerul aproape negru.

În timp ce privea noaptea, Annie a simțit o conexiune ciudată cu tânăra care venise la Whitby acum optsprezece ani. Să fi fost Kirsten Farrow? Oare și ea admirase aceeași priveliște, plănuid o crimă? Annie nu aproba ceea ce făcuse, dar avea o urmă de înțelegere pentru psihicul ei tulburat. Nu știa ce simțise tânăra femeie, dar dacă făcuse lucrurile pe care Annie credea că le făcuse, și dacă era Kirsten Farrow, asta se întâmplase numai pentru că voia să se răzbune pe bărbatul care o condamnase la o moarte vie. Există traume care te îndepărtează mult de etica și morala general acceptate – dincolo de acest punct sunt monștrii, după cum obișnuiau să spună anticii. Tânăra fusese acolo. Annie stătuse numai pe marginea acestei lumi, privind în abis. Și era suficient.

A copleșit-o senzația că se afla la o răscruce importantă în viața ei și nu știa care erau direcțiile; indicatoarele erau fie în ceață, fie goale. Singurul lucru pe care îl știa era că în ultima vreme se purtase ciudat și tot așa se simțise. Nu

mai avea încredere să se apropie de vreun bărbat. În consecință, își înecase controlul în alcool și plecase acasă cu un băiat. Oricare-ar fi fost demonii care o bântuiau, trebuia să-și revină, să se adune, să aibă o nouă perspectivă și poate chiar un plan. Poate că-i trebuia ajutor din afară, deși gândul a răscolit-o pe interior și a început să tremure panicată. Trebuia să citească semnele și să încerce să iasă din cercul de absurditate și dezamăgire în care se lăsase prinsă.

Și, desigur, mai era și Banks; el părea să fie peste tot. De ce-l ținuse la distanță atâta vreme? Și de ce abuzase de prietenia lor în această ultimă săptămână, se aruncase asupra lui când era beată, apoi îl mințise în față că se certase cu prietenul ei, când el nu voia decât să o ajute? Pentru că era acolo? Pentru că ea...?

N-avea sens. Oricât de mult ar fi încercat, Annie nici măcar nu-și putea aminti ce anume îi despărțise. Era chiar atât de greu de trecut peste? Să fi fost numai jobul? Sau era o scuză? Știa că se temea de intensitatea sentimentelor pe care le avea pentru el, de intimitatea lor, și acesta era unul

dintre motivele pentru care începuse să bată în retragere. În plus, mai erau și atașamentul și afecțiunea lui pentru fosta soție și pentru familie. În trecut, fuseseră prea proaspete. A sorbit din ceaiul fierbinte de iasomie și a privit spre linia orizontului. S-a gândit la cadavrul lui Lucy Payne pe marginea stâncii. Probabil că ultimul lucru pe care-l văzuse fusese același orizont.

Trebuia să repună lucrurile în mișcare pe plan profesional, să vorbească din nou cu Banks despre cazul Kirsten Farrow, mai ales în lumina conversațiilor cu Sarah Bingham. Dacă Kirsten dispăruse de pe fața pământului, exista posibilitatea destul de mare să se fi întors în Whitby ca să-l omoare pe Eastcote, bărbatul care-i furase viitorul. Sarah Bingham mințise în legătură cu acțiunile lui Kirsten, era evident, iar adevărul nu-i mai lăsa niciun alibi.

Pe Annie nu o deranja numai cazul, totuși. Știa că vrea mai mult de la Banks. Dumnezeuule, dacă ar fi știut ce anume și cum să obțină asta fără să rănească pe nimeni... Nu putea să renunțe, îi era foarte clar. Multe lucruri se schimbaseră de când

se despărțiseră. El părea să-și fi rezolvat majoritatea problemelor de când acceptase faptul că Sandra se recăsătorise și devenise din nou mamă, și poate că ea era gata pentru intimitate. Dacă mergea pe acest fir logic, concluzia era una singură – trebuia să recunoască, în primul rând în fața ei, că încă îl dorea. Nu doar ca prieten, ci ca iubit, ca... Dumnezeu... cât de încurcate erau lucrurile. Annie și-a terminat ceaiul și a observat că începuse să plouă încet. Poate că sunetul picăturilor de ploaie pe pervaz o va ajuta să adoarmă, așa cum se întâmpla când era mică, după moartea mamei ei, deși se îndoia de asta.

•

Centrul pentru Abuzuri Sexuale, noua mândrie a Infirmeriei Generale din Eastvale, fusese proiectat în așa fel încât pacienții să se simtă relaxați. Lumina nu era stridentă – nici urmă de becuri goale sau tuburi fluorescente – iar culorile erau calme, în nuanțe de verde și albastru cu o tentă de portocaliu, pentru căldură. Pe o măsuță joasă de sticlă era o vază mare cu lalele și pe pereți tablouri cu peisaje. Fotoliile erau confortabile și

Banks știa că și scaunele pentru examinări, din camera cealaltă, erau cât se poate de relaxante, iar culorile erau plăcute. Totul fusese gândit în așa fel încât a doua traumă a nopții să fie cât mai puțin dureroasă pentru victime.

Banks și Winsome stăteau în fața ușii cu dr. Shirley Wong, pe care Banks o mai întâlnise și înainte, ba chiar ieșiseră să bea ceva de două ori, dar numai ca între colegi. Dr. Wong era o femeie dedicată și delicată, numai bună pentru această meserie. Avea grijă să păstreze legătura cu toată lumea care-i trecea pragul și avea o memorie pentru detalii pe care Banks o invidia. Era micuță, cu părul scurt, se apropia de cincizeci de ani și purta ochelari cu rame argintii. Banks era mereu surprins de accentul ei din nord-est, deși se născuse și crescuse în Durham. I-a făcut cunoștință cu Winsome și au dat mâna.

— Îmi pare rău să aud de prietenul tău, a spus dr. Wong. Detectivul Templeton, nu? Nu cred că l-am cunoscut.

— Nu era chiar un prieten, a spus Banks. Mai degrabă un coleg. Dar mulțumesc. A făcut un semn

spre cameră. Cum se simte?

Dr. Wong a ridicat din sprâncene.

— Fizic? E bine. Din ce-am văzut, nu sunt urme de abuz, nici măcar de activitate sexuală. Dar bănuiesc că asta știți deja. Ceea ce mă face să mă întreb...

— De ce e aici?

— Da.

Banks i-a explicat situația haotică de la Labirint și că cealaltă variantă, mult mai puțin satisfăcătoare, era să o ducă pe Chelsea la secție și să-i ofere o salopetă de hârtie în timp ce ei îi analizau hainele. Fără îndoială, părinții s-ar fi agitat și ei pe-acolo, totul în lumină fluorescentă.

— Ai făcut bine atunci, a spus dr. Wong. Părinții sunt în camera pentru familii, dacă vreți să vorbiți cu ei.

— Deci n-o să ne raportezi c-am risipit resursele spitalului?

— Nu cred. De data asta nu. Dacă donați o sumă consistentă în fondul pentru victime și un whisky la alegerea mea. Serios acum, fizic e întreagă, dar a trecut printr-un șoc îngrozitor. A trezit-o din beție

urgent. I-am dat un sedativ ușor – nimic care să o dărâme de pe picioare sau să interacționeze cu alcoolul pe care în mod evident îl băuse – așa că ar trebui să fie destul de lucidă, dacă vrei să vorbești cu ea.

— Da, aș vrea.

Dr. Wong a împins ușa cu umărul.

— Urmați-mă.

I-a prezentat lui Chelsea pe Banks și pe Winsome, iar Banks s-a așezat vizavi de ea, într-un fotoliu adânc, în timp ce Winsome s-a retras pe margine cu carnețelul. Pe fundal se auzea o muzică liniștitoare. Nimic ce Banks ar fi putut recunoaște, dar cu siguranță era ceva ales ca să relaxeze și să calmeze. Ar fi putut să aleagă muzica ambientală a lui Eno, s-a gândit, de exemplu *Music for Airports* sau *Thursday Afternoon*. Oricare dintre ele ar fi mers la fel de bine.

Chelsea purta un halat albastru de la spital și părul lung îi era prins într-o coadă de cal, ceea ce o făcea să arate mai degrabă ca o fetiță decât ca o tânără femeie. Avea un chip plăcut, a remarcat Banks, obrajii bine conturați, maxilarul puternic și

pielea palidă, pistruiată. Stătea cu picioarele sub ea și cu mâinile pe brațele fotoliului.

— Cafea? a întrebat dr. Wong.

Chelsea a refuzat, dar Banks și Winsome au spus da.

— N-am s-o aduc eu însămi, sper că înțelegeți, a spus dr. Wong. Atât de jos nu cobor.

— Nu mă interesează cine o aduce, a spus Banks, atâta timp cât e tare și neagră.

Dr. Wong a zâmbit.

— Voiam numai să știți.

Apoi a plecat din cameră. Banks i-a zâmbit lui Chelsea, care îl privea destul de sceptică.

— Doctorii, a spus el, ridicând din umeri.

Fata a dat din cap și în colțul gurii a părut să se ivească o urmă de zâmbet.

— Știu că trebuie să-ți fie greu, a continuat Banks, dar aș vrea să-mi spui cu cuvintele tale, și în ritmul tău, ce anume s-a întâmplat în Labirint astă-seară, iar prietena mea Winsome o să scrie totul. Poți începe prin a ne spune motivul pentru care te aflai acolo.

Chelsea a privit-o pe Winsome, apoi și-a lăsat

privirea în jos.

— A fost o prostie din partea mea, a spus. O provocare. M-a provocat Mickey Johnston. Numai cinci minute. Nu m-am gândit că... știți... În ziare a scris că prietenul ei a omorât-o. Mama mi-a spus să am grijă, dar mie nu prea-mi venea să cred că aş putea să fiu în pericol.

Banks a înregistrat numele. Domnul Mickey Johnston avea să regrete din plin, și asta cât de curând.

— O.K., a spus. Dar trebuie să fi fost înfricoșător, nu?

O asistentă a intrat cu două cafele pe o tavă pe care a lăsat-o pe masă, lângă lălele. Era de la automatul de pe hol. Banks și-a dat seama de asta chiar înainte să o guste. Avea și zahăr și lapte. A lăsat-o pe-a lui acolo, Winsome a luat-o pe a ei în colț.

— Mă speriam de propria umbră și de cel mai mic zgomot pe care-l auzeam, a spus Chelsea. Abia așteptam să ies de-acolo.

— Știi bine drumul prin Labirint?

— Da. Obișnuiam să mă joc acolo când eram

mică.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Chelsea a făcut o pauză.

— Aproape trecuseră cele cinci minute, când am auzit... A făcut o pauză. De fapt, cred că n-am auzit nimic la început. A fost mai mult o senzație, știți, ca și cum ți se târăște ceva pe scalp și te mănâncă. Odată a fost epidemie de păduchi la școală și a venit asistenta la control. Eu n-am avut, dar prietena mea cea mai bună Siobhan i-a avut și mi-a spus cum e.

— Știu ce zici, a spus Banks.

Și la el la școală fusese asistenta, și nu numai o dată. Iar el nu fusese mereu la fel de norocos ca Chelsea.

— Continuă.

— Păi, asta am simțit la început, apoi mi s-a părut că aud un zgomot.

— Ce fel de zgomot?

A ridicat din umeri.

— Nu știu. În spatele meu. Ca și cum era cineva acolo și s-ar fi frecat cu haina de pereți. Ceva de genul ăsta.

— Ai auzit muzică?

— Nu.

— Pași?

— Nu, mai degrabă un sunet ca ăla pe care-l fac blugii când mergi.

— Am înțeles, a spus Banks. Ce-ai făcut apoi?

— Am vrut să fug, dar ceva mi-a spus să încetinesc și să mă opresc, și asta am făcut când... când...

Și-a dus mâna la gură.

— E-n ordine, Chelsea, a spus Banks. Inspiră de câteva ori. Așa. Nu te grăbi. Avem tot timpul.

— Atunci l-am văzut.

— Cât era de aproape?

— Nu știu. Un metru jumate. Poate doi. Dar știu că am avut senzația că dacă mă întorc și o iau la fugă, pot să scap de el.

— De ce n-ai fugit?

— Trebuia să-mi scot pantofii întâi, și până am făcut asta... nu mai era singur. Eram parcă înghețați. Eu nu mă puteam mișca. E greu de explicat. S-a oprit când și-a dat seama că l-am văzut și arăta... nu știu... adică nu avea mască sau

ceva. Era întuneric, dar mi se obișnuise privirea. Știu că sună prostește, dar arăta foarte bine și pe față avea o expresie *îngrijorată*, ca și cum i-ar fi păsat, nu ca și cum ar fi vrut să... știți...

— A spus ceva?

— Nu. Adică... deschisese gura ca să spună ceva când...

— Continuă, i-a spus Banks. Ce s-a întâmplat?

Fata și-a îmbrățișat genunchii.

— A fost totul atât de rapid și totuși parcă cu încetinitorul. Și în ceață. Am văzut ceva mișcându-se în spatele lui, o altă siluetă.

— I-ai văzut fața?

— Nu.

— Purta mască?

— Nu. Poate o eșarfă ca să-i acopere gura, ca atunci când te întorci de la dentist prin frig. Mi-a lăsat impresia că avea cam toată fața acoperită. E ciudat, îmi amintesc că m-am gândit și atunci că arăta ca un supererou dintr-o carte de benzi desenate.

— Silueta asta, era mai înaltă sau mai scundă decât bărbatul?

— Mai scundă.

— Mult?

— Poate cu doișpe, cînșpe centimetri.

Banks a calculat că Templeton avea 1,77 m, ceea ce înseamnă că atacatorul avea cam 1,62, poate 1,65.

— Și ce s-a întîmplat?

— Cum v-am spus, era totul în ceață. A doua siluetă s-a întins în față, ca și cum ți-ai pune mîna în jurul gâtului cuiva așa, în glumă, și pe urmă și-a trecut mîna scurt peste gâtul lui, așa...

A arătat pe propriul gât.

— Fin, parcă l-ar fi gîdilat.

— Ai văzut vreo lamă?

— A strălucit ceva, dar nu știu sigur ce era.

— Te descurci foarte bine, Chelsea, a spus Banks. Aproape am terminat.

— Și pot să plec acasă curînd?

— Sigur, a spus Banks. Părinții tăi te așteaptă pe hol.

Chelsea s-a strîmbat.

— E vreo problemă?

— Nuuu. Nu chiar. Adică, mama e O.K., dar

tata...

— Ce-i cu el?

— Se ia tot timpul de mine, cum mă îmbrac, cum vorbesc, cum mestec gumă, ce muzică ascult.

Banks a zâmbit.

— Și al meu făcea la fel. De fapt, în continuare face așa.

— Pe bune?

— Pe bune.

— E ciudat, a spus, îmi spun adesea că de fapt nu-mi prea place de ei, pentru că sunt nasoli, dar în momente ca ăsta...

O lacrimă îi alunecă pe obraz.

— Știu, a spus Banks. Nu-ți face griji. O să fii cu ei în curând. La căldură, în siguranță, în patul tău.

Chelsea și-a șters obrazul cu dosul palmei.

— Parcă prinsesem rădăcini în locul ăla. Nu mi-am dat seama ce s-a întâmplat. Tipul care mă urmărise s-a oprit și părea surprins. Nu cred că știa ce i s-a întâmplat. *Eu* nu știam. Am simțit ceva cald stropindu-mă în față, și e posibil să fi strigat. Totul s-a petrecut foarte repede.

— Și el ce-a făcut mai departe?

— A căzut în genunchi. Am auzit o pocnitură. M-am gândit că trebuie să fi durut, dar n-a strigat sau ceva. Părea doar surprins. Apoi și-a dus mâna la gât și pe urmă s-a uitat la ea și a căzut cu fața în jos pe dale. A fost oribil. Eu stăteam acolo și nu știam ce să fac. Simțeam toată... *chestia* aia pe mine, caldă și lipicioasă ca dintr-un spray, și n-am știut din prima că era sânge. E stupid, dar am crezut că a strănutat sau ceva și m-am gândit că asta îmi mai lipsea, o răceală, să nu pot merge la muncă. Nu mă plătesc decât dacă sunt acolo, știți.

— Ai apucat să-l vezi cât de cât pe atacator?

— Nu. Cum am spus, era mai mică decât el, așa că în cea mai mare parte a timpului el a fost în față și-mi bloca vederea, și pe urmă, când el a căzut, ea parcă s-a evaporat în umbră și n-am mai văzut-o deloc.

— Ai spus „ea”.

— Da?

Chelsea s-a încruntat.

— Nu știi. Asta trebuie să fi fost impresia pe care mi-a lăsat-o. Poate din cauză că era așa mică.

Oricum, nu pot fi sigură.

— Ar fi putut fi un bărbat?

— Cred că da. Dar totuși, impresia mea a fost că era o femeie. Nu prea știu de ce și bineînțeles nu pot să jur.

— I-ai remarcat trăsăturile?

— Nu. Purta o pălărie, asta îmi amintesc sigur. Un fel de beretă. Probabil că din cauza felului în care se mișca m-am gândit că era femeie. Dar nu sunt sigură. E posibil să mă înșel.

— Poate, a spus Banks, privind spre Winsome, care i-a dat de înțeles că nota totul. Dar *e posibil* să fi fost femeie?

Chelsea s-a gândit pentru o clipă și a spus:

— Da. Da, cred că e posibil.

— Ce purta?

— Haine închise. Blugi și o jachetă neagră. Poate de piele.

— Ai putea să-i estimezi vârsta?

— N-am văzut-o cum trebuie. Îmi pare rău. Dar oricum, nu foarte bătrână, adică, se mișca destul de repede.

— Și apoi ce s-a întâmplat? a întrebat Banks.

— Cred că am țipat din nou, apoi am luat-o la fugă spre piață, pe lângă The Fountain. Știam că acolo aveam cele mai mari șanse să găsesc un polițist și chiar dacă n-ar fi fost niciunul care să se învâртеască pe-acolo să vadă ce se întâmplă, secția e chiar în capătul pieței. Dar asta știți, normal.

— Te-ai gândit bine, a spus Banks.

Chelsea tremura.

— Încă nu-mi vine să cred. Ce s-a întâmplat, domnule Banks? Ce-am văzut?

— Nu știu, a spus Banks. Tot ce știu e că acum ești în siguranță.

S-a uitat spre Winsome, care a luat-o pe Chelsea de mână.

— Hai, drăguță, i-a spus. Mergem la părinții tăi. Or să te ducă acasă.

— Și hainele mele?

— Deocamdată rămân la noi ca să facem niște teste, a spus Banks. Sângele. Îi ajută pe experții noștri criminaliști. O să vedem dacă dr. Wong poate să-ți improvizeze ceva.

În drum spre ușă, Chelsea l-a privit pe Banks.

— Bărbatul ăla, a spus, voia să mă omoare?

— Nu, a spus Banks. Cred că era acolo ca să te protejeze.

După ce Chelsea și Winsome au plecat, Banks a mai stat mult în camera liniștită, rumegând la ceea ce auzise. Acum, chiar mai mult decât înainte, trebuia să ia legătura cu Annie Cabbot. Posibil să fi fost o femeie. O lamă ascuțită. Un gât tăiat. Banks nu credea în coincidențe din astea, și știa că nici Annie.

14.

Când a sunat telefonul la șapte și jumătate duminică dimineața, Annie abia dacă apucase să adoarmă după ce se trezise pe la trei din cauza zgomotului și a coșmarului. Stătuse trează, gândindu-se la Banks și la Eric și la Lucy Payne și Kirsten Farrow și Maggie Forrest, până când totul devenise o mare învălmășeală și reușise să ațipească o vreme. Și acum telefonul.

Annie a bâjbâit după receptor și și-a îngăimat numele.

— Îmi pare rău, te-am trezit? a spus vocea de la celălalt capăt.

A remarcat ceva ciudat în voce, dar cel puțin nu era a lui Eric.

— E-n regulă, a spus. Oricum trebuia să mă trezesc.

— Am așteptat până s-a făcut o oră rezonabilă. Am sunat întâi la secție și mi-au spus că te găsesc la numărul ăsta. E șapte jumate acolo, nu, și voi, polițiștii, vă treziți devreme, așa-i?

— Cam așa, a spus Annie, dându-și seama în sfârșit că accentul era australian. Trebuie să fii Keith McLaren.

— Așa e. Sun din Sydney. Aici e șase jumate seara.

— Aș vrea să fie și aici tot aceeași oră. Ar însemna că ziua de lucru e deja pe sfârșite.

McLaren a râs. Părea să fie în aceeași cameră cu ea.

— E duminică.

— Ha! a spus Annie. De parcă ar conta pentru superintendentul Brough. Oricum, mă bucur să te aud așa repede. Mulțumesc de telefon.

— Nu știi dacă-ți pot spune ceva nou, dar ofițerul care m-a sunat a zis că e important.

Ginger luase legătura cu McLaren prin intermediul poliției din Sydney. Nu pentru că avea cazier, ci pentru că fuseseră informați despre ceea ce i se întâmplase în Yorkshire cu optsprezece ani în urmă și era luat în evidență.

— Posibil, a spus Annie, ținând telefonul sub bărbie în timp ce se ducea să pună de ceai.

Era goală și asta părea să fie un dezavantaj, dar

nimeni n-o putea vedea, și-a tot repetat asta, și ar fi fost complicat să se îmbrace și să vorbească în același timp. A băut niște apă și a deschis caietul pe care-l avea pe masă în fața ei. Auzea deja ceainicul fierbând.

— Sper că nu sunt amintiri dureroase pentru tine, a continuat, dar vreau să vorbim despre ce ți s-a întâmplat în Anglia cu optsprezece ani în urmă.

— De ce? Ați aflat în cele din urmă cine era?

— Nu știm încă, dar e posibil să aibă legătură cu un caz la care lucrez acum. Și a apărut această informație. Ți-ai mai amintit ceva în plus odată cu trecerea anilor?

— Câteva lucruri, da. Detalii mărunte. Nu erau acolo și dintr-odată sunt. Am tot scris lucrurile astea pe măsură ce mi le-am amintit. Doctorul meu crede că ar fi o terapie bună, și chiar ajută. De cum scriu un detaliu, îmi aduc aminte de altul. E ciudat. Una peste alta, îmi aduc aminte destul de multe până la Staithes, apoi totul se încețeșează. Nu e ironic? Îmi amintesc atât de puțin despre vacanța vieții mele. O pierdere de bani, dacă te gândești mai bine. Poate ar fi trebuit să cer să mi se

returneze banii.

Annie a răs.

— Presupun că da. Ce-mi poți spune despre
acea zi petrecută la Staithes? Cineva mi-a spus că
te-a văzut plimbându-te prin port cu o femeie
tânără.

— Știu. Cum ți-am spus, e totul în ceață. Am
doar o amintire vagă, vorbeam cu cineva în port, și
cred că era cineva cunoscut. Dar nici măcar nu știu
dacă era un bărbat sau o femeie.

— Era femeie, a spus Annie. De unde crezi că o
cunoșteai?

— Asta nu știu. E doar o senzație, fără nicio
bază. Polițiștii mi-au spus că am cunoscut o fată la
pensiune în Whitby, și îmi amintesc de ea. Păreau
să fie convinși că era aceeași fată, dar nu știu. Am
tot avut vise care s-au repetat, coșmaruri, cred, dar
nu știu în ce măsură reflectă realitatea.

— Ce fel de coșmaruri?

— E puțin... ciudat.

— Sunt polițist, i-a spus Annie. Poți să te
gândești la mine ca la un doctor.

— Dar oricum, ești femeie.

— Mi-e teamă că asta n-am cum s-o schimb.

McLaren a râs.

— O să mă străduiesc. E cu tentă sexuală, știi. Suntem în pădure, înțelegi, pe jos, ne sărutăm, chestii din astea.

— Până aici am priceput, a spus Annie. Și, dacă vrei să știi, n-am roșit nici măcar o dată.

Ceainicul fierbea și Annie și-a ținut telefonul sub bărbie în timp ce turna apa peste plicul de ceai din cană, atentă să nu se stropească.

— După aia se transformă într-o poveste de groază, a continuat McLaren. Dintr-odată nu mai e o tânără drăguță, ci un monstru, cu cap de câine sau de lup, seamănă cu un vârcolac, cred, dar pieptul e carne vie expusă, și are un singur sfârc care sângerează, restul e tot tăiat cu linii roșii acolo unde ar fi trebuit să fie celălalt sfârc. Apoi îmi crapă capul. Ți-am spus, e destul de ciudat.

— Așa sunt visele, i-a spus Annie. Nu-ți face probleme, n-am de gând să te psihanalizez.

— Nu-i vorba de asta, am trecut deja prin psihanaliză. Cam asta e. Și mă trezesc transpirat.

Annie știa din discuția cu Sarah Bingham că

Kirsten Farrow fusese operată la sânii și în zona pubiană după atac.

— Ce crezi că înseamnă visul?

— Asta m-a întrebat și psihiatrul. Mă depășește.

— Ce căutai în Whitby?

— Terminasem facultatea și voiam să văd lumea înainte să mă stabilesc undeva acasă. Aveam niște bani puși deoparte, așa că am venit în Europa, cum fac mulți australieni. Suntem atât de departe, și e o țară imensă, așa că simțim că trebuie să plecăm în marea călătorie înainte să ne stabilim aici. Am un strămoș care era originar din Whitby. Fusese deportat. Furase o bucată de pâine sau ceva. Deci era un loc despre care auzisem foarte multe în copilărie și voiam să-l vizitez.

— Spune-mi despre fata pe care ai cunoscut-o.

— Poți să aștepti un pic? Îmi iau carnetelul. Tot ce-mi amintesc e notat acolo.

— Super, a spus Annie.

A așteptat vreo treizeci de secunde până când McLaren s-a întors la telefon.

— Gata, i-a spus. Am cunoscut-o într-o dimineață la micul dejun. Mi-a spus că o cheamă

Mary sau Martha sau ceva de genul. Nu mi-am amintit niciodată cu exactitate.

Annie a simțit cum îi crește adrenalina. Femeia care o vizitase pe Lucy la Mapston Hall își spusese Mary.

— Nu Kirsten? a întrebat.

— Nu-mi spune nimic.

— Ce impresie ți-a lăsat? a întrebat Annie, în timp ce desena în caiet imaginea pe care o vedea pe fereastră, ceața care se ridica deasupra acoperișurilor roșii, marea ca un voal înnegurat, gri pe gri, și un soare atât de palid încât te puteai uita la el pentru o veșnicie fără să orbești.

— Îmi amintesc că era o fată interesantă, a spus McLaren. Nu-mi aduc aminte cum arăta, știu numai că era plăcută. Nu cunoșteam pe nimeni acolo. Încercam numai să fiu prietenos, pe bune. Nu aveam alte intenții. Mă rog, nu foarte tare. Dar îmi amintesc că avea o atitudine prudentă. Și evazivă. Ca și cum ar fi vrut să fie lăsată în pace. Poate că am fost prea insistent. Australianii pot părea așa uneori. Direcți. În tot cazul, i-am propus să-mi arate orașul, dar ea mi-a spus că era ocupată. Ceva

cu un proiect de cercetare. Așa că am invitat-o să bem ceva seara.

— Nu te lași cu una, cu două, nu?

McLaren a râs.

— A fost cam ca la dentist, dar până la urmă a acceptat să ne vedem într-un bar. Stai o secundă... da, aici e... The Lucky Fisherman. Părea să fie de-a casei.

— The Lucky Fisherman? a întrebat Annie, ciulind urechile.

De-acolo plecase și Jack Grimley în seara în care fusese dat dispărut.

— Ai spus asta poliției? a întrebat.

— Nu. Mi-am amintit după mai mulți ani și nimeni n-a mai luat legătura cu mine. N-am crezut că e important.

— Nu contează, a spus Annie, gândindu-se că în cazul ăsta erau mai multe găuri decât într-o bucată de șvaițer.

Dar Ferris avea dreptate: nu-și permiteau luxul de a urmări fiecare mister până la capăt, așa cum făceau polițiștii de la televizor. Le mai scăpau unele lucruri.

— Și a venit la întâlnire? l-a întrebat.

— Da. Dar nu era ușor să vorbești cu ea. Părea să fie cu mintea în altă parte. Și nu auzise de Crocodile Dundee. Chestia asta mi-am amintit-o mai târziu. Era celebru la vremea aia.

— Până și eu am auzit de Crocodile Dundee.

— Ei, poftim. Oricum, mi-a lăsat impresia că ar fi preferat să fie în altă parte. Numai că...

— Ce?

— Păi, voia să știe chestii despre pescuit. Știi, bărci, unde și cum și chestii din astea. Nu știam nici eu, dar am crezut că era o altă ciudățenie a ei. Ca să fiu sincer, începeam să cred că făcusem o mare greșală. Oricum, m-am dus la baie și când m-am întors am avut impresia că se uita la un alt tip.

— La cine? a întrebat Annie.

— Nu știu. Localnic. În haine de pescar. Arăta bine, genul puțin neîngrijit și dur, dar foarte...

Jack Grimley, Annie era gata să pună pariu, deși nu era chiar pescar și se îndoia că Kirsten îl studia pentru că era mișto deși cam neîngrijit.

— Și apoi?

— Apoi am plecat. Ne-am plimbat prin oraș. Ne-am oprit pe o bancă să vorbim, dar apoi am avut iar senzația că era undeva în altă parte.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu. Adică eu mi-am făcut mutarea, mi-am trecut mâna pe după umerii ei, am pupat-o. Dar era evident că n-o să ajungem nicăieri, așa că am renunțat și ne-am întors la pensiune.

— Fiecare în camera lui?

— Bineînțeles.

— Ai mai văzut-o de-atunci?

— Din câte știu eu, nu, deși, cum am spus, poliția crede că da.

— Nu-ți mai amintești altceva despre ziua aceea în Staithes?

— Nimic. Îmi pare rău.

— Înțeleg că a fost o chestie riscantă?

— Sunt norocos să fiu aici. Toată lumea spune asta. Sunt chiar mai norocos să fi putut să-mi pun viața în ordine și să merg mai departe, să devin avocat, să obțin o slujbă, totul. Cu excepția căsătoriei și a copiilor, dar asta pur și simplu nu s-a întâmplat. Dar a fost vorba la un moment dat

despre o traumă severă. Teoria mea e că voi nu înțelegeți cum funcționează creierul australian. E mult mai rezistent decât credeți.

Annie a râs.

— Mă bucur.

Îi plăcea de Keith McLaren, cel puțin din ce-și putea da seama la telefon. Părea genul de bărbat cu care te puteai distra la o întâlnire. Și ar fi trebuit să fie cam de vârsta ei. Și era singur. S-a întrebat dacă arăta bine. Dar Sydney era mult, mult prea departe. Oricum, fantezia nu-i strica.

— Probabil că te-ai întrebat de ce s-a întâmplat, de ce tocmai ție?

— Nu trece zi fără să mă întreb.

— Răspunsuri?

McLaren a făcut o pauză înainte să vorbească.

— Nimeni n-a spus asta în mod direct atunci, poate pentru că fie eram în comă, fie îmi reveneam din comă, dar mi-au lăsat impresia că nu excludeau posibilitatea ca eu să fi încercat un pic prea mult și ea să se fi apărat.

Annie nu era surprinsă. Aproape că nu voia să recunoască, mai ales acum că vorbise cu McLaren

și îl simpatizase, dar era unul dintre primele lucruri la care s-ar fi gândit și ea. Poate din cauză că era femeie, sau polițist, sau poate amândouă. Poate pentru că ea însăși fusese violată.

— Au lăsat să se înțeleagă că ai fi încercat să o violezi?

— Nu chiar, dar ăsta era mesajul care reieșea. Singurul lucru care m-a ținut departe de închisoare a fost prezența inexplicabilă a celor două cadavre, deci părea să fi făcut un maraton.

— Ai văzut-o vreodată goală?

— Ce întrebare!

— Ar putea fi important.

— Răspunsul e nu. Nu din câte îmi amintesc. Cum am spus, nu știu ce s-a întâmplat atunci în pădure, dar cred că memoria mea n-o să fie mai limpede de-atât niciodată. Pur și simplu nu voia să audă de așa ceva. Am sărutat-o o dată, lângă statuia lui Cook, dar atât.

Așadar, s-a gândit Annie, n-avea de unde să știe de rănila de pe piept ale lui Kirsten – dacă, într-adevăr, despre ea era vorba – până n-au ajuns în pădure, lucru pe care nu și-l amintea, și atunci îi

dăduse topul jos. Dar visul dădea de înțeles că avea în subconștient niște imagini cu rănille ei. Probabil încercase ceva, sau poate ea fusese de acord până la un punct. Apoi începuse să se zbată, să se panicheze. Kirsten știa deja că nu poate face sex, deci ce se întâmpla?

Dacă McLaren se prinsese cine era, ceea ce era posibil chiar dacă ea își schimbase înfățișarea, ar fi putut să vadă dincolo de modul în care se deghizase, și atunci exista posibilitatea ca ea să-l fi atras în pădure, cu sânge-rece, hotărâtă să scape de el. Încercase să-l seducă și apoi, când era suficient de distras, să-l omoare? Cu ce fel de creatură avea de-a face? Nici nu apucase bine să stabilească o posibilă legătură cu Kirsten, că a naibii femeie iar devenea imposibil de înțeles.

— Ce crezi despre teoria poliției? a întrebat Annie.

— N-o cred, a spus McLaren. Adică poate suna ciudat, dar chiar nu sunt așa. Nu am pornirile astea în mine. Poate crezi că toți le avem. Și îmi imaginez că ai văzut destule la viața ta, și ești femeie, dar chiar nu e așa. Chiar nu cred că aș

putea vreodată să atac și să încerc să violez o femeie.

Annie trecuse prin experiența unui viol, dar nu credea că fiecare bărbat e un posibil violator.

— Mulțumesc pentru timpul acordat, Keith, i-a spus. Mi-ai fost de mare ajutor. Și dacă te consolează cu ceva, nici eu nu cred că ești genul ăla.

— Cu plăcere, a spus Keith. Dacă treci vreodată prin Sydney, să mă cauți. Te duc să mănânci cele mai bune fructe de mare.

Annie a râs.

— Așa o să fac. Ai grijă de tine.

Când a închis, și-a lipit cana călduță de piele și s-a uitat în zare, spre mare. Sydney. Ar fi distractiv. I-au venit în minte imagini cu Harbour Bridge și Opera, pe care le văzuse la televizor. Ceața începuse să se ridice și să se risipească în aer, soarele era mai puternic și era mai greu să te uiți la el, și o barcă verde de pescuit se apropia de mal. Câteva minute mai târziu, i-a sunat iar telefonul.

Kevin Templeton locuise într-un apartament cu două camere într-o fostă școală lângă The Green, peste râu, nu departe de locul unde locuia Jenny Fuller când era în oraș. La etajul trei, în dreptul ferestrei lui, o ușă ducea spre un balcon micuț cu o vedere superbă spre vest, spre grădinile în terase și ruinele castelului de sus de pe deal. Nu mult mai încolo era Cartierul de Est, o pată pe obrazul orașului Eastvale, dar care le asigura pâinea lui Banks și celor de la Secția de poliție din Vest. Era în mare parte ascuns după copaci, dar printre ramurile goale se vedeau clădirile de cărămidă roșie, absolut identice.

Apartamentul era destul de gol, a remarcat Banks în timp ce stătea în living, și nu trăda foarte multe despre cel care locuise acolo. Mobila era în întregime modernă, probabil de la IKEA sau vreun alt comerciant de cutii plate, cu siguranță asamblată într-un week-end de activitate intensă cu o cheie hexagonală, un bax de bere ieftină și multe înjurători. Există un radio, dar nu și un sistem audio sau CD-uri. Un televizor cu ecranul plat domina unul dintre pereți, iar lângă el era un raft

cu DVD-uri. Mult sport, a remarcat Banks, câteva blockbustere și câteva seriale americane, *The Simpsons*, *24* și *CSI*. Erau și câteva cărți, majoritatea de Ken Follett, Jack Higgins, Chris Ryan sau Andy McNab, plus niște texte juridice și câteva volume despre procedura anchetelor. Lipseau fotografiile de familie și singura decorațiune era un poster ieftin pentru *Casablanca* despre care Banks își amintea că fusese împărțit gratis anul trecut cu unul din ziarele locale.

În baie erau lucrurile obișnuite – șampon, pastă de dinți, paracetamol, gel de păr, lame, cremă de ras și așa mai departe. Nici urmă de medicamente date pe rețetă. Prosopul care atârna pe unul din pereți era încă umed și se vedeau urme de condens pe plăcile de faianță.

În bucătărie, congelatorul lui Templeton era gol, cu excepția unei tăvi cu cuburi de gheață, iar în frigider Banks a găsit ouă, lapte, brânză și sos de roșii, resturi de mâncare indiană la pachet și o cutie cu resturi de spaghete. Unul din rafturi era plin cu vinuri de la Tesco și Sainsbury – vinuri bune, a remarcat Banks – și lângă era un espresso

destul de scump.

Rămăsese numai dormitorul micuț, cu patul dublu și noptiera pe care se afla o veioză, un dulap plin cu haine și cu pantofi. Costumele erau de bună calitate. Nu tocmai Armani sau Paul Smith, dar Banks ar fi intrat la bănuieli dacă Templeton ar fi avut astfel de haine scumpe din salariul de detectiv. Singurele fotografii din casă erau pe masa din dormitor, sub fereastră, și înfățișau o femeie tânără, poate de optsprezece sau nouăsprezece ani, cu părul lung desfăcut în bătaia vântului, zâmbind spre cameră și mijind ochii printre frunzele de toamnă. Banks habar nu avea cine era și de ce Templeton îi ținea poza în dormitor. Poate era prietena lui? Nu vorbise niciodată despre viața lui privată.

În rest, niște mărunțiș, prezervative, un pix și niște hârtii în sertarul noptierei, și un ceas pus să sune la ora 6 pe noptieră.

Banks s-a întors în living și s-a așezat la biroul lui Templeton. Laptopul avea parolă și trebuia să ajungă la tehnic ca să fie analizat. Banks a scotocit prin sertare și a găsit o colecție impresionantă de

carnețele cu scrisul ordonat dar ilizibil al lui Templeton. Însemnările erau datate, ca într-un jurnal, dar Templeton nu scria decât despre cazurile la care lucra. Banks s-a uitat la cele mai recente și a descoperit că Templeton scrisese ce făcuse vineri seara:

0000h. Intrat în Labirint din parcare. Lumină slabă. Clădiri înalte. Imposibil de observat tot locul. Sunete îndepărtate, puburile se închid. Nimeni nu intră. Nu se aud pași.

0023h. Auzit fragment din The Streets „Fit But You Know It” dintr-o mașină în trecere sau dintr-o clădire, sau o ușă care se deschide și se închide. Muzică de dans din Bar None. Aștept. Tot nimic. Sunt sigur că am dreptate. Va lovi din nou, și va râde de noi că o va face la o săptămână după, în același loc!

Rezumat: Am stat până la două și nu s-a întâmplat nimic. După o jumătate de oră de liniște totală, când era clar că nici

criminalul și nici victima nu-și vor face apariția, am decis să încetez supravegherea pentru seara asta.

Deci teoria lui Banks despre Templeton care supraveghease Labirintul de unul singur se adevărase. Nu că asta l-ar fi consolată în vreun fel după moartea tânărului. Banks a mai aruncat o privire prin apartament, apoi a încuiat și s-a îndreptat spre secție, luând notițele cu el.

•

Era un drum lung până în Eastvale și Annie nu era sigură că era și justificat, dar ceea ce îi spusese Banks la telefon o intrigase suficient de mult. Oricum, după telefonul lui Keith McLaren nu mai avea nicio șansă să adoarmă la loc, oricât ar fi fost de obosită. Așa că traversa mlaștinile duminică dimineața, fără să fie ținută în loc de trafic. Soarele împrăștiase toată ceața, era o dimineață proaspătă de primăvară.

Când Annie a intrat în sediul Secției din Vest în jur de zece și jumătate, a simțit dintr-odată tristețea și tensiunea care pluteau în aer. Chiar

dacă Banks nu i-ar fi spus, ar fi știut imediat că murise un polițist. Atmosfera era incomparabilă. Oamenii erau aplecați peste treburile lor cu dinții încleștați și moralul la pământ, în starea generală de șoc și revoltă.

Banks era la el în birou, cu Winsome lângă el, se uitau printr-un morman de hârtii de pe biroul lui. S-a ridicat să o întâmpine pe Annie, care n-a sesizat nimic din ostilitatea la care s-ar fi așteptat după ultima lor întâlnire. Asta a făcut-o să se simtă și mai prost. Ar fi trebuit să o urască. Winsome în schimb părea de gheață. A ieșit aproape instantaneu, după ce i-a spus un „bună” tăios.

Banks i-a făcut semn lui Annie să stea jos și a trimis după cafea.

— Îmi pare rău că am sunat așa devreme, a spus. Sper că nu te-am trezit după o noapte nebună prin oraș.

— De ce-ai crede asta? a întrebat Annie.

— N-am niciun motiv. Dar sâmbăta seara oamenii au tendința să mai iasă. Poate tu ai stat acasă cu prietenul tău.

— Ce prieten?

— Cel despre care mi-ai vorbit. Băiatul tânăr.
Annie a roșit.

— Ah, el. Da, ce să spun, ai avut tu parte de nopți nebune în Whitby?

— De multe ori, a spus Banks zâmbind.

— Atunci cu siguranță știi mai multe decât mine despre farmecele ascunse ale locului. Oricum, eram deja trează și pusă pe treabă când ai sunat. A făcut o pauză. Îmi pare rău pentru Kev. După cum știi, nu eram fană, dar, indiferent ce credeam despre el ca bărbat sau ca detectiv, tot îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat.

— De fapt, nu era deloc bărbat, era încă un băiat, și mulți dintre noi avem tendința să uităm asta.

— Ce vrei să spui?

— Era încăpățânat, impulsiv și imatur.

Annie a zâmbit.

— Și dintr-odată calitățile astea sunt prerogativele tinereții?

— *Touché*, a spus Banks. De fapt, despre asta vreau să vorbim. Despre ce i s-a întâmplat lui Kev.

Banks i-a povestit pe scurt ce știa până în acel

moment, majoritatea informațiilor provenind din mărturia lui Chelsea Pilton și din fărâmele de informații de la Kerrigan, Stefan Nowak și dr. Burns.

— Ești de acord că există asemănări cu cazul Lucy Payne?

— Dumnezeu, da, a spus Annie, trecându-și mâna prin păr. Habar n-aveam.

I-a povestit lui Banks despre discuțiile cu Sarah Bingham și Keith McLaren și despre cum tot apăsarea misterioasă Kirsten Farrow.

— Unde naiba duc toate astea, Alan? a întrebat.

— Aș vrea să știu, a spus Banks. Dar orice ar fi, nu-mi place.

— Nici ție și nici mie. Ai idee cine e femeia asta misterioasă?

— Presupun că ar putea fi Kirsten. Despre Maggie Forrest știm ceva?

— Da. Ginger i-a dat de urmă prin intermediul editurii. E înapoi în Leeds. Mă gândeam să-i fac o vizită după-amiază. Ce crezi despre ea? Adică, e posibil să fi avut un motiv bun să o ucidă pe Lucy Payne, dar nu și pe Templeton, din câte știm noi.

— Așa e, a spus Banks. E posibil să fie doi criminali diferiți. Să fim cu ochii în patru, dar teoria mea e că dacă nu e Maggie, atunci ar putea fi Kirsten Farrow, remodelată, revenită. Dar de ce sau cum sau cine e și unde, asta nu știu. Nici măcar nu știu de unde am putea obține niște indicii. A dispărut acum câțiva ani buni. Păcat că australianul nu-și amintește mai multe.

— Singurul lucru care-mi trece prin cap e să mergem înapoi la sursa de unde s-a scurs informația.

— Scurs?

— Da. A fost unul dintre primele lucruri la care ne-am gândit când am descoperit că în realitate Karen Drew era Lucy Payne. Cine știa? Și cum?

— Și?

— În continuare nu știm. Oamenii noștri au stat de vorbă cu personalul de la Mapston Hall și poliția din Nottingham ne-a ajutat să luăm legătura cu spitalul și cu serviciile sociale. E complicat. Oricine poate minți, și ar fi foarte dificil de demonstrat.

— Ce ne lipsește acum, a spus Banks, e o

conexiune între unul dintre oamenii care știau că de fapt Karen e Lucy și cineva care ar putea fi Kirsten Farrow sau Maggie Forrest, sau cineva care le-ar putea *cunoaște*.

— Da, a spus Annie, dar de unde facem rost de asta? Și cum ne dăm seama că am găsit ce căutăm? Nici măcar nu știm unde să începem să o căutăm pe Kirsten. Pentru Dumnezeu, nici măcar nu știm sigur că ea i-a omorât pe acei bărbați acum optsprezece ani.

— Dar intuiția îți spune că ea a fost, nu?

— Da.

— Și *tu* ce crezi că s-a întâmplat?

Annie s-a gândit o clipă. Își simțea creierul inert, dar apoi și-a amintit de povestea lui Les Ferris și de ceea ce aflate de când vorbise cu Keith McLaren și cu Sarah Bingham, și a încercat să adune totul în minte într-un fel de secvență logică.

— Din bucățile pe care le pun eu cap la cap, a spus, Kirsten trebuie să fi aflat cumva identitatea atacatorului, numai că n-a dat informația mai departe poliției. A vrut să se răzbune singură. Până

la urmă a dat de el în Whitby – cum, nu știu – și după un început greșit – Jack Grimley, săracul – l-a omorât.

— Și australianul?

— Nu știu. Am vorbit despre asta. E posibil să fi aflat prea multe și să-și fi dat seama ce se întâmpla. Dacă știa că e vorba de aceeași persoană care fusese în Whitby când a murit Grimley, și putea face legătura...? Keith McLaren mi-a spus că o observase pe Kirsten uitându-se insistent la cineva în bar – iar chestia asta și-a amintit-o numai de curând – așa că poate ea s-a gândit că reprezenta o amenințare. Sau...

— Da?

— Păi știm că a fost găsit într-o pădure lângă Staithes și că fusese văzut cu o femeie tânără. Să spunem că s-au dus în plimbare prin pădure, lucrurile au mers prea departe pentru Kirsten – să ne amintim că era complet traumatizată de experiențele pe care le avusese și pe deasupra mutilată – și l-a omorât, sau cel puțin așa a crezut.

— Autoapărare?

— În ochii ei. Dar nu și în ai noștri. Chiar nu

cred despre Keith McLaren că ar fi un violator.

— O.K., a spus Banks. Și apoi?

— Nu-mi imaginez cum trebuie să se fi simțit când în sfârșit și-a dus misiunea la bun sfârșit și l-a omorât pe Eastcote, dar nu se mai putea întoarce la viața de dinainte. O vreme a stat în expectativă, s-a mai văzut cu Sarah de câteva ori, cu părinții, poate s-a prefăcut normală, apoi a dispărut vreo doi ani mai târziu. Ține minte că la vremea aia nu era unul dintre suspecții serioși. Avea un alibi și părerea generală era că nu avea de unde să știe că Greg Eastcote o atacase. Asta s-a aflat mult mai târziu, când poliția i-a percheziționat casa. Numai acum pare să fi devenit suspectă în patru crime, două dintre care la optsprezece ani distanță de primele. Orice s-ar fi putut întâmpla de atunci. Ar putea fi oriunde, făcând orice.

— Deci ce știm despre ea? a întrebat Banks. Cam câți ani ar avea? Patruzeci?

— Ceva de genul, dacă a terminat facultatea în 1988.

— Și ar putea fi oriunde, în orice categorie socială?

— Da... dar să nu uităm că avea o diplomă, ce-i drept, doar Literatură engleză, dar era o fată deșteaptă, cu un viitor minunat. Adică sunt șanse să avem de-a face cu o femeie de carieră.

— În afara cazului în care experiențele pe care le-a avut i-au ucis toate ambițiile, a spus Banks. Dar ideea e bună. Dacă într-adevăr a făcut ceea ce credem noi, atunci e extraordinar de concentrată, de hotărâtă și de plină de resurse. Oricum, lucrurile se mai conturează. Putem cu siguranță să ne uităm în arhivele universității. Căutăm o femeie de carieră care ar fi putut să știe că de fapt Karen Drew era Lucy Payne.

— Julia Ford, avocata lui Lucy, pentru început. Ginger a fost să vorbească cu ea încă o dată vineri după-amiază și nu e sigură că tipa a spus tot ce știa.

— Avocații fac asta în mod natural.

— Știu, dar Ginger crede că era ceva mai mult de-atât, și am încredere în instinctele ei.

— Poate ar trebui să mă duc să am o discuție cu doamna Ford, a spus Banks. A trecut ceva vreme de când ni s-au intersectat cărările.

— Sarah Bingham e și ea avocat, deși spune că nu a mai văzut-o pe Kirsten de ani buni.

— O credem?

— Cred că da, a spus Annie.

— O.K. Cine altcineva?

— Un doctor? a sugerat Annie. Poate de la spitalul unde fusese internată lângă Nottingham. Sau Mapston Hall. Acolo sunt și doctori, și asistente.

— Bună idee, a spus Banks.

— Mă bâzâie totuși un lucru, a spus Annie. Dacă suntem pe drumul cel bun, de ce l-ar fi omorât pe Templeton?

— Vreo altă greșeală? a sugerat Banks. Probabil s-a gândit că el era ucigașul aflat pe urmele fetei, când el de fapt voia să o protejeze, probabil o situație asemănătoare cu cea cu Grimley de acum optsprezece ani. Dar ai dreptate. Avem nevoie de mult mai multe ca să putem pune aceste crime în legătură. Cine-i coordonatorul tău la locul crimei?

— Liam McCullough.

— E un tip bun. Spune-i să ia legătura cu Stefan. Trebuie să fie ceva dovezi comune: fire de păr,

materiale, sânge, dimensiunea răni, ceva care să o lege pe Lucy Payne de Kev. Să vedem dacă punem și patologii în legătură după ce dr. Wallace termină cu Kev.

— O.K., a spus Annie. Les Ferris a luat mostrele de păr din cazul Greg Eastcote ca să le compare pe ale lui Kirsten cu cele pe care Liam și echipa lui le-au prelevat de la Lucy Payne. Spune că ar trebui să poată face comparația până mâine-dimineață. Atunci ne-ar putea spune odată pentru totdeauna dacă ea e cea cu care avem de-a face, sau nu. Și dacă e ea, atunci trebuie să ne întrebăm de ce a început din nou, după atâta timp.

— Dacă avem dreptate în legătură cu motivele ei, a spus Banks, atunci cred că e din cauză că în ultimii ani nu a mai fost expusă unor crime care să implice și abuzuri sexuale. Săptămâna asta o să mă duc la Leeds și o să vorbesc cu Julia Ford, să văd dacă o pot împinge în direcția în care trebuie, și o să mă uit și peste rapoartele pe care le-a scos Phil Hartnell. Trebuie să verific, dar din câte îmi amintesc, rănilor provocate de soții Payne victimelor lor sunt foarte asemănătoare cu cele pe

care i le-a provocat atacatorul lui Kirsten. Știu că nu se poate să fi fost același criminal – Terence Payne e mort, iar acest Greg Eastcote are categoric o legătură cu crimele de acum optsprezece ani. Poate că asemănările i-au declanșat pornirile.

— Dar cum ar fi putut să știe că soții Payne au procedat aproximativ la fel cu victimele lor? a întrebat Annie.

— Au fost multe rapoarte în presă la vremea aceea, și mai târziu, când i-au dat drumul lui Lucy Payne. Mass-media n-a ratat nicio ocazie de a le aminti oamenilor ce fel de om fusese lăsat liber printre ei, în deplina cunoștință de cauză a celor care reprezintă legea. Ce contează că nu mai putea merge. Kirsten Farrow are și traume fizice, ține minte, și asta ne-ar putea ajuta.

— Nu prea știu cum, a spus Annie. Nu avem cum să-i cerem fiecărei femei care are o legătură cu cazul ăsta să se dezbrace de la brâu în sus.

— Păcat, a spus Banks. Dar ai dreptate.

Annie și-a dat ochii peste cap.

— Oricum, a continuat Banks, avem material mai mult decât suficient ca să ne vedem de treabă.

Hai să ne mai întâlnim după ce ai vorbit cu Maggie Forrest.

Annie s-a ridicat.

— În regulă. S-a oprit în dreptul ușii. Alan?

— Da?

— Mă bucur că lucrăm din nou împreună.

Restul duminicii, Banks și l-a petrecut într-un vârtej de întâlniri și interviuri, fără a se afla totuși mai aproape de misterul morții lui Hayley Daniels sau al lui Kevin Templeton – amândoi omorâți în același loc, dar de oameni diferiți și din motive diferite. Părinții lui Templeton sosiseră din Salford pentru identificarea cadavrului fiului lor și Banks se întâlnise scurt cu ei la morgă. Măcar de-atâta curtoazie putea să dea dovadă, date fiind împrejurările. De asemenea, s-a gândit că ar fi o idee bună să le spună că a fost omorât la datorie și nu că acționa de unul singur, din proprie inițiativă. Mama lui Templeton a început să plângă și să spună cum îl dezamăgiseră și cum totul se rupsesse când sora lui fugise de acasă la șaptesprezece ani, dar jura că nu fusese vina lor, pentru că nu puteau

ține într-o casă cu frica lui Dumnezeu o fată care se culca deja cu bărbați. Încercaseră mai apoi s-o găsească, a explicat tatăl, o dăduseră dispărută la poliție, dar nu fusese de niciun folos. Iar acum își pierduseră și fiul.

Banks a presupus cine era în fotografia din dormitorul lui Templeton și a înțeles de ce uneori Kev era așa un nesuferit cu familiile pe care le intervieva. Iisuse, ce secrete și ce poveri pot duce oamenii în spate.

Trebuia să vorbească din nou cu Stuart Kinsey despre melodia pe care o auzise în Labirint în noaptea când fusese ucisă Hayley Daniels. Templeton menționase ceva asemănător în notițele lui și Banks avea o teorie pe care voia să o verifice.

În consecință, era trecut de șase când și-a dat seama că nu o sunase pe Sophia în legătură cu plimbarea. Nu că nu s-ar fi gândit la ea de multe ori pe parcursul zilei – era o prezență puternică și frecventă în mintea lui, pentru cineva de-abia cunoscut – dar timpul și evenimentele se aranjaseră în așa fel încât telefonul nu fusese pe

lista lui de priorități. Era prea târziu pentru plimbare acum, și-a dat seama în timp ce se întindea după telefon, dar putea măcar să se scuze. A format numărul pe care i-l dăduse. După ce a sunat de patru ori, i-a auzit vocea.

— Sophia? Alan la telefon. Alan Banks.

— Ah, Alan. Mulțumesc pentru telefon. Am auzit la știri despre ce s-a întâmplat aseară. M-am gândit că te va ține ocupat.

— Îmi pare rău pentru plimbare, a spus Banks.

— Poate altă dată.

— Te întorci acasă marți?

— Da. Dar mai vin.

— Uite, a spus Banks, chiar și în împrejurările date, mă gândeam că ar trebui totuși să mănânc ceva. N-am avut parte decât de biscuiți toată ziua. Pe Castle Hill e un bistro drăguț, Café de Provence. Ai vrea să iei cina cu mine?

A urmat o pauză foarte scurtă, după care i-a spus:

— Da. Da, mi-ar plăcea. Dacă ești sigur că poți ajunge.

Banks a simțit entuziasmul crescându-i în piept.

— Sunt sigur. E posibil să nu pot sta mult, dar tot e mai bine decât nimic. S-a uitat la ceas. Ce zici de șapte? E prea devreme?

— Nu, e-n regulă.

— Să trec să te iau?

— O să vin pe jos. Nu e departe.

— O.K. Ne vedem acolo. La șapte.

— În regulă.

Când a pus receptorul jos, Banks avea palmele transpirate și inima îi bătea repede. Maturizează-te, și-a spus, apoi s-a ridicat și și-a luat haina.

•

Nu numai că Maggie Forrest trăia încă și lucra ca ilustrator de cărți de copii, dar locuia în continuare în Leeds. Petrecuse trei ani în Toronto înainte de a se întoarce și de a închiria un apartament cu vedere la râu, lângă canal, revenind apoi la vechea ei meserie.

Granary Wharf se dezvoltase într-o regiune cu depozite părăsite lângă râul Aire și canalul Leeds-Liverpool, în spatele gării, iar acum se transformase într-o zonă cu magazine, piețe, apartamente, restaurante, distracții și o promenadă

pietruită lângă canal. Duminică după-amiază, când Annie a ajuns în parcare de lângă canal, totul era cufundat în liniște. Pe Maggie Forrest a găsit-o într-un apartament la etajul al treilea. Se întâlniseră scurt cu ani în urmă, dar Maggie nu părea să o recunoască. Annie i-a arătat legitimația și Maggie a lăsat-o înăuntru.

Apartamentul era spațios, vopsit în nuanțe calde de galben și portocaliu. Printr-o fereastră înaltă venea și mai multă lumină, de care Maggie avea probabil nevoie pentru opera ei artistică, s-a gândit Annie.

— Despre ce e vorba? a întrebat Maggie când Annie s-a așezat în fața ei pe canapeaua bej.

Maggie stătea picior peste picior într-un fotoliu mare, cu brațe masive. Pe fereastră se vedea spatele clădirii Poștei și șantierul unde se construiau noi locuințe. Annie s-a gândit că, la o primă vedere, Maggie avea acel aer neglijent pe care Chelsea Pilton îl remarcase la ucigaș, și pe care Mel Danvers de la Mapston Hall îl menționase în legătură cu Mary. Avea nasul cam lung și bărbia ascuțită, dar în rest era o femeie

atrăgătoare. Era tunsă scurt și avea șuvițe gri. Ochii păreau agitați. Annie s-a întrebat dacă cineva – Mel, Chelsea – ar fi putut să o recunoască dacă organizau o identificare.

— E un apartament frumos, a spus Annie. De câtă vreme ești aici?

— De optsprezece luni, a răspuns Maggie.

— Nu-ți vizitezi niciodată prietenii de la poalele Dealului? Ruth și Charles. Nu e departe. Nici măcar nu știu că ești în oraș.

Maggie s-a uitat într-o parte.

— Îmi pare rău. I-am neglijat pe Ruth și pe Charles, a spus. Au fost buni cu mine.

— Dar Claire Toth? Îi e dor de tine.

— Mă urăște. Am dezamăgit-o.

— Are nevoie de ajutor, Maggie. Acum e matură și ceea ce i s-a întâmplat prietenei ei a lăsat-o cu multe probleme. Poate ai putea face un bine.

— La naiba, nu sunt psihiatru. Nu crezi că am creat destule necazuri? Am încheiat cu acel episod al vieții mele. Nu mă mai pot întoarce.

— Și atunci de ce nu te-ai mutat mai departe, să o iei de la capăt?

— Pentru că sunt de aici. Am nevoie să fiu aproape de rădăcinile mele. Și e suficient de departe. A făcut un semn spre fereastră. Ar putea fi în orice oraș în curs de modernizare.

Așa era, s-a gândit Annie.

— Ești măritată?

— Nu. Nu că asta ar fi treaba ta, a răspuns Maggie. Și nici nu am un prieten. Nu există niciun bărbat în viața mea. Sunt destul de fericită.

— Bine, a spus Annie.

Poate că și ea putea să fie fericită fără un bărbat în viața ei. Nu fusese foarte fericită nici *cu* vreun bărbat. Sau poate că era condamnată să repete aceleași vechi greșeli.

Maggie nu i-a oferit ceai sau cafea și lui Annie îi era sete. Și-a propus să se oprească mai târziu la vreun pub în centru.

— Ai mașină? a întrebat-o.

— Da, un Megane roșu. De data asta ce-am făcut?

— Asta încerc să aflu, i-a spus Annie. Unde ai fost duminica trecută, pe 18 martie? De Ziua Mamei.

— Aici, bineînțeles. Unde altundeva să fiu?

— De exemplu în regiunea Whitby? Ai fost pe acolo vreodată?

— De câteva ori da, dar nu duminica trecută.

— Ai auzit de un loc numit Mapston Hall?

— Numai de la știri, a spus Maggie. E vorba de Lucy Payne, nu? Ar fi trebuit să știi.

— Mă așteptam să știi. Da, despre Lucy Payne e vorba.

— Crezi că am omorât-o eu?

— N-am spus asta.

— Dar asta crezi, nu?

— Ai omorât-o?

— Nu. Eram aici. Ți-am spus.

— Singură?

— Da. Singură. Mereu sunt singură. Așa îmi place cel mai mult. Când ești singur, nu poți face rău nimănui și nimeni nu-ți poate face rău.

— Cu excepția ta.

— Asta nu contează.

De-afară s-a auzit locomotiva unui tren care intra în gara din Leeds.

— Deci nu ai cum să *demonstrezi* că ai fost

aici? a întrebat Annie.

— Nu m-am gândit că va trebui să fac asta.

— Ce-ai făcut?

— Nu-mi amintesc.

— A fost săptămâna trecută, a spus Annie.

Încearcă. N-ai fost să-ți vezi mama?

— Mama e moartă. Probabil am citit ziarele de duminică. Asta fac duminica dimineață. Uneori, dacă e plăcut afară, mă duc la cafeneaua aia cu terasă în față, dar cred că atunci a fost frig și vânt.

— Asta îți amintești? a întrebat Annie.

— Cred că am stat în casă și am citit ziarele.

— Ai auzit vreodată de Karen Drew?

Maggie a părut surprinsă de întrebare.

— Nu, a spus. Nu pot spune că am auzit.

— E ciudat, i-a spus Annie, pentru că ziarele au scris despre asta când au prezentat cazul Lucy Payne. Sub numele ăsta se ascundea.

— N-am știut. Probabil mi-a scăpat.

— Ce părere aveai despre Lucy?

— Femeia a încercat să mă omoare. La vremea procesului, mi s-a spus că procuratura nici n-o să se deranjeze cu ea. Cum aș putea să mă simt?

— Ofensată?

— Da, poți începe cu asta. Lucy Payne a profitat de încrederea mea, s-a folosit de mine când a avut nevoie, apoi mi-a întors spatele și nu numai că m-a trădat, dar sunt sigură că m-ar fi omorât dacă n-ar fi venit poliția. Deci cum să mă simt?

— Suficient de furioasă încât să o omori?

— Da. Dar n-am făcut-o. Pentru început, nu știam unde e.

— O cunoști pe Julia Ford?

— Am întâlnit-o. A fost avocata lui Lucy.

— Ați păstrat legătura?

— Apelez la firma ei atunci când am nevoie de consultanță juridică, dar asta nu se întâmplă prea des. Mă întrebi dacă jucăm golf sau mergem prin cluburi împreună? Nu. În tot cazul, n-am nevoie de criminaliști, așa că de cele mai multe ori am treabă cu Constance. Constance Wells. Suntem destul de apropiate, așa putea spune. Ea m-a ajutat să găsesc locul ăsta.

Sigur că da, s-a gândit Annie, amintindu-și de ilustrația înrămată de pe peretele lui Constance Wells. Cu siguranță era opera lui Maggie.

— Tu i-ai dat desenul cu Hansel și Gretel?

Maggie a părut surprinsă.

— Da. L-ai văzut?

— Am fost la ea în birou săptămâna trecută. E foarte bun.

— Nu e cazul să mă iei de sus.

— N-am făcut-o. Vorbesc serios.

Maggie a ridicat din umeri.

— Unde erai ieri-seară în jur de miezul nopții?

— Tocmai ajunsesem acasă din Londra. Mă întâlnisem cu editorii mei vineri după-amiază, așa că am hotărât să stau până sâmbătă, să merg la ceva cumpărături. Cam atât pot suporta în Londra zilele astea.

— Unde ai stat?

— La Hazlitt's. Pe Frith Street. Editorii mei mă cazează acolo întotdeauna. E foarte convenabil.

— Și pot confirma asta?

— Bineînțeles.

În cazul ăsta, s-a gândit Annie, pregătindu-se de plecare, fusese o presupunere destul de nefondată, dar dat fiind faptul că avea alibi, Maggie Forrest nu avea cum să-l fi omorât pe Kevin Templeton.

Dacă era vorba de Lucy Payne, Maggie era încă sus pe listă. Și pentru asta nu avea alibi.

Banks a ajuns primul la bistro, unde nu era atât de multă lume încât Marcel, *maître d'autentic*, tocmai din Franța, să nu-l poată întâmpina entuziast, oferindu-i o masă liniștită, ferită, cu față de masă albă și un trandafir cu coada lungă într-o vază. Spera să nu fie prea mult și că Sophia n-o să creadă că încerca să o impresioneze sau ceva de genul ăsta. Nu avea așteptări de niciun fel, dar se bucura să ia cina cu o femeie frumoasă și inteligentă. Nu-și amintea de când nu i se mai întâmplase asta. Sophia a ajuns la timp și Banks a urmărit-o în timp ce îi dădea haina lui Marcel și înainta spre el, privindu-l în ochi și zâmbind. Purta blugi și un top legat la spate, în dreptul mijlocului. Banks observase de-a lungul anilor că femeile trebuie să fie foarte pricepute la a-și folosi mâinile la spate: petrec atât de mult timp strângându-și părul în cozi de cal, prinzând sutiene sau încuietori complicate de coliere, încheind haine petrecute.

Sophia se mișca elegant, grațioasă, fără să se

grăbească, parcă plutind, apoi s-a așezat într-o poziție confortabilă. Părul îi era strâns lejer la spate și câteva șuvițe rebele și închise la culoare îi cădeau pe frunte și pe obraji. Ochii îi erau mari și negri, exact așa cum și-i amintea, strălucind în lumina lumânării. Nu era rujată, dar buzele ei pline aveau o culoare naturală care se potrivea de minune cu pielea măslinie.

— Mă bucur că ai putut ajunge, i-a spus Banks.

— Și eu. De cum am auzit știrile, mi-am dat seama că plimbarea noastră se amână. Pun pariu că n-ai dormit prea mult azi-noapte.

— Deloc, a spus Banks.

Și-a dat seama, în timp ce vorbea, că nu sărise numai peste somn și peste masă de când o văzuse pe Sophia, dar nici măcar nu trecuse pe-acasă și purta aceleași haine ca la cină la Harriet. Trebuia să-și amintească să își ducă un rând de haine la secție. Era jenant, dar Sophia era o doamnă și nu a făcut niciun comentariu despre asta. Au studiat meniul și au discutat despre câteva feluri – s-a dovedit că Sophia era un bucătar gourmet și înnebunită după mâncare – iar Banks a comandat o

sticlă de vin roșu.

— Deci, Sophia, nu-i așa? a întrebat Banks după ce au comandat – friptură și cartofi prăjiți pentru el, biban și salată cu brânză Stilton, pere și nuci pentru Sophia.

— Sophia Katerina Morton.

— Nu Sophie?

— Nu.

— Kate?

— Niciodată.

— Atunci, Sophia să fie.

— Numai „dulceață” să nu-mi spui.

— Poftim?

I-a zâmbit.

— E un cântec. Thea Gilmore. Un pic cam nerușinat.

— O știu. Am auzit un cover de-al ei după o piesă Beatles și mi-a plăcut suficient de mult încât să cumpăr un album întreg cu coveruri.

— *Loft Music*, a spus Sophia. E bun, dar ar trebui să asculți piesele ei.

— Așa o să fac. Lucrezi în industria muzicală?

— Nu. Nu, sunt producător pentru BBC.

Departamentul arte, așa că uneori am proiecte muzicale. Am făcut niște reportaje despre John Peel nu cu mult timp în urmă și câteva emisiuni cu Bob Harris.

— Bob Harris cel cu *The Old Grey Whistle Test*?

— Chiar el. Mi-a făcut cunoștință cu Thea la ziua lui de naștere.

— Sunt impresionat.

— Ai toate motivele. Era și Robert Plant pe acolo. Dar pe fiul tău nu l-am cunoscut încă.

— Ah, înțeleg. Mă vrăjești pe mine ca să ajungi la fiu-meu. Așa fac toate. Să știi că n-o să meargă. Sophia a râs și chipul i s-a luminat.

— N-aș spune că asta se numește vrăjeală.

— Știi ce vreau să spun.

Banks simțea că roșește.

— Da, știu. Oricum, Brian al tău are un succes remarcabil. Și mai e și drăguț. Presupun că ești foarte mândru.

— Sunt. Dar mi-a luat o vreme să mă obișnuiesc cu asta. Despre cât e de drăguț nu știu ce să zic – ar fi trebuit să-l vezi când era un adolescent

morocănos – dar nu e ușor să te acomodezi cu ideea că fiul tău renunță la școală ca să fie într-o formație rock.

— Presupun că nu e, a spus Sophia.

— Dacă nu te deranjează întrebarea, a spus Banks, ai putea să-mi spui ce căutai la petrecerea lui Harriet aseară? Adică nu prea pare să fie mediul tău.

— Nu e. Și nici nu intenționez să vin.

— Și de ce-ai făcut-o?

— Nu voiam să ratez ocazia de a-l cunoaște pe cel mai tare polițist din Eastvale.

— Serios.

— Serios! Am auzit atât de multe despre tine de-a lungul timpului. Știu că sună aiurea, dar aveam senzația că te cunosc de atunci de la prima noastră întâlnire. Când mătușa Harriet mi-a spus că te-a invitat la cină, i-am promis că o să fac tot posibilul s-ajung. Serios, nu aveam de gând să vin. De-asta am întârziat. M-am hotărât abia după ce începuse și mi-am dat seama că aș regreta dacă n-aș veni. Sigur, ar fi putut să fie foarte plictisitor, dar...

— Dar?

— N-a fost. A zâmbit. Oricum, e evident că ție ți-a plăcut atât de mult încât n-ai vrut să-ți schimbi nici hainele. Trebuie să recunosc că e prima dată când ies cu un bărbat care poartă aceleași haine două seri la rând.

Deci nu era chiar așa o doamnă. Lui Banks îi plăcea chestia asta. I-a zâmbit și au râs amândoi.

Între timp, le-au venit mâncarea și vinul. Banks se simțea în stare să devoreze burgerul și cartofii prăjiți, mult mai apetisante decât salata delicată și frumoasă, dar a încercat să nu-și lase foamea să se manifeste. Măcar avea să se sature. Sophia părea să savureze fiecare îmbucătură mică pe care o lua. În timp ce mâncau, au vorbit despre muzică, despre Londra și plimbări – orice, numai crime nu – și Banks a aflat că Sophia locuia într-o casă mică în Chelsea, că fusese măritată cu un producător de succes de care divorțase, nu avea copii, își iubea meseria și se bucura de luxul apartamentului din Eastvale al tatălui său de câte ori avea chef. Era pe jumătate englezoaică și pe jumătate grecoaică. Banks și-a amintit că Harriet spusese ceva despre un frate care era diplomat,

tatăl Sophiei. Aflat la post în Atena, o cunoscuse pe mama Sophiei, care pe atunci lucra în taverna tatălui ei, și, în ciuda sfaturilor primite, se căsătoriseră și tocmai își sărbătoriseră nunta de rubin, patruzeci de ani de căsnicie. Sophia își petrecuse copilăria mutându-se din loc în loc, nu stătuse nicăieri suficient de mult încât să aibă timp să-și facă prieteni, astfel că acum aprecia aceste lucruri mai mult decât oricând. Prin natura meseriei, ajunsese să cunoască o mulțime de oameni interesanți din diferite zone artistice – literatură, muzică, arte vizuale – și mergea la multe evenimente – concerte, expoziții, festivaluri.

Lui Banks i se părea o viață extenuantă, un vârtej social, și și-a dat seama că el pur și simplu nu avea timp pentru asta. Jobul îi ocupa cea mai mare parte din timp, și dacă avea câteva ore libere obișnuia să se relaxeze ascultând muzică sau uitându-se la un film, cu un pahar de vin. Mergea din când în când la Operă, făcea plimbări lungi atunci când vremea era bună și mai trecea pe la pubul Helmthorpe la serile folk, deși în ultima vreme făcea asta tot mai rar, de când Penny

Cartwright, un fel de *femme fatale* locală, îl refuzase.

Pe măsură ce trecea timpul și reumpleau paharele de vin, Banks avea din nou aceeași senzație pe care o avusese sub felinarul de pe aleea din fața casei lui Harriet, că bucățica lor de univers era singurul loc real și totul în afară era lipsit de substanță, ca o umbră. Iluzia s-a spulberat când a apărut Marcel cu nota. Banks a plătit, în ciuda obiecțiilor Sophiei, și în scurt timp se aflau din nou în stradă, luându-și rămas-bun. Banks trebuia să se întoarcă la secție să vadă dacă se mai întâmplase ceva. Se simțea foarte norocos că nici pagerul și nici mobilul nu îi sunaseră în timpul cinei. Sophia i-a mulțumit pentru cină și s-au aplecat pentru sărutul stânjenitor pe obraji, devenit atât de popular, dar înainte ca Banks să-și dea seama ce se întâmplă, buzele li s-au întâlnit într-un sărut adevărat, lung și dulce. Apoi au plecat în direcții opuse. Banks pe deal în jos spre secție, dându-și seama că nu făcuseră planuri concrete pentru o eventuală următoare întâlnire, și după vreo zece pași s-a întors. Cam în același moment

Sophia s-a uitat și ea înapoi și și-au zâmbit. Ce ciudat, s-a gândit Banks. El nu se uita *niciodată* înapoi, și era gata să parieze că nici Sophia.

15.

Annie a ajuns la secție devreme luni dimineață după un somn odihnitor și nimic mai tare decât o cană de ciocolată caldă cu o seară înainte. Tocmai lovea automatul de cafea, altfel nu erau șanse să funcționeze, când a trecut pe lângă ea superintendentul Brough și i-a spus:

— Detectiv Cabbot, în biroul meu. Acum.

Annie a simțit că o trece un frison. Oare Brough era un apărător al automatelor de cafea sau Eric era pus să-i distrugă cariera? O fi avut mai multe poze pe care să i le fi trimis lui Brough sau comisarului-șef? Sau făcuse o plângere în legătură cu comportamentul ei din seara de vineri? Nici măcar nu se putea gândi la asta.

Biroul lui Brough era spațios și bine aranjat, așa cum se cădea pentru cineva cu rangul lui. S-a așezat la birou și a invitat-o pe Annie să ia loc pe scaunul tare din fața lui. Annie simțea cum îi bate inima cu putere. Putea susține că fusese beată, dar nici asta n-o puneă într-o lumină mai bună, cum n-o

avantaja nici faptul că se culcase cu un șarpe ca Eric.

— Ce-ai de spus în apărarea ta? a întrebat Brough, ceea ce n-a ajutat-o foarte tare.

— În legătură cu ce?

— Știi al naibii de bine cu ce. Cazul Lucy Payne. Presa e călare pe mine, și nu mă mai slăbesc până nu le spun ceva. A trecut deja o săptămână și, din câte văd, nu faci altceva decât să tragi de timp.

Într-un mod ciudat, Annie se simțea ușurată că nu era vorba despre Eric, ci despre caz. Nu mai vorbiseră de când Annie îl vizitase vineri, și asta era un semn bun. Poate înțelesese aluzia, care fusese la fel de subtilă ca o lovitură în cap cu un obiect ascuțit. Acum era vorba de chestii profesionale și putea face față.

— Cu tot respectul, domnule, i-a spus, am făcut tot ce se poate ca să dăm de urma acestei femei misterioase, dar pare să se fi evaporat. I-am interogat pe toți cei de la Mapston Hall de două ori – angajați și pacienți, acolo unde s-a putut – și nimic nu ne-a adus mai aproape, niciun indiciu,

nicio informație. Nimeni nu știa nimic despre Karen Drew. Nu e ca și cum majoritatea oamenilor de acolo au vieți sociale foarte active.

Brough a mârâit.

— Minte cineva?

— E foarte posibil, domnule. Dar toți angajații au alibiuri pentru perioada în care a avut loc crima. Dacă au avut vreo contribuție, atunci numai divulgând informația că în realitate Karen Drew era Lucy Payne, nu și în comiterea crimei. Credeți-mă, domnule, lucrăm la asta.

— Și de ce durează atât de mult?

— Astfel de lucruri durează. Verificări, goana după informații. Ginger și Naylor sunt foarte buni la ceea ce fac, dar e nevoie de timp.

— Am auzit că mergi pe o pistă care implică un caz vechi, te fâțâi de colo-colo între Leeds și Eastvale să vorbești cu fostul tău prieten. Asta nu e agenție matrimonială, detectiv Cabbot. Ai face bine să îți minte asta.

— Nu-mi place această aluzie, a spus Annie.

Cam atât putea suporta de la superiori, apoi spiritul rebel și anarhist moștenit de la taică-său

își spunea cuvântul, și la naiba cu consecințele.

— Și n-aveți dreptul să-mi vorbiți așa.

Brough părea surprins de această izbucnire, dar și-a revenit repede. Și-a aranjat cravata și roșeața i-a dispărut din obraji.

— Nu știi ce presiune e pe capul meu să vin cu niște răspunsuri, i-a spus, ca o încercare foarte nereușită de a se scuza.

— Atunci ar fi mai bine să o faceți încurajându-vă oamenii și nu recurgând la insulte personale. Domnule.

Brough arăta de parcă cineva îl pocnise. Se agita și vorbea aiurea și în cele din urmă a întrebat-o pe Annie în ce direcție credea că merge urmărind firul Kirsten Farrow.

— Nu știu sigur dacă duce undeva, a spus Annie, dar s-ar părea că același criminal – oricine ar fi – a lovit din nou.

— Detectivul din Eastvale, da. Templeton. Nasoală treabă.

— Este, domnule. L-am cunoscut pe Kev Templeton.

Annie s-a oprit chiar înainte să spună că erau

prieteni, dar voia să-l atingă pe Brough la coarda sensibilă, care vibra la solidaritatea dintre polițiști.

— După părerea mea, a fost ucis de aceeași persoană care a ucis-o pe Lucy Payne. Pentru început, aici nu se petrec prea multe crime, distanța nu e atât de mare, și câte cazuri avem de femei misterioase care-șiucid victimele secționându-le gâtul cu o lamă ascuțită?

— La naiba, Templeton nu e cazul nostru.

— Ba e, dacă ucigașul e același. Și chiar credeți că există două femei care merg de colo-colo și taie gâturile oamenilor pe care-i *cred* criminali periculoși?

— Dacă pui problema așa...

— Și e atât de greu de crezut că aceste crime au legătură cu cazul unei femei care probabil a ucis doi bărbați, unul dintre ei criminal în serie și altul pe care l-a confundat cu criminalul?

— Probabil. Ai spus probabil. M-am uitat peste rapoarte, detectiv Cabbot. Nu există nicio dovadă că Greg Eastcote a fost omorât, de o femeie sau de oricine altcineva. E posibil să-și fi înscenat

dispariția pentru că simțea că poliția se apropie prea mult. De fapt, asta e cea mai logică explicație.

— Posibil, a spus Annie. Numai că poliția nu se apropia deloc. O femeie a fost văzută cu Jack Grimley și cu băiatul ăla australian, Keith McLaren, și numai bine că și ea a dispărut.

— Dar asta a fost acum *optsprezece* ani, pentru Dumnezeu. Nici măcar nu poți demonstra că această Kirsten, sau oricine ar fi fost, știa că Eastcote era atacatorul. E absurd.

— Nu mai absurd decât alte cazuri cu piese lipsă, domnule. Încerc să dau de psihiatrul lui Kirsten. A trecut prin mai multe ședințe de hipnoză în 1988 în Bath și poate asta a ajutat-o să își recapete memoria după atac.

Brough a mormăit ceva. Annie a presupus că nu fusese impresionat de ideea terapiei prin hipnoză.

— Totuși, modul de a opera s-a schimbat. Keith McLaren a fost atacat cu o piatră, Lucy Payne cu o lamă ascuțită.

— Asta se poate schimba. Și poate că dacă omoară numai criminali, sau oameni pe care îi

confundă cu criminalii, n-a întâlnit niciunul în ultimii optsprezece ani? Poate a fost în străinătate?

— Totul e speculație.

— Dacă nu speculăm, nu ajungem nicăieri, domnule.

— Dar am nevoie de ceva ce pot spune presei. Ceva real. Substanțial.

— De când le pasă lor de chestii reale și substanțiale?

— Detectiv Cabbot!

— Îmi pare rău, domnule. De ce nu le spuneți că avem o pistă pe care mergem și că nu puteți spune mai mult deocamdată? Vor înțelege.

— Ce nouă pistă?

— Kirsten Farrow. O să interogăm pe toată lumea care a avut vreo legătură cu Karen/Lucy până avem o conexiune cu criminalul.

— Despre care crezi că e Kirsten Farrow?

— Da, a spus Annie. Dar nu e nevoie să le spuneți și asta. Chiar dacă mă înșel, mergem în direcția bună. Nu port ochelari de cal, domnule. *Cineva* știa că de fapt Karen era Lucy și acel cineva e fie criminalul, fie persoana care i-a spus

criminalului. Și încerc să aduc dovezi cum Kirsten a omorât-o pe Lucy Payne. Cu puțin noroc, ar trebui să am totul până la sfârșitul zilei.

— O.K., a spus Brough. Asta voiam să aud. Și îți înțeleg punctul de vedere. Are sens, dacă scapi de înfloriturile alea din cazul din 1989. Ai grijă pe cine calci pe bătăture. Ține mine, vorbim de oameni de carieră, doctori și alții ca ei.

— Nu vă faceți griji, domnule, nu mănânc pe nimeni. Pot să plec acum?

A dat din cap.

— Du-te. Treci la treabă. Și grăbește-te. Cât despre dovezi, nu uita că vreau să văd niște rezultate pozitive până la sfârșitul zilei.

— Da, domnule, a spus Annie în timp ce părăsea biroul, urându-și noroc.

•

Chiar dacă era obosit ca un câine, Banks n-a dormit deloc după ce a ajuns acasă de la secție, duminică târziu după miezul nopții. Nu se apropiaseră deloc de găsierea ucigașului lui Templeton, și nici al lui Hayley Daniels, iar o parte din programul pentru acea zi era să scrie

rapoarte despre amândouă cazurile.

În cazul lui Hayley, totul indica un violator speriat, un cunoscut al victimei, care o omorâse ca să evite să fie identificat și prins, poate cineva care se rușinase de ceea ce făcuse și așezase cadavrul într-o poziție care să aducă mai degrabă a somn decât a viol și crimă. Interogat în repetate rânduri, Joseph Randall recunoscuse în cele din urmă că o atinsese pe Hayley și se masturbase, dar susținea în continuare că nu schimbase poziția cadavrului, iar Banks îl credea. În acel moment, nu avea motive să mintă.

Uciderea lui Templeton, eficientă și practică, părea să fi fost o greșeală a criminalului care, în întunericul din Labirint, a crezut că o protejează pe Chelsea Pilton și scapă lumea de un posibil criminal în serie.

Când Banks s-a întrebat cine ar fi putut crede una ca asta, i-a revenit în minte Kirsten Farrow. Nimeni nu știa ce se întâmplase cu ea. Singurul lucru care îi ridica niște semne de întrebare era că în crimele din 1989 fusese implicat cineva care o rănisese pe Kirsten, o mutilase, și ea nu fusese una

dintre victimele lui Lucy și Terence Payne. Ceea ce însemna că dacă într-adevăr era ea, atunci își extinsese raza de acțiune.

Sau, s-a gândit Banks entuziast, poate avea o *oarecare* legătură cu soții Payne. Care anume, nu știa foarte bine, dar era o direcție în care merita să înainteze și trebuia să vorbească și cu Annie despre asta, dacă nu se gândise și ea deja la această posibilitate. Annie avusese dreptate când spusese că era bine să lucreze din nou împreună. Așa era. Lăsând detaliile personale deoparte, nu-și dăduse seama cât de mult îi lipsise de când se mutase în Secția din Est.

Primul punct pe ordinea de zi era să urmărească încă o dată înregistrările în amândouă cazurile. Hayley Daniels întâi. De îndată ce s-a adunat echipa – Banks, Winsome, Hatchley, Wilson, după ce au trecut peste momentul stânjenitor al absenței lui Templeton și al lipsei comentariilor lui deplasate – au început să urmărească filmele. Erau din nou la scena atât de familiară de-acum a pieței la ora închiderii, tineri și tinere în stare de ebrietate, bălăngănindu-se, cântând înlănțuiți. Apoi

grupul de la The Fountain, adunat pentru scurt timp până când Hayley le-a explicat că se ducea în Taylor's Yard să se ușureze, și apoi...? Nu le spusese unde se ducea apoi. Poate la Malcolm Austin?

Dar de ce-ar fi vrut să meargă acolo? Avea nouăsprezece ani, era pulbere și ieșise în oraș cu amicii ei. De ce-ar fi vrut să-i facă o vizită unui iubit mai bătrân decât ea, treaz, care probabil își petrecea seara în haine de casă, bând sherry și uitându-se la filme vechi, făcute cu mult timp înainte ca ea să se fi născut? Ei, se spune că dragostea e oarbă, dar Banks se gândi că uneori trebuie să fie și beată. Oricum, nu conta. Oriunde ar fi avut de gând Hayley să meargă, n-a mai ajuns acolo. Cineva a oprit-o, și, dacă nu era cineva care așteptase *orice* fată să intre acolo, așa cum crezuse Templeton, atunci trebuia să fie cineva care știa că ea va fi acolo, o decizie pe care însă Hayley o luase doar în ultimul minut.

Banks se uită din nou la cei aflați lângă ea. Îi recunosc pe Stuart Kinsey, Zack Lane și încă vreo doi. Numele lor se aflau în dosar. Alibiurile lor

fuseseră verificate și răsverificate, li se luaseră declarații. Puteau să înceapă o nouă rundă de interviuri. Cineva trebuia să știe ceva. Poate cineva acoperă un prieten pe care îl *bănuia* că ar fi făcut-o?

Mașina trecea, cuplul care se întorcea de la aniversarea căsătoriei. Și mai era și fasciculul acela de lumină enervant, ca pe copiile filmelor alb-negru foarte vechi. Banks și-a notat să vorbească cu cei de la tehnic să o îndepărteze, deși probabil n-avea să scoată la iveală nimic nou. Apoi Hayley se împleticea spre Taylor's Yard și restul se îndreptau spre Bar None.

Banks știa că Stuart Kinsey se furișase pe ieșirea din spate ca să o spioneze pe Hayley, dar ce se întâmplase cu restul? Spuseseră că stătuseră la Bar None până pe la două și angajații, câțiva clienți și paznicii confirmaseră că îi văzuseră în tot acel timp. Dar nu dura mult să te strecuri afară și, dacă erai suficient de deștept, puteai să intri înapoi și să speri că nimeni n-a remarcat. Dar de ce ar fi stat Hayley prin Labirint după ce-și terminase treaba? N-avea niciun motiv, în afara

cazului în care se întâlnea cu cineva acolo, și de ce ar fi făcut asta dacă o aștepta Malcolm Austin? Poate că totuși mai exista cineva.

N-avea niciun sens. Criminalul trebuie să fi fost cineva care știa că Hayley se ducea în Labirint, ceea ce înseamnă că oricine ar fi fost trebuia să acționeze repede. Cât timp îi ia unei femei să meargă să se ușureze pe o alee în întuneric? Era beată, ceea ce în mod evident a încetinit procesul. Pe de altă parte, n-avea cine știe ce haine care să o incomodeze. Banks putea oricând să-i ceară unei colege să se ducă să facă asta și să o cronometreze. Avea probabil la fel de multe șanse ca în a convinge toate femeile care aveau o legătură cu Lucy Payne să se dezbrace de la brâu în sus. Uneori, calea cea mai simplă și cea mai evidentă era singura pe care *nu puteai* merge.

Banks a estimat vreo cinci minute, cu tot cu intratul și ieșitul din Labirint, și asta cu o marjă de eroare destul de mare. Ceea ce îi dădea criminalului trei sau patru minute să o urmărească pe Hayley și să o înșface înainte să termine. Stuart Kinsey intrase după ea trei sau patru minute mai

târziu, deci era puțin probabil ca altcineva din Bar None să fi ieșit pe aceeași ușă în același timp, pentru că ar fi dat nas în nas. Iar Stuart Kinsey auzise cel puțin parțial ceea ce i se întâmpla lui Hayley, și spusese că nu mai văzuse pe altcineva în Labirint.

Înregistrările se derulau mai departe, Jamie Murdoch pleca pe bicicletă la două și jumătate, câțiva rățăciți din Bar None se încăierau, apoi nimic. Detectivul Doug Wilson a oprit player-ul, a aprins luminile, și toată lumea s-a întins. Trecuseră mai bine de trei ore și nimic. Era momentul să trimită echipa înapoi pe străzi și să discute din nou cu oamenii, iar Banks avea o întâlnire la care își dorea să nu fie nevoit să meargă.

•

Banks s-a sprijinit de peretele Spitalului General din Eastvale, îi era rău și a trebuit să inspire de câteva ori, încet și adânc. Dr. Wallace îi făcuse autopsia lui Kevin Templeton cu viteza și eficiența obișnuite, dar fusese greu de urmărit. Nici urmă de zeflema, de umor negru – de fapt, abia dacă rostise câteva cuvinte – și părea să

lucreze cu maximă concentrare și detașare.

Iar eforturile ei nu duseseră la vreo nouă descoperire.

Cauza morții era gâtul tăiat, ora fusese fixată de martorul ocular Chelsea Pilton, și, în afara faptului că era mort, Templeton fusese sănătos. Autopsia nu scosese la iveală nimic nou despre armă, deși era înclinată să creadă că fusese un brici cu lamă dreaptă, cel mai probabil de la stânga la dreapta, secționând carotida, jugulara și traheea. Fusese o mișcare rapidă, cum remarcase și dr. Burns la locul faptei, dar totuși îi lăsase lui Templeton suficient de mult timp încât să-și dea seama ce i se întâmpla în timp ce se zbătea să respire și simțea cum se înmoaie din cauza pierderii de sânge și a lipsei de oxigen. Consolarea era că probabil nu suferise mult, dar Banks s-a gândit că singurul care știa asta era Templeton însuși.

Banks stătea pe treptele spitalului, sprijinit de ușa, în bătaia unui vânt rece de martie, și când a reușit să-și revină, s-a hotărât să meargă până la Colegiul Eastvale să discute cu Stuart Kinsey încă o dată. Pe drum, și-a făcut curaj să o sune pe

Sophia să o întrebe dacă avea chef să bea ceva mai târziu. Avea.

Pe Kinsey l-a găsit la cafenea și s-au așezat într-un colț liniștit.

— Ce mai e acum? a întrebat Stuart. Credeam că mă crezi?

— Te cred, a spus Banks. Cel puțin cred că nu tu ai omorât-o pe Hayley Daniels.

— Și-atunci?

— Mai am doar câteva întrebări, atâta tot.

— Am un curs la trei.

— E-n regulă. Dacă începem acum, terminăm cu mult înainte de trei.

— Bine, a spus Stuart, luându-și o țigară. Ce vrei să știi?

— E vorba despre noaptea în care ai urmărit-o pe Hayley în Labirint.

— N-am urmărit-o.

— Dar te-ai dus să o spionezi. Știi că e acolo.

Fumul se îndrepta spre Banks și pentru prima dată de foarte multă vreme nu îl deranja. De fapt, îi făcea poftă să fumeze. Probabil din cauza stresului provocat de vederea lui Templeton deschis pe

masa pentru autopsie. S-a luptat cu dorința care în cele din urmă a dispărut.

— N-o spionam! a spus Stuart, uitându-se în jurul lui ca să se asigure că nimeni nu îi auzea. Nu sunt un pervers. Ți-am spus, voiam să văd unde merge.

— Crezi că se întâlnea cu cineva?

— Nu acolo, nu. Orice aș fi crezut despre Hayley, nu era genul care să se preteze la una mică, la o beție, într-o alee întunecată. Nu, s-a dus acolo să se pișe, atâta tot. Am presupus că urma să se întâlnească cu cineva mai târziu, în altă parte.

Banks și-a desfăcut un KitKat.

— A spus ceva, atunci noaptea sau cu altă ocazie, că era cineva sau ceva care nu-i dădea pace?

— Nu. Din câte îmi amintesc eu, nu. De ce?

— N-o îngrijora nimic?

— M-ai mai întrebat asta. Sau celălalt ofițer.

— Te mai întreb o dată.

— Nu. Nimic. Hayley era o persoană veselă și cu capul cam în nori. Adică, n-am văzut-o vreodată îngrijorată de ceva.

— Furioasă?

— Era o tipă temperamentală. Cu gura destul de mare. Dar îi lua mult să-și iasă din fire.

— La The Fountain era nervoasă, nu? Și s-a descărcat pe Jamie Murdoch.

— Da, un pic. Adică, era singurul care rămăsese în bar în afară de noi. L-a făcut în câteva feluri. Labagiu, sulă bleagă, de-astea. A întrecut rău măsura.

— Și el cum a reacționat?

— Tu cum ai reacționa? N-a fost fericit.

— Mie mi-a spus că n-a fost cine știe ce.

— Păi normal, nu? Nu voia să crezi că ar fi avut vreun motiv să-i facă rău lui Hayley.

— Dar avea? Era atât de furios?

— Nu știu. Poate mai mult jenat. Ne-a gonit destul de repede după aia.

— Erau apropiați, el și Hayley?

— Nicidecum! Jamie era un ratat. S-a lăsat de facultate. Adică, uită-te la el, prinde rădăcini în barul ăla seară de seară, jumate din timp de unul singur, în timp ce proprietarii se prăjesc la soare în Florida.

— A fost cineva în seara aia în vreunul din baruri – dar mai ales la The Fountain – care să-i fi dat multă atenție lui Hayley, în afară de proprietarul marochinăriei?

— Bărbații se uitau la ea, dar nimic ciudat, din câte îmi aduc aminte. Nimic diferit față de alte dăți, oricum. Și, cum am spus, noi am plecat ultimii de la The Fountain. Nu ne-a urmărit nimeni.

— O.K., Stuart. Hai să ne întoarcem la Labirint acum.

Stuart s-a foit pe scaun.

— Trebuie?

— E important.

Banks a făcut un semn spre al doilea KitKat de pe masă.

— Îl vrei?

Stuart a clătinat din cap. Banks l-a luat din ambalaj și a început să mănânce. Uitase cât îi era de foame.

— Nu mă simt chiar bine când mă gândesc la asta, a spus Stuart. M-am tot gândit de când am vorbit ultima dată și știu că am auzit ce se întâmpla. Știu că aș fi putut să fac ceva să-l

opresc. Să fi făcut zgomot, să fi dărâmat un coș de gunoi. Nu știu. Dar am bătut în retragere. M-am speriat, am luat-o la fugă și din cauza asta Hayley a murit.

— N-ai cum să știi, a spus Banks. Nu te mai chinui cu gândurile astea. Mă interesează ce-ai auzit.

— Ți-am spus deja.

— Da, dar mi-ai spus și că ai auzit un fel de muzică, un cântec, ca și cum ar fi venit dintr-o mașină în trecere. Ai spus că era rap. Și suna cunoscut. Data trecută nu ți-ai amintit ce era. Ai idee acum ce-ar fi putut fi?

— Ah, da, asta. Cred că da... Știi, de când am vorbit ultima dată mi-am tot derulat în minte evenimentele, și cred că era The Streets, cu „Fit But You Know It”.

— Îl știu, a spus Banks. Ești sigur?

Chiar dacă Banks îl surprinsese spunând că știa melodia, Stuart n-a lăsat să se vadă.

— Da, a spus. Am CD-ul. Numai că nu l-am mai ascultat de ceva vreme.

— Și ești sigur că ai auzit cântecul cam tot

atunci când ai auzit și celelalte sunete?

— Da. De ce? E important?

— E posibil, a spus Banks. S-a uitat la ceas. O să întârzii la curs, i-a spus, ridicându-se. Mulțumesc pentru timpul acordat.

— Asta e tot?

— Asta e tot.

Banks și-a terminat latte-ul, a mototolit ambalajul de KitKat și l-a aruncat în scrumiera din stânga lui, gândindu-se că știa destul de bine de ce și Stuart Kinsey, și Kevin Templeton auziseră aceeași muzică în seri diferite.

La lăsarea serii, Annie se plimba pe St. Ann's Staith pe lângă estuar, pe lângă sistemele de înregistrare a mareelor de pe podul scurt care lega estul de vest. Dârele de lumină roșie și galbenă din port făceau ceața serii să strălucească diafan. Se reflectau, legănându-se încet, în canalele înguste. Bărcile de pescuit stăteau în poziții ciudate, cu catargele îndreptate spre lumina slabă, unduindu-se în bătaia ușoară a vântului. O lună fantomatică se întrezărea prin ceață. Aerul mirosea a sare și a

pești morți. Era rece și Annie se bucura că purta o haină de lână și o eșarfă în jurul gâtului.

Înainta pe lângă parapet, magazinele de vizavi erau deja închise și se vedeau luminile barurilor și ale unor cafenele care încă serveau pește și cartofi prăjiți. Mirosul de oțet și de prăjeală se amesteca cu cel din port. Un grup de rockeri goth îmbrăcați în negru și cu fețele albe fumau și vorbeau lângă adăposturi, lângă „Dracula Experience”¹³, și, chiar dacă mai era mult până la începerea sezonului, câteva cupluri de turiști se plimbau de mână și încercau să-și potolească copiii neastâmpărați. Parcul de distracții era foarte populat și Annie a fost tentată să intre să piardă niște bani, dar a rezistat.

Era agitată pentru că Les Ferris sunase după-amiază și îi spusese că expertul în păr și fibre, Famke Larsen, făcuse o probă și identificase mostrele de păr ale lui Kirsten Farrow cu firele găsite pe pătura lui Lucy Payne săptămâna trecută. Deci *ea era*. Înapoi la treabă. Riscul meritase asumat, Annie avea din nou încredere în instinctul ei de polițist. O adusese acolo unde trebuia și îl

potolise și pe superintendentul Brough pentru o vreme.

Din ceea ce-i spusese Famke, similitudinile de culoare, diametru, structură și intensitatea pigmentului erau dovezi suficiente, dar nu erau probe care să fie acceptate la tribunal. Lui Annie nu-i păsa; într-un fel, se așteptase la asta. Les Ferris îi amintise că părul nu era o probă individuală – nu se putea să faci legătura între un fir de păr și o singură persoană – dar pentru scopurile ei era mai mult decât suficient. Amândouă mostrele erau fine, aparținând unei femei de rasă albă, cu pigmentul distribuit egal și cu o secțiune transversală ușor ovală.

Un bonus neașteptat venise de pe pătura lui Lucy Payne: firul găsit nu fusese rupt, ci era cu rădăcină cu tot. Famke le explicase lui Liam și lui Les că singura problemă era cea a stadiului firului de păr, „faza telogenă”. Cu alte cuvinte, nu fusese smuls, căzuse singur, ceea ce însemna că nu mai existau celule sănătoase la rădăcină. Pe scurt, a explicat Les, n-aveau decât să își pună speranțele în ADN-ul mitocondrial, care se găsește în afara nucleului

celulelor. Chiar și așa, puteau spera să îi stabilească profilul ADN lui Kirsten Farrow, ucigașa lui Lucy Payne.

Annie a coborât pe plajă. Nu mai era nimeni în preajmă, poate din cauza frigului de martie. În timp ce mergea, se gândea la Jack Grimley. Oare căderea de pe stâncile de sus chiar l-ar fi putut omorî? Plaja nu era deosebit de stâncoasă. S-a uitat în spate la stâncile de deasupra ei. E posibil. Dar dacă ar fi zăcut în nisip o vreme, n-ar fi fost șanse să-l fi văzut cineva? Dacă îl atrăsese în acea direcție Kirsten, crezând că el e atacatorul, și-l omorâse? La poalele stâncilor erau câteva peșteri mici. Annie a intrat într-una din ele. Era întuneric beznă și mirosea a alge și a apă stătută. Nu era foarte adâncă, dar era destul cât să ascunzi un cadavru, în spatele unei pietre, mai ales noaptea, până când în cele din urmă valurile umflate l-ar fi tras în larg.

Aplecat de pe plajă și a urcat scările care duceau de la Pier Road la statuia lui Cook. A stat o clipă pe banca de-acolo și s-a gândit că în acel loc stătuseră Keith și Kirsten, acolo o sărutase și ea nu

reacționase în niciun fel. Era atât de preocupată de răzbunare încât cele lumești nu o mai atingeau? Tot undeva în apropiere, o femeie fusese văzută cu Jack Grimley și, chiar dacă nu fusese identificată ca fiind Kirsten, Annie era sigură că ea era. Oare despre ce vorbiseră? Îl vrăjise și-l adusese pe plajă, promițându-i că o să facă sex cu el, și, în schimb, îl omorâse? Oare așa îl ademenise și pe Keith McLaren în pădure?

Nu foarte departe, Annie a observat niște lumini și firma unui bar. Când s-a mai apropiat, a văzut că era The Lucky Fisherman. Curioasă, a intrat. Ușa din stânga a lăsat la vedere un bar mic și plin de fum, unde vreo cinci sau șase bărbați stăteau de vorbă, doi dintre ei fumând pipă. Deasupra ușii era un televizor mic, dar nimeni nu părea să dea prea multă atenție meciului de fotbal. Când a intrat Annie, au privit-o toți în liniște, apoi și-au văzut de discuții. Erau numai două mese, una dintre ele ocupată de o bătrână și câinele ei, așa că Annie a ieșit și a intrat din nou, de data asta pe ușa din dreapta, ajungând într-o încăpere mai mare dar aproape pustie. Se auzea muzică în surdină, vreo

doi copii erau la jocurile mecanice și patru bărbați jucau darts. Era cald, așa că Annie și-a scos haina și a comandat o halbă pe care a luat-o la o masă din colț. Nimeni n-a băgat-o în seamă.

Deci acolo se întâlneră Keith și Kirsten seara, acolo îl văzuse ea pe Jack Grimley, pe care îl bănuia a fi bărbatul care o atacase. Nu-l abordase, din câte își amintea Keith, așa că probabil se întorsese într-o altă seară și poate îl așteptase afară. Nu era greu să aduci un bărbat acolo unde voiai dacă erai tânără și drăguță. Și el voia să ajungă acolo.

Annie și-a văzut de bere în timp ce se gândea la trecut și răsfoia ultimul număr din revista *Hello* pe care îl cumpăraseră mai devreme și îl ținuse în geantă.

După câteva minute, și-a dat seama că cineva era lângă ea. S-a uitat în sus și a văzut un bărbat cu umeri lați, ras în cap și cu mustața în furculiță, pe la vreo șaiszeci de ani.

— Pot să vă ajut cu ceva? a întrebat.

— Tu ești noua polițistă?

— Da, eu sunt, detectiv Cabbot. De ce?

— Cred că ți-am văzut poza în ziar de dimineață. Ești pe urmele persoanei care a omorât-o pe femeia în scaunul cu roțile, nu?

— Da, e unul dintre cazurile mele. Annie și-a lăsat revista jos. De ce? Știți ceva ce m-ar putea ajuta?

A privit-o întrebător și Annie și-a dat seama că voia să știe dacă i se poate alătura câteva clipe. A încuviințat din cap.

— Nu. Nu știu nimic. Și din câte am auzit, aș spune că a primit ce merita. Totuși, e ceva cumplit, în scaun cu roțile, să nu te poți apăra. Eu aș spune că e opera unui laș.

— Poate, a spus Annie, luând o gură de bere.

— Dar altceva voiam să te întreb. Am auzit un zvon că poliția se interesează de o crimă mai veche, e un caz în care a fost implicat un vechi prieten.

— Da? Și care ar fi ăla?

— Jack Grimley.

— L-ați cunoscut pe Jack Grimley?

— Am fost cei mai buni prieteni. Am dreptate?

— Nu știu de unde aveți această informație, a

spus Annie, dar ne interesează cazul, da.

— Ceea ce e mai mult decât se poate spune despre polițiștii de-atunci.

— Eu nu eram aici.

A privit-o batjocoritor.

— De-atâta lucru mi-am dat și eu seama.

Annie a râs.

— Domnule...

— Kilbride.

— Domnule Kilbride, mi-ar plăcea să stau la taclale, dar trebuie să mă întorc la muncă. E ceva ce vreți să-mi spuneți?

Kilbride și-a scărpinat musca de sub buza inferioară.

— N-am fost niciodată împăcat cu explicațiile despre ce s-a întâmplat cu Jack.

— Ați vorbit cu poliția la vremea respectivă?

— Oh, da. Au vorbit cu toți prietenii lui. Îți mai aduc ceva de băut?

Annie mai avea cam o treime de halbă și nu intenționa să mai bea una.

— Nu, mulțumesc. Îmi ajunge asta.

— Cum vrei.

— Deci ce spuneți despre Jack Grimley?

— Eu am fost cel care l-a văzut cu femeia lângă statuia Căpitanului Cook.

— Sunteți sigur că era femeie?

— Oh, da. Puteam să fac face diferența. A zâmbit, încă pot. Poate că era mititică și slabă, dar era o gagică, asta e clar. Jack al nostru era un tip retras, nu era genul lui.

— Adică?

— Jack era serios când era vorba de femei. Nu putea să se uite la una care îi plăcea fără să se și îndrăgostească de ea. Obișnuiam să facem mișto de el și se înroșea ca o sfeclă.

— De fata asta n-a spus nimic?

— Nu. Mie cel puțin nu, și nimănui dintre noi. Și știu că ar fi făcut-o.

— Dar era nouă. Abia o întâlnise și începeau să se cunoască.

— Da, asta sigur. Mai fusese aici o dată, cu câteva zile înainte, cu un băiat tânăr. Am recunoscut-o. Nu neapărat după față, ci după felul în care se mișca. Și acum era din nou acolo, afară, cu Jack.

— Dar a doua oară n-a mai intrat?

— Nu, cred că l-a așteptat afară.

— Și sunteți sigur că n-a vorbit niciodată cu nimeni despre o nouă prietenă?

— Sigur.

— Ați mai văzut-o de-atunci?

— Nu. Nici pe Jack.

— Îmi pare rău pentru prietenul dumneavoastră.

— Da. Polițiștii au spus că probabil a căzut de pe stâncă, dar Jack era prea atent ca să i se întâmple una ca asta. Copilărise aici, cunoștea locul ca pe propriul buzunar.

— Tocmai am fost pe plajă, a spus Annie. Credeți că o căzătură l-ar fi omorât? Nu sunt foarte multe stânci acolo jos.

— Sunt șanse mici de supraviețuire, a spus Kilbride, dar există, unii au scăpat cu câte-un picior rupt.

— Una din teoriile vehiculate era că ar fi sărit.

— Asta e și mai ridicol. Jack avea toate motivele să vrea să trăiască. Era un tip simplu căruia îi plăceau lucrurile simple. Credea în treburile bine făcute. Ar fi fost un soț și un tată

foarte bun dacă ar fi avut ocazia. Kilbride a dat din cap. Nu, cu siguranță Jack nu și-ar fi pus singur capăt zilelor.

— Deci dumneavoastră ce credeți că s-a întâmplat?

— L-a omorât, pur și simplu.

— De ce?

— Tu și cei ca tine nu ne spuneți niciodată ce aveți în minte, deci cum aș putea să știu? Poate că nu avea nevoie de motive. Poate era un criminal în serie. Dar ea l-a omorât, asta e clar. Jack al nostru s-ar fi dus peste lume după o femeie tânără și drăguță. O fi fost ca plastilina în mâinile ei. Săracul de el, probabil era gata îndrăgostit de ea când l-a omorât. Bărbatul s-a ridicat. Oricum, nu vreau să te deranjez, drăguță. Dar te-am recunoscut și m-am gândit să-ți spun că dacă într-adevăr investighezi cazul lui Jack Grimley, oricare ar fi motivul pentru care faci asta, poți să mă crezi pe cuvânt – cineva l-a omorât.

Annie și-a terminat berea.

— Mulțumesc, domnule Kilbride, a spus. Am să țin minte.

— Și, fătucă?

— Da, a spus Annie, mult mai flatată de acest cuvânt decât de toate atențiile lui Eric la un loc.

— Pari să fii o tipă hotărâtă. Când afli ce s-a întâmplat, treci pe-aici și dă-ne și nouă de veste, bine? Sunt aici aproape în fiecare seară.

— Da, a spus Annie, strângându-i mâna. Da, promit că o să fac asta.

Când s-a întors în camera ei, și-a notat să-i anunțe și pe Kilbride și pe Keith McLaren care sunt rezultatele investigației.

•

Sophia îl aștepta deja pe Banks la noul wine bar deschis în piață. Banks și-a cerut scuze pentru întârzierea de cinci minute și s-a așezat vizavi de ea. Era mai liniște și mult mai puțin fum decât în puburi, iar decorul era mult mai intim, mesele negre și rotunde străluceau și pe fiecare era un vas cu petale de flori și lumânări, scaunele aveau finisaje de crom, iar pe pereți erau oglinzi și afișe spaniole colorate, totul foarte contemporan. Locul se deschisese de vreo lună, dar Banks nu-i călcase pragul până atunci. Fusese ideea Sophiei. Nu știa

când mai fusese ea acolo și cu cine. Muzica era un jazz plăcut, Banks a recunoscut-o pe Madelaine Peyroux cântând piesa lui Dylan „You're Gonna Make Me Lonesome When You Go”. Era un sentiment pe care îl putea împărtăși cu ușurință, pentru că a doua zi Sophia urma să se întoarcă la Londra și Banks nu avea nici cea mai vagă idee când și dacă o va revedea.

— A fost o zi lungă? a întrebat ea după ce Banks s-a așezat.

— Am avut și altele mai bune, a spus Banks, masându-și tâmplele și gândindu-se la autopsia lui Templeton și la discuția avută cu părinții lui. Tu?

— Am alergat de dimineață și după-amiază am muncit un pic.

— Muncit?

— Da. Am în curând o serie de cinci emisiuni despre istoria Premiului Booker, așa că trebuie să citesc toți câștigătorii. Mă rog, marea majoritate. Adică, cine își amintește de Percy Howard Newby sau de James Gordon Farrell? Și-a dus mâna la gură. Plictisitor. Vrei să mănânci?

— Au burgeri și cartofi prăjiți?

Sophia a râs.

— Un bărbat de mare rafinament culinar, se vede. Nu, nu au, dar e posibil să primim brie la cuptor și baghete cu usturoi dacă îi rog frumos. Patronul e un vechi prieten de-ai tatei.

— Atunci o să mă mulțumesc cu asta, a spus Banks. Sunt șanse să primim ceva de băut?

— Dar cât ești de nerăbdător. Probabil chiar ai avut o zi proastă.

Sophia a reușit să-i atragă atenția chelneriței și a comandat pentru Banks un pahar de vin de Rioja. După ce Banks și-a primit băutura, Sophia și-a ridicat paharul ca să țină un toast:

— Pentru idei geniale în miez de noapte.

Banks a zâmbit și au ciocnit.

— Ți-am adus un cadou, a spus Sophia, întinzându-i un pachet cu o formă destul de familiară.

— Da?

— Poți să-l deschizi acum.

Banks a desfăcut ambalajul și a găsit un CD, *Burning Dorothy* cu Thea Gilmore.

— Mulțumesc, a spus. Îmi pusesem în gând să-l

cumpăr.

— Acum nu mai trebuie să faci asta.

Simțea deja că se relaxează, că stresul de peste zi se împrăștie, că imaginile înspăimântătoare ale suferinței umane se retrag undeva în fundal. Barul era o alegere foarte bună, trebuia să recunoască asta. Era plin de cupluri care vorbeau încet și discret, iar muzica era în același stil. Sophia vorbea despre munca ei, iar Banks a uitat de a lui. Au discutat în trecut și despre politică, au descoperit că amândoi îi urau pe Bush, Blair și războiul din Irak, apoi au trecut la Grecia, pe care Banks o iubea iar Sophia o cunoștea bine. Au stabilit că Delfi era cel mai minunat loc de pe lume.

Când au primit pâinea cu usturoi și brie la cuptor, erau deja la al doilea pahar de vin și în bar nu mai rămăseseră decât ei și angajații. Au continuat să vorbească despre muzică, filme, vinuri și familie. Sophia era îndrăgostită de anii șaizeci și de imitatorii lor contemporani, îi plăceau filmele lui Kurasawa, Bergman și Truffaut, bea Amarone când își permitea și avea o familie

foarte mare dar unită. Îi plăcea slujba pe care o avea pentru că îi lăsa foarte mult timp liber și, dacă aranja lucrurile cum trebuie, îi plăcea să și-l petreacă în Grecia cu familia din partea mamei.

Banks era mai mult decât fericit să-și bea vinul, să asculte vocea Sophiei și să-i privească chipul expresiv și ochii negri. Entuziasm preț de o clipă, urmat de o senzație de melancolie. Uneori îi privea buzele și își amintea sărutul, senzația pe care o trăise, deși niciunul dintre ei nu adusesese vorba despre asta. Îi remarcase umerii goi și formele voluptuoase întrezărite numai prin partea din față a bluzei, care-l excitau fără să-și dea seama. Totul părea atât de natural și de firesc încât nu-i venea să creadă că o cunoștea pe această femeie de numai trei zile – *cunoștea* era o exagerare grosolană. Practic tot nu știa nimic despre ea.

Seara se apropia de sfârșit, vinul era pe terminate. Corinne Bailey Rae, fata din Leeds, cânta „Till It Happens to You”. Sophia insistase să plătească și dispăruse câteva momente la toaletă. Banks a privit imaginile de pe pereți și a lăsat

muzica să-l învăluie. Sophia s-a întors și s-a așezat din nou, cu mâinile sprijinite pe masă. Banks s-a întins și a luat-o de mână. Avea pielea caldă și moale. A simțit o ușoară presiune când mâna ei a acceptat atingerea lui. Au stat așa în liniște o vreme, privindu-se.

— Vino cu mine, i-a spus Banks în cele din urmă.

Sophia n-a spus nimic, dar ochii vorbeau pentru ea. S-au ridicat în același timp și au plecat.

16.

— Ești foarte sprinten, detectiv Banks, a spus inspectorul-șef Gervaise când Banks i-a bătut la ușă și a intrat în birou marți dimineața, destul de târziu. Ce e? Ai făcut vreo descoperire?

— Se poate spune și așa, a răspuns Banks.

— Închide ușa, a spus Gervaise.

— Vreau să vă arăt ceva înainte. Puteți veni cu mine?

Gervaise a mijit ochii.

— Sper să merite. Tocmai mă așezasem să mă uit peste cifrele de luna trecută.

— Am primit un telefon de la tehnic de dimineață, a spus Banks în timp ce coborau scările spre camera unde erau vizionate probele. I-am rugat să curețe niște înregistrări.

— Din cazul Hayley Daniels?

— Da.

Banks i-a deschis ușa. Camera era în semiobscuritate și Jess Munro de la tehnic îi aștepta deja. Gervaise s-a așezat și și-a netezit

fusta.

— Mi-ai trezit interesul. Să rulăm filmul.

— Doamnă, tehnic vorbind, nu rulează, a explicat Munro. Deși cred că...

— Of, dă-i drumul odată, a spus Gervaise.

Munro a butonat ceva și imediat au apărut imaginile cu Hayley și prietenii ei părăsind The Fountain și așteptând în piață.

— Aici e, a spus Banks, arătând dâra de lumină.

— Da? a spus Gervaise.

— Știți, doamnă, a spus Munro, domnul Banks ne-a rugat să încercăm să scăpăm de raza albă de lumină.

— Înțeleg de ce, a spus Gervaise. Îmi amintește de ultima dată când m-am uitat la *Casablanca*.

Munro a privit-o admirativ.

— Unul din preferatele mele, doamnă.

Gervaise l-a recompensat c-un zâmbet.

— Atunci să trecem mai departe.

— Am încercat să corectez problema, numai că mi-am dat seama că de fapt nu era o problemă, ci parte din imaginea înregistrată.

— Parte din imagine? Gervaise l-a privit pe

Banks. Despre ce vorbește?

— Dacă vă uitați cu atenție, a spus Banks, o să vedeți că e de fapt o lumină care licărește, din cauza intensității și a calității înregistrării. Dar numai în aparență e o problemă de imagine.

— Și atunci ce e?

Banks a privit spre Munro.

— E o rază de lumină care vine printr-o ușă întredeschisă, a spus tehnicianul.

— Adică?

— Adică, a intervenit Banks, ușa de la The Fountain era încă deschisă atunci când Hayley și prietenii ei stăteau în față și discutau ce să facă mai departe și, mai ales, atunci când Hayley a anunțat că se duce în Labirint să...

— Să se pișe, a spus Gervaise. Da, știu. Și?

— Jamie Murdoch ne-a spus că a închis ușa de îndată ce au plecat și că nu avea idee unde se ducea Hayley mai departe, dar asta – Banks a arătat spre ecran – asta ne demonstrează că asculta, poate se și uita la ce se întâmpla afară. Jamie Murdoch ne-a mințit. Știa foarte bine unde se ducea Hayley Daniels și că se ducea acolo

singură.

— Tot nu văd unde ajungem cu asta, a spus Gervaise. Din pub nu se poate intra în Labirint fără a fi în vizorul camerelor, iar Jamie Murdoch nu apare pe nicăieri.

— Știu, a spus Banks, dar asta mi-a dat de gândit.

Munro a oprit televizorul și a aprins luminile.

— Mai aveți nevoie de mine? a întrebat.

— Nu, a spus Banks. Mulțumesc mult, Jess, ai fost de mare ajutor.

Munro a roșit, s-a înclinat în fața lui Gervaise și a plecat.

— Țsta e începutul unei frumoase prietenii, a murmurat Gervaise în urma lui și a văzut cum i se mișcau umerii de răs. Deci, detectiv Banks, ce voiai să spui?

— O teorie peste care aș vrea să trecem împreună.

Gervaise s-a foit pe scaun.

— Sunt numai urechi.

— După cum am spus, Jamie Murdoch ne-a spus că imediat după ce au plecat ultimii clienți –

Hayley și prietenii ei – a încuiat și s-a apucat să curețe toaletele vandalizate.

— Poate că a avut nevoie de câteva secunde ca să închidă ușile, dar asta nu înseamnă nimic.

— E mai bine de un minut, a spus Banks. E destul de mult. Și tot în acel interval Hayley anunță ce intenții are și pleacă, în timp ce restul, după ce încearcă s-o convingă că-i o idee proastă, pornesc spre Bar None. Știm că Stuart Kinsey s-a furișat prin spate și, cel mai probabil, a auzit atacul.

— Și ce vrei să spui? Sau sunt eu grea de cap?

— Nu, doamnă. Și mie mi-a luat o vreme să-mi dau seama.

— Ah, acum mă simt mult mai bine. Deci? Tot nu văd cum ar fi putut Jamie Murdoch să intre în Labirint fără să fie văzut, să o fi violat și ucis pe Hayley Daniels și apoi să se fi întors ca să-și curețe toaletele.

— Nici eu n-am înțeles asta la început, a spus Banks, până mi-am dat seama că nimeni nu a percheziționat cum trebuie barul, care e un fel de minilabirint. Are tot felul de camere, poduri, tot ce vreți, și e într-o clădire veche de secol XVIII.

Dacă ne gândim mai bine, e foarte posibil să mai existe și o altă ieșire.

— Un pasaj secret? Acum glumești, sper?

— N-ar fi prima dată în colțul ăsta de lume, a spus Banks. Un pasaj prin care să poți ieși repede atunci când ai musafiri nechemăți?

— În regulă. Știu și eu istorie. Poate ai dreptate.

— Și asta m-a făcut să mă gândesc la altceva.

Gervaise a ridicat o sprânceană.

— Dar, te rog, spune.

— Când Winsome a vorbit cu Jill Sutherland, fata care lucrează la The Fountain, Jill i-a spus că unul dintre motivele pentru care nu-i plăcea să lucreze acolo era că Jamie Murdoch făcea contrabandă cu țigări și cu alcool, și chiar a încercat să o pună și pe ea să-i aducă marfă când pleca în străinătate.

— Toată lumea face asta, a spus Gervaise. Știu că e o infracțiune, dar să încerci să oprești contrabanda e ca și cum ai vrea să oprești potopul cu mâna goală.

— Nu asta e ideea, a spus Banks. Ideea e că atunci când Kev Templeton a aruncat o privire prin

bar, nu a găsit nimic. Nici Winsome și nici eu.

— Din nimic nu scoți nimic. N-a spus cineva asta?

— Shakespeare, doamnă.

— Ești dat dracu'.

— A fost doar o presupunere. În general, dacă spui Shakespeare la fiecare citat, ai 49% șanse să nimerești.

— Și restul de 51%?

— 49% Biblia și restul... habar n-am. Probabil Oscar Wilde în majoritatea cazurilor.

— Interesantă teoria. Zi mai departe.

— Întâi am crezut că toată atenția de care se bucura din partea poliției l-a făcut pe Jamie să scape de marfă sau s-o mute undeva, dar apoi mi-am dat seama că dacă ar fi avut o ascunzătoare bună, atunci ar fi fost acolo de la bun început, și dacă nu era...

— În niciunul din locurile unde a căutat Templeton, atunci trebuie să fie ascunsă undeva. Un fel de depozit, ceva de genul?

— Exact, a spus Banks. Care ar putea duce la Labirint.

— E foarte multă speculație la mijloc, a spus Gervaise. Nu sunt sigură că-mi place.

— Dar putem verifica, nu? a spus Banks. Dacă-mi puteți aranja un mandat de percheziție, întâi pentru casa lui Murdoch, ca să ne asigurăm că nu ascunde nimic acolo, și al doilea pentru The Fountain, pereți, podele, tot tacâmul, și l-am prins.

— Nu sunt sigură că avem destule dovezi pentru un astfel de mandat.

— Dar putem să încercăm, nu?

Gervaise s-a ridicat.

— Putem să încercăm.

— Am mai făcut niște verificări de dimineață și mai am un test pe care aș vrea să-l fac înainte, cu ajutorul dumneavoastră. Cine știe, poate chiar o să aducă niște dovezi în plus.

— În acest moment, și-o pană ar face balanța să se încline, a spus Gervaise. Dar spune-mi, oricum.

•

— Maggie Forrest a trecut prin iad, i-a spus Annie lui Ginger în timp ce lua prânzul într-un pub din Flowergate. E normal s-o fi afectat.

— Asta se-ntâmplă când te împrietenești cu

niște criminali, a spus Ginger, văzându-și de cartofii prăjiți. Dar dacă Liam confirmă potrivirea firelor de păr, atunci dispare din peisaj, nu?

— Nu neapărat. Poate ar trebui să rămânem cu ochii-n patru, a spus Annie. În plus, au existat niște dubii cu privire la crimele și abuzurile sexuale ale lui Lucy Payne.

— Doar nu încercați să spuneți că n-a fost ea, nu?

Annie a luat o furculiță plină de salată și și-a împins farfuria deoparte.

— N-am crezut niciodată că ea a omorât toate victimele, a spus, dar a participat de bunăvoie la torturarea lor. Terence Payne le-a omorât, cel puțin asta ne-au indicat dovezile. Dar ea l-a ajutat să le răpească. După mine, amândoi sunt vinovați pentru tot.

— Oamenii se feresc mai puțin de o femeie sau de un cuplu care îi abordează.

— E adevărat, a spus Annie. Suntem numai lapte și miere.

Ginger s-a strâmbat și și-a șters berea de pe buza de sus. Barul era plin, majoritatea meselor

erau ocupate de oamenii de pe la birourile din jur, ieșiți în pauza de prânz.

— Oricum, aveți dreptate că trebuie să fim cu ochii-n patru. Chestia cu părul nu e concludentă. Și numai pentru că l-am găsit pe pătură și pentru că s-ar putea potrivi cu cel al lui Kirsten Farrow, nu înseamnă că Maggie Forrest n-a ucis-o pe Lucy Payne, nu?

— Așa e, a spus Annie. Maggie Forrest nu are un alibi, asta în primul rând.

— Poate ar trebui să vorbim cu psihiatrul ei?

— N-o să ne spună nimic, a zis Annie. Sunt chiar mai răi decât preoții și avocații. Dar presupun c-am putea încerca. Mai vreau să vorbesc și cu psihiatrul lui Kirsten Farrow. Cel care a hipnotizat-o. Am numele din arhivă: Laura Henderson. O să încerc să văd dacă pot da de ea la telefon astăzi după-amiază. Dar cum rămâne cu Templeton? Ce caută el în toată povestea?

— Amicul dumneavoastră?

— Nu eram amici și era un polițist prost, dacă e să spun adevărul. Oricum, bietul de el, ce sfârșit.

— Măcar a fost rapid.

— Presupun că da, a spus Annie.

A simțit cum o-ncearcă o oarecare tristețe cu gândul la Templeton, cu costumele lui elegante, părul dat cu gel și convingerea că era darul făcut de Dumnezeu femeilor. Săracul de el era mort după Winsome de când o văzuse prima dată, iar ea nu-i dăduse nicio șansă. Nu c-ar fi trebuit; nici Annie n-ar fi făcut-o, chiar dacă i-ar fi făcut avansuri. Dar și așa, uneori era de-a dreptul dureros să-l vezi suferind în asemenea hal. Annie ar fi putut pune pariu că în unele nopți abia dacă putea merge spre casă.

— Ce-i așa amuzant? a întrebat Ginger.

— Nimic, mă gândeam la Kev, atâta tot. Amintiri. Astă-seară îi organizează un priveghi la Queen's Arms.

— Vă duceți?

— Poate.

— Când se termină, numai cu asta rămânem. Cu amintirile.

— E un gând al naibii de deprimant, a spus Annie. Ce-avem până acum? Ne-am mai apropiat în vreun fel?

Ginger și-a mâncat ultimii cartofi și a clătinat din cap, cu gura plină. Apoi s-a bătut pe piept și a luat o gură de bere. Soarele a ieșit dintre nori pentru o clipă, strălucind prin ferestrele cu vitralii.

— Absolut deloc, a spus. Dar în continuare nu mi place nici de Julia Ford și nici de cealaltă, cea pe care am întâlnit-o prima.

— Constance Wells?

— Ea e. O altă ticăloasă mică și afurisită.

— Haide, Ginger, ai grijă cu ghearele.

— Păi...

— Deci niciuna nu recunoaște c-ar fi dezvăluit cuiva adevărata identitate a lui Karen Drew?

— Bineînțeles că nu. Își țin buzele lipite la fel de strâns ca un scoțian sfincterul, dacă-mi permiteți să mă exprim așa.

— Avem ceva interesant din verificări?

— Deocamdată nu. Chestiile obișnuite. Constance Wells a fost membră a Societății Marxiste când era studentă. Pun pariu că n-ar vrea să se audă de-așa ceva în firmă.

Annie a zâmbit.

— N-ai face una ca asta, nu?

Ginger a zâmbit răutăcioasă.

— S-ar putea. Nu se știe niciodată. Și-a terminat berea. Mă bucur că nu avea calorii.

— Altceva? Poate budincă?

Ginger și-a trecut mâna peste stomac.

— Nu, eu am terminat, șefa. Există un lucru care mi s-a părut interesant în timp ce făceam săpături. Nu știu cât e de relevant, dar e interesant.

— Da? a spus Annie. Ce anume?

— Ei bine, Julia Ford a început târziu. S-a dus la universitate abia după ce împlinise douăzeci de ani.

— Așa, și?

— Majoritatea oamenilor fac asta imediat după liceu. Drept, medicină, ce vreți. Ideea e să termini cu educația cât mai repede și să începi să câștigi bani ca să scapi de creditele studentești.

— O.K., a spus Annie, are sens. Cred că pe vremea aia erau totuși burse, nu credite. Dar ideea e interesantă. Dacă există vreo șansă ca Maggie Forrest să fie de fapt Kirsten Farrow, atunci și Julia Ford e posibil să fie, nu?

Ginger părea surprinsă.

— Nu acolo voiam să ajung.

— Stai puțin, a continuat Annie. E posibil, nu? Vârsta e potrivită, e suficient de subțire, și cu părul ascuns sub o pălărie, cu haine mai puțin elegante și fără machiaj... *ar putea* fi ea, nu?

— Julia Ford? La naiba! Doar ea a *apărat-o* pe Lucy Payne.

— Dar tot ea era cea care-i cunoștea identitatea și știa unde e. O.K., poate avem o problemă cu motivul pentru care ar fi făcut-o, pare să fie un conflict la mijloc. Dar poate că există un motiv. Ceva ce noi încă nu știm.

— Presupun c-ar putea fi o teorie bună, a spus Ginger. Vreți să mai sap prin trecutul ei?

Annie a încuviințat din cap.

— Da. Vezi dacă poți să afli unde era între 1985, anul când Kirsten a început facultatea, și 1991 sau 1992, când a fost văzută ultima dată. Dar ai grijă.

— Și alibiurile?

— O să fie complicat să faci asta fără știrea ei, dar dacă poți afla unde era când Lucy și Templeton au fost uciși, asta ar fi de mare ajutor.

— O să văd ce pot face. Dar eu voiam să vă spun...

— Da?

— Că Julia Ford mai are o licență înainte de cea în drept. Nu Literatură engleză. Psihologie. În Liverpool.

— Tot n-o exclude din peisaj. Și dreptul?

— Bristol.

— Kirsten Farrow era din Bath. Foarte aproape.

— Doamna Ford a noastră a locuit cu cineva în chirie în primii doi ani.

— Așa fac studenții de obicei.

— Întâmplarea a făcut că am luat legătura cu o tânără foarte vorbăreață și săritoare de la administrația căminelor, care avea toate documentele, inclusiv cele mai vechi. În tot cazul, Julia Ford a locuit cu Elizabeth Wallace, care la vremea aia studia medicina. S-ar putea să greșesc, dar Elizabeth Wallace nu e cumva patologul din Vest?

— Ba da, așa e, a spus Annie. Dr. Elizabeth Wallace.

— Așa ca idee, atâta tot, a spus Ginger. Erau

prietene. Și...

— Și ce?

— Am mai făcut niște cercetări, amândouă locuiesc în Harrogate acum.

— E un oraș mare.

— Amândouă sunt membre ale aceleiași club de golf.

— Femei de carieră, are logică. Dar ai dreptate, Ginger, e interesant. Crezi că Julia Ford ar fi putut să-i spună lui dr. Wallace...?

— Și dr. Wallace a lăsat informația să se scurgă mai departe? E posibil, nu? Adică, dacă Julia Ford e cea pe care o căutăm.

— Sunt curioasă dacă dr. Wallace ne poate spune ceva?

— E puțin probabil să-i scape ceva, întocmai ca Juliei Ford. Adică, *doctorii* sunt chiar mai rău decât *avocații*. Asta dacă e ceva ce să scape.

— Poate că nu, a spus Annie, dar când ne întoarcem la secție, continuă să cauți informații despre trecutul Juliei Ford. Discret, firește. Ia legătura cu prietena ta din Bristol și vezi dacă poate să mai vină cu niște nume. Alte persoane cu

care să fi locuit, foști membri ai aceluiași societăți, lucruri de genul ăsta. Și poate că eu ar trebui să am o discuție cu dr. Wallace, să văd dacă pot să aflu ceva. Am văzut-o de vreo două ori, pare O.K.

— La ce vă gândiți?

Annie și-a luat servieta și s-a ridicat. Au ieșit pe Flowergate și s-au amestecat în mulțime.

— Știi cum se întâmplă, câteva băuturi pe terenul de golf – și vremea a fost numai bună în ultimele săptămâni – și limba se dezleagă. „Ghici cine e clienta noastră și ce-am făcut cu ea”, întreabă Julia. „Cine?”, spune dr. Wallace. Și tot așa.

— Discuții ca între fete?

— Ceva de genul ăsta. Dr. Wallace duce și ea vorba mai departe, pe la vreun vechi prieten de la universitate. Cine știe? Cum se numea psihiatrul lui Maggie Forrest?

— Simms. Dr. Susan Simms.

— Unde-a terminat?

— Nu știu.

— Află. A făcut vreodată psihiatrie

criminalistică?

— O să verific.

— Bine. Asta ar putea s-o lege de Julia Ford și la tribunal. E posibil să fi fost nevoită să depună mărturie în vreun caz în care Julia era avocat, la un moment dat. Dr. Simms are deja o legătură cu Maggie Forrest. Atât de multe posibilități.

— Așa e, a spus Ginger.

— Nu știu unde ajungem cu toate astea, a spus Annie, dar e posibil să iasă ceva de-aici. Și-a scos mobilul. Ar trebui să-i spun și lui Alan.

— Dacă așa credeți.

— Și, Ginger?

— Da, șefa?

— Ai mare grijă. Nu numai că adulmecăm oamenii preferați ai inspectorului-șef – avocați și doctori – dar undeva acolo e un criminal care e încă liber și ultimul lucru pe care vrei să-l faci e să-l calci pe coadă și să-l deranjezi fără să știi că ai făcut asta.

•

După-amiaza târziu, Banks se îndrepta dinspre secție spre The Fountain, rumegând informația pe

care o promise la telefon de la Annie. Julia Ford și Elizabeth Wallace, foste colege de apartament și parteneri de golf. Avea sens. Dacă se cunoșteau din facultate și dacă erau amândouă femeile de carieră, singure, și locuiau în Harrogate, era foarte probabil să fie prietene și membre ale aceluiași club de golf. Conexiunea cu Maggie Forrest era cea care îl interesa. Din ceea ce-i spusese Annie, lucra cu Constance Wells de la firma Juliei Ford, care se ocupa de aspectele legale ale activității ei, și o cunoștea și pe Julia Ford, deci era posibil să fi auzit ceva despre Karen Drew pe când se afla la biroul lor, sau poate văzuse vreun document relevant. Julia Ford fusese avocata lui Lucy Payne, iar Maggie fusese marioneta ei. Totul o luase razna, evident. Dar *există* o legătură.

Apoi erau firele de păr. Annie îi spusese că expertul lor, Famke Larsen, comparase firele lui Kirsten Farrow, găsite în casa lui Greg Eastcote în 1989, cu cele de pe pătura lui Lucy Payne și se potriveau. Nu era concludent, desigur, dar era suficient cât să le confirme bănuiala că Kirsten reapăruse în peisaj și era implicată în uciderea lui

Lucy. Identitatea ei rămânea însă un mister. Annie îi mai spusese că proba de ADN mitocondrial prelevată din firul de păr putea să-i ajute să identifice criminalul. Asta avea să dureze câteva zile pe puțin și aveau nevoie de mostre de la toți suspecții. Totuși, era un progres clar.

Deocamdată însă trebuia să se concentreze asupra cazului Hayley Daniels. Era aproape, simțea asta.

— Bună, Jamie, a spus Banks când a intrat și s-a așezat la bar. Jill.

Jill Sutherland i-a zâmbit, Jamie nu. Un adolescent într-o haină lungă, ocupat cu jocurile mecanice, l-a privit și s-a întors imediat la ale lui. Banks l-a recunoscut, era un puști minor de la școală, dar asta nu-l interesa astăzi. Poate că dacă-și amintea, putea să-l sune pe director mai târziu. Se înțelegea bine cu Norman Lapkin și mai ieșeau să bea ceva din când în când. Norman înțelegea problemele tineretului năbădăios.

— Ce mai e de data asta? a întrebat Murdoch. Nu puteți să-mi dați pace nicio clipă? Am un bar pe mână.

— N-am să-ți stau în drum, a spus Banks. De fapt, chiar am să-ți sporesc profitul. Aș vrea o halbă de Black Sheep, dacă nu te deranjează.

Jamie i-a aruncat o privire lui Jill, care a luat un pahar și a început să toarne.

— Cum merg afacerile? a întrebat Banks.

— Ca naiba, a răspuns Jamie. Mai ales de week-end-ul trecut.

— Da, al naibii Kev Templeton, să și-o caute cu lumânarea și să se aleagă cu gâtul tăiat aici după colț, nu? Adică, o crimă poate să fie un lucru bun, atrage curioșii, dar două...?

Murdoch s-a albit.

— Nu asta am vrut să spun, știi bine. Îmi pui cuvinte în gură. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu domnul Templeton, chiar îmi pare. Era un polițist bun.

— Să nu mergem atât de departe, Jamie. În plus, n-are nicio legătură cu tine, nu?

— Bineînțeles că nu.

Jill a zâmbit când Banks i-a întins o bancnotă de cinci lire și i-a spus să păstreze restul, să-și ia ceva de băut. Jamie s-a întors să-și studieze

registrele și meniul, iar Jill la curățat pahare. Păreau să fie deja curate.

Din boxe se auzea Dusty Springfield, „I Only Want to Be With You”. Banks s-a gândit la Sophia și s-a întrebat în ce direcție ar putea merge lucrurile cu ea. Ascultaseră CD-ul cu Thea Gilmore în acea dimineață și Banks înțelesese în cele din urmă ceea ce spusese Sophia despre cântecul cam obraznic. Versurile spuneau ceva de genul: mă poți lua acasă și întinde pe patul tău, numai nu-mi spune „dulceață”. Banks nu-i spusese Sophiei „dulceață”. De-ar fi putut să lase totul baltă și să fugă undeva cu ea, așa cum simțea că ar face. Acum ea era înapoi în Londra, la viața ei reală, la prieteni, muncă și un program social amețitor. Poate c-avea să-l uite, să considere că fusese o nebunie care nu avea niciun viitor și care era mai bine să fie dată uitării. Poate că așa și fusese. Dar de ce nu putea să-și ia gândul de la ea și de ce era dintr-odată atât de gelos pe oricine era mai liber și mai tânăr decât el?

S-a uitat prin pub. Erau numai vreo cinci sau șase oameni, dar numărul lor urma să crească, și

repede, pentru că se apropia ora la care birourile închideau. Jamie Murdoch avusese dreptate. În Eastvale plutea o atmosferă sumbră de când cu uciderea lui Templeton, și n-avea să se risipească înainte de găsirea criminalului. Iar dacă Banks nu făcea asta curând, aveau să sosească tot felul de experți din toată țara care să preia cazul, așa cum se întâmpla pe vremuri cu Scotland Yard. Presa era foarte slobodă la gură; acum condamnau incompetența poliției, acum erau pe urmele unui ucigaș de polițiști.

Banks și-a sorbit berea. Dusty le-a făcut loc celor de la The Shadows, „Theme for Young Lovers”, altă lovitură sub centură. Pe melodia asta furase Banks primul sărut de la Anita Longbottom într-o frumoasă după-amiază de duminică, primăvara, fără să aibă voie însă să-i atingă și sânii.

— Poți să dai un pic mai încet, Jill? Abia dacă-mi aud propriile gânduri.

Jill a dat mai încet și nimeni n-a comentat. Banks s-a întrebat dacă-i va lipsi cuiva, dar și-a dat seama că pentru unii liniștea era deranjantă. Își

bea berea mai departe, gândindu-se că nici dacă ar intra inspectorul-șef Gervaise n-ar da de bucluc. Acceptase sugestia lui, ba chiar conveniseră că trebuia să pară cât mai natural posibil. Era cam singurul lucru bun rezultat din uciderea lui Templeton, cu excepția faptului că Banks fusese nevoit să-și amâne încă o dată programările la doctor și la dentist.

— Pari agitat, Jamie, a spus Banks. Te preocupă ceva?

— Conștiința mea e curată, a spus Jamie.

— Sigur? Sigur n-ai o cameră plină cu brandy spaniol și țigări franțuzești pe undeva pe-aici? Acum o clipă mi s-a părut că miros Gauloises.

— Foarte nostim. Glumești, nu?

— Absolut deloc.

— Nu, nu am.

Jamie a privit spre Jill, care și-a făcut din nou de lucru cu paharele.

— Mai e ceva care mă deranjează, a continuat Banks. Avem un martor care susține că a auzit muzică în Labirint cam la aceeași oră la care a fost omorâtă Hayley Daniels.

— Ai mai spus asta. Eu n-am auzit nimic.

— Nu eram siguri de unde venea, a spus Banks.

O mașină în trecere, o ușă care s-a deschis și s-a închis imediat, ceva de genul.

— Îmi pare rău, nu te pot ajuta.

— Apoi mi-a venit o idee.

— Da?

— Da, a spus Banks. Martorul și-a amintit că melodia era „Fit But You Know It” a celor de la The Streets, și am căutat-o pe net și se poate cumpăra.

— Îmi imaginez că da, a spus Murdoch.

— Ca sonerie pentru telefon.

Murdoch n-a avut replică pentru asta și, înainte ca Banks să mai poată spune ceva, s-a auzit „Fit But You Know It” venind din buzunarul de la piept al barmanului. Gervaise sunase la numărul pe care îl obținuseră de la operatorul de telefonie mobilă, întocmai după cum stabiliseră.

Lui Murdoch i-a dispărut culoarea din obraji, l-a privit pe Banks și a sărit peste bar, luând-o la goană spre piață.

Banks a fugit după el.

— Jamie, nu fi prost! a strigat în timp ce Jamie a împrăștiat un grup de turiști seniori care se dădeau jos dintr-un autobuz lângă cruce. N-ai cum să scapi!

Dar Jamie fugea prin piață. Ofițerii care stăteau în fața secției, tocmai în ideea că un astfel de scenariu era posibil, au intervenit și când Jamie a văzut că ieșirea de urgență i se blochează, a schimbat direcția și a cotit spre Centrul Swainsdale. De cum a ajuns, s-a urcat în lift, cu Banks pe urmele lui, respirând din greu, și a alergat spre magazinele de la primul nivel.

Femeile și-au înșfăcat copiii și au început să strige când au văzut haosul creat în jur. Banks și-a dat seama că în spatele lui sunt doi ofițeri în uniformă și din stânga lui venea în cea mai mare viteză Winsome. Era o priveliște superbă – capul dat pe spate, brațele ca niște pistoane și picioarele lungi și puternice, ca de atlet.

Murdoch a dispărut în departamentul de mâncare de la Marks and Spencer, răsturnând coșurile oamenilor. O sticlă de vin s-a făcut zob, împrôșcând roșu în toate direcțiile. Cineva a țipat

și Murdoch aproape s-a împiedicat de un copil care a început să plângă, dar și-a revenit și a alergat spre departamentul cu haine pentru bărbați.

Banks n-avea nicio șansă să-l prindă. Nu mai era deloc în formă și niciodată nu fusese un bun alergător. Winsome, pe de altă parte, alerga la maraton și se mișca plină de grație în spatele lui, ajungându-l din urmă. Murdoch a privit în spate și a văzut-o cât era de aproape, apoi a dărmănat o bătrânică și și-a continuat drumul spre ieșire.

Lui Banks nu i-a venit să-și creadă ochilor. Murdoch era la un metru și jumătate, poate doi în fața lui Winsome, care, dintr-odată, a făcut un salt în aer, l-a prins de coapse cu mâinile ei puternice și lungi și l-a trântit la podea. Câteva clipe mai târziu, Banks era lângă ei cu mâinile pe genunchi, trăgându-și răsuflarea, în timp ce Winsome era cu genunchiul în spatele lui Murdoch și-și făcea numărul inspirat de Christie Love, spunând „Dulceață, ești arestat” și recitându-i drepturile întocmai ca un polițist american.

— Ai dreptul să nu spui nimic...

Banks n-a putut să-și stăpânească un zâmbet,

chiar dacă-l durea pieptul. Procedura nu era deloc una oficială și *Get Christie Love!* fusese pe ecrane cu mult înainte ca Winsome să se fi născut, nu?

— E-n regulă, Winsome, i-a spus gâfâind. Bine lucrat. Culege-l de pe jos și pune-i cătușele. O să ne ocupăm de el la secție.

17.

Banks, Winsome și Jamie Murdoch erau în camera mohorâtă unde se desfășurau interogatoriile, Murdoch în salopeta portocalie primită de la poliție, curățindu-și mizeria de sub unghii. Avocatul din oficiu, Olivia Melchior, stătea în colț. Discutase deja cu Jamie și-i explicase care era situația, îl sfătuisese să răspundă simplu și sincer, în afara cazului în care risca să se incrimineze sau să-i fie încălcate drepturile – lucru pe care ea avea să-l urmărească. Banks a pornit reportofonul și camera și a făcut introducerea cu detaliile despre timp, dată și cei prezenți, i-a explicat lui Jamie dezavantajele de a nu spune acum lucruri pe care mai târziu ar putea să le invoce în apărarea sa la tribunal. Jamie continua să-și studieze unghiile.

— În regulă, a spus Banks, de ce-ai fugit, Jamie?

— Pentru că urma să mă puneți sub acuzare, nu?

— Ce vrei să spui?

— Pentru contrabandă. Țigările și alcoolul. Știam ce-o să mi se întâmple. Am auzit povești asemănătoare.

— N-are nicio legătură cu contrabanda, Jamie.

— Nu?

— Nu.

— Atunci cu ce?

— Cu violarea și uciderea lui Hayley Daniels. Murdoch și-a privit unghiile.

— V-am spus deja, nu știu nimic despre asta.

— Haide, Jamie, erai chiar după colț.

— Pereții sunt groși. Nu se aude mai nimic dinăuntru.

— Dar dacă ușa e deschisă, atunci se aude, nu-i așa, Jamie? a spus Winsome.

Murdoch s-a uitat lung la ea.

— Ce?

— Când Hayley Daniels și prietenii ei au plecat din bar, a continuat Winsome, ai lăsat ușa întredeschisă și ai auzit tot ce spuneau. Noi presupunem c-ai auzit-o pe Hayley spunând că se va duce în Labirint, singură.

— Și ce dacă?

— Recunoști asta? a insistat Winsome.

— E posibil. Știți cum e, e nepoliticos să trântești ușa și să încui imediat după ce-ți pleacă ultimii clienți. Le dai câteva secunde. Poate cineva a uitat ceva. O geantă, o haină.

— Câtă atenție din partea ta, a spus Banks. Și eu care credeam că trebuie să închizi repede, de teama hoților.

— Și asta. Dar...

— Hayley Daniels ți-a făcut probleme, nu?

— Ce vreți să spuneți?

— Când i-ai spus că toaletele erau stricate și că nu le putea folosi, te-a făcut cu ou și cu oțet. Haide, Jamie, am mai trecut prin asta.

— A fost dezgustător, a spus Murdoch și a dat din cap încet. N-am auzit niciodată asemenea porcării din... din...

— Dintr-o gură așa frumoasă? Era o fată frumoasă, nu-i așa, Jamie? Un corp mișto.

— N-am de unde să știu asta.

— Ei, haide, a spus Banks. Nu-mi spune că n-ai remarcat. Până și eu am remarcat, și era deja moartă când am văzut-o.

Doamna Melchior a încercat să-l avertizeze pe Banks din priviri. În mod evident, știa că are tendința de a o lua pe cărări ciudate, aproape suprarealiste, pentru a-i îndepărta pe suspecti de la poveștile lor prestabilite.

— Era în formă, da, a spus Murdoch.

— Și știa asta?

— În general toate știi.

— Ce vrei să spui cu asta, Jamie?

— Exact ce-am spus. Că fetele ca ea sunt în general conștiente de faptul că arată bine.

— De-asta-ți place cântecul ăla și-l ai ca sonerie la telefon?

— E o chestie distractivă.

— Le place să se expună, nu-i așa?

— Ar trebui să vedeți hainele pe care le poartă
— sau nu.

A râs aspru.

— Așa ca Jill?

— Jill?

— Da, fata care lucrează pentru tine. Jill Sutherland. E o puștoaică drăguță, nu? Mergea prin Labirint pe scurtătură spre parcare, nu-i așa? De-

acolo ți-a venit ideea?

— Ce idee?

— Că era un loc bun pentru atac?

— E absurd.

— Dar e suficient pentru orice tip cu sânge-n vene s-o ia razna, nu? a spus Banks. Felul în care se îmbracă, lucrurile pe care le spun.

— Nu răspunde, Jamie, i-a spus doamna Melchior. Te conduce pe drumul pe care vrea el. L-a fixat pe Banks cu privirea. Vă rog să vă abțineți de la întrebări fără relevanță.

— Da, doamnă, a spus Banks.

Doamna Melchior a continuat să-l privească.

— De cât timp o cunoșteai pe Hayley? a întrebat Winsome.

— N-o cunoșteam, a spus Jamie. O vedeam când venea la bar cu prietenii ei.

— Din informațiile pe care le avem, știm că în primul an ați fost împreună la aceeași facultate, înainte ca tu să te lași.

Și-a pus pe nas ochelarii de citit și a început să caute prin dosarul din fața ei.

— Poate c-am văzut-o și pe acolo. Campusul e

mare.

— Ai invitat-o vreodată în oraș?

— E posibil. Și ce dacă?

— Nimic, dar aveți o istorie împreună, atâta tot.

Winsome și-a scos ochelarii și s-a lăsat pe spate.

— Ți-a plăcut de ea din prima clipă, nu-i așa? a întrebat Banks.

— Și ce-i rău în asta?

— Dar ea nu voia să aibă de-a face cu tine. Era foarte pretențioasă când alegea cu cine să se întâlnească. Prefera bărbații mai în vârstă, profesori, cineva cu experiență, bani, creier.

Jamie a lovit cu pumnul în masă.

— Calmează-te, Jamie, i-a spus doamna Melchior. Întrebările astea duc undeva? l-a întrebat pe Banks.

— Bineînțeles, i-a spus. Nu-i așa, Jamie? Tu știi unde duc toate întrebările astea. Sâmbătă, 17 martie, Ziua Sfântului Patrick. Ce-a fost special la acea zi?

— Nimic. Nu știu.

— Niște vagabonzi ți-au distrus toaletele, nu-i așa?

— Da.

— Și ce s-a-ntâmplat, au găsit gaura din magazie prin care trăgeai cu ochiul în baia femeilor?

Murdoch a înghețat.

— Poftim?

Fusese o încercare riscantă din partea lui Banks – nimeni nu pomenise de așa ceva – dar se pare că nimerise bine. Era exact genul de chestie la care s-ar fi așteptat din partea cuiva ca Murdoch.

— Să lăsăm asta deocamdată, a continuat Banks. Hayley arăta foarte bine în seara aia, nu? Fustă scurtă, top minuscul.

— Detectiv Banks, a intervenit doamna Melchior. Mai puține comentarii de felul acesta, dacă nu vă deranjează.

— Scuze, a spus Banks. Dar îți plăcea de ea, nu-i așa, Jamie?

— Era foarte atrăgătoare.

— Și visai la ea de multă vreme.

— Îmi plăcea de ea, da.

— Și ea știa asta?

— Presupun că da.

— Și pe urmă s-a întâmplat povestea cu toaletele.

— N-ar fi trebuit să spună lucrurile pe care le-a spus.

— Te-a umilit în fața tuturor, nu?

— N-ar fi trebuit să mă facă în toate felurile.

— Mai exact, Jamie?

— A spus lucruri groaznice despre bărbăția mea.

A privit-o pe doamna Melchior, care părea înmărmurită.

— Te-a făcut impotent, nu? Și labagiu. A zis că preferi băieții. Și asta te-a scos din pepeni, nu?

— Cum a putut să-mi spună una ca asta? Știa că... știa că-mi place de ea. Cum a putut să fie atât de crudă?

— Era beată, Jamie. Și voia să se pișe.

— Domnule Banks!

Banks a ridicat mâna.

— Scuze!

— N-aveam ce face, nu? a spus Jamie. Nu eu am distrus nenorocita de budă!

Banks a auzit o bătaie în uşă. Winsome a deschis, s-a întors și i-a șoptit ceva la ureche.

— Interogatoriul se suspendă la 6:13 p.m., a spus Banks. Detectivii Banks și Jackman părăsesc încăperea, ofițerul Mellors intră să-l supravegheze pe suspect.

Banks a privit-o pe doamna Melchior.

— Veniți?

Părea să oscileze între a rămâne cu clientul ei și a fi de față la ultima descoperire.

— O să fii în regulă, Jamie?

— O să fie, doamnă, i-a răspuns ofițerul Mellors.

Jamie a dat din cap, evitându-i privirea.

— În regulă atunci.

Doamna Melchior și-a adunat hârtiile și servieta și a ieșit după Banks și Winsome, îndreptându-se prin piață spre The Fountain. Se stârnise un vânt destul de puternic și a trebuit să-și țină fusta violetă cu mâna în timp ce mergeau. În fața barului era deja adunată o mulțime pe care doi ofițeri în uniformă încercau s-o țină departe de locul faptei.

După ce-au semnat formularele, Banks și cei

care-l însoțeau au fost lăsați în bar, unde percheziția era în plină desfășurare, începută la scurt timp după ce Jamie Murdoch fusese dus la secție. Criminaliștii erau îmbrăcați în echipamente de protecție și respirau prin măști împotriva prafului. Un asistent le-a întins aceleași echipamente lui Banks, Winsome și doamnei Melchior, pe care salopeta, casca și masca păreau s-o stânjenească.

Barul era un dezastru. Era praf și moloz peste tot. Banks s-a gândit că proprietarul o s-o ia razna când o să afle, dar asta era ultima lui problemă. L-au urmat pe Stefan Nowak la etaj, într-unul din depozitele de deasupra barului care se învecina cu Taylor's Yard și cu Labirintul. Cineva îndepărtase lambriurile vechi, dând la iveală o gaură suficient de mare încât să permită trecerea unui om. Banks auzea voci și vedea o lanternă licărind pe partea cealaltă.

— Nu există lumină — a spus Stefan, întinzându-le lanterne — și nici ferestre.

S-a aplecat și a intrat în gaură. Banks l-a urmat. Doamna Melchior părea reticentă, dar Winsome a

așteptat și a lăsat-o pe ea înainte. Cu toate lanternele pe care le aveau la ei, camera era mai mult decât luminată. Mirosea a mucegai și a neaerisit, ceea ce fără îndoială era, iar de unul dintre pereți erau sprijinite cutii de bere și cartușe de țigări.

— Asta e? a întrebat Banks dezamăgit. Nu există o cale de acces spre Labirint?

— Ai răbdare, a spus Stefan, înaintând spre celălalt capăt al camerei, unde a dat deoparte un lambriu. Urmați-mă.

L-au urmat. A doua cameră era la fel de îngustă și de mucegăită ca prima, dar o scară abruptă de lemn ducea la parter, unde o ușă cu balamalele bine unse și yală nouă dădea spre aleea din Taylor's Yard, unde nicio cameră de supraveghere nu ajungea...

— Bingo, a spus Banks.

— La naiba, e ca în *Fantoma de la operă*. Coridoare secrete și Dumnezeu mai știe ce.

— Erau secrete numai pentru noi, a remarcat Banks. Casele și depozitele sunt adesea legate între ele prin astfel de spații. Murdoch a găsit o

cale de a le folosi după bunul lui plac. Inițial, a fost un loc ideal unde să ascundă marfa, dar când Hayley Daniels l-a împins dincolo de limita suportabilității, a fost calea ideală să se răzbune pe ea. Știa unde merge și știa că poate ajunge acolo în câteva secunde fără să fie văzut. Cât i-ar fi luat să ajungă de la ușă până în Labirint pe drumul ăsta?

— Mai puțin de cinci minute, a spus Stefan.

— Domnule?

Unul dintre criminaliști s-a apropiat de ei.

— Ce este? a întrebat Banks.

— O pungă de plastic, a spus Stefan.

A făcut niște fotografii și, pe moment, au fost orbiți de declanșarea blițului într-un spațiu atât de îngust, apoi a luat punga cu grijă și a deschis-o.

— *Voilà!* i-a spus lui Banks, arătându-i conținutul. Haine. Prezervative. Perie de păr. Cârpe. Sticlă cu apă.

— Echipamentul, a spus Banks. Templeton avea dreptate. Nenorocitului i-a plăcut atât de mult încât plănuia să repete isprava.

— Sau poate plănuise totul de foarte mult timp,

a spus Stefan. Sau amândouă.

— Nu cred c-ar trebui să presupuneți așa ceva, a spus doamna Melchior, palidă, încercând să-și facă treaba cât mai bine, ignorând faptul că era oripilată de dovezile strânse împotriva clientului ei.

— Să vedem ce are laboratorul de spus pe tema asta. Bună treabă, Stefan, băieți. Să ne întoarcem la interogatoriu. Nu vrem să-l lăsăm pe domnul Murdoch să aștepte prea mult, nu?

•

După prânzul cu Ginger, Annie s-a întors la secție să vadă dacă erau ceva noutăți. Spera să fi primit niște vești bune de la criminaliști, dar de-a lungul anilor învățase să aibă răbdare. Între timp, s-a ocupat cu găsirea doctoriței Laura Henderson, care, s-a dovedit, lucra încă în Bath. După ce a sunat de câteva ori ocupat, Annie a reușit în cele din urmă să vorbească cu ea și s-a prezentat. Dr. Henderson a fost destul de suspicioasă și a insistat să-și noteze numărul lui Annie și să sune înapoi prin centrală.

— Îmi pare rău, a spus dr. Henderson când s-a

făcut legătura. Dar în meseria mea precauția e esențială.

— În a mea la fel, a spus Annie. Nicio problemă.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Vă amintiți de o pacientă pe nume Kirsten Farrow? Trebuie să fi fost prin 1988 sau 1989. Știu că e mult timp de-atunci.

— Bineînțeles că-mi amintesc de Kirsten, a spus dr. Henderson. Există pacienți pe care nu-i uiți niciodată. De ce? I s-a întâmplat ceva?

— Din câte știu eu, nu, a spus Annie, dar asta e problema. Nimeni nu mai știe absolut nimic de ea de șaisprezece ani. A luat legătura cu dumneavoastră?

— Nu, deloc.

— Când ați văzut-o ultima dată?

— Puteți aștepta puțin? Trebuie să caut dosarul. Informațiile atât de vechi nu sunt în computer.

Annie a așteptat, bătând cu creionul în birou. Dr. Henderson s-a întors câteva secunde mai târziu.

— Ultima noastră ședință a fost pe 9 ianuarie 1989, a spus. De-atunci n-am mai văzut-o.

Nu asta spera Annie să audă.

— Și nu știți nimic de ea? O scrisoare? Un telefon?

— Mi-e teamă că nu. Nimic.

— De ce n-a mai venit la dumneavoastră?

La celălalt capăt al firului s-a făcut liniște.

— Nu cred c-ar trebui să discut cu dumneavoastră astfel de lucruri, a spus dr. Henderson.

— Încerc să dau de ea, a spus Annie. Orice îmi poate fi de ajutor. Nu mă aștept să încălcați clauza de confidențialitate.

— De ce o căutați?

— E posibil să știe ceva despre un caz la care lucrez.

— Ce caz?

Annie a fost tentată să-i spună că nu poate divulga această informație, dar ar fi fost un joc prostesc. Dacă dai un pic de informație, poate primești ceva în schimb.

— O femeie a fost ucisă în aceeași locație unde obișnuia și Kirsten să meargă, a spus. Și ne gândeam...

— Dumnezeule! a spus dr. Henderson. Credeți că s-a întors, nu? Ucigașul.

Annie nu avea nici cea mai mică intenție să spună așa ceva, dar recunoștea o pistă bună atunci când era chiar în fața ei.

— E o posibilitate, a spus. N-a fost prins.

— Dar tot nu văd cum vă pot ajuta.

— De ce a întrerupt ședințele cu dumneavoastră?

A urmat încă o pauză, iar Annie a avut senzația că simte cum argumentația se construiește în mintea doctoriței Henderson. În cele din urmă, argumentele pro au fost mai multe decât cele contra.

— Motivul pe care l-a invocat a fost că ședințele noastre erau prea dureroase pentru ea, a spus.

— În ce fel?

— Trebuie să înțelegeți un lucru, Kirsten blocase amintirea a tot ceea ce i se întâmplase în noaptea când fusese atacată, și asta era cauza tuturor problemelor ei: depresie, coșmaruri, atacuri de panică. Și altele...

— Incapacitatea de a face sex sau de a avea copii?

— Știți despre asta?

Dr. Henderson părea surprinsă.

— Știu câte ceva, a spus Annie.

— Da, și asta... și celelalte probleme. Probabil că știți și că a încercat să se sinucidă. Trebuie să fie în dosarele poliției.

— Da, a mințit Annie.

N-avea sens să o faci să creadă că spusese deja prea multe, ar fi putut să se blocheze și să nu mai spună nimic.

— I-am sugerat terapia prin hipnoză și Kirsten a fost de acord.

— Care a fost scopul?

— Vindecarea, desigur. Uneori, demonii trebuie confrunțați pentru a fi învinși, și asta nu se poate dacă memoria îi blochează.

Annie avea impresia că știe ceva și despre asta.

— Și a urmat terapia?

— Nu. După cum am spus, cred că era prea dureros. Se apropia prea mult. La început, progresul era foarte lent, apoi a început să-și

amintească prea mult și prea repede. Cred că simțea că pierde controlul și-a intrat în panică.

— Cum rămâne cu confruntarea demonilor?

— E nevoie de timp, a spus dr. Henderson. Uneori e nevoie de foarte multă pregătire. Trebuie să fii gata. Nu cred că ea era. Ar fi fost ca și cum pornea pe o autostradă foarte aglomerată înainte să învețe să conducă.

— Cât de departe a ajuns? a întrebat Annie. Și-a amintit ceva semnificativ despre atacator?

— Nu acesta era scopul terapiei.

— Înțeleg, dar poate unul dintre efectele secundare?

— Nu sunt sigură, a spus dr. Henderson.

— Ce vreți să spuneți cu asta?

— La ultima ședință, vocea lui Kirsten se auzea cu dificultate, cuvintele erau greu de descifrat. Când și-a revenit, părea șocată de ceea ce-și amintise. Chiar mai mult decât de obicei.

— Dar ce anume era?

— Nu știu. Nu înțelegeți ce vă spun? Nu știu. A plecat în viteză și nu s-a mai întors, decât ca să-i spună secretarei că nu va mai veni la terapie.

— Dar *dumneavoastră* ce credeți că a fost?

Dr. Henderson a mai făcut o pauză, apoi a spus aproape în șoaptă:

— Cred că și-a amintit cum arăta el.

•

— Unde-ați fost? a întrebat Murdoch. Încep să mă satur de chestia asta. Vreau să merg acasă.

— Încă nu, Jamie, a spus Banks. Înainte mai avem câteva întrebări. Să începem cu începutul. Poate putem să nu ne lungim prea mult. Ai violat-o și omorât-o pe Hayley Daniels?

— Nu! Cum aș fi putut? M-ați fi văzut. Nu poți ieși din bar fără să fii la camera ascunsă.

Banks a privit spre doamna Melchior, care era palidă și stânjenită. N-a spus nimic. Banks s-a aplecat în față și și-a pus mâinile pe masă.

— Haide să-ți spun eu ce cred că s-a întâmplat, Jamie, și tu să-mi spui dacă greșesc. O.K.?

Jamie a dat din cap, fără să-și ridice privirea.

— Ai avut o zi proastă. Dacă e să spunem adevărul, viața ta e cam nasoală în ultima vreme. Barul ăla mizerabil, mereu de unul singur, patronul se bronzează în Florida. Până și Jill se tot dădea

bolnavă. Nu numai că te ajuta cu treburile barului, era și foarte mișto, nu? Dar ea nu voia să aibă de-a face cu tine. Niciuna nu voia. Cred că-ți imaginezi cum ai s-o prinzi pe Jill singură în Labirint. Știai că o ia pe scurtătură. Poate că ăsta era planul pentru sâmbătă seară. În cele din urmă îți făcuseși curaj. Dar Jill te-a sunat să-ți spună că e bolnavă și ți-a cam stricat planul. Asta până când a apărut Hayley Daniels. O știai de ani buni, o invitaseși în oraș în primul an de facultate, asta înainte să pici examenele și să te lași de școală. Nu-i așa, Jamie?

Murdoch n-a spus nimic. Doamna Melchior își lua notițe și Winsome se uita fix la un punct din tavan.

— Sâmbătă, după ce te-a făcut în toate felurile și ți-a insultat bărbăția, i-ai dat pe toți afară și i-ai auzit vorbind în față. Hayley avea o voce puternică și stridentă, mai ales când era beată și nervoasă, cum era cazul în acea seară. Ai auzit-o spunându-le prietenilor ei ce nenorocit erai, „sulă bleagă”, în piața publică, s-o audă cine trecea pe-acolo, iar tu lăsaseși ușa deschisă ca să-i auzi, la rândul tău. Cum mă descurc, Jamie?

Murdoch continua să-și curețe unghiile.

— Ai auzit-o pe Hayley spunând că se ducea în Labirint să se ușureze, deși mă îndoiesc că astea au fost cuvintele pe care le-a folosit. Avea o gură foarte spurcată, nu-i așa, Jamie?

Murdoch l-a privit pe Banks.

— Era bătărană și crudă, a spus.

— Și ție nu-ți place asta la o femeie, nu?

Jamie a scuturat din cap.

— Așadar, prietenii se risipesc și Hayley pornește de una singură spre Labirint. Nu ți-a trebuit mult ca să-ți dai seama cum s-ajungi acolo și să-i dai ce merita, nu?

— Ți-am mai spus, a comentat Murdoch pe un ton plictisit, fără să se uite în sus. N-aveam cum să ajung acolo fără să fiu văzut.

— Jamie, a spus Banks, știi ceva despre un depozit în care se ajunge prin tunelul din spatele lambriurilor din The Fountain?

Pauza de dinaintea răspunsului negativ al lui Murdoch i-a confirmat lui Banks toate bănuielile.

— Am găsit-o, Jamie, i-a spus. Nu trebuie să mai continui cu minciuna. Am găsit camera,

ieșirea, hainele pe care le țineai acolo, „echipamentul” pentru atac, prezervativele, peria, totul. Am găsit tot. Voiai să faci carieră din asta, nu?

Murdoch s-a albit și a încetat să-și mai facă de lucru cu mizeria de sub unghii, dar n-a spus nimic.

— Visai la asta de mult timp, nu? a continuat Banks. Aveai fantezii. Îți pregătiseși tot echipamentul ca să ștergi orice urmă de pe cadavru, să aduni toate firele de păr pubian. Foarte inteligent, Jamie. Dar habar n-aveai că Hayley va fi prima, nu? Te-ai gândit c-o să fie Jill. Poate că te plimbai pe-acolo după ora închiderii sperând să apară cineva, oricine, dar asta era o ocazie prea bună ca să fie ratată, nu? Ce început pentru o carieră sclipitoare. Curviștina aia de Hayley Daniels, atât de sexy și cu gura atât de spurcată.

— Domnule Banks, vă rog să vă controlați puțin, a spus doamna Melchior, fără prea mare tragere de inimă.

— Scuze, a spus Banks. Ați prefera să folosesc eufemisme? Să fac totul să pară mai drăguț? S-a întors spre Jamie. Ai ieșit și ai văzut-o pe Hayley

făcându-și treburile pe alee, ca o vagaboandă. Presupun că imaginea te-a excitat, așa cum te excita să te uiți în toaleta femeilor. Poate nici n-ai putut să aștepti până a terminat. Știai de depozitul de piele, cu încuietoarea fragilă, și ea tocmai acolo se pitise, nu, lângă ușă? Am găsit urme de urină. Îi fusese rău. Ai luat-o înainte să apuce să-și tragă chiloții și ai târât-o în depozit, pe maldărul de resturi de piele. Foarte romantic. Dar ceva a mers prost, nu? În toată agitația, ai uitat să-ți oprești mobilul care are o sonerie foarte specială, un cântec, „Fit But You Know It”, The Streets. Foarte potrivit, nu? Cineva a auzit asta, Jamie. La început n-a știut exact ce era, dar l-a mai auzit și altă persoană, la o săptămână după, când plecai de la The Fountain. Cine era, Jamie? Șeful tău care suna din Florida, așa cum face de obicei la sfârșitul serii? N-a dat de tine pe fixul de la bar, așa că te-a sunat pe mobil. Așa e? La el era abia trecut de șapte, probabil se instalase să-și bea margarita de dinainte de cină cu vreo pipiță în bikini și voia să știe cum îi merg afacerile. Ce-i spui, Jamie? Că nu foarte bine? Îmi imaginez că

probabil minți și în legătură cu asta, așa cum faci în general. Dar asta e altă discuție. Ar fi trebuit să-ți schimbi soneria după ce-ai omorât-o pe Hayley. Cum s-a întâmplat? Presupun că i-ai pus mâna la gură, apoi i-ai înfundat-o cu niște bucăți de piele, ai amenințat-o c-o omori dacă se zbate sau dacă spune cuiva, și apoi ai violat-o. Ai violat-o. Vaginal și anal. Te-ai simțit bine? Puternic? Și când ai terminat? Te-a copleșit vinovăția, nu-i așa, când ți-ai dat seama de ce-ai fost în stare. Fantezia e una, realitatea... Presupun că șocul a fost destul de mare. Nu mai era cale de întors. Te cunoștea. Știa ce făcuseși. Într-o bună zi avea să iasă la iveală. Dacă rămânea în viață, putea să spună povestea. Așa c-ai sugrumat-o. Poate asta nu ți-a făcut plăcere. Nu știu. Era mult prea mult, să o vezi așa cu picioarele desfăcute și cu topul ridicat. Era o imagine prea clară a ceea ce făcuseși, ca și cum te-ai fi uitat într-o oglindă, așa că ai întors-o finuț pe o parte, i-ai așezat picioarele în așa fel încât să pară că doarme, parcă ar fi alergat în somn. Arăta mai bine, nu? Nu era chiar atât de urât. Cum mă descurc, Jamie?

Murdoch n-a spus nimic.

— Acum nu mai contează, oricum, a spus Banks ridicându-se, gata să încheie interviul. Avem toate dovezile de care era nevoie, și când criminaliștii vor termina, o să te închidem și aruncăm cheia.

Jamie nu s-a mișcat. Când s-a apropiat, Banks a văzut lacrimi pe suprafața zgâriată a mesei.

— Jamie?

— Era atât de frumoasă, a spus Jamie. Atât de frumoasă și atât de a naibii. A spus că o să facă orice. Când eu... când noi... mi-a spus că face *orice* numai să-i dau drumul.

— Dar nu i-ai dat?

Murdoch l-a privit pe Banks cu ochii roșii și scâldați în lacrimi.

— Am vrut, chiar am vrut, dar nu puteam. Cum aș fi putut? Înțelege că nu puteam să-i dau drumul. Nu după. Pentru că nu s-ar fi ținut de cuvânt. O fată ca ea. O curvă ca ea. Știam că n-o să se țină de cuvânt. Știam că tre' s-o omor.

Banks a privit-o pe doamna Melchior.

— Ați notat asta? a întrebat și a ieșit din cameră.

•

Când Annie A ajuns la Queens's Arms, priveghiul lui Templeton era în plină desfășurare și a aflat, de îndată ce a intrat, că fusese combinat cu sărbătorirea rezolvării cazului Hayley Daniels, iar rezultatul era unul cel puțin bizar. Banks, Hatchley, Gervaise și restul stăteau la o masă lungă, cu halbele în față, și spuneau povești despre Templeton, cum se face la un priveghi, majoritatea nostime, unele dulci-amăru. Annie n-avea de gând să facă pe ipocrita și să li se alăture, dar nici să strice atmosfera împărtășind câteva dintre poveștile ei cu Templeton. Bietul de el era mort, nu merita asta, putea să-l lase să plece în pace.

Dintr-un oarecare motiv, Annie se simțea foarte bine. Nu datorită ocaziei, desigur, dar avea legătură cu întoarcerea în Eastvale, la Queen's Arms, cu vechea gașcă. Secția de Est era O.K., dar simțea că aici era locul ei. Winsome părea să se simtă foarte bine, era sprijinită de bar și vorbea cu dr. Wallace. Annie s-a apropiat de ele. Winsome a părut să se crispeze un pic la vederea ei, dar s-a relaxat imediat și s-a oferit să-i cumpere lui Annie

de băut.

— O halbă de Black Sheep, te rog, a spus Annie.

— Știi, s-a oferit Winsome, poți să stai la mine dacă... știi tu...

Era parțial o scuză, parțial o aluzie că n-ar trebui să bea și să conducă.

— Mersi, Winsome, a spus Annie. Să vedem cum decurge seara. Nu sunt sigură că am chef să mă îmbăt. Ce mai faceți, dr. Wallace? Eu sunt Annie Cabbot, ne-am întâlnit de câteva ori înainte să fiu detașată la Est.

Dr. Wallace i-a strâns mâna.

— Îmi amintesc, a spus. Sunt bine. Spune-mi Liz, te rog.

— O.K., Liz.

— Înțeleg că ți-au dat mult de lucru?

— E ceva de muncă, da.

Annie și-a primit băutura și a luat o înghițitură.

— Ah, mult mai bine, a spus.

Hatchley tocmai terminase o glumă despre Templeton și toată masa izbucnise în hohote de râs. Până și inspectorul-șef Gervaise li se alăturase.

Annie a observat că era cam îmbujorată și cam amețită.

— Deci, cum merge cazul? a întrebat dr. Wallace.

— Lucy Payne? Știi cum e, se mișcă. Uite, i-a spus atingându-i mâna. Chiar dacă fusese numai pentru o clipă, a simțit că Liz tresare. Trebuie să ne întâlnim o dată și să discutăm, să ne comparăm însemnările. A făcut un semn spre pub. Nu aici. Și bineînțeles nu acum. E o ocazie nepotrivită. Dar există asemănări cu uciderea lui Kevin Templeton.

— Știu asta, a spus dr. Wallace. Am vorbit cu dr. Clarke, patologul de la voi. În primul rând, arma crimei e asemănătoare.

— Ai spus că pare să fi fost un brici?

— Da. Cel mai probabil.

— Sau un bisturiu?

— Ar fi putut să fie, presupun. Cu o astfel de rană e adesea imposibil să fii exact. Ceva foarte ascuțit, în tot cazul. Dar un bisturiu e mai greu de obținut de un tip obișnuit de pe stradă.

— Sau o tipă?

— Desigur. Dar cum ai spus, nu e nici locul

potrivit și nici momentul. De ce nu treci pe la morgă? De cele mai multe ori mă găsești acolo. A zâmbit. Acum vă rog să mă scuzați, trebuie să vorbesc cu Gervaise înainte să cadă.

— Atunci ar fi bine să te grăbești, a spus Annie, ridicându-și paharul. Până la fund.

Dr. Wallace a zâmbit și s-a îndepărtat, așezându-se pe scaunul liber de lângă Gervaise.

— Spărgătoare de petreceri, a spus Winsome.

Annie a privit-o.

— Mă bucur să văd că te distrezi așa de bine, Winsome. Hai să-ți iau ceva de băut. Ce zici de ceva albastru sau roz cu o umbreluță?

— Ooh, nu știu, a spus Winsome, strângând la piept halba de Guinness.

— Ei, haide, relaxează-te. I-a făcut cu ochiul. Nu știi niciodată ce se poate întâmpla.

Annie s-a aplecat peste bar și i-a cerut lui Cyril unul din cocktailurile lui speciale. Cyril a spus că imediat.

— Știi, în legătură cu seara aia..., a început Winsome.

— Nu contează...

— Ba da. Îmi pare rău. N-am vrut să par așa puritană. E treaba ta ce faci și n-am dreptul să te judec. Nici măcar pe Kev nu aveam dreptul să-l judec așa cum am făcut-o.

— Ce vrei să spui?

— Nici eu nu sunt vreun înger. Am ținut un tip gol legat de pat când ar fi trebuit să-i spun că fiicăsa e moartă.

— Winsome, ești beată? a întrebat-o Annie. Ce naiba spui?

Winsome i-a povestit despre Jeff Daniels și Martina Redfern în hotelul Faversham. Annie a izbucnit în râs.

— Chiar nu mi-aș face prea multe probleme din cauza asta, i-a spus. Din câte-mi dau seama, afurisitul o merita, oricare ar fi fost situația. Cioara dracului. Chiar că.

Winsome a zâmbit.

— Serios, asta crezi?

— Da. Numai că am fost cam încurcată când ai început. Adică, încercam să mi te imaginez *pe tine* legând un tip de pat într-o cameră de hotel.

— Nu l-am legat *eu!*

— Acum știi. Dar a fost o imagine amuzantă, atâta tot. Lasă.

Annie a mai luat o gură de bere și între timp a apărut băutura lui Winsome, care era roz și albastră. Cei de la masă cântau „Why Was He Born So Beautiful”. Auzea vocea de tenor a lui Banks falsând pe lângă ceilalți.

— Corul pisicilor, nu? a spus.

Winsome a râs.

— Vorbesc serios, să știi, a spus, atingând-o pe braț. Chiar îmi pare rău. Am fost insensibilă.

— Uite ce e, a spus Annie, între noi fie vorba, am dat cu oiștea-n gard. Ai avut dreptate să-mi spui ce mi-ai spus. A fost o greșeală. O mare greșeală. Dar acum s-a terminat. E istorie. Am pus ordine.

— Deci îmi accepți scuzele?

— Le accept. Și cred că tu meriți felicitări. Nimeni nu știa că ești capabilă de asemenea salturi. În curând o să ajungi în echipa de rugby a Angliei.

Winsome a râs.

— N-are cum să fie mai rău decât e deja.

— Haide, i-a spus Annie și și-a trecut mâna pe după umărul ei.

Și-au luat băuturile și s-au apropiat de masă, la timp ca să li se alăture celorlalți, cântând „*He's no bloody use to anyone, he's no bloody use at all*”.

18.

Lui Banks îi plăcea drumul spre Leeds. Vremea era bună, traficul lejer, iPod-ul îl răsfăța cu un amestec foarte dezordonat de David Crosby, John Cale, Pentangle și Grinderman, printre alții. Era ușor mahmur după berea de la priveghiul lui Kevin Templeton și avea o durere de cap agasantă pe care încerca s-o potolească doar cu aspirină forte și multă apă. Fusesse suficient de inspirat încât să evite tăriile și să doarmă pe canapeaua lui Hatchley, deși copiii îl treziseră la o oră imposibilă. Annie plecase acasă destul de devreme și spusese că se va întoarce în Eastvale la un moment dat ca să vorbească cu Elizabeth Wallace. Banks și Annie plănuiau să se vadă la un prânz târziu ca să-și compare notițele.

Julia Ford fusese de acord să-l primească pe Banks la ora unsprezece, părând puțin surprinsă de cererea lui, dar foarte plăcută și politicoasă. Când a ajuns în Leeds, a avut noroc să găsească un loc de parcare nu foarte departe de Park Square și a

ajuns la birou la ora fixată. O tânără recepționeră își făcea de lucru cu florile în vestibul și l-a întâmpinat pe Banks, apoi a sunat-o pe Julia și l-a condus spre biroul ei.

Julia Ford s-a ridicat în spatele biroului ei masiv și ordonat, s-a aplecat, a zâmbit și au dat mâna. Purta un parfum foarte subtil și, fără îndoială, scump.

— Detectiv Banks, a spus. Ce plăcere să vă revăd. Păreți foarte bine.

— Și tu, Julia. Pot să-ți spun Julia?

— Sigur. Alan, nu-i așa?

— Da. N-ai îmbătrânit nici măcar o zi de când te-am văzut ultima dată.

Era adevărat. Părul ei șaten-ciocolatiu era mai lung, ondulat în dreptul umerilor, și din loc în loc avea câte un fir cărunț. Ochiul era la fel de atenți și de suspicioși ca odinioară, semn al unei minți care nu se oprea nicio clipă.

S-a așezat și și-a netezit fusta.

— Nu obții nimic dacă mă flatezi. Ce pot să fac pentru tine?

Julia era micuță, iar în spatele biroului părea

de-a dreptul pitică.

— E un subiect delicat, a spus Banks.

— Cred că sunt obișnuită cu asta, nu? Doar să nu te aștepți să divulg vreun secret.

— Nici nu mi-ar trece prin cap, a spus Banks. Sunt, de fapt, două chestii. Prima, ai auzit de sau cunoști o femeie pe nume Maggie sau Margaret Forrest?

— Numele îmi sună cunoscut. Cred că lucrăm pentru ea, da. Și, mă grăbesc să adaug, nu pe criminalistică. Asta e specializarea mea. Restul angajaților se ocupă de o varietate de probleme legale. Cred că doamna Forrest e clienta lui Constance.

— Ai vorbit cu ea de curând?

— Personal, nu.

— Poate aș putea să stau de vorbă cu Constance?

— Nu cred că ar fi de mare ajutor, a spus Julia. Asociații și partenerii mei sunt la fel de discreți ca și mine.

— Cineva n-a fost, a spus Banks.

Julia a mijit ochii.

— Ce vrei să insinuezi?

— La biroul tău s-a știut de la bun început că de fapt Karen Drew era Lucy Payne. Ai aranjat schimbarea de nume, falsă motivație pentru paralizie și transferul la Mapston Hall. Orice altceva va mai fi fost Lucy Payne, era clienta ta. Tu te ocupai de toate afacerile ei.

— Bineînțeles. Ne-am angajat să facem asta. Nu văd unde vrei să ajungi.

— Cineva a găsit-o pe Lucy și a omorât-o.

— Cu siguranță au fost și alți oameni care știau. Doar nu încerci să dai vina pe firmă pentru ce s-a întâmplat, nu?

— Am vorbit cu toată lumea. Banks a făcut o pauză. Și de fiecare dată ne întoarcem la tine, Julia. Tu ne poți ajuta.

— Nu știu la ce te referi.

— Credem că Lucy Payne a fost ucisă fie de Maggie Forrest, fie de aceeași femeie care a omorât doi bărbați în aceeași regiune acum optsprezece ani. Numele ei e Kirsten Farrow, deși e puțin probabil ca și acum să poarte același nume. Unul din firele de păr de pe pătura lui Lucy se

potrivește cu mostrele luate de la Kirsten acum optsprezece ani. Chiar acum se analizează ADN-ul. Ne-ar ajuta foarte mult dacă ai putea să ne spui cine mai știa că Karen era Lucy și unde ar fi putut ajunge acea informație. I-ați spus lui Maggie Forrest, tu sau cineva din firma ta?

— *Eu* cu siguranță nu am spus. Îmi pare rău, dar nu te pot ajuta. Buzele noastre sunt cusute.

— Haide, Julia, e important. Sunt oameni morți la mijloc.

— Așa se-ntâmplă de obicei când apari tu.

— Un polițist a fost omorât.

Julia și-a atins părul.

— Da. Mi-a părut foarte rău să aud. Aș vrea să te pot ajuta.

— Ai auzit vreodată de Kirsten Farrow, femeia de care ți-am vorbit?

— Niciodată.

— Ar trebui să aibă în jur de patruzeci de ani acum. Cam de vârsta ta.

— Ți-am spus deja că nu obții nimic dacă mă flatezi.

— O cunoști pe dr. Elizabeth Wallace?

Julia a părut surprinsă.

— Liz? Da, sigur. Ne știm de ani buni. De ce?

— E patologul nostru, atâta tot.

— Știu. A fost mereu foarte deșteaptă. Și sunt sigură că e foarte bună în ceea ce face, mai ales dacă e să judecăm după felul în care joacă golf.

— Ai auzit vreodată de un psihiatru pe nume dr. Susan Simms?

— Am întâlnit-o. Pentru Dumnezeu, biroul ei e peste drum. Am mai ieșit la masă din când în când, atunci când ni s-au intersectat cărările.

— Vi s-au intersectat cărările?

— Din când în când, la tribunal. Nu cred că e vreun secret că se mai ocupă și de psihiatrie criminalistică.

— O cunoaște și ea pe dr. Wallace?

— De unde aș putea să știu?

— Maggie Forrest i-a fost pacientă.

— Ce să spun? Lumea e mică. Chiar nu știu unde vrei să ajungi cu asta, Alan, dar nu-ți pot spune nimic. S-a uitat la ceasul micuț și auriu. Uite ce e, mai am o întâlnire în câteva minute și aș vrea să am puțin timp să mă pregătesc. Mai e și altceva...?

Banks s-a ridicat în picioare.

— A fost o plăcere, ca întotdeauna.

— Hai, nu minți. Ești convins că scopul meu pe lumea asta e să-ți stau ție în drum și să-ți complic existența. Chiar îmi pare rău pentru polițistul omorât. Era prieten cu tine?

— Îl cunoșteam, a spus Banks.

•

În timp ce conducea pe drumul lung spre Eastvale, pe lângă mlaștini, Annie a vorbit la telefon cu Ginger, atât cât a avut semnal. Era prea devreme pentru rezultatele testului ADN, dar Ginger înroșise firele de telefon, faxurile și conturile de mail. Nu era nici cea mai mică șansă ca Maggie Forrest să fie Kirsten Farrow, asta fusese concluzia. Maggie avea vârsta potrivită, se născuse în Leeds, dar crescuse în Canada și în 1989 studia la o facultate de arte din Toronto, specializarea grafică și ilustrații. Se măritase cu un avocat tânăr și relația lor se terminase cu un divorț urât câțiva ani mai târziu. Se pare că era un tiran și că o bătea. După divorț, se întorsese să locuiască și să lucreze în Anglia, stătuse în casa

lui Ruth și Charles Everett pe Deal și se împrietenise cu Lucy Payne, până când evenimentele petrecute cu șase ani în urmă o făcuseră să se întoarcă în Canada în stare de șoc.

Dar Maggie lucra din nou în Anglia și, din ceea ce spunea Ginger, începuse să meargă la dr. Simms din nou. Lui Annie i se părea foarte ciudat. De ce să se fi întors? Cu siguranță putea lucra ca ilustrator și în Canada, nu? Maggie îi spusese lui Annie că voia să-și regăsească rădăcinile, dar era oare posibil ca adevăratul motiv să fie răzbunarea pe Lucy Payne? Numai pentru că Maggie *nu era* Kirsten Farrow nu însemna că n-o omorâse pe Lucy Payne.

Principala întrebare care o preocupa pe Annie, date fiind legăturile dintre aceste femei de carieră – Maggie Forrest, Susan Simms, Julia Ford și Elizabeth Wallace – era cine ajutase pe cine? Și de ce? Și unde era Kirsten Farrow în toată povestea? Era posibil ca cineva să fi pus firele de păr pe pătura lui Lucy Payne, dar cum și de ce? Părul ar fi putut să ajungă acolo în Mapston Hall. Angajații fuseseră verificați în nenumărate rânduri, dar s-a

gândit că nu strică să mai verifice o dată, să intre chiar mai adânc, poate să extindă cercetarea și asupra vizitatorilor frecvenți, poștașilor, colaboratorilor – asupra tuturor celor care puneau piciorul în acel loc.

Annie a preferat să parcheze în piața din Eastvale și nu în spatele secției de poliție. Avea ceva de mers pe King Street până la spital, dar aerul proaspăt îi făcea bine. Voia să treacă mai târziu pe la secție să vadă cum își reveniseră ceilalți după priveghiul din seara precedentă. Annie se simțea mândră că băuse numai două halbe și apoi condusese înapoi spre Whitby.

Recepționera i-a spus lui Annie că dr. Wallace era în biroul ei de la subsol. Lui Annie nu-i plăcea Spitalul General din Whitby, mai ales subsolul. Coridoarele erau înalte și întunecate, cu plăci de faianță vechi și verzi, iar pașii aveau ecou. Locul părea desprins dintr-o scenă gotic-victoriană și chiar dacă morga și sala unde se făceau autopsiile fuseseră renovate și dotate cu cea mai modernă aparatură, Annie tot avea o senzație de vechi, îi amintea de vremurile barbare în care nu se folosea

anestezic și nici condițiile nu erau prea igienice. O treceau frisoane la fiecare pas pe care-l făcea pe coridorul pardosit cu dale. Celălalt lucru care o înspăimânta la subsol era că părea să fie mai tot timpul pustiu. Nu știa ce altceva mai era acolo, în afară de depozit și de morgă. Putea la fel de bine să fie și coșul unde aruncau toate organele și membrele amputate.

Pe dr. Wallace a găsit-o în sala unde se făceau autopsiile, stând la o masă mare și amestecând niște substanțe deasupra unei spirtiere. Pe masă era un cadavru care fusese deja deschis și avea toate organele la vedere. În aer plutea mirosul de carne moartă, amestecat cu dezinfectant și cu formaldehidă. Annie a simțit că i se face rău.

— Îmi pare rău, a spus dr. Wallace cu un zâmbet vag. Eram pe punctul de-a termina, dar m-am ales și cu acest test. Wendy a trebuit să plece devreme – probleme cu prietenul – altfel s-ar fi ocupat ea.

Annie a privit spre cadavru. Înțelegea problemele cu prietenul.

— Sigur că da, a spus. Am numai câteva întrebări, după cum am spus.

— Am să-l închid până vorbim. Te deranjează?
Pari cam palidă.

— Sunt bine.

Dr. Wallace a privit-o amuzată.

— Și care-ar fi acele întrebări atât de presante încât să te facă să vii până în vizuina mea?

— E vorba despre ce ți-am spus și aseară. Lucy Payne și Kevin Templeton.

— Nu știu cum te-aș putea ajuta. Lucy Payne nu a fost cazul meu. Am stabilit că există similitudini, dar atâta tot.

— Nu neapărat asta, a spus Annie așezându-se pe un scaun înalt. Mă rog, nu în mod deosebit.

— Ah, nu? Atunci ce? Sunt curioasă.

Dr. Wallace a trântit organele înapoi fără pic de considerație, apoi a pregătit acul mare și ața groasă.

— Ai fost la aceeași universitate cu avocata Julia Ford. Sunteți încă prietene, așa e?

— E adevărat, a spus dr. Wallace. Julia și cu mine ne știm de foarte multă vreme. Suntem vecine, și din când în când mai jucăm golf împreună.

— Ce-ai făcut înainte de asta? a întrebat Annie.

— Înainte să joc golf?

Annie a râs.

— Nu, înainte să dai la medicină. Ai intrat destul de târziu, nu?

— N-aș spune că a fost atât de târziu, dar am avut o viață interesantă, se poate spune așa.

— Ai călătorit?

— Câțiva ani.

— Unde?

— Peste tot. Orientul Îndepărtat. America. Africa de Sud. Îmi luam câte un job care să-mi asigure existența pentru o vreme, apoi plecam mai departe.

— Și înainte de asta?

— De ce contează?

— Nu contează. Nu trebuie să vorbim despre asta dacă nu vrei.

— Nu vreau. Dr. Wallace a privit-o pe Annie. M-a sunat o veche prietenă de la universitate acum o oră sau două, i-a spus, și voia să mă avertizeze că o anume Helen Baker, detectiv, sună și pune întrebări despre mine. E adevărat?

— Telefonul fără fir, a spus Annie.

— E adevărat?

— O.K.. Uite care-i treaba, situația e cam delicată, a spus Annie, dar Julia Ford era printre puținii oameni care cunoșteau adevărata identitate a femeii de la Mapston Hall. Lucy Payne. Firma ei făcuse toate aranjamentele ca s-o plaseze acolo, se ocupase de toate afacerile ei. După cum am spus, știm că voi două ați mers la aceeași universitate, că sunteți vecine și prietene. Știi ceva despre acest aranjament?

Dr. Wallace s-a întors la cadavru.

— Nu, a spus. De ce aș fi știut?

Annie a avut impresia că miroase o minciună sau măcar o ezitare. Era ceva în vocea doctoriței Wallace care nu era tocmai în regulă.

— Mă întrebam numai dacă e posibil ca într-o seară să fi lăsat să-i scape informația, și tu la rândul tău să fi făcut la fel.

Dr. Wallace a luat o pauză de la cusut și s-a întors spre Annie.

— Insinuezi că Julia ar divulga un secret profesional? Sau că eu aș face asta?

— Lucrurile astea se întâmplă, a spus Annie. Câteva pahare. Nu e mare lucru. Nu e sfârșitul lumii.

— Nu e sfârșitul lumii. Ce ciudat să spui asta. Nu, presupun că nu e sfârșitul lumii.

S-a întors și a continuat să coasă cadavrul. Annie simțea cum se acumulează tensiunea în cameră, aerul parcă se subția și se întindea. Mirosul îi făcea din ce în ce mai rău.

— Deci, a spus sau nu? a insistat ea.

Dr. Wallace nu și-a ridicat privirea.

— Ce să spună?

— Ți-a vorbit despre aranjamentele pe care firma ei le făcuse pentru Lucy Payne?

— Ce contează dacă mi-a spus?

— Păi... înseamnă... înseamnă că mai știa cineva.

— Și?

— Ți-a spus?

— E posibil.

— Și tu i-ai spus lui Maggie Forrest, de exemplu? Sau lui Susan Simms?

Dr. Wallace părea surprinsă.

— Nu, bineînțeles că nu. Abia dacă o cunosc pe Susan Simms, ne-am mai intersectat ocazional pe la tribunal, dar nu suntem nicidecum în același domeniu. Și nu cunosc nicio Maggie Forrest.

— E vecina care s-a împrietenit cu Lucy Payne și aproape a murit de mâna ei.

— Dacă a fost fraieră. Dar asta n-a fost cu mult timp în urmă?

— Șase ani. Dar Maggie e tulburată. Avea un motiv foarte bun s-o vrea pe Lucy moartă și nu are alibi. Tot ce vrem să aflăm acum e dacă...

— Știa că de fapt Karen Drew e Lucy Payne. Da, știi unde vrei să ajungi.

— Karen Drew?

— Poftim?

— Ai spus Karen Drew. De unde știai asta?

— Presupun că am citit în ziare, ca toată lumea, după ce au găsit cadavrul.

— Așa e, a spus Annie.

Era posibil, firește. Cadavrul fusese identificat ca fiind al lui Karen Drew, dar s-ar fi așteptat ca toate descoperirile ulterioare și publicitatea făcută cazului Cameleon și „Casei Payne” să fi îndepărtat

acest detaliu minor din mintea multora. Maggie Forrest spusese că nu-și amintea numele Karen Drew, numai pe-al lui Lucy. Annie crezuse că în ochii lumii femeia moartă din scaunul cu rotile era Lucy Payne. Evident, nu era așa.

— Regret, dar nu te pot ajuta, a spus dr. Wallace.

— Nu poți sau nu vrei?

Dr. Wallace a făcut o pauză de la cusut și a privit-o pe Annie peste cadavru.

— Rezultatul e, până la urmă, același, nu?

— Nu, deloc. Fie nu știi nimic, fie nu ești dispusă să oferi informații, un comportament foarte ciudat pentru un patolog care lucrează cu poliția. Ar trebui să fii de partea noastră, să știi.

Dr. Wallace a fixat-o cu privirea.

— Ce vrei să spui?

— Te întreb dacă ai furnizat cuiva această informație, oricare ar fi fost motivul. Annie și-a domolit tonul. Uite ce e, Liz, a spus, poate intențiile tale au fost bune. Poate cunoșteai familia vreuneia dintre victime, sau pe cineva căruia soții Payne i-au provocat suferință? Pot să înțeleg asta.

Dar trebuie să știm. Ai spus *cuiva* că Lucy Payne era înregistrată la Mapston Hall sub numele de Karen Drew?

— Nu.

— *Tu* știai asta?

Dr. Wallace a oftat, a lăsat acul și ața jos și s-a aplecat peste marginea mesei.

— Da, a spus. Știam.

În liniștea care a urmat, Annie a simțit o tensiune în piept. Aerul devenea irespirabil.

— Dar asta înseamnă...

— Știu ce înseamnă, a spus dr. Wallace. Nu sunt proastă.

Annie a observat că înainte să vorbească, dr. Wallace schimbase acul cu un bisturiu și se îndepărta de cadavrul de pe masă.

•

— Mă bucur să te revăd, Alan, a spus detectivul Ken Blackstone, întâmpinându-l pe Banks la intrarea sediului din Millgarth și trecând cu el de agenții de pază. Cărui fapt datorez această plăcere?

— Se pare că l-am prins pe ucigașul lui Hayley

Daniels.

Banks i-a povestit despre confesiunea lui Jamie Murdoch și despre pasajul ascuns din The Fountain.

— Atunci mai e numai unul, a spus Blackstone.

Îmi pare rău de Kev Templeton.

— Tuturor ne pare, a spus Banks.

— Cu ce te pot ajuta?

— Ai făcut rost de dosarul Cameleon pentru Annie Cabbot?

— În ce relații mai sunteți, apropo?

— Mai bune, cred. Cel puțin am reînceput să lucrăm împreună. Dar tot nu știu sigur ce se întâmplă cu ea.

— Nu sunteți...?

— Nu, asta s-a terminat cu mult timp în urmă.

— Altcineva?

— Poate. Ken, dosarele?

Blackstone a râs.

— Da, desigur. Cu cât îmbătrânesc, cu atât pălăvrăgesc mai mult. Scuze. Dosarele sunt în biroul meu. Marea majoritate, oricum. Nu încap toate, mai ales dacă vreau să mai și stau acolo. De

ce?

— Pot să arunc o privire?

— Sigur. Doar a fost cazul tău. Cel puțin parțial.
Pot să te ajut cu ceva?

— O cafea ar fi minunată, Ken. Neagră, fără zahăr. Și poate un KitKat. Îmi plac alea cu ciocolată neagră.

— Regimul tău e groaznic, ți-a spus cineva vreodată? Trimit acum după cafea. Vrei să te las singur?

— Nu, absolut deloc.

Au intrat în biroul lui Blackstone și Banks a văzut că nu exagerase. Abia dacă puteau trece de cutii.

— Știi unde e fiecare lucru? a întrebat Banks.

— Nu chiar.

Blackstone a ridicat receptorul și a cerut două cafele și un KitKat cu ciocolată neagră.

— Căutăm ceva anume?

— M-am tot gândit la cazul Kirsten Farrow, a spus Banks și i-a făcut lui Blackstone un rezumat. Din câte-mi amintesc, rănilile au fost destul de asemănătoare în amândouă cazurile și mă întrebam

dacă nu cumva asta a declanșat totul, după optsprezece ani. Asta și faptul că aflase unde se ascundea Lucy Payne.

— Dar cum rămâne cu cealaltă femeie despre care vorbeai? Maggie Forrest.

— N-a ieșit din schemă încă. E posibil să existe niște conexiuni între ea și Kirsten Farrow. Sunt tot felul de legături ciudate în cazul ăsta și n-am să am pace până nu mă lămuiesc.

— Deci o să vrei și rapoartele patologului?

— Da. Cred că dr. Mackenzie a fost.

În timp ce scotoceau prin cutii, un ofițer le-a adus cafeaua și KitKat-ul. Blackstone i-a mulțumit ofițerului și s-a întors să-l ajute pe Banks. Când au dat de rapoartele patologului, Banks s-a așezat să le studieze, iar Blackstone a ieșit din birou pentru o vreme.

Era așa cum crezuse. Multe dintre cadavre erau în stare avansată de descompunere, fuseseră îngropate în pivniță sau în grădina din spate. Dar dr. Mackenzie reușise să identifice tăieturi pe sâni și în zona genitală în toate cazurile, cel mai probabil făcute cu același cuțit cu care Terence

Payne îl atacase și îl omorâse pe partenerul lui Janet Taylor. Erau asemănătoare cu rănilor lui Kirsten Farrow, doar lama era diferită, și din păcate astfel de răni nu erau o raritate în cazul victimelor abuzurilor sexuale. Toate acestea arătau o ură profundă a agresorilor pentru femeile care-i trădaseră, umiliseră sau respinseseră de-a lungul vieții, sau cel puțin asta spuneau cei care le făceau profilul psihologic. Bineînțeles că nu toți bărbații trădați, umiliți sau respinși deveneau violatori sau criminali, altfel populația feminină ar fi fost cu mult mai puțin numeroasă, iar închisorile chiar mai pline decât erau.

Trecuseră vreo douăzeci de minute de când Banks studia detaliile macabre, multe dintre ele încă vii în memoria lui. Blackstone s-a întors.

— Cum merge? a întrebat.

— E exact așa cum am bănuțit, a spus Banks. Acum mai trebuie să aflăm cât de multă informație a ajuns la vremea respectivă în presă.

— Din câte-mi aduc aminte, destul de multă, a spus Blackstone. În plus, dacă e așa cum spui și această Maggie Forrest o cunoștea pe Julia Ford,

atunci putea să aibă acces la tot ce ținea de reprezentarea legală a lui Lucy Payne. E numai o chestiune de... Alan, ce e? Ai găsit ceva?

Banks a lăsat ultimul dosar să-i cadă pe podea, nu pentru că detaliile ar fi fost mult mai îngrozitoare decât altele, ci din cauza unei foi atașate la sfârșitul dosarului. Era pur și simplu o înregistrare a tuturor celor implicați în pregătirea și efectuarea autopsiilor, inclusiv a bărbaților care transportaseră cadavrele la morgă și ale celor care le curățaseră mai târziu. În dreptul fiecăruia erau trecute inițialele, ca să se păstreze ordinea.

— Nu-mi vine să cred! a spus Banks. A fost sub nasul meu tot acest timp și eu n-am avut habar.

Blackstone s-a apropiat.

— Ce anume? Despre ce vorbești?

Banks a luat hârtiile de pe jos și i-a arătat ce să citească. Pe lista celor implicați în autopsii erau mai mulți asistenți de laborator, practicanți și patologi asistenți, iar unul dintre ei era dr. Elizabeth Wallace.

— Ar fi trebuit să știu, a spus Banks. Când Kev Templeton o tot dădea înainte cu criminalul în

serie care acționa în Labirint, Elizabeth Wallace a fost singura la fel de fermă ca și el și a susținut că va lovi din nou. Și ea a încercat să ne convingă că arma crimei a fost un brici, nu un bisturiu.

— Și? Nu înțeleg.

— Nu vezi? Era și ea acolo. Elizabeth Wallace supraveghea Labirintul și avea acces la bisturie. Era foarte convenabil să încerce să ne convingă că arma era un brici pe care oricine l-ar fi putut obține. Aveau același scop, și ea și Kev, dar nu au vorbit unul cu altul. Niciunul nu știa că și celălalt va fi acolo. Elizabeth Wallace a crezut că Kev Templeton o s-o violeze și-o s-o omoare pe Chelsea Pilton. N-avea cum să-l recunoască din spate. Era prea întuneric. Și exista un singur motiv pentru care se putea afla acolo.

— Și anume?

— Să-l omoare pe criminal. Ea e Kirsten Farrow. Pe ea o căutăm. Era una din practicantele care au asistat la autopsii. Adică știa foarte bine despre răni. I-au trezit amintiri despre propriile-i traume. O cunoaște pe Julia Ford, și e posibil ca Julia să-i fi spus că Lucy Payne era la Mapston

Hall sub un nume fals. Totul se potrivește, Ken. Totul se potrivește.

— Tot ea l-a omorât și pe Templeton?

— Aproape sigur, a spus Banks. Bineînțeles, din greșeală, așa cum l-a omorât și pe Jack Grimley acum optsprezece ani. Dar ea l-a omorât. Acum modul de operare e altul, dar are logică, pentru că între timp s-a pregătit să devină doctor. Și știi ce? Annie se duce astăzi la ea să încerce să scoată ceva despre trecutul ei și prietenia cu Julia Ford. Singură.

Banks și-a scos mobilul și a format numărul lui Annie. N-avea semnal.

— Rahat, a spus. N-avea de ce să-și închidă telefonul, nu?

— De ce nu suni la secție?

— O s-o sun pe Winsome în drum spre Eastvale, a spus Banks, îndreptându-se spre ușă. Cât crezi că-mi ia?

— Ajungi în cincizeci de minute, a spus Blackstone. Poate mai puțin.

— Iisuse, sper să fie destul de repede.

— Liz, ce faci? a întrebat Annie, ridicându-se de pe scaun și îndreptându-se spre ușă.

— Nu te mișca. Stai pe loc. Dr. Wallace agita bisturiul care sclipea în lumină. Stai jos.

— Nu face vreo prostie, a spus Annie, așezându-se la loc. Putem să rezolvăm lucrurile.

— Chiar că scoți pe gură numai clișee și platitudini, nu? Nu-ți dai seama că pentru mine e prea târziu acum?

— Nu e niciodată prea târziu.

— Chiar și cu optsprezece ani în urmă era prea târziu, a spus dr. Wallace.

— Deci tu ești Kirsten, a șoptit Annie.

Într-un fel, știuse asta încă de când vorbise cu dr. Wallace în Queen's Arms cu o seară înainte, dar nu-i folosea la nimic acum.

— Da. Elizabeth e al doilea nume. Wallace e de pe urma unei căsătorii în care n-ar fi trebuit să mă bag. Una din interes. Student american. Eu m-am ales cu un nume de pe urma lui, el cu cetățenia britanică. E inutil să spun că nu s-a consumat niciodată. Dacă ai fi săpat mai adânc, ai fi descoperit și asta. Dosarele sunt publice. Tot ce

trebuia să faci era să verifici registrele de căsătorie. Eu nici n-am încercat să ascund chestia asta, sincer. Când m-am înscris la medicină, m-am înscris ca Elizabeth Wallace. O viață nouă. Un nume nou. Au fost câteva probleme cu vechile mele dosare, dar universitatea a avut răbdare cu mine și-am lămurit totul. Le-am spus că încercam să evit un soț abuziv și c-aș aprecia discreția. Dar ți-ar fi spus în cele din urmă.

— Așa că ai trecut peste, ți-ai schimbat numele și te-ai făcut doctoriță.

— Nu știam ce se va alege de mine. Nu aveam planuri. Făcusem ceea ce-mi propusesem. Un lucru oribil. O crimă. Chiar dacă victima nu merita să trăiască, asta era cea mai proastă scuză. Și nu era totul. Omorâsem și un bărbat nevinovat și rănisem un băiat prostuț.

— Am vorbit cu Keith McLaren, a spus Annie, e în regulă. Și-a revenit. Dar de ce el?

Dr. Wallace a zâmbit timid.

— Mă bucur, a spus. De ce? Australianul m-a recunoscut în Staithes, chiar dacă eram deghizată. Trebuia să gândesc repede. Fusesse cu mine la The

Lucky Fisherman, unde-l văzusem pe Jack Grimley. Dacă l-ar fi interogat vreodată...

— Am fost și acolo, a spus Annie. The Lucky Fisherman. Și Grimley? De ce și el?

— O greșeală. Pur și simplu. Când mi-am amintit cum arăta atacatorul, mi-am dat seama că aveam amintiri chiar mai puternice despre vocea, accentul lui, lucrurile pe care le spusese. Asta m-a condus la Whitby. Când am ajuns acolo, am știut că găsirea lui era numai o chestiune de timp. Nu mai conta nimic altceva. Grimley *suna* ca bărbatul care mă atacase. L-am atras pe plajă, partea asta a fost simplă. Pe urmă l-am lovit în cap cu un prespăpăier. Asta a fost mai greu. A trebuit să-l lovesc încă o dată. Și tot nu murea. Când în cele din urmă a murit, i-am târât corpul într-o peșteră și l-am lăsat acolo să-l spele marea. Bineînțeles că în fața mea pot să justific totul. Eram în misiune și se puteau întâmpla greșeli. Victime colaterale. Asta e prețul războiului. Dar în cele din urmă am ajuns unde voiam. L-am prins pe cel pe care-l căutam. Și când am terminat, totul părea foarte diferit. Știi biserica Sf. Maria din Whitby?

— Aia de pe deal, de lângă mănăstire?

— Da, cu cimitirul unde nu se pot descifra numele. Înăuntru sunt mai multe bănci pentru vizitatori, marcate „Numai pentru străini”. După ce l-am împins pe Greg Eastcote peste stâncă, m-am dus la biserică și m-am ghemuit pe o bancă într-un colț. Am stat acolo... nici nu mai știu cât timp. M-am gândit că dacă vin după mine acum și mă prind, e O.K., n-o să fug, înseamnă că așa a fost să fie. O să aștept să mă găsească. Dar n-a venit nimeni. Și când am plecat eram deja o altă persoană. Eram calmă. Perfect calmă. Îți vine să crezi? A ridicat din umeri. Lăsasem în urmă tot ceea ce făcusem. Nu simțeam nici vinovăție, nici rușine. Așa că schimbarea de nume mi s-a părut firească. Oricum, între timp mă folosisem și de alte nume. Marthe Browne, Susan Bridehead. Era și ăsta tot un joc. Eram studentă. O vreme după, numele meu a fost Elizabeth Bennett, dar pe soțul meu s-a întâmplat să-l cheme Wallace.

— Dar cum l-ai găsit pe Greg Eastcote? De unde ai știut cine era?

— Ți-am spus, îmi aminteam tot felul de lucruri.

Parțial datorită hipnozei. A făcut o pauză. Spunea tot felul de lucruri, știi, asta în timp ce... Mi-am amintit. Vorbea despre locuri, despre munca pe care o făcea. Și mai era și un miros pe care n-am să-l uit niciodată. Pește mort. Am pus totul cap la cap în cele din urmă. Am făcut și greșeli, da, dar mi-am îndeplinit scopul. L-am prins. Pe el. L-am făcut să plătească pentru tot ceea ce ne făcuse, tuturor.

— Și pe urmă ce-ai făcut?

— Întâi m-am întors în Leeds, la Sarah, apoi înapoi la Bath, la ai mei. Am încercat să adun rămășițele, să pun lucrurile cap la cap, dar eram diferită. Nu mai eram una de-a lor. Mă rupsesem de ei prin ceea ce făcusem. Așa că am plecat. Am călătorit mult, în jurul lumii. În cele din urmă, am hotărât să las trecutul în urmă și să mă fac doctoriță. Voiam să ajut oamenii, să-i vindec. Știu că sună ciudat, după tot ce-am făcut, dar ăsta e adevărul. Îți vine să crezi? În timpul studiilor a început să mă atragă patologia. E ironic, nu? Să lucrez cu morții. Între vii am fost mereu emotivă, dar n-am avut nici cea mai mică problemă să

lucrez cu cadavre. Când am văzut rănilile de pe victimele soților Payne acum șase ani, mi-am adus inevitabil aminte de propriile-mi experiențe. Și pe urmă mi-a picat informația. Julia mi-a spus într-o seară, după cină și după câteva pahare. Bineînțeles că nu avea nici cea mai vagă idee *cui* îi spune.

— Uite, a spus Annie, te rog să pui bisturiul jos. Hai să ne oprim înainte să mai fie cineva rănit. Sunt oameni care știu că sunt aici și care vor veni.

— Acum nu mai contează.

— Înțeleg de ce-ai făcut ce-ai făcut atunci demult. Serios, chiar înțeleg. Și eu am fost violată odată, aproape omorâtă. L-am urât. Am vrut să-l omor. Simțeam o asemenea furie. Cred că încă o simt. Nu suntem chiar atât de diferite.

— Ba da, suntem. Pentru că eu chiar am făcut-o. Și n-am simțit nici furie și nici vină.

— Acum eu încerc să opresc oamenii de la astfel de gesturi sau să-i aduc în fața justiției dacă le fac.

— Nu e același lucru. Chiar nu înțelegi?

— De ce-ai omorât-o pe Lucy Payne? Pentru Dumnezeu, era într-un scaun cu rotile. Nu se putea

mişca, nu putea vorbi, nu putea face nimic. De ce-ai omorât-o? Nu suferise destul?

Liz a făcut o pauză și s-a uitat la Annie de parcă ar fi fost nebună.

— Chiar nu pricepi, nu? Nu era vorba de suferință. Niciodată n-a fost vorba de suferință. Cu siguranță nu de *a ei*. Nu mi-a păsat niciodată dacă a suferit sau nu.

— Și atunci, care-a fost scopul?

— Își *amintea*, nu? a șoptit Liz.

— Își *amintea*?

— Da. Asta fac cei ca ea. Doar știi asta, nu? Asta e toată ideea. Își aduc aminte fiecare moment, fiecare tăietură, fiecare senzație pe care au trăit-o, fiecare ejaculare, fiecare orgasm, fiecare picătură de sânge pe care au vărsat-o. Și retrăiesc totul. Zi după zi. Atâta timp cât își putea aminti, avea tot ce voia. Și-a atins tâmpla. Aici avea totul. Cum puteam s-o las să trăiască cu amintirea a ceea ce făcuse? Putea să-și deruleze filmul în minte la nesfârșit.

— De ce n-ai împins-o peste stâncă?

— Pentru că voiam să știe ce fac și de ce o fac.

Am vorbit cu ea tot timpul, așa cum Eastcote a vorbit cu mine, de când am atins-o cu lama și până la sfârșit. Dacă aș fi împins-o, ceva ar fi putut să nu meargă așa cum voiam eu. Apoi n-aș fi avut cum să cobor și să-mi termin treaba. Ar fi putut chiar să supraviețuiască.

— Și Kevin Templeton?

— O altă greșeală. O altă victimă colaterală. Încercam să opresc formarea unei amintiri și am crezut că el era agresorul. N-ar fi trebuit să fie acolo. De unde era să știu că de fapt el voia să protejeze oamenii? Cred că-mi simțise prezența și poate credea că eu eram criminalul. Când a început să meargă spre fată, avea de gând s-o avertizeze, să-i spună să plece, dar eu am crezut că-o s-o atace. Îmi pare rău. Acum îl ai pe adevăratul criminal. E la fel ca Eastcote și Lucy Payne. Poate că acum pare să aibă remușcări, dar așteaptă. E numai din cauza spaimii de a fi fost descoperit. Mai mult decât atât, începe să-și dea seama că nu va mai avea ocazia să acționeze încă o dată, să simtă din nou acea fericire. Dar va rămâne mereu amintirea glorioasă a acelei prime dăți. Va sta în celulă și va

rememora fiecare detaliu în parte, bucurându-se de prima secundă când a atins-o, de momentul când a penetrat-o și ea a icnit de spaimă și de durere, momentul în care și-a împrăștiat sămânța. Singurul lui regret e că nu va putea s-o mai facă o dată.

— Pari să cunoști senzația, a spus Annie.

Înainte ca dr. Wallace să-i poată răspunde, pe coridor s-au auzit pași și în pragul ușii au apărut Winsome și mai mulți ofițeri în uniformă. Dr. Wallace a făcut o săritură în față, ținându-și bisturiul în dreptul gâtului.

— Opriți-vă! Opriți-vă unde sunteți.

Annie a ridicat mâna și Winsome s-a oprit în prag.

— Înapoi! a strigat Annie. Toată lumea înapoi!

Au dispărut din fața lor, dar Annie știa că nu au cum să fie departe, își cântăreau opțiunile. Mai știa și că urma să apară un echipaj înarmat cât de curând și că dacă voia s-o convingă pe Liz să se predea, trebuia să o facă repede.

Dr. Wallace a privit spre ușă și, cum n-a mai văzut pe nimeni, a părut să se relaxeze puțin.

— Înțelegi ce vreau să spun? a întrebat Annie,

încercând să pară mai calmă decât era. Sunt oameni care știu că sunt aici. Și-au venit. Nu vor pleca cu una, cu două. Nu complica lucrurile și mai mult. Dă-mi bisturiul.

— Nu mai contează, a spus dr. Wallace. Acum totul s-a terminat, oricum. Am făcut tot ce puteam face. Dumnezeu, cât sunt de obosită. Prea multe amintiri.

Se sprijinea de masa plină cu sânge și resturi de pe urma autopsiei. Annie era la un metru și jumătate depărtare și a încercat să calculeze dacă putea să ajungă în dreptul ei și să se lupte să-i smulgă bisturiul din mână. S-a hotărât că nu. Era mult prea ascuțit ca să riște una ca asta. Văzuse ce orori putea face.

— Uite, i-a spus Annie. Mai e timp. Poți să-ți spui povestea. Oamenii vor înțelege. *Eu* înțeleg. Putem să te ajutăm.

Liz a zâmbit și preț de o clipă Annie a putut să o întrevadă pe tânăra foarte drăguță pe care o aștepta un viitor strălucit, gata să dea piept cu realitatea și să meargă cât de departe voia. Aproape ucisă de un monstru, căutase să se răzbune și apoi se

reinventase ca patolog. Dar acum părea epuizată și zâmbetul îi era șters.

— Mulțumesc, Annie, i-a spus, mulțumesc pentru înțelegere, deși nimeni nu poate înțelege cu adevărat. Mi-ar fi plăcut să te cunosc mai demult. Poate sună ciudat, dar mă bucur că mi-am petrecut ultimele clipe pe pământ cu tine. O să ai grijă de tine, da? Îmi promiți? Îmi dau seama că ai fost rănită. Că ai suferit. Într-un fel, sub toate aparențele, spiritele noastre sunt asemănătoare. Nu-i lăsa pe ticăloși să câștige. Ai văzut de ce sunt în stare?

Și-a deschis nasturii din față ai halatului și Annie s-a cutremurat la vederea liniilor roșii în zigzag, a sfârcului mutilat, o parodie de piept.

— Kirsten! a strigat.

Dar totul s-a întâmplat prea repede. Annie s-a aruncat înainte în clipa în care Kirsten își tăia cu bisturiul propriul gât. Valul cald de sânge a împrăștiat-o pe Annie direct în față și a strigat când a văzut cum continuă să i se împrăștie pe bluză și pe blugi. Bisturiul a căzut din mâna lui Kirsten pe dalele lucioase, lăsând în urmă un

zigzag de sânge. Annie a îngenuncheat lângă Kirsten și imediat și-a dat seama că în jurul ei era o grămadă de mișcare, cuvinte liniștitoare, mâini care se întindeau spre ea, vocea lui Winsome. A încercat să-și aducă aminte lecțiile de prim-ajutor și a apăsat pe carotida sângerândă, dar era imposibil. N-a reușit decât să facă sângele să țâșnească și mai puternic din jugulară. Kirsten nu putea respira. Ca și Templeton, avea jugulara, carotida și traheea secționate. Annie nu avea trei mâini și în jurul ei era haos. A strigat după ajutor. La urma urmei, erau într-un spital. Ar fi trebuit să fie doctori peste tot. Se străduiau cu toții. Oamenii forfoteau în jurul ei, aplecați deasupra lui Kirsten cu măști și ace, dar când s-a terminat totul, Kirsten era întinsă pe podea într-o baltă de sânge, cu ochii larg deschiși, palidă, moartă.

Annie a auzit pe cineva spunând că nu se mai putea face nimic. Și-a șters gura și ochii cu dosul palmei, dar simțea în continuare gustul dulce metalic al sângelui și usturimea în ochi. Dumnezeuule, s-a gândit, ce imagine – era ghemuită pe podea, legănându-se și plângând, acoperită de

sânge. După un timp, care a părut o veșnicie, cine altcineva decât Banks s-ar fi putut apropia de ea...

A îngenuncheat lângă ea și a sărutat-o pe tâmplă, apoi s-a așezat pe jos și a strâns-o la piept. În jurul lor lumea era în continuare în mișcare, dar prezența lui Banks a părut să-i reducă la tăcere și să creeze un cocon de liniște. În curând, părea că nu mai sunt decât Annie, Banks și Kirsten în cameră, deși Annie știa că asta era doar o iluzie. Cadavrul lui Kirsten era acoperit și luminile păreau mai slabe.

Banks o mângâia pe fruntea însângerată.

— Îmi pare rău, Annie, i-a spus. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme. Am ajuns prea târziu.

— Și eu, a spus Annie. N-am mai putut s-o opresc.

— Știi. Dar nu cred că ar fi putut cineva. Era la capătul drumului. Nu mai avea unde să meargă. Avusese deja o a doua șansă. Nu mai voia să trăiască. Îți dai seama cât de groaznică trebuie să fi fost fiecare zi pentru ea?

Banks a încercat s-o ridice pe Annie și s-o scoată din morgă.

— Nu mă lăsa, a strigat Annie, agățându-se de el. Nu mă părăsi încă. Mai stai. Te rog. Numai un pic. Fă-i pe toți să dispară.

— Bine, a spus Banks.

Și a început să-i mângâie încet părul în timp ce îngâna un cântec de leagăn, iar Annie îl ținea strâns, cu capul pe pieptul lui, și pentru o clipă chiar a avut senzația că lumea întreagă dispăruse.

MULȚUMIRI

Aș vrea să mulțumesc tuturor celor care au citit și au comentat manuscrisul *Prietena Diavolului* înainte de a fi publicat, în mod deosebit Dominick Abel, Dinah Forbes, David Grossman, Sheila Halladay, Carolyn Marino și Carolyn Mays. De asemenea, mulțumiri numeroșilor redactori și corectori care au muncit din greu pentru a îmbunătăți cartea, și tuturor celor din spatele scenei care au grijă să ajungă în librării și să nu treacă neobservată.

Notes

[←1]

Personaj al romanului *Comoara din insulă* de Robert Louis Stevenson.

[←2]

Personaj umil și fals din *David Copperfield* de Charles Dickens.

[←3]

Stradă medievală din orașul York, Marea Britanie, ale cărei clădiri datează din secolul al XV-lea.

[←4]

Distilerie din Scoția.

[←5]

Roşcovană.

[←6]

Andy Pipkin, personaj din serialul de comedie *Little Britain*, imobilizat în scaun cu roțile.

[←7]

Termen folosit pentru a descrie un dialect al limbii engleze vorbit în nord-estul Angliei.

[←8]

Edward of Woodstock, prinț de Wales, duce de Cornwall, prinț de Aquitania (1330-1376), fiul regelui Edward al III-lea al Angliei și tatăl regelui Richard al II-lea.

[←9]

De la 1 iulie 2007, fumatul a fost interzis la locurile de muncă și cele publice închise din Anglia.

[←10]

Trinny Woodall și Susannah Constantine, consultanți de modă din Marea Britanie.

[←11]

Femeie frumoasă și fără inimă (după balada cu același nume de John Keats).

[←12]

Sculptură realizată de artistul contemporan Antony Gormley, situată în Gateshead.

[←13]

Muzeu în Whitby unde se organizează tururi inspirate de romanul *Dracula* al lui Bram Stoker.